COLECȚIA

Iubiri de poveste

MEREDITH DURAN

Cineva care să mă apere

MEREDITH DURAN
CINEVA CARE SĂ MĂ APERE

***Lady Be Good by* Meredith Duran**

Copyright © 2015 Meredith Duran
Ediţie publicată de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Mihaela Sofonea/Graal

Soft

Atacul lui Kit

Cine în acea bătălie, când tobele inamice răsunau îndrăcit.
A strigat numele Britaniei, jurând să rămână neclintit;
Cine, de dragul Reginei şi al Ţării, a înaintat netemător.
Peste dealurile din Bekhole, conducând atacul hotărâtor.
Ce curaj l-a mânat prin valea întunecată, în sânge mustind!
Ce inimă vitează, acolo unde omul obişnuit ajunge pălind!
Necruţător şi fără şovăială, nici gând să facă vreun pas înapoi,
— Înainte, ordonă el, atac, spre culmea muntelui!
Doar Angliei i-a insuflat ardoare cu dărnicie
Şi-aşteaptă sfârşitul bătăliei şi fumul îngrozitor să se împrăştie.
Ne rugăm Domnului să-l aibă în pază, amarnica îndatorire s-o vadă-mplinită.
Căci mândria ţării noastre bravului şi nobilului nostru Kit îi e încredinţată.
Chipul mamei sale este înlăcrimat, iar al tatălui său de mândrie e luminat...
Aceste viziuni îl însoţesc la fiece pas încrâncenat.
Lauda şi slava noastră pline de recunoştinţă, aclamaţiile ce pe bună dreptate le merita...
Dar el nu aude altceva decât tunul, până ce blestematul război se va încheia.
Laolaltă ne vom strânge, în acea zi aleasă, glorioasă
Spre a ne-ntâmpina bucuroşi, cu ghirlande strălucitoare, eroul întors acasă
Şi vom striga numele care răsună în sufletele tuturor patrioţilor:
Maiorul John Christian Stratton, eroul de la Bekhole!

Prolog

Londra, octombrie 1882

Era prizonieră între două clădiri şi avea să moară.

Lily avu nevoie de un minut pentru a ajunge la această concluzie. Cât de repede se ducea de râpă o noapte! Nu fusese pregătită să facă treaba în seara aceea. Unchiul o însărcinase pe Fiona cu zile în urmă. Dar apoi Fee căzuse la pat. „Nu-ţi face griji”, îi spusese Lily. „Fac eu treaba. Tu odihneşte-te”.

Dar, peste noapte, Fee fusese cuprinsă de febră şi rămăsese fără vlagă. De-abia putu să explice ce era de făcut. „Uită-te în sertarul de sub tejghea”, îi spusese lui Lilah. „Nu îl ţine niciodată încuiat”.

Lily găsise documentul exact unde îi spusese Fiona, sub tejghea, în sertarul neîncuiat. Dar Fee nu o prevenise cu privire la paznici. Dăduseră buzna din încăperea din spate şi trăseseră fără să sufle o vorbă pentru a o avertiza. Porcii! Nişte bărbaţi decenţi i-ar fi oferit unei fete şansa de a se preda înainte de a o împuşca.

„Eşti bine. E doar o rană superficială”. Aşa ar spune unchiul. Dar împuşcătura o asurzise şi ardea al naibii de tare. Năucă, cuprinsă de durere, Lilah fugise. Improvizase o nouă evadare pe o străduţă pe care nu o mai folosise până atunci.

Se dovedi că străduţa aceea nu era o străduţă – ci doar spaţiul dintre două clădiri care se îndepărtaseră de-a lungul secolelor. Pasajul se tot îngustase, pereţii umezi apropiindu-se tot mai tare… până când rămase înţepenită.

Trase aer adânc în piept şi încercă să se avânte înainte.

Degeaba.

Nu putea fi adevărat. În noaptea aceea, dintre toate nopţile, trebuia să scape. Fee nu era bine deloc. Doctorul spusese că îi putrezise un organ. Voia să o opereze. Lily trebuia să fie acolo, să-şi ţină sora de mână, nu să stea

înţepenită pe străduţa asta nenorocită, cu pereţi strâmţi ca-ntr-un sicriu!

Dumnezeule, de ce era atât de întuneric? Dacă ar avea puţină lumină! Dar cornişele de deasupra acopereau stelele. Aerul rece şi umed duhnea a putreziciune. Lui Fee nu-i plăceau doctorii. Avea nevoie de Lily când o s-o taie medicul.

Cu o strădanie supraumană, Lily înaintă câţiva centimetri. Sunetul propriului geamăt o sperie. Ţiuitul din urechi se domolea. Se auzi gâfâind şi voci de pe strada de pe care o zbughise. Unul din paznici, cel cu arma, vorbea:

— Îţi spun, am văzut-o intrând aici.

— Între clădirile astea nenorocite? N-are loc nici măcar un şobolan.

— S-a strecurat.

— Atunci va putrezi acolo.

„Nu, nu, nu”. Nu-i plăcuse niciodată întunericul, niciodată. De-ar fi puţină lumină! Clădirile acelea se aplecau spre ea, din ce în ce mai grele cu fiecare clipă. Strivind-o…

„Păstrează-ţi calmul!” Se concentră asupra durerii. Braţul o ardea precum cărbunii aprinşi.

Fee se simţea mai rău. Arăta groaznic mai devreme. Cu chipul galben, murmurând aiureli. Lily încercase să o calmeze. Recitase poemul acela pe care îl îndrăgea Fee, despre eroul războinic. Îl auzea în minte acum:

„Ce curaj l-a mânat prin valea întunecată, în sânge mustind!

Ce inimă vitează, acolo unde omul obişnuit ajunge pălind!”

Putea să o scoată la capăt. Scrâşnind din dinţi, se luptă să mai facă un pas. Zidurile o strânseră, dinţi de piatră care se închideau asupra ei…

Oh, Doamne! Nu putea să înainteze.

Îşi simţi gustul propriului sânge. „Iartă-mă, Fee!” Cea mai bună soră din lume. Cu părul roşu ca frunzele toamna, cu ochii verzi ca Irlanda. Toate femeile din Whitechapel aveau s-o plângă.

Pe Lily nu o s-o plângă însă. Prea ţâfnoasă. Prea sălbatică. Oricând gata să muşte.

Era ruptă de oboseală.

— Lily.

Dacă s-ar putea întinde. Dar strânsoarea clădirilor nu ar lăsa-o să se aşeze.

— La naiba, prostuţo! Fă un zgomot!

— Unchiule…?

— Da. Aşa. Urmează-mi vocea, acum.

Îşi miji ochii în beznă. Vocea unchiului Nick venea din faţă, din depărtare. Dar pasajul se îngusta ca un vârf de ac. Nu avea să încapă niciodată.

— Sunt înţepenită.

— Atunci desţepeneşte-te.

— Nu pot.

— Eu zic că poţi.

Întotdeauna îi vorbea de sus. Era vina lui că rămăsese înţepenită, nu înţelegea? Fiona îi spusese că terminaseră cu hoţiile. Fee avea planuri măreţe. Găsise locuri pentru amândouă la şcoala de dactilografie şi avea ambiţia să ajungă mai departe. Puteau deveni doamne decente, îi zisese lui Lily. Să-şi câştige traiul ca nişte fete cinstite.

Dar Nick nu le permitea asta. „Aveţi o datorie faţă de familia voastră”, spunea el. „Faceţi ce vreţi, dar atâta timp cât staţi sub acoperişul meu vă veţi câştiga pâinea aici”.

Fee merita mult mai mult. Era frumoasă, blândă. Era îndeajuns de curajoasă pentru a visa. „Ce inimă vitează…”

— Haide, Lily! Nick rosti cuvintele încet, ca şi când ar fi fost un copil îndărătnic. Doar câţiva paşi.

Era vina *lui.*

— Eşti fericit acum? întrebă gâfâind. Ţi-ai primit… documentul. Va trebui să… îl scoţi… cu cârligul. Laolaltă cu trupul ei. S-a terminat cu mine.

— Mişcă-te! Vocea i se aspri. Forţează-te! *Împinge!*

Înghiţi. Simţi gust de sânge. De-abia putea respira sub apăsarea pereţilor – nu putea îndura. În întuneric, fără să vadă nimic, nici măcar stelele… doar şobolanii mureau astfel.

„Meritǎm mai mult”, îi spusese Fee. „O viaţă cinstită, fără frică”.

— Operaţia s-a încheiat. Dar Fee tot nu-i bine. Are nevoie de tine, Lily.

Dumnezeule mare! Simţi gustul sărat al lacrimilor în gură.

— Nu pot! Vocea ei suna straniu. Stridentă şi şuierătoare. Ajută-mă, te rog!

Auzi un mormăit. Nick încerca să ajungă la ea. Întinse o mână, sperând, rugându-se ca mâna lui să ajungă la ea, să îl simtă apucând-o. Strânse degetele, dar între ele nu era decât aer.

Vorbi din nou:

— Bine, e strâmt.

Lily îşi auzi moartea în cuvintele acelea calme.

— Dar eşti mică. Ce te opreşte?

Ce nu?

— Umerii…

— Umerii ies din articulaţii, spuse el pe un ton egal. Împinge înainte. Îi punem la loc mai târziu.

Pentru o clipă nu înţelese.

— Rupe-ţi dracului umerii, o repezi el. Fă-o, Lily! Sau chiar te voi trage eu cu cârligul. Ai prefera asta?

— Te urăsc, şopti ea.

— Mereu ai fost isteaţă.

Era isteaţă. Fiona spunea mereu asta. Doamnele de la şcoala de dactilografie erau de acord. Spuneau că putea fi prima din clasa ei, dacă nu ar fi lipsit atât de mult de la lecţii.

Dar Nick le chema mereu. Sângele apă nu se face, spunea el; nu puteai să-ţi dezamăgeşti familia. Nu-ţi puteai refuza ruda, mai ales când îi erai datoare – pentru şcoală, pentru haine. Pentru acoperişul de deasupra capului.

— Fiona va muri. Vocea lui Nick veni de departe. Dacă nu te vede în seara aceasta. Are nevoie de surioara ei.

Să o dezamăgească acum, singura dată când avusese nevoie de ajutorul ei…

Aerul refuza să-i intre în plămâni. Dar Lily se împinse

înainte, şi din piept îi ţâşni un geamăt. Ah, Dumnezeule, pasajul era atât de strâmt. Înaintă câţiva centimetri. Apoi încă pe atât.

O presiune oribilă o apăsa pe umăr. Un pumn de piatră şi oţel; avea să-i rupă şira spinării. Se înfipse în el.

Un trosnet, Dumnezeule mare, agonia agoniilor, nu-şi putu reţine strigătul. Zidurile îi dădură drumul şi căzu în genunchi în praf, iar braţul… ah, o *durea.*

Un vânt îngheţat o străbătu. Nişte mâini o cuprinseră de talie, ridicând-o. Icni neputincioasă spre umbra întunecată care plutea deasupra ei. „Niciodată”. Cuvintele îi răsunau în minte. Ea şi Fiona *terminaseră* cu asta

Mâinile o ţinură pe loc cu asprime. Îi cercetară trupul, oprindu-se doar scurt când dădură de sânge. Simţi că unchiul ei găsise documentul. Îl ascunse cu o mână, ţinând-o cu cealaltă.

— Haide, spuse el aspru, întorcând-o spre drum. Te duc la Malloy să te coasă.

Malloy? Nu. Era un doctor adevărat care aştepta. Cel care era lângă sora ei.

— Fee, îngăimă ea.

O ezitare.

— Îmi pare rău, Lily.

Clipi şi încercă să îl vadă limpede. Dar sub felinarele care pâlpâiau şi norii care acopereau luna, faţa lui era ştearsă, pierdută în umbră.

— Ce?

O strânse mai tare de talie.

— S-a străduit. M-am asigurat de asta. Dar Fiona s-a stins. Nu mai este.

Frontiera provinciei din nord-vest, India

— Eroul de la Bekhole. Câţi vor mai muri de mâna ta?

Christian auzi cuvintele batjocoritoare prin ceaţa agoniei. Îl ardea fiecare centimetru din corp. Îşi aminti de explozie, de focul care năvălise spre el, acoperindu-l ca o

perdea. „Voi muri”, se gândise. Iar apoi… ce? Se forţă să deschidă ochii. Parcă îi fusese înfipt un vătrai încins în picior, în locul osului. Întunericul se învârtea spre tavanul jos de piatră de deasupra lui, stâncă goală. O peşteră?

Cumva era viu.

Gemând, se forţă să se ridice în capul oaselor. Zăcea pe un pat rudimentar de campanie. Privirea i se opri pe flăcările unui sfeşnic care stătea pe duşumeaua de lut.

Halucina. Sfeşnicul avea ornamente bogate, din aur încrustat cu pietre preţioase, intact, în afară de o singură crestătură. Rubine, safire, smaralde reflectau lumina scânteietoare.

— Ţi-am pus o întrebare, maior Stratton.

Vocea era bărbătească. Cu un accent puternic. „Rus”. Ar fi tresărit, dacă ar fi avut vlagă. În schimb, îşi miji ochii spre adâncurile întunecate ale peşterii.

— Sunt ofiţer al armatei Maiestăţii Sale. Însă drepturile acordate…

Ceva era în neregulă cu gâtul lui. Îşi simţea vocea slabă, răguşită. Ca o lamă în gâtlej.

Liniştea se prelungi atât de mult, că începu să se întrebe dacă visase că se auzise. „Întoarce-te, uită-te împrejur, ridică-te! Mişcă-te!” Oamenii săi îl căutau probabil – dacă supravieţuise vreunul.

Aşteptă puterea de a face asta. Era atât de ameţit. Nu voia decât să se întindă din nou. Să stea nemişcat şi să se cufunde în milostenia inconştienţei.

— Ce drepturi, spuse vocea, le-ai acordat femeii şi copiilor pe care i-ai ucis?

— Ce? Se opri să-şi tragă sufletul. Fusese împuşcat în plămâni. Nu…

Amintirea pâlpâi, ca un fulger pe un câmp îndepărtat. Se apropie, îl copleşi, arătându-i ce uitase. Momentele de după explozie.

Un bărbat care se apleca deasupra lui, cu barbă albă şi ochi sălbatici, reflectând flăcările din jurul său. Bătuse câmpii într-o limbă pe care Christian nu o vorbea. Apoi rostise în engleză: „Sămânţa mea. Sămânţa mea! Mi-ai ucis

sămânţa!”

— Bolkhov, şopti el. Generalul rus nebun. El îi venise de hac.

Bolkhov era infam. Un lunatic care refuzase să accepte sfârşitul războiului. Repudiate de propria armată, trupele lui rebele aduseseră iadul în teritoriile din sudul Afganistanului, ajungând în cele din urmă la frontiera de nord-vest a Indiei. Nu se supuneau nici unui cod al decenţei. Măcelăreau sate întregi, punând atrocităţile în cârca britanicilor. Retezau gâturile ca măcelarii în zi de piaţă.

Aşteptă să-i fie teamă. Dar durerea nu mai lăsa loc şi altor sentimente. Ce îi putea face Bolkhov? Să-i taie şi lui gâtul. Să-i pună capăt chinurilor. Ar fi fost clemenţă.

Laşitatea acelui gând îşi făcu efectul. Îl împunse să încerce să se ridice din nou. Să stea în picioare.

Dar piciorul era o lamă încinsă. Văzu stele verzi şi se prăbuşi pe pat.

Râsetul izbucni brusc, apoi pieri într-un vis. Christian visă câmpuri verzi, Susseby, familia care îl îmbrăţişa…

Vocea lui Bolkhov îl chemă înapoi.

— Ce treabă are Dumnezeu cu tine? Tu, ucigaşul nevinovaţilor.

Nu fuseseră inocenţi în fortăreaţa aceea.

— I-ai ucis copiii. I-ai omorât servitoarele.

Fortăreaţa nu ar fi trebuit să explodeze. Ghiulelele tunului ar fi trebuit să distrugă bastioanele, permiţând asaltul direct.

— I-ai minat, îşi dădu seama Christian… pereţii fortului.

— Îmi pui mie în spate păcatul ăsta? Urletul furios veni din apropiere de data asta. Din întuneric apăru Dragoff, cu faţa acoperită de o mască de funingine şi cu barba albă pătată de sânge. Eşti ucigaşul pruncilor mei. Seminţia mea e moartă! Ochii i se umplură de lumina pâlpâitoare a flăcării lumânării. Femei şi copii. Mieii Domnului.

Chipul nebuniei se aplecă peste Christian. Nu fusese

niciun copil în fortăreaţa aceea. Se afla în adâncurile îndepărtate şi reci din Hindu Kush. Nu o ocupase nimeni de secole – până când oamenii lui Bolkhov puseseră mâna pe ea şi o transformaseră în baza lor militară.

— Ce copii?

Bolkhov se apropie, dezvelindu-şi dinţii cu pete roz. Dinţii unui prădător sălbatic care băuse sânge.

— Copiii *mei.*

O limpezime rece înăbuşi durerea. Existaseră zvonuri… zvonuri bizare că Bolkhov fura femei din satele apropiate. Că purta, de asemenea, trei femei afgane cu el, luate la începutul războiului tardiv, şi le numea pe toate soţii.

Dar nu erau decât zvonuri. Christian şi oamenii săi iscodiseră fortăreaţa săptămâni întregi. Nu văzuseră niciodată vreo urmă de civili.

— Urmaşii mei au pierit, spuse Bolkhov. Şi, drept răsplată, voi pune capăt şi familiei tale, Stratton. Toţi cei pe care îi iubeşti.

Ceva luci – o lamă. Bolkhov o lipi de obrazul lui Christian, apăsând cu vârful. Christian nu se mişcă. Îşi va întâmpina moartea cu ochii deschişi.

O mie de amintiri îl năpădiră: ţinuturile verzi şi unduitoare de la Susseby; palma catifelată a mamei pe fruntea lui; bucuria de pe chipul surorii lui de fiecare dată când se întorcea acasă; tatăl lui care înclina scurt din cap. Zâmbetul larg al fratelui său.

Tot ce conta pentru el pe lume. *Acasă.*

— Ţi-aş scoate ochii, spuse Bolkhov încet. Dar sunt darul meu pentru tine, ca să poţi privi. Să vezi când îi ucid pe cei ce-ţi sunt dragi, aşa cum i-ai ucis tu pe ai mei. Ridică ceva. Un inel. Inelul lui Christian, pe care i-l dăduse tatăl său. „Să fii binecuvântat! Nu uita niciodată că sunt mândru de tine”. Voi începe prin a le trimite asta.

— Nu. Cuvântul îi scăpă, făcând ca lama să intre fără voie mai adânc. Sânge fierbinte i se scurse pe obraz.

— O, da. Bolkhov ridică lama. Ne vom asigura că eşti îndeajuns de sănătos pentru a asista la aceste morţi.

Oamenii mei vor avea grijă de tine aici. Până când te faci bine. Şi, în timp ce îţi revii... Zâmbi. Îmi voi aduce omagiile. În Anglia, îl voi vizita pe vicontele Palmer, mândrul părinte al eroului de la Bekhole.

„Dumnezeule mare!" În cele din urmă îl cuprinse frica. Blestemaţii aceia de jurnalişti îl transformaseră în erou. Îi trâmbiţaseră biografia în lume. Acest lunatic va şti exact unde să-i găsească familia.

Adunându-şi toate puterile, strigă şi se săltă în picioare. Cuprinse sfeşnicul cu mâinile. Se întoarse.

Cuţitul îi pătrunse în burtă. Se clătină. O greutate mare îl izbi în cap.

Nu mai ştiu de el.

Capitolul 1

Aprilie 1886

Nu era loc decât pentru un singur hoţ în sala de bal. Şi totuşi, o nou-venită se strecurase pe lângă paznici şi încerca să tâlhărească mulţimea.

Lilah privea din ce în ce mai exasperată. Ducii şi prinţii se băteau pe invitaţiile la balul anual de la Salonul de Licitaţii Everleigh. Părea imposibil ca un coate-goale să se furişeze printre ei. Cu toate astea, ştrengăriţa aceea nu avea ce căuta acolo. Era palidă, subnutrită şi îmbrăcată prost. Mânecile rochiei i se bălăbăneau în jurul coatelor.

Mai rău, avea mâinile ca nişte şunci. Ţinta ei o simţi că-l atinge, apoi se dădu politicos la o parte, înainte să apuce să-i ia ceasul.

Lilah tresări. Într-o clipită, vreun oaspete ales va striga după poliţie. Asta ar distruge totul, căci Lilah nu-şi putea permite să apară gaborii acolo, în seara aceea.

În seara aceea, pentru ultima oară, *Lilah* trebuia să fie hoţul din această sală de bal.

— Ce spui, Lil?

Forţându-se să zâmbească, Lilah se întoarse spre

prietenele ei. Ca şi ea, Susie şi Lavender erau Fetele Everleigh, animatoare profesioniste, plătite să îi flateze şi să îi dezmierde pe potenţialii clienţi ai casei de licitaţii. Sarcina serii era simplă: să îndrepte atenţia şi curiozitatea oaspeţilor spre saloanele de lângă sala de bal, care conţineau diverse colecţii menite a fi scoase la licitaţie în acel sezon.

Dar, în vreme ce fiecare dintre fete primise o listă de oaspeţi asupra cărora să se concentreze, Susie şi Lavender irosiseră ultimele cinci minute într-o ceartă despre altcineva – o celebritate suficient de importantă pentru a se ocupa de ea domnişoara Everleigh, şi nu animatoarele.

O priveau ţintă pe Lilah, aşteptând ca aceasta să potolească cearta.

Dar nu avea nicio opinie despre vicontele Palmer.

— Văd ambele perspective, spuse ea.

Susie se înroşi.

— Ce? Prostii! Toată lumea ştie că a fost torturat în război. De unde altundeva să aibă cicatricea aceea? Îşi vârî o buclă brunetă sub pălăria cu pene, cu un gest agresiv. Doar nu vă închipuiţi că ruşii sunt *milostivi* cu inamicii lor.

Lavender, înspre care se îndrepta această provocare, ridică dintr-un umăr cu eleganţă.

— Nu toţi ruşii sunt sălbatici. Domnul Obolensky, de pildă, pare a fi un gentilom. O, Doamne, nu trebuia să îl încolţeşti, Sue?

Susie icni, apoi privi disperată prin încăpere.

— La naiba! Era ultimul pe lista mea – trebuia să îi arăt samovarele. Mor dacă l-am pierdut!

Lavender îi aruncă lui Lilah o privire îngâmfată.

— Nu-i lăsa să plece până când nu văd mărfurile, spuse ea. Am terminat cu lista *mea* înainte să se pună masa de cină. Iar acum… Răsfoi alene carnetul cu nume pentru dans, apoi strâmbă din nas. Ptiu! Neamţul acela blestemat mi-a suflat toate valsurile. Repede, cine are un creion? Îl tai de pe listă.

— Uită de neamţul tău! Susie se întoarse pe călcâie, iar trena ei de mătase de culoarea prunei se lovi de a lui

Lilah. Ajută-mă să îl găsesc pe Obolensky. Îl vezi?

Lilah văzu ceva mai rău: hoaţa devenise mai îndrăzneaţă. Se desprinsese de perete şi îşi croia drum spre exponate.

— Mă uit în saloane, spuse ea. Susie, tu uită-te pe lângă masa de punci; Vinnie, încearcă în hol.

Înainte să apuce să răspundă, Lilah se strecură în mulţime. În timp ce înainta pe ringul de dans, o zări pe domnişoara Everleigh dansând cu ţinta disputei fetelor.

Cicatricea de pe obrazul vicontelui Palmer era considerată în general a fi atrăgătoare. Neîndoielnic, nu îi strica deloc înfăţişarea. Era imaginea întruchipată a sănătăţii virile, exuberante: înalt şi cu umerii laţi, cu păr auriu, des şi ochi pe măsură. În Whitechapel, fetele l-ar fi numit crai.

De fapt, îl *numiseră* astfel. Sora ei Fiona îi decupase poza din ziare şi urmărise cu aviditate poveştile despre vitejia lui din război. „Un adevărat erou”, spusese ea. „Un erou şi un gentilom. Acesta este genul de flăcău pe care îl meritäm, Lily”.

Dacă ar fi trăit, ar fi fost dezamăgită de competiţia acerbă pentru el. Acum că moştenise titlul de viconte, era râvnit de debutantele bogate. Unul dintre cei mai eligibili holtei din ţară – aşa îl auzise Lilah fără să vrea pe domnul Everleigh spunându-i de curând surorii sale.

„Este un afemeiat inutil”, răspunsese domnişoara Everleigh cu răceală.

În timp ce trecea, Lilah prinsese cu coada ochiului zâmbetul cu gropiţe al lui Palmer – fără îndoială uşuratic – şi replica însoţită de o grimasă a domnişoarei Everleigh.

Ha! Vicontele n-avea decât să se izbească de stâncile *acelea* până îşi rupea oasele. Domnişoara Everleigh nu avea niciun interes în zâmbete drăguţe sau fiinţe umane; îşi păstra întreaga atenţie pentru artă.

Lilah îşi îndreptă din nou atenţia spre prada ei. Un instinct animalic o făcu pe hoaţă să ridice ochii. Privirile li se întâlniră. Hoaţa se refugie într-un salon.

La naiba! Lilah dădu fuga după ea. Lângă o statuie a

Caterinei cea Mare, o prinse pe fată de cot, apoi îşi înfipse unghiile.

— Ajunge! O împinse de umeri printre nişte draperii, într-un alcov îngust.

Fata o lovi pe Lilah în burtă cu pumnul, dar corsetul cu balene de oţel o proteja pe Lilah. Cu un mormăit înăbuşit, o prinse pe fată de încheietură şi o răsuci tare, răsucindu-i-o între omoplaţii slăbănogi. O împinse cu putere la perete, iar fata începu să se agite şi să şuiere ca o pisică.

— Linişte, spuse Lilah. Nesăbuită nenorocită! Sau strig după poliţie.

Fata făcu ochii mari.

— Da? Nici tu nu eşti vreo bogătană!

Lilah pufni. O greşeală comună, să te aştepţi să găseşti ţinte uşoare într-o sală de bal. Fără nicio ceremonie, pipăi fustele fetei, apoi scoase un sunet de avertizare când fata încercă să se elibereze.

Buzunarul ascuns era prost deghizat. Lilah scoase o brăţară, un şirag lucitor de perle negre şi un jais de Whitby care o făcu să-i stea inima în loc. Ştia cui îi aparţinea.

Probabil că expresia îi reflecta sentimentele, căci, când ridică privirea, hoaţa păli.

— Te rog, se bâlbâi fata, eu… îşi muşcă buza şi îşi feri capul, aşteptând în mod vădit o lovitură.

Lilah miji ochii. Obrajii pistruiaţi ai fetei aveau încă rotunjimea catifelată a copilăriei. Nu avea cum să aibă mai mult de cincisprezece ani, şaisprezece cel mult.

Lilah ştia că tinereţea nu aducea cu sine o nevinovăţie aparte. La şaisprezece ani, o fată putea fi la fel de rea ca o vrăjitoare. *Ea* fusese. Dar, cu toate astea, vârî mâna în propriul buzunar.

Fata se încordă. Ce anticipa? Un cuţit? Lilah i-ar fi putut arăta unul. Scapi greu de vechile năravuri; întotdeauna umbla înarmată.

În schimb, scoase o monedă.

— Acum, ascultă cu atenţie, spuse ea. Nu ai deloc talent. Ai nişte mâini ca nişte cârnaţi şi nu ai nas bun pentru victime.

Fata miji ochii, cu o expresie de îndoială.

— Viaţa ta merită mai mult. Mă auzi? Dacă eşti isteaţă, îţi voi cumpăra un loc într-o fabrică. Tu…

Se opri, luptându-se cu nevoia de a-i ţine morală în continuare. Nu avea rost. Ştia şi asta. Suspinând, spuse:

— Alegerea îţi aparţine. Pleacă acum sau vei fi prinsă. Apăsă moneda în mâna fetei. În cinci secunde, voi chema paznicii. Se întoarse pe călcâie şi ieşi din alcov, prefăcându-se că nu văzuse când fata dădu fuga spre ieşire.

În pragul sălii de bal, Lilah se opri. Învălmăşeala şi veselia, larma şi căldura păreau a fi un zid care îi bloca trecerea. Brăţara din buzunar cântărea cât o ancoră, ameninţând să o doboare – o altă complicaţie neprevăzută într-o seară în care nu îşi putea permite aşa ceva. Lilah trase aer adânc în piept. Stătea înveşmântată în mătase şi dantelă, privind spre o mulţime de prinţi şi politicieni. Unii dintre bogătanii aceştia ştiau cum o cheamă. Îi zâmbeau când trecea. Îşi câştigase poziţia şi hainele scumpe prin mijloace cinstite.

„Uită-te la noi acum, Fee!” Aşa se gândea întotdeauna în asemenea momente. Uneori simţea – spera – că sora ei o privea din ceruri, încurajând-o. Că acest triumf era triumful amândurora.

Dar în acea seară sunetul vocii hoaţei era prea proaspăt în mintea ei. „Nici tu nu eşti vreo bogătană”. Fata înţelesese într-o clipită. Lilah nu avea ce căuta acolo. Dacă mulţimea aceasta de nobili afla a cui nepoată era – şi ce făcuse cândva pentru a-i câştiga favorurile – i-ar cere capul.

Unchiului ei i-ar fi plăcut mult. O spusese. „Aşadar, îmi vei face acest mic serviciu, Lily – sau le voi spune bucuros celor din familia Everleigh care e adevăratul tău nume şi care ţi-e familia. Alegerea îţi aparţine”.

Îi va face serviciul, desigur. De două săptămâni nu se mai gândise la altceva decât cum să îl ducă la bun sfârşit. În seara asta era şansa ei.

Dar mai întâi, trebuia să strecoare brăţara la loc pe încheietura domnişoarei Everleigh. Arborând un zâmbet, se întoarse în sala de bal.

Vechea durere îi făcea piciorul să zvâcnească. Catherine Everleigh dansa ca o marionetă, ceea ce nu-l ajuta deloc. Christian simţea că opune rezistenţă la fiecare pas. Dacă i-ar fi permis împrejurările, poate că i-ar fi părut rău pentru ea, atât de clar era că dorea să se afle în altă parte. În schimb, îi resimţi rezerva ca pe o iritare neînsemnată, înfrântă cu uşurinţă de forţa brută. O trase mai aproape la următoarea piruetă, ignorându-i grimasa.

Între timp, de pe margine, fratele ei, Peter Everleigh, privea cu o încântare nedisimulată. Îşi închipuia clopotele de nuntă, fără îndoială, şi prosperitatea afacerilor sale care ar fi urmat după aceea.

— Obiectele smălţuite ruseşti sunt extraordinare, spuse Christian.

La îndemnul fratelui său, Catherine îi arătase colecţia mai devreme. Ochii ei violeţi se ridicară spre ai lui, ţintuindu-l cu răceală.

— Obiectele smălţuite ţi-au atras atenţia? Păreai mai absorbit de feronerie.

Da, stătuse câteva minute holbându-se la o anumită piesă – un sfeşnic cu intarsii distincte şi încrustat cu pietre preţioase, care îi era mai familiar din coşmaruri.

Bolkhov apăruse din nou pe neaşteptate. Dar făcuse în cele din urmă o greşeală. Această batjocură dementă era un indiciu care putea fi folosit pentru a-l prinde.

Odată ca niciodată, Christian îşi închipuise o viaţă obişnuită şi plăcută. O pensie militară grasă. O fată încântătoare şi veselă pe care să o ia de nevastă şi cu care să facă prunci.

Acum cele mai mari speranţe ale sale se învârteau în jurul măcelăririi unui nebun. Adormea noaptea cu fantezii însângerate.

— O, toate colecţiile îmi stârnesc curiozitatea, îi spuse el tinerei îngheţate din braţele lui. Dar da, feroneria este izbitoare. Să înţeleg că ai avut o implicare directă în achiziţia ei?

Cât de bine îl cunoştea pe lunaticul care deţinea sfeşnicul? Era conştientă că devenise un pion în jocul lui

monstruos?

Cineva ţipă în apropiere. Catherine privi spre larmă, arătându-i un profil care s-ar fi potrivit pe un medalion. Orice ar fi văzut nu îi preschimbă expresia plictisită.

— E atât de remarcabilă? întrebă ea. Sunt, la urma urmelor, coproprietară a casei de licitaţii.

— Spre marele meu noroc.

Căci până să îi trimită Catherine catalogul următoarei licitaţii, în care sfeşnicul era desenat cu mare amănunţime, habar nu avusese unde să-l caute pe Bolkhov. Chiar şi contactele lui de la Ministerul de Război începuseră să se îndoiască de el. Sugeraseră că Bolkhov era mort. Că nu ajunsese nicicând în Anglia.

Că morţile tatălui şi fratelui lui Christian fuseseră mai curând un ghinion decât o crimă.

Nu puteai să cugeţi la asemenea lucruri prea mult, căci furia şi groaza se transformau în ceva mai rece şi mai întunecat. Va dansa cu fata asta toată noaptea, va face o conversaţie plăcută şi chiar se va căsători cu ea dacă de asta era nevoie pentru a ajunge să-i pună sabia la gât lui Bolkhov. Căci altfel risca să piardă totul. *Pe toată lumea.*

— Într-adevăr, spuse el, nu ţi-am mulţumit niciodată cum trebuie pentru invitaţia de astă-seară. Cum de mi-ai ghicit interesul faţă de colecţia rusească?

— Nu-mi dau cu presupusul, spuse ea sec. Familia Everleigh operează pe bază de recomandări.

— Atunci m-a recomandat cineva?

Ea oftă, vădit nerăbdătoare din pricina nevoii de a face conversaţie facilă.

— Unul dintre cei care au contribuit la următoarea licitaţie.

— Cine este, întrebă el, acest misterios participant?

— Preferă să rămână anonim.

Christian îşi dezgoli dinţii şi speră că semăna a zâmbet.

— Ce neplăcut!

Neplăcerile abundau în ultima vreme. A doua zi dimineaţa după ce primise catalogul, le forţase pe mama şi

pe sora sa să îşi anuleze planurile de vacanţă. Acum aşteptau în Southampton; duminică aveau să se îmbarce pe vapor, într-un turneu prelungit în străinătate – New York, Boston, Philadelphia. Nu se vor întoarce până nu se vor termina toate astea. Până când Bolkhov nu va fi mort.

— Presupun că nu te pot ruga să îi transmiţi un bilet?

— În ce scop?

„Ca să te pot urmări în timp ce îl livrezi”. Viziunea fu una vie. „Ca să poţi fi aproape când îl ucid pe ticălos”.

— Pentru a-i transmite mulţumirile mele, spuse el.

Pe fruntea ei palidă apăru un rid. Spre deosebire de toate celelalte femei din ţara asta, părea să îl găsească enervant.

— Atunci o voi face personal. Nu mă complic cu bileţele.

Începea să înţeleagă de ce bărbaţii vorbeau rareori de frumuseţea lui Catherine Everleigh. Oricât de uluitoare era, firea ei lipsită de farmec o punea în umbră.

— Spune-i în acest caz cât de mult îl apreciez. Sper că plănuieşte să participe la licitaţie în iunie? Dacă da, ne vom întâlni acolo.

— Mă bucur că invitaţia a fost bine-venită, spuse ea. M-am gândit că poate mai eşti încă în doliu. Ochii ei violeţi clipiră pe deasupra costumului său de seară, zăbovind cu subînţeles pe floarea prinsă la rever. Una din animatoarele angajate de casa de licitaţii le oferise la intrare. Nu pot să-mi imaginez, spuse ea, privind ţintă la laleaua împodobită festiv cu fundă, cât de profund îndurerat eşti încă. Zece luni, aşa e?

Implicaţia fiind că nu respectase perioada de doliu cuvenită pentru fratele său.

— 14 luni, spuse el. Îndeajuns încât durerea să se preschimbe din agonie sfâşietoare într-o suferinţă adâncă, surdă.

Dar se înteţise din nou în seara aceea când stătuse lângă sfeşnic. Furia sa se transformase într-o litanie de acuzaţii tăcute.

„Ai devenit neglijent. Ai crezut că ameninţările lui sunt

goale. Ai crezut că eşti în siguranţă. Geoff e mort din cauza ta”.

Se retrase de lângă abisul acela întunecat, fără fund, revenind la fata din braţele lui. Glaciala fiinţă trebuie să fi văzut ceva în expresia lui, pe care nu intenţiona să-l dezvăluie.

— L-ai iubit.

— Bineînţeles că l-am iubit. Acum reuşi să zâmbească. A fost fratele meu.

Gura ei zvâcni.

— Ca şi cum sângele ar fi îndeajuns pentru a garanta iubirea.

El trase aer adânc în piept, forţându-se să se concentreze asupra sarcinii de faţă. Catherine Everleigh nu avea prieteni. Reticentă şi retrasă, îşi petrecea zilele îngropată în arhive prăfuite. Nu arăta niciun interes faţă de gentilomi, cu atât mai puţin faţă de potenţiali confidenţi.

Dar îl cunoştea pe Bolkhov. În mod vădit se aştepta să îl vadă din nou. Astfel că strategia lui Christian era clară. Trebuia să se asigure că nu o scăpa din vedere. În mod ideal, trebuia să-i câştige încrederea şi afecţiunea. Dumnezeu să îl ajute!

Valsul încetini şi se încheie. Se îndepărtă de ea, schiţând o plecăciune formală înainte de a se oferi să o conducă în afara ringului de dans.

— Presupun că nu te voi mai vedea până când nu ne întâlnim la Buckley Hall.

Ea făcu o pauză, iar privirea ei neclintită avea ceva de felină.

— Atunci nu ne vom mai vedea. Fratele meu a decis să-ţi evalueze averea chiar el. Nu ştiai?

— Nu, nu ştiam. „La naiba”. Despre asta voia probabil să vorbească Peter Everleigh cu el mai târziu. Ce curios! Înţelesesem că te ocupi de evaluarea unor moşii mai mici. Iar Buckley Hall este cu siguranţă o proprietate minoră.

— Într-adevăr. Zâmbetul ei părea amar. Cred că în acest caz ceea ce îi atrage atenţia este mai curând reputaţia proprietarului decât proprietatea.

Nu se putea una ca asta. Christian angajase casa de licitaţii să se ocupe de vânzare doar pentru că îi dădea şansa să fie cu ochii pe Catherine.

— Se va răzgândi în privinţa acestei decizii?

Ea făcu o pauză prudentă.

— Cu siguranţă, dacă ai vorbi cu el, s-ar putea să o facă. Îndrăznesc să spun că…

Îl prinse de braţ pentru a se echilibra, căci o femeie cu părul ca pana corbului, cu o rochie roz, care trecu pe lângă ei, se izbi de ea.

— Iertaţi-mă, domnişoară Everleigh!

Tonul răguşit şi reverenţa grăbită îi lăsară lui Christian impresia unei atitudini de un servilism straniu. Când se îndreptă, privirea ei i-o întâlni în treacăt pe a lui, făcându-l să tresară. Avea ochi de Madonă medievală. Erau rotunzi, cu pleoape grele, de un albastru adânc, ca oceanul.

— Sper că nu eşti în stare de ebrietate, îi spuse Catherine Everleigh cu răceală.

— Nu, doamnă. De data asta, femeia împărţi zâmbetul stingher şi cu Christian. Doar stângace, rosti cu voce joasă.

După ce făcu încă o reverenţă grăbită, se îndepărtă.

— Una dintre animatoarele noastre, spuse Catherine.

— Înţeleg.

Îi trecu prin minte că o fată care lucra pentru Everleigh, în virtutea îndatoririlor sale, ar putea fi îndreptăţită să ştie o mulţime de lucruri despre Catherine.

— Fetele astea aduc mai mult bucluc decât foloase, continuă Catherine. Dar fratele meu insistă să păstrăm tradiţia. Se opri. Vrei să vorbeşti cu el astă-seară?

Christian surprinse nerăbdarea de dincolo de întrebarea ei. Dorea foarte mult să se ocupe de vânzarea moşiei lui. Ce convenabil!

— Îl caut imediat.

Ei îi scăpă un zâmbet vag.

— Excelent! Dădu mâna cu el, ca şi când ar fi încheiat afacerea.

În timp ce se îndepărta, observă ceva.

— Ai o brăţară foarte frumoasă, spuse el.

Vădit dezinteresată de complimente, ridică din umăr.

— A fost a mamei mele.

— Ţi-o scoţi întotdeauna când dansezi?

Mica urmă de căldură care se strecurase în atitudinea ei dispăruse acum.

— Nu mi-o scot niciodată.

Atunci o făcuse altcineva în locul ei, pentru ca apoi să i-o pună la loc. Ce ciudat! Privi prin mulţime după animatoarea cu părul negru şi îşi miji privirea când o văzu ieşind pe uşă.

Nu, nu ieşind. *Furişându-se.*

Capitolul 2

Încă o dată, apoi n-o va mai face niciodată. După seara aceea, Lilah va fi cuminte tot restul vieţii. Va fi o doamnă perfectă. Se jură.

În timp ce mergea, sunetul petrecerii rămânea în urmă. Trecu de scara cea mare spre sălile de licitaţie. Treptele de marmură dispărură în întuneric. Oricine putea sta în întunericul acela, spionând-o. Liniştea semăna cu tăcerea dinainte unui ţipăt sau a unei căderi. Dacă avea să fie prinsă în seara aceea, va fi distrusă.

De trei ani muncea să se elibereze de soarta ei. După moartea Fionei, Nick o lăsase în cele din urmă să plece. Pusese în aplicare planul surorii sale cu o autodisciplină nemiloasă. Ore nesfârşite citind manualele de bune maniere. Apoi volume de artă şi de istorie, în primii doi ani la Everleigh, toate economiile ei se duseseră la un profesor de dicţie. Nu vorbise fără a repeta mai întâi fiecare cuvânt în minte, concentrându-se asupra acelor vocale şi consoane nenorocite, pe care nicio fată din Whitechapel nu ştia cum să le pronunţe.

De-abia recent declarase profesorul că nu mai avea ce să o înveţe. Abia acum dormea liniştită noaptea,

încrezătoare că Fee ar fi mândră de ea. „Nu ai murit degeaba. Am reuşit”. Îşi deschisese un cont de economii şi, în sfârşit, îndrăznise să revizuiască visurile surorii sale, ţintind acum spre ceva extraordinar, la care nici măcar Fiona nu se gândise: o rentă respectabilă, poate o căsuţă a ei. Închipuiţi-vă: să îmbătrânească în pace, fără teamă de lege sau de unchiul ei!

Însă acum, în timp ce se furişa pe hol, risca să piardă totul. Aproape că o simţea pe Fiona alături de ea, panicată şi temătoare. „Simţi când se apropie”, spusese Fee speriată într-o noapte, după ce se întorsese dintr-o incursiune care se sfârşise prost. Unul din oamenii lui Nick murise. „Într-o clipită s-a zis cu tine. Se întâmplă cât ai zice peşte”.

Scrâşni din dinţi. „Concentrează-te!”

Aproape de capăt se afla uşa spre biroul lui Peter Everleigh. Lilah îşi duse mâna la coc, trecând pe deasupra agrafelor cu vârf de cristal, până simţi înţepătura şperaclului pe care îl ascunsese într-o buclă.

Se aşteptase să-i tremure degetele, căci nu mai exersase de ani întregi. Dar când vârî şperaclul în broască, mâinile nu ezitară. Nu fu nevoie decât de o atingere, de o singură răsucire înainte ca uşa să se deschidă.

Îşi muşcă buza, cu o disperare stranie. Aşa de uşor revenea totul? Trei ani i se păreau un secol, o epocă în care se transformase. Dar dacă îşi amintea aşa de bine cum se face, atunci poate că nu era deloc altfel, la urma urmelor.

Încruntându-se, alungă gândul acela. „Nu te lăsa distrasă! Gândeşte-te mai târziu!” Când intră în cameră, covorul gros îi absorbi paşii. Orbecăi pe lângă mobilă, îndreptându-se spre biroul de stejar, apoi pipăi sertarele.

Ar fi mai bine ca lumea să nu îşi ţină documentele private în birou. Dacă totuşi foloseau un birou, ar fi bine să încuie toate sertarele acestuia. Încuindu-l doar pe cel de sus, Peter Everleigh anunţa unde îşi ţinea prada.

Această încuietoare era mai dificilă decât cealaltă. În timp ce se chinuia – o dată, de două ori – simţi suflarea rece şi înspăimântătoare a anxietăţii pe ceafă. Şperaclul îi alunecă din mână; se auzi şoptind un blestem pe care şi-l

scosese din vocabular cu multă vreme în urmă. Muşcându-şi buza, pipăi covorul, căutând unealta.

Nu căzuse departe. Acum degetele îi tremurau *într-adevăr* când vârî şperaclul în broască. Dar broasca se răzgândi; cedă brusc.

O cuprinse triumful. Strânse din buze. „Dumnezeu să mă ajute!” Dar avea încă talentul, chiar şi acum, după ani în care nu mai exersase!

După un moment, valul fierbinte de mândrie se transformă în ruşine. Încruntându-se, băgă mâna în mânecă şi scoase un capăt de lumânare. Din corset, scoase un chibrit. Fitilul se aprinse, aruncând o lumină mică şi tremurătoare. Căută prin conţinutul sertarului.

Corespondenţă în devălmăşie. Lornion pentru operă. Programe de teatru. Telegrame mototolite. Cărţi de joc, suspect îndoite într-un colţ. Şi creanţe.

Jumătate din ele erau copii pe care era erau înregistrate datoriile lui Peter Everleigh către bărbaţi ale căror nume Lilah le recunoştea din ziarele mondene – lectură obligatorie pentru fetele ca ea care lucrau la Everleigh. Dar unchiul ei îi spusese să caute datorii *către* domnul Everleigh, înscrise cu deosebire sub trei nume. Scoase documentele aparţinându-le celor trei gentilomi, apoi închise sertarul.

Când se ridică, o cuprinse un val de ameţeală. Domnul Everleigh declarase recent că talia fetelor care lucrau la Everleigh nu trebuia să depăşească 45 de centimetri. Lilah nu mai mâncase de la micul dejun; altfel, nu putea strânge şireturile atât de tare.

Însă şi cu plămânii striviţi de oasele de balenă, putea să păcălească mijloacele de apărare ale lui Pete. Nu era nevoie decât de un şperaclu.

Zâmbind, dădu fuga la uşă. Tocmai pusese mâna pe clanţă când auzi glasul pierzaniei: voci bărbăteşti apropiindu-se în hol.

Tresări, dar nu avea unde să fugă.

Înnebunită, Lilah bâjbâi înapoi spre birou. „Nu, nu, nu; nu se poate întâmpla asta”. Văzu în minte puţinul mobilier

din cameră.

Nu avea unde să se ascundă în afară de masa de lucru – o ascunzătoare jalnică, prea uşor de descoperit.

Îşi ridică fustele, se lăsă în genunchi şi se înghesui dedesubt.

Îi scăpă un icnet. Scheletul corsetului o împungea prea rău în coaste. Fu nevoie de un mare efort susţinut pentru a lupta cu strânsoarea de oţel a balenelor, care voiau să-i forţeze coloana să se îndrepte.

Încăperea se lumină când uşa se deschise.

— ... discutăm asta între patru ochi, se auzi vocea lui Peter Everleigh, fiind o chestiune oarecum delicată.

Tânărul Pete, aşa îi spuneau fetele mai vechi, căci îl cunoscuseră pe tatăl acestuia înaintea lui şi nu îl puteau considera, spuneau ele, un moştenitor demn al titlului de „domnul Everleigh”. Dar lui Lilah i se păruse întotdeauna perfect pentru această poziţie, căci se pricepea la vorbe şi era sigur pe sine în preajma celor avuţi.

Însă acum părea şovăielnic. Ba chiar părea a se scuza.

— Sper din suflet că înţelegi, spuse el.

— Mărturisesc că nu. Replica veni pe un ton scăzut, care putea tăia sticla. Lilah învăţase să recunoască un asemenea accent. Indica bani, educaţie şi cel mai albastru sânge. Cred că sora ta ar face o treabă splendidă la Buckley Hall.

Lilah găsi o crăpătură unde se îmbina lemnul şi privi prin ea. Nu vedea decât picioare. Bărbaţii se opriseră lângă comodă, fără să pară a avea intenţia să înainteze în încăpere.

— Încrederea dumitale este măgulitoare, spuse tânărul Pete. Cu toate astea, ea va fi prima care îţi va spune că îi lipseşte experienţa în astfel de evaluări.

— Chiar?

În ciuda groazei ei, scepticismul clar al gentilomului o făcu pe Lilah să schiţeze un zâmbet. Oricine ar fi fost, acest client o cunoştea pe domnişoara Everleigh îndeajuns de bine pentru a se îndoi cu privire la pretinsa ei modestie.

Pete râse cu subînţeles.

— Ei bine, sunt sigur că ar fi bucuroasă să îşi încerce mâna la asta. Dar nu aş visa să te rog să îi faci pe plac. Mă voi ocupa bucuros de moşie eu însumi. Într-adevăr, aştept cu nerăbdare să…

— Nu aş vrea să o dezamăgesc.

Remarca politicoasă ascundea un tăiş ascuns, nu îndeajuns de ascuţit încât să fie intruziv. Dar, cu toate acestea, mesajul era limpede.

Când, în cele din urmă, Pete răspunse, se simţi un zâmbet în vocea sa.

— Fireşte, amândoi dorim să o vedem fericită pe sora mea. Dar trebuie să înţelegi…

O pereche de picioare se întoarse şi ieşi din raza vizuală. Îşi dădu seama că erau ale lui Pete şi înghiţi cu greu, aproape înecându-se de frică.

Sub stratul protector al covorului, parchetul scârţâi. Picioare acoperite de pantaloni albaştri ca ardezia se opriră la o jumătate de metru de ea. „La naiba cu toate!” Lilah încercă să se tragă înapoi. Strânsoarea inflexibilă a corsetului îi strivea coastele şi o înjunghia în ficat.

— Ceva de băut? întrebă Pete.

— De ce nu?

Se auzi clinchet de pahare. Susurul lichidului.

— Ca să fiu sincer, spuse Pete, nu ar *da* bine. Vreau să zic, casa unui holtei… fără însoţitoare. Este, ştii, o tânără extrem de eligibilă.

Acum se iviră pantofii celuilalt bărbat.

— Foarte eligibilă, spuse el afabil.

Lilah se luptă să îşi reţină gâfâielile pricinuite de durerea din coaste. Pentru a-şi abate gândul, se concentră asupra pantofilor de lac, care erau atât de bine lustruiţi că îşi vedea fustele în ei.

Cerule mare – vedea ceva mai rău. De sub călcâiul clientului se iţea o fundiţă roz exact ca acelea cusute peste tot pe rochia ei.

— A avut o însoţitoare pentru o vreme, spuse Pete.

Lilah privea ţintă spre propria osândă, nevenindu-i să

creadă. Pete insista să aprobe rochiile fetelor înainte de o petrecere. Avea să recunoască funda aceea într-o clipă.

— Era ca un balaur, continuă Pete. Catherine a pretins că o împiedica să lucreze. Presupun că asta însemna că doamna Ogilvie insista să vadă cu ochii ei proprietăţile. În orice caz, Catherine a ajuns să ştie cum să se descotorosească de biata femeie.

Ţinându-şi respiraţia, Lilah se aşează în genunchi şi se aplecă înainte. Trebuia să înhaţe funda aceea.

Clientul se mişcă, lăsând funda cu totul la vedere. Ceva din postura lui sugera un moment de surprindere. Începu să se lase în genunchi.

Gândurile ei o luară razna. Nu avea de ales decât să o ia la fugă. Ar putea ieşi exploziv de sub birou, dând buzna pe scara de serviciu…

Mâna clientului apucă funda. Se aplecă niţel, arătându-şi faţa.

„Dumnezeule mare!” Era vicontele Palmer!

O privi fără nicio urmă de surpriză. Avea ochi de o culoare imposibilă, precum whisky-ul ţinut în lumină.

Îi aruncă un zâmbet pasager, ironic. Apoi luă funda şi dispăru din raza ei vizuală.

— Ce stânjenitor, îl auzi spunând. Să fii prins purtând talismane amoroase, ca un şcolar. Presupun că recunoşti funda din părul surorii tale.

Pentru un moment stupid, minciuna nu avea niciun sens. Nu aştepta decât continuarea: „Apropo, ai o femeie sub birou”.

Dar apoi tânărul Pete spuse:

— Desigur! Tonul său exagerat de jovial trăda că nu se simţea tocmai în largul său văzând că Palmer avea suvenire de la sora sa.

Palmer continuă vesel:

— Cât despre întrebarea despre care vorbim, nu o putem forţa pe sora ta să suporte o însoţitoare. Dar soluţia pare simplă: oferă-i o însoţitoare care nu se amestecă. O asistentă, să spunem, care să o ajute la treabă.

— Nu cred…

— Da, este o soluţie splendidă. Una dintre fetele Everleigh, poate? Şi, dă-mi voie să spun, mă bucur foarte mult că am avut şansa să vorbim între patru ochi. După cum probabil ţi-ai dat seama, sper ca după ce o voi cunoaşte mai bine, să o pot convinge totodată pe domnişoara Everleigh să mă privească mai... tandru.

Pete expiră.

— Da! Da, într-adevăr. Asta este şi speranţa mea. Paşii lor se îndepărtară. O asistentă va fi de folos, decise Pete.

Uşa se închise.

Lilah rămase complet neclintită, uluită şi nevenindu-i să creadă. Din ce motiv oare ar proteja-o un străin – cu atât mai mult *vicontele Palmer?*

Ieşi târându-se de sub birou. Picioarele îi tremurau atât de violent, încât fu nevoită să se ţină cu amândouă mâinile de birou ca să se ridice în picioare. Se holbă la uşă, care – miracolul miracolelor – rămase închisă. Palmer nu îi spusese încă lui Pete despre ea.

Uşurarea ei părea fragilă, umbrită de confuzie. Sau de o presimţire rea. Şchiopătă spre uşă, tresărind din pricina sutelor de mici înţepături din genunchi şi şolduri şi din cauza zvâcnetului agonizant simţit de undeva de lângă cutia toracică. Cu o mână pe clanţă, îşi lipi urechea de gaura cheii şi ascultă. Nici urmă de voci. Doar tăcere.

Deschise uşa şi păşi în hol. Era gol.

Chiar îşi datora salvarea lui Christian Stratton? Kit din *Atacul lui Kit* celebrul poem care preaslăvea vitejia britanică de peste mări? Cum ar fi ţipat Fiona!

Simţi că stă să izbucnească în chicote isterice. Acoperindu-şi gura cu mâna, porni pe hol. Cu fiecare pas, neverosimilul părea mai credibil. Scăpase. Fusese salvată de un erou de război. Mai bine să nu întrebe care era motivul. Muzica se auzea tot mai tare. Creanţele erau la adăpost sigur în corsetul ei. *Ea era în siguranţă.*

Uşurarea o năuci. Îşi îngădui să râdă, cu un sunet scurt şi exaltat, care se transformă în icnet când o mână o prinse de cot.

Vicontele Palmer ieşi dintre două statui.

— Ce ciudat, spuse el afabil. Am uitat să întreb cum te cheamă.

*

Hoaţa avea o stăpânire de sine minunată. În prima secundă, panica i se citi limpede pe chip. O făcu să păleasc㠄, trădând sulemeneala iscusită care împrumutase obrajilor ei o culoare atât de proaspătă. Sub paloarea abia ivită apărură pistrui – o mulţime, şterşi de vreme îndelungată.

În următorul moment, ca şi când ai fi apăsat un buton, obrajii i se îmbujorară din nou. Schiţă un zâmbet încântător, care îi preschimbă ochii albaştri în nişte semiluni voioase.

— Lord Palmer! Vai, nu visam să fiu observată de dumneata. Eşti cel mai popular gentilom din sala de bal!

— Ce noroc că nu suntem în sala de bal atunci!

Rosti cuvintele absent, surprins din nou de tonul ei răguşit. Avea o înălţime şi o talie medie; însă vocea ei promitea că ar putea deveni detunătoare. Era îndeajuns de profundă pentru a aparţine unei uriaşe cu platoşă de metal, cu coarne de viking pe creştet.

— Mărturisesc că nu te-am observat acolo, domnişoară…

— Bineînţeles că nu, spuse ea cu căldură. E norocul meu că te-am prins singur. Dar cât de egoist ar fi să te reţin!

Pregătindu-se să treacă pe lângă el, arătă din cap spre sala de bal, atingându-i în trecere braţul, cu o privire galeşă grăbită, sugerând cât de dornică era ca el să o urmeze.

Era destul de isteaţă. O prinse de mână înainte să poată scăpa. Fără ezitare, se întoarse spre el, trena ei trasând un arc şuierător pe pardoseala de marmură din spate. Zâmbetul ei larg nu se clintise deloc.

— Da, Lord Palmer?

Îi răspunse la fel de nonşalant:

— Încă o dată, simt că sunt în dezavantaj. Să trebuiască oare să îl rog pe domnul Everleigh să-mi spună numele tău?

Auzind de cel la care lucra, în al cărui birou se strecurase cu scurtă vreme în urmă, făcu pentru o clipă ochii mari. Nu se aşteptase să treacă atât de rapid la ameninţări voalate.

Privi peste umăr. Holul era pustiu, desigur, căci acordurile valsului se auzeau în surdină, dar limpede. Nimeni nu avea să părăsească sala de bal până la următorul dans.

Înţelegând că se află la ananghie – singură-singurică – îi aruncă un zâmbet de două ori mai strălucitor, apoi îl surprinse apropiindu-se.

— Este teribil de stânjenitor. Ce voce magnifică avea! Şi ce bine o folosea. Tonul ei răguşit provoca intimitate. Îl invita să ia parte la o mică şi savuroasă conspiraţie. Sper, cu adevărat, că mă pot baza pe discreţia dumitale.

El îi zâmbi dintr-un colţ al gurii.

— Ei bine, ştii ce se spune.

Îl privi printre genele negre şi dese. Nu îşi mai putea închipui cum de o considerase, chiar şi pentru o clipă, servilă. Vocea, ochii ei oceanici şi şarmul irezistibil o făceau să fie o sirenă.

Privirea cu care îl cântărea sugera o minte pătrunzătoare pe deasupra. Încă nu era sigură cât de mare era beleaua în care se vârâse. S-ar putea să fie pur şi simplu un idiot sadea. Sau s-ar putea să fie un ticălos, care voia să profite de avantajul său. Încă se gândea.

La fel şi el. Şantajul era o artă fragilă, care putea da greş în aceeaşi măsură în care îi putea fi de folos. Dar stăpânirea ei părea promiţătoare. Doar o unealtă de încredere ar fi servit scopurilor lui.

— Nu, spuse ea. Nu ştiu ce se spune. Vrei să-mi spui?

Îi oferi braţul, pregătindu-se să o însoţească. Mâna ei pluti, aterizând pe mâneca lui, uşoară ca un fluture.

— Se spune că nu valorăm mai mult decât cuvântul pe care îl avem, îi spuse, potrivindu-şi pasul după al ei. Şi

mi s-a spus, din câteva surse, că al meu e pierdut iremediabil.

Râsul ei avea o undă de nonşalanţă, foarte convingătoare.

— Dar asta este o prostie, spuse ea. Eşti un mare erou, Lord Palmer. Toată lumea a auzit de isprăvile dumitale de peste hotare.

A, da. Blestemata lui vitejie, mult aclamată.

Ca să-şi demonstreze ideea, ea începu să recite poemul acela nenorocit.

— „Cine în acea bătălie, când tobele inamice răsunau îndrăcit…”

— Da, o întrerupse el. Cred că l-am mai auzit.

Cam de vreo cinci mii de ori şi ceva. Nu devenea mai bun pe măsură ce era repetat.

Ea îl privea radioasă.

— Atunci gândul meu se confirmă: cine ar îndrăzni să spună că nu eşti de cuvânt?

Nimeni nu făcea asta, desigur. În schimb, îl implorau să le dea autografe.

— Poate că tu o vei face.

Simţi vagul tremur al vârfurilor degetelor ei pe antebraţ.

— Nu văd de ce.

Se apropiaseră foarte puţin de sala de bal. Însă acum Christian o opri lângă scara întunecată.

— Spune-mi! Ştiu că Everleigh este un bărbat cu anumite gusturi. Îţi cere deseori să îl aştepţi sub birou?

Pielea i se strânse în colţurile ochilor.

— Aş vrea să nu pomeneşti despre asta, spuse ea.

Aproape râse. Ce ciudat că această mică hoţomană i se părea amuzantă. Dar pentru o femeie care intrase la mare ananghie în seara aceea – luând şi punând la loc brăţara stăpânei, intrând prin efracţie în biroul încuiat al stăpânului, ascunzându-se sub masa de scris a acestuia pentru a trage cu urechea şi poate mai rău (căci, cu siguranţă, o hoaţă nu spărgea un birou *doar* pentru a trage cu urechea?) – în ciuda tuturor acestor păcate redutabile,

reuşea de minune să joace rolul ingenuei speriate.

Admira un spectacol pe cinste. La urma urmelor, el făcea pe eroul în mod regulat.

— Gentilomii nu ar pomeni aşa ceva, spuse el. Vai, deja te-am prevenit. Dar majoritatea doamnelor declară că sunt un pungaş.

De data asta, îi crezu avertismentul. Simţi că îl cântăreşte din nou, schimbându-şi subtil postura şi tonul.

— Lord Palmer, toarse ea. Nu mă aştept să aprobi, desigur, dar eu şi domnul Everleigh… Adică, trebuie să ştii că sunt una dintre animatoarele de aici, o „fată Everleigh”, cum se spune…

Încerca în continuare să îl păcălească. Pretindea că îi întrerupsese planul de a-şi surprinde amantul. Pentru a o deconcerta, căci era limpede că nu reuşise încă, ridică mâna, cuprinzându-i obrazul.

— Într-adevăr, cred că ţi-am mai văzut chipul. O mângâie pe obraz. O reclamă la săpunul Pearson, nu-i aşa?

Rămase nemişcată. Avea pielea netedă ca satinul, caldă, aproape fierbinte sub degetele lui. Mirosea, îşi dădu seama, ca o grădină pe vreme toridă, a trandafiri căţărători, a iasomie şi a caprifoi încălzit de soarele amiezii.

Privirile li se întâlniră. Roşi, apoi privi într-o parte.

— Era domnişoara Ames în reclame, spuse ea. Nu sunt una dintre fetele care dobândesc asemenea onoruri.

O studie – graţia firească a unei bucle negre, urma vagă de pistrui pe pometii rotunzi.

— Nu văd de ce nu.

Nu era decât o linguşire goală, desigur. Ştia de ce favorizau publicitarii alte fete. Femeia din faţa lui nu avea vreo frumuseţe specială, în afară de magia angelică a ochilor şi de pielea catifelată, caldă şi parfumată.

Şi niciuna dintre acestea nu se vedeau în fotografii.

Făcu un pas înapoi.

— Tot nu ştiu cum te cheamă.

Nu era o remarcă prea ingenioasă. Dar simţea că, în mod straniu, nu se putea concentra, ca şi când tocmai ar fi băut câteva degete de whisky.

— Ah! Se întoarse spre el şi fu nefiresc de uşurat când li se întâlniră privirile şi îi păru, din nou, cât se poate de obişnuită. Ştii, nu este un nume memorabil. Domnişoara Ames este model la Pearson. Pe domnişoara Snow o vei găsi pe cutiile de pudră de dinţi de la Ruben, iar pe domnişoara Lowell şi pe domnişoara Rousseau le vei vedea zâmbind pe sticlele de tonic ale domnului Munson. Eu sunt pe cea mai joasă treaptă în ierarhia noastră – o ştiu prea bine. Dar dacă îţi închipui că acest fapt mă va proteja de gelozie, te înşeli. Dacă fetele ar ajunge să ştie despre... prietenia mea specială cu domnul Everleigh, te asigur, mi-ar face viaţa grea.

Se opri în punctul acela, rămânând oarecum fără suflu – stare care îi atrase atenţia, fără îndoială în mod deliberat, la pieptul ei alb care se înălţa sub decolteul modest, dar cu o formă excelentă.

I se părea că nu era bine deloc că era atât de fascinat de spectacolul dat de ea. Avea sarcini mult mai importante decât să schimbe cuvinte cu o femeie care îşi câştiga traiul fluturând din gene spre cei bogaţi. Şi totuşi... ce era rău în a o admira? Era la fel de stăpânită sub presiune ca un soldat profesionist, însă era limpede că talentele ei se învârteau în jurul farmecului şi al constrângerilor. S-ar potrivi de minune scopului său. O spioană iscusită.

— Ce pledoarie pătimaşă, spuse el, când nu te-am întrebat decât cum te cheamă, spuse el.

— Eu... Chipul îi rămase pentru o clipă fără expresie, bâjbâind după un nou scenariu care să o călăuzească.

Decise să o ajute. Cea mai previzibilă poveste era totodată cea mai credibilă. Prinzând-o de talie, o împinse mai adânc în umbre. Fără să vrea, îl ajută lipindu-se de perete.

Nu fu greu să-şi apropie într-atât faţa de a ei încât să îi simtă parfumul părului.

— Nu foloseşti săpun Pearson, murmură el.

Fără ezitare, îi răspunse în şoaptă:

— Nu văd de ce aş susţine concurenţa.

Îşi ascunse zâmbetul îngropându-şi faţa în gâtul ei.

După o noapte petrecută într-o companie mohorâtă şi deloc amuzantă, ea era ca un leac tămăduitor pe rană. O atinse cu buzele în punctul catifelat de sub ureche când vorbi.

— Poate că ar trebui să îţi revizuieşti ţelul. Dar nu şi săpunul. Orice ar fi folosit, era perfect. Mă pot gândi la numeroase domenii în care nu ai avea competiţie?

— Oh? Silaba fu mai curând guturală. Îşi drese vocea. Spune, rogu-te!

Nu îl îndemna să continue să o atingă. Era clar distrasă. Şi totuşi, mirosul pielii ei…

Cu vârful limbii, o gustă.

Sare. Carne. Dulceaţă. Ce ciudat şi imprevizibil, după atâtea luni de nesimţire, să simtă dorinţa înmugurind acum.

Dar de ce nu? Ferocitatea dorinţei nu era decât la o frântură distanţă de setea de sânge, iar ea ar fi o armă excelentă pentru el. Un avantaj mare în bătălia care avea să vină.

Când o atinse cu răsuflarea, mâna ei îi strânse o clipă talia, înţelese că gestul nu era menit să-l încurajeze. Nici semn de protest nu era. Îl atinsese doar ca să încuviinţeze. El avea intenţii; ea înţelegea asta şi nu avea să obiecteze.

Dacă ar fi avut vreo îndoială despre vinovăţia ei, acest moment i-ar fi pus capăt. Pasivitatea ei răspunsese la întrebarea pe care nu i-o pusese încă. „Ce făceai acolo?” Nimic nevinovat. Altfel, ar fi protestat deja.

Până unde ar merge pentru a evita să dea explicaţii? Curiozitatea lui în această privinţă era la fel de pragmatică, presupunea, ca dorinţa ei de a-l distrage. La urma urmelor, prima regulă a războiului era să cunoşti constrângerile şi potenţialul armelor pe care le aveai la îndemână.

Apucând-o de bărbie, îi ridică faţa. Nu îşi feri privirea. Ochii ei albaştri erau mari şi strălucitori ca ouăle de măcăleandru.

— Poate că ai dreptate, spuse ea cu nonşalanţă. Eşti departe pe calea pierzaniei, la urma urmelor. Cât de revigorant să fii perceput cu atâta sinceritate!

El schiţă un zâmbet.

Drept răspuns, buzele ei se arcuiră abia sesizabil, într-

un unghi limpede sfidător. Sfidarea nu-i convenea. Se aplecă şi îi sărută zâmbetul de pe buze.

*

„Flatează, eschivează-te, parează atacul, chicotele, linguşeşte…” în momentul în care gura lui o atinse pe a ei, aceste tactici disperate se destrămară ca o boare străvezie.

„Sărută”.

Avea gust de şampanie. Buzele lui erau calde şi moi. Îi supse buza de jos, fără grabă, testând, şi, Dumnezeu să o ajute, simţi un gol în stomac. Îşi dădu seama că îl cuprinsese cu braţele. Doar pentru a-l para, desigur – şi pentru a testa o teorie.

Costumul lui nu era căptuşit. Musculatura aceea masivă şi puternică era rezultatul eforturilor şi al pregătirii lui. „Soldat”. Ei bine, ar fi trebuit să ştie. Nu era un gentilom, pare-se, din păcate pentru Fiona. Nu o salvase din cavalerism. Intenţiona să profite de avantajul său.

O făcu în clipa aceea, apăsându-se pe ea cu totul, şi ea îi simţi întregul trup, cu toată înălţimea şi muşchii puternici ai coapselor şi… protuberanţa distinctă care se întărea lipită de fustele ei. Mare, peste tot. „Gândeşte!” O brută. Un agresor, care o prinsese pe holul acesta şi o hărţuia. Ştia cum să se poarte cu agresorii. Ea…

Îi deschise gura cu a lui. Ah, Doamne, limba lui era iscusită; ştia să sărute şi era dibaci ca un păianjen; prin felul în care se juca cu ea, cum îi gusta limba şi o ademenea, o atrăgea, iar trupul ei se bucura. O căldură delicioasă o inundă, răpindu-i hotărârea; se lăsă pe spate, iar braţul lui o prinse de talie, lipind-o de el, de ceea ce îi făcea gura lui peste poate de iscusită.

O sărutaseră o duzină de gentilomi. Ştia cum să se descurce într-o astfel de situaţie. Să îi ţină interesul sub control, să accepte sărutul, apoi să se elibereze, dând toate semnele de tulburare şi flatare…

El îşi lăsă capul într-o parte. O, da, era deştept. „Pătrunde mai adânc”.

Îngrozită de ea însăşi, îşi întoarse faţa într-o parte. Ce era cu ea?

El scoase un sunet gutural, un mormăit aprobator. Ca şi când ar fi făcut ceva minunat. Îi sărută colţul gurii, apoi înaintă până la maxilar. Îi amuşină gâtul, ah, mirosea a o marcă mult mai rară decât Pearson. Mirosea costisitor de curat, a condimente străine şi a coroniţe de Crăciun.

O muşcă uşor de gât. Ei îi scăpă un sunet. Deschise ochii, privind spre holul gol de peste umărul lui. Ce făcea?

Poate că simţea că era distrasă. Mâna lui o apăsă mai tare pe mijloc, reamintindu-i de forţa brută a acestui trup mare şi tare. Instincte de prădător. Ah, Cerul să o ajute, un bărbat care ştia cum să citească trupul unei femei… Cât de strâns o cuprindeau coapsele lui musculoase. Intuia, ca şi când şi-ar fi apăsat mâna deja pe burta lui, muşchii tari care i se împleteau pe trup.

Trebuia să pună capăt. Îl prinse de umăr, gata să-l îndepărteze. Dar masivitatea lui de neclintit îi fascina buricele degetelor. Strânse, uimită, iar mâna lui alunecă de-a lungul braţului ei, cuprinzându-i cotul. Degetele lui bătătorite o mângâiau, alinând-o, apoi prinzând-o mai tare când ajunseră la antebraţ, testându-i puterea, aşa cum i-o testase ea pe a lui.

O sărută din nou pe gură. Atât de dulce! mai fusese vreodată sărutată astfel? Se rugă lui Dumnezeu să nu fie ultima oară…

— Aşteaptă! Nu era gândul potrivit. Eu…

— Şşt! Se uită în ochii ei, ţintuind-o cu o privire aurie mată, pătrunzătoare. Îi puse degetul uşor pe buze.

Se uită la el, vrăjită.

— Va auzi cineva, spuse el.

Da, cineva va auzi. Era un motiv foarte temeinic pentru a sta tăcută, pasivă, în timp ce el îşi puse degetul mare pe clavicula ei. Îşi coborî privirea, urmărind atingerea degetului. Cu dosul încheieturilor degetelor îi atinse sternul. Nu părea să fie decât curios. Inofensiv. Hotărât să îi urmeze curba sânilor. Ea îşi linse buzele uscate. „Va auzi cineva”. Ar putea striga…

Decolteul rochiei era de partea lui. Materialul în care se înfăşurase pe sub corset, pentru a părea cu doi centimetri şi jumătate mai subţire, îi ridica uşor corsajul. El îşi strecură mâna pe sub decolteu, sub corset şi cămăşuţă. Degetul lui mare ştia ce face. Îi găsi sfârcul, îl frecă uşor.

Zvâcnetul acela dintre picioare…

Următorul lui sărut păru a fi o aprobare, o răsplată. Limba lui se juca cu a ei, în timp ce îi mângâia sfârcul. Era… periculos.

— Nu cred…

Cât de năucă părea. Ca un şuvoi de apă rece, o trezi. Îl împinse.

El făcu un pas înapoi bine dispus, strecurându-şi o mână în haină. Scoase o batistă, oferindu-i-o. De ce?

Confuză, spuse:

— Nu, mulţumesc.

Iar apoi, pe când el făcu încă un pas înapoi, conştientiză pe deplin cât de idioată fusese şi simţi că păleşte. Dumnezeule mare! Fetele Everleigh erau concediate când îşi făceau de lucru cu clienţii.

Trase cu ochiul după colţ. Holul rămăsese pustiu. Slavă Cerului!

Îşi încrucişă braţele peste sâni, dându-şi seama cu tristeţe cât de abandonaţi se simţeau şi se întoarse. O privea, cu buzele acelea frumos conturate arcuite într-un zâmbet vag, satisfăcut.

Tulburarea şi năuceala ei pieriră instantaneu. Ce satisfăcut de sine părea! Ca şi când şi-ar fi imaginat că o sedusese şi nu îşi folosise descoperirea mai devreme – ascunzătoarea de sub birou – pentru a-i smulge un sărut.

O, la naiba! Nu o forţase. *Fusese* sedusă. Absurd!

Căută să-şi recapete stăpânirea de sine. Îşi îndreptă umerii şi odată cu ei întreg trupul.

— Dar aştept în continuare, spuse ea, şi fu mândră că nu-i tremura vocea.

Îşi drese glasul.

— Aştepţi ce?

Nici vocea lui nu era atât de sigură. Asta o îmboldi.

— Aştept să aud care sunt domeniile în care aş putea excela.

El râse uşor.

— În afară de cele evidente? Privirea îi coborî scurt spre gura ei. Îţi voi spune bucuros, dacă îmi zici cum te cheamă. Sau trebuie să te implor?

Se îndepărtă de el cu un pas înainte de a-şi aminti să fluture din gene.

— Îmi imaginez că o faci foarte frumos.

El râse din nou.

— Cred că ai văzut exact cum o fac.

Simţi că roşeşte şi voi să alunge senzaţia. Nu era în firea ei să cedeze competiţiei. Toate femeile din Anglia râvneau la bărbatul acesta. Conta pe ea însăşi că va rămâne măcar *oarecum* imună la farmecele lui.

— Mă numesc Lilah Marshall. Iar zvonurile sunt adevărate: tu, Lord Palmer, eşti un crai.

— Lilah. Un nume foarte frumos.

Zâmbi şi în obraji îi apărură gropiţe, iar cicatricea îi era palidă precum argintul.

— Acum, spuse ea, răspunsul tău.

Ridică din umeri şi se uită pe lângă ea de-a lungul holului.

— Sunt sigur, domnişoară Marshall, că există numeroase domenii în care nu ai pereche. Cu siguranţă, de exemplu, domeniul pătrunderilor prin efracţie.

Ei i se părea că nu auzise bine.

— Poftim?

Când zâmbi din nou, simţi că inima ei ratează o bătaie. Abia acum, pentru întâia oară, observă că zâmbetul nu i se răsfrângea în ochi. Zâmbea cu nonşalanţă şi farmec; ochii lui aurii superbi erau atenţi şi detaşaţi. Privirea era aceea a unui trăgător de elită în bătălie.

— Îmi plăceai mai mult aprinsă şi suspinând, spuse el. Vai, francheţea ne va fi mai folositoare. Dar nu excelezi când vine vorba să păstrezi ce ai furat.

Ce Dumnezeu? Îşi duse mâna iute la buzunarul ascuns. Documentele dispăruseră!

Ca să vezi, filfizonul nu o sedusese – o distrăsese ca să o fure!

Palmer se înclină şi trecu pe lângă ea. Ea îl apucă de mână, iar el se întoarse.

— Nu aici, spuse el, şi făcu semn din cap spre hol.

Dansul se încheiase. Oaspeţii ieşeau în hol pentru a se răcori.

Disperarea o făcu nesăbuită.

— Nu-mi pasă! Tu…

Mâna lui se răsuci într-a ei, preluând controlul strânsorii. Palma lui era mult mai mare, tare şi bătătorită de muncă. Instinctiv, încercă să se elibereze. El o strânse mai tare – nu într-atât de tare încât să o doară, dar cu siguranţă îndeajuns pentru a o trezi. Era mult mai puternic. O putea reţine împotriva voinţei ei fără niciun efort.

Ridică privirea, surprinsă, şi se trezi ţintuită de ochii lui pătrunzători şi neclintiţi. În tăcere, el aşteptă să recunoască adevărul: *ea* era cea prinsă.

O traversă un fior. Îl măsură din cap până în picioare – stăpânirea de sine care i se citea în privirea detaşată, forţa care palpita sub reţinerea cu grijă ascunsă.

Instinctele îi trimiseră un semnal de alarmă: *periculos.*

Îşi lăsă mâna moale într-a lui. Fără ezitare, el se înclină deasupra ei.

— Seară bună, domnişoară Marshall.

Ca şi când tocmai ar fi încheiat un dans.

Împietrită, îl privi îndepărtându-se, înalt şi cu umerii drepţi. Şchiopăta abia sesizabil – sau era doar în închipuirea ei?

Oaspeţii îl zăriră. Se auziră saluturi voioase. El ridică mâna spre ei. Nu se uită înapoi nici măcar o dată.

Erou de război! Ptiu! Hoţul, tâlharul – ce gânduri avea cu documentele acelea?

Îşi acoperi gura cu mâinile, înţelegând proporţiile dezastrului. Vai, o putea arunca în temniţă. Hârtiile acelea erau o dovadă clară că intrase în biroul tânărului Pete pentru a fura.

Mai rău – fără ele, nu putea onora târgul încheiat cu

unchiul ei.

Panica o lăsă fără vlagă. Se lăsă moale pe perete. Indiferent ce făcea Palmer acum, o ruinase deja.

Capitolul 3

La 8: 00 a doua zi dimineaţă, Lilah coborî dintr-un omnibuz şi se îndreptă spre biserica de pe strada principală. Înăuntru, unde mirosea a acreală şi a umezeală, scrută mulţimea, sperând să o vadă pe verişoara ei, Sally.

Stranele din faţă era întotdeauna rezervate pentru familia unchiului Nick. În timp ce se îndrepta spre ea, bărbaţii săriră în picioare să o salute, întrebând-o de sănătate. Femeile ieşiră pe culoarul dintre scaune pentru a-i aduce complimente pe care nu le merita. Era epuizată după noaptea nedormită şi avea pungi sub ochi. Până şi doamna Reilly, pe jumătate oarbă din pricina cataractei, vedea că nu era „proaspătă ca o floare”.

Cândva, enoriaşii parohiei din care făcea parte îi aduceau alinare, în zilele întunecate de după moartea Fionei, jeliseră împreună cu ea. Dar vremurile se schimbaseră. Nu o mai vedeau ca pe vechea şi draga lor Lily. Acum, înainte de toate, era nepoata lui Nicholas O’Shea, de care se temeau aşa cum nu se temuseră vreodată de tatăl lui Lilah. În absenţa lui Nick, îşi arătau respectul faţă de ea.

În zilele bune, linguşelile o stânjeneau. În zilele rele – precum aceasta – o ruşinau. Le zâmbea scurt, evitând întrebările despre unchiul ei: unde era, cum o ducea, dacă avea planuri pentru clădirea abandonată de pe colţ, dacă se gândea să îl ia pe fiul tăbăcarului sub aripa lui.

— Nu ştiu; nu pot să spun – repeta ea aceleaşi cuvinte cu un zâmbet obosit, ca o grimasă, în vreme ce în tot acest timp gândurile îi zburau la dezastrul din urmă cu o seară. Ce se întâmplase în holul acela? Fusese înfrântă de un bogătan. Îi luase minţile cu săruturile lui şi îi răpise singura

şansă de a-l face fericit pe unchiul ei.

Era furioasă pe ea însăşi... şi foarte speriată. Nick nu tolera incompetenţa.

Verişoara Sally se aşezase deja în strada din faţă, cu băieţaşul ei Daniel alături. Nici urmă de soţul acesteia, Thomas, care zăcea fără îndoială beat în vreun şanţ. Dar Sally părea sănătoasă, ba chiar durdulie, iar părul ei negru era strălucitor, coafat elegant în bucle ridicate deasupra creştetului.

— Ce surpriză, spuse Sally şi îl luă pe Daniel în poală pentru a-i face loc lui Lilah.

— Bună, Danny! Aşezându-se, Lilah întinse braţele. Dar Danny îşi întoarse chipul spre pieptul mamei. Acea mică respingere o împunse pe Lilah ca o săgeată otrăvită în gât. Îşi vârî mâinile sub fuste. Ce mai faci? o întrebă ea pe Sally. Apoi, pentru că aşa era politicos, adăugă: Şi Tom cum o mai duce?

Săltând genunchiul pentru a-l ridica în picioare, Sally strânse copilul la piept.

— Nu îl pot învinovăţi pe Danny, spuse ea scurt. Nu ai mai trecut pe la noi de luni întregi; ai ajuns o străină pentru el. Cât despre Tom, habar n-am unde este. Nu a mai venit acasă de zile întregi.

— Îmi pare rău, spuse Lilah încet.

— Să nu-ţi pară. Unchiul a pus asta la cale. Nick i-a spus să nu mai apară beat în preajma mea sau a lui Danny vreodată. L-a speriat de moarte, crede-mă! Sally îi aruncă un zâmbet grăbit, ironic şi satisfăcut.

Lilah ezită.

— Nick vine astăzi?

— Nu ştiu. Sally îşi miji ochii albaştri. Ai nevoie de el, nu-i aşa? Ar fi trebuit să ştiu. Altfel nu te vedem.

Lilah oftă. Nu fuseseră niciodată apropiate ea şi Sally – diferenţa de 12 ani dintre ele era prea mare pentru a fi prietene.

Dar sângele garanta loialitatea lui Sally, dacă nu şi afecţiunea acesteia.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă ea pe Lilah în silă. Îţi

fac necazuri bogătanii la muncă?

Iată un alt motiv pentru care nu fuseseră niciodată apropiate: Sally credea că soarele răsărea şi apunea pentru Nick. Nu îi punea la îndoială nicicând judecata, lăsând la o parte faptul că *el* era mai tânăr şi decât ea. Atâta timp cât puterea lui îi făcea pe oameni să se încline şi să facă temenele în faţa ei, nu avea cu ce să greşească. Dacă Lilah avea necazuri, trebuia să fie din vina altcuiva.

— Nu, răspunse Lilah. Simţeam doar nevoia unei binecuvântări.

Se opri, simţind că din spate cineva o priveşte pătrunzător. Aruncând o privire, îşi dădu seama că Deirdre Mahoney se uita încruntată la ea. Ea şi Lilah fuseseră prietene apropiate în copilărie.

Lilah se forţă să zâmbească. Drept răspuns, Deirdre îi aruncă la rândul său un zâmbet fals, grăbit. Apoi îşi aplecă fruntea către fata de lângă ea. Peste larma numeroaselor conversaţii se auzi verdictul emis de Deirdre pe un ton răstit:

— Se crede prea bună pentru noi acum.

Lilah se întoarse cu faţa înainte din nou, cu obrajii arzându-i. Nu mai începe odată slujba? Prin uşa întredeschisă care dădea spre străduţă, îl văzu pe preot zăbovind deasupra pipei.

— Nu le băga în seamă, spuse Sally. Târfe proaste!

— Nu le bag.

Căci aveau dreptate. Să devină mai bună era singurul motiv pentru care se străduia atâta. Fee fusese prima care o rostise: „Să strângem bănuţi pentru unchiul, să ne riscam pielea – asta nu este viaţă pentru noi”. Ştiuse că înfăţişarea o va ajuta să dobândească un loc la Everleigh dacă ar putea vorbi şi dacă s-ar putea mişca precum o doamnă. „Vei vedea”, îi spusese lui Lilah. „Voi face bani destui pentru amândouă. Vom avea un mic apartament drăguţ şi vor veni să ne viziteze gentilomi care preferă ceaiul, nu rachiul”.

Dar Fee fusese învinsă de un duşman pentru care nu se putea pregăti. Lilah nu putuse să o salveze de boală. Tot

ce putea să facă era să ia visul lui Fee şi să-l ducă mai departe. Da, ţintea să devină mai bună. Era ultima dovadă de dragoste pe care i-o putea arăta surorii sale.

Un singur lucru nu anticipase vreodată când pornise pe drumul acesta: vechile ei prietene se simţeau lezate de dorinţa ei de a se schimba. Nu mai vorbeau cu ea. O batjocoreau la biserică.

Când o pierduse pe Fee, pierduse totul. Dar găsise noi prieteni şi o viaţă nouă. Iar apoi lăsase un bogătan să o sărute. Toată munca ei din răsputeri distrusă de o gură frumoasă. Îşi lăsă capul pe strană şi îşi înăbuşi un oftat.

— Migrenă? întrebă Sally.

— Sau vrea să se dea mare cu agrafele ei drăguţe, spuse o voce familiară de deasupra. Fugi de-aici, Lady Drama.

Unchiul Nick o împinse cu putere în umăr.

Ciudat cum uşurarea şi neliniştea se puteau împleti în felul acela. Se întoarse, surprinzând-o pe Deirdre pişcându-şi obrajii şi netezindu-şi părul.

Dumnezeule! Lilah îi aruncă o privire printre pleoape unchiului ei. Întotdeauna fusese arătos. Într-adevăr, dacă îl puneai alături de vicontele Palmer, Nick ar fi atras privirea unei femei mai repede. Avea trăsăturile spectaculoase ale celţilor – părul lucios şi strălucitor ca pana corbului şi ochii cenuşii glaciali.

Dar ştia ce se ascunde în spatele acelei figuri perfect sculptate. Frumuseţea lui trebuie să fi fost darul special al diavolului, pentru a-i îmbrobodi pe oameni.

— Arăţi foarte bine astăzi, îi spuse Sally.

Era adevărat – avea jiletca încheiată cum se cade şi se bărbierise. Cu obrajii curaţi, arăta mai tânăr. La doar 30 de ani, conducea zona East End de 12 ani deja. Deseori uitai cât de tânăr era.

Îl surprinse privind spre strana din spatele lor, unde şedea Deirdre. „Doamne, dă să nu se fi încurcat cu ea – ar fi insuportabilă, având în vedere puterea lui”.

Şi gândurile lui Sally se îndreptau în aceeaşi direcţie. Se apleacă peste Lilah să-i şoptească:

— Spune că nu-i faci ochi dulci fetei Mahoney.

— Cred că nu e treaba ta cui îi fac ochi dulci. Nick se lăsă în strană, îndreptându-şi atenţia asupra preotului, care îşi terminase în sfârşit pipa şi îşi făcuse apariţia pentru a începe slujba.

— Poţi face o alegere mai bună de atât, cu siguranţă!

— Pot să îmi aleg pe cine vreau, Sally dragă.

Sally scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat.

— Suntem în casa Domnului.

— E casa mea, spus el calm. Domnul a închiriat-o doar.

Sally păli. Făcând ochii mari spre Lilah, îl luă pe Danny şi se trase spre celălalt capăt al stranei, temându-se neîndoielnic că va fi trăsnită.

Lilah îşi stăpâni pornirea de a o urma.

— Unchiule, spuse ea pe un ton scăzut, trebuie să vorbesc cu tine.

El îi ignoră cuvintele.

— Ia uită-te la verişoara ta! Aş putea foarte bine să am coarne şi coadă.

Ea era imună la farmecul lui.

— Este vorba despre treabă, spuse ea. Ceva nu a…

El îi aruncă o privire grăbită şi dură.

— Mai târziu. Prinse perna de îngenuncheat cu vârful cizmei, lovind-o cu piciorul pentru a o ridica. E ziua Domnului. Trase cu ochiul spre ea, îngenunchind. Şi se pare că am mare nevoie de favorul său.

*

De-abia după două ceasuri de la încheierea slujbei reuşi să-l prindă singur pe unchiul ei. Mai întâi, Lilah trebui să aştepte, în timp ce enoriaşii stăteau la coadă pentru a se ploconi în faţa lui, în vreme ce doi bărbaţi musculoşi stăteau de pază la intrare.

Nick nu mai avusese paznici până atunci. Din acest punct de vedere, această împrejurare pompoasă era ceva nou. Părea mai puţin un infractor şi mai degrabă un

politician aflat în campanie, sărutând prunci şi înclinându-se deasupra mâinilor bătrânelelor.

După ce dispăru şi ultimul enoriaş, cerul se înnoră, întunecând vitraliile şi adâncind biserica în umbre. Lilah ieşi în stradă cu Nick, conştientă de cei doi zdrahoni care le călcau pe urme.

— Aşadar, spuse Nick. Probleme în paradis, nu-i aşa?

Paznicii aproape că îi suflau în ceafă.

— Mie-mi spui, spuse ea. De ce i-ai angajat pe flăcăii ăştia? Nu ai încredere în băieţii tăi? Sau nu ţi-a plăcut cum ţi-au lins cizmele cei din familiile Shaughnessy şi McCoys?

Urmă un moment de tăcere mormântală. Apoi buzele lui Nick zvâcniră.

— Micuţa Lily cea aprigă. Punându-şi palma mare pe spatele ei, o îndemnă să înainteze pe alee. Exact ca mama ta. Uneori uit.

Iar ea uitase cât de greu era să îl faci să se înfurie. Era nevoie de ceva foarte grav pentru a-l face să renunţe la masca aceea zâmbitoare şi nonşalantă, arătându-şi firea cea adevărată. Dar cei înţelepţi ştiau că nu era bine să îl calce pe bătături. După ce banda McGowan îl ucisese pe tatăl ei, Nick preluase rolul acestuia atât de repede, de parcă i se potrivea deja. O lună mai târziu, membrii bandei erau terminaţi – morţi sau dăduseră bir cu fugiţii, până la ultimul om.

În noaptea în care îl ucisese pe ultimul dintre ei, Nick le luase pe Lily şi pe Fee de la Sally.

„Tatăl vostru este răzbunat. Veţi sta cu mine acum”.

Tatăl lor condusese un grup de hoţi care opera din East End până în West End. Însă nu le implicase niciodată pe fiicele sale în treaba asta. Nick avea o altă părere. „Nu există niciun lucru pe care să nu-l faci pentru familia ta”, le spusese el în mod repetat. „Suntem uniţi şi la treabă, şi la joacă”.

O ajută să ocolească o baltă.

— Mă îndrept spre cârciumă, spuse el. Vino dacă vrei! A trecut cam multă vreme de când nu ai mai încercat stridiile lui Neddie.

— Trebuie să mă întorc la casa de licitaţii, minţi ea.

Se opri, cu o privire amuzată pe chipul frumos. După moartea lui Fee, o eliberase în cele din urmă, lăsând-o să facă după cum dorea. Însă o considera în continuare o nesăbuită pentru că ţintea mai sus.

— Prea bine, spuse el. Atunci spune-mi aici, în stradă – având în vedere publicul nostru, desigur. Johnson şi Howard au urechi ascuţite.

Noii lui paznicii nu erau irlandezi? I se părea foarte ciudat. Lui Nick îi plăceau legăturile de sânge, fiind mai uşor să prindă pe cineva în pânza încâlcită a loialităţilor.

Dar motivele noului său aranjament nu o priveau. Îşi împreună mâinile, holbându-se la propriile ei încheieturi.

— Am avut o problemă aseară, spuse ea. Cineva m-a prins.

— Zău? Şi totuşi, iată-te aici, liberă ca pasărea cerului.

— Nu avea chef să cheme poliţia.

Urmă o pauză.

— Uită-te la mine, spuse Nick.

Înciudată, ea ridică privirea. Ochii lui cenuşii reci zăboviră pe chipul ei, sceptici, cântărind-o. Avea un talent drăcesc de a citi gândurile. Se concentră asupra nasului lui, încercând să nu-şi lase gândurile să fugă în altă parte.

Dar cumva, amintirea ieşi la suprafaţă în ciuda acestui fapt, risipindu-se în interiorul ei precum căldura, făcând-o să se încingă. Palmer săruta foarte bine, blestematul!

— Înţeleg, spuse Nick încet. L-ai convins, nu-i aşa?

Ea ridică grăbită din umeri. O mai sărutaseră şi alţi gentilomi până atunci. Confundau animatoarele cu femeile uşoare. Ajungeai să te pricepi să îngădui un mic favor pentru a evita să oferi unul mai mare. Bărbaţii erau uşor de manipulat când erau cuprinşi de pofte.

De obicei sărutările lor erau inofensive. Rareori, Lilah le găsea plăcute. Dar niciodată, niciodată nu îngăduise vreunui bărbat să o distragă de la îndatoririle ei.

Niciodată nu i se mai zbârlise părul de la un sărut.

— Mai exact, spuse ea sec, a luat documentele.

Expresia lui Nick era de nepătruns.

— Cine a fost?

— Lord Palmer.

— Nu cunosc numele.

— Cristian Stratton. Cum Nick părea că în continuare nu înţelege, spuse: Kit Stratton, din…

Nick o întrerupse, bâlbâindu-se de uluire – ceva între râset şi pufnet.

— Tipul din război? Eroul care a ajuns în toate ziarele? *Atacul lui Kit?*

— Da, el este.

Nick îşi duse mâna la gură pentru a-şi masca rânjetul. Lumina mohorâtă licărea pe inelele pe care le purta – trofee de la familia McGowan, cum le plăcea copilaşilor să spună.

Din punctul ei de vedere, povestea aceea stupidă putea să fie adevărată. Dar Nick nu purtase inele când îl cunoscuse mai bine. Atunci fusese un alt fel de bărbat. Mai puţin sigur de puterea sa. Mai direct atunci când şi-o impunea.

— Ai fost prinsă. Suna de parcă ar fi fost cea mai bună glumă pe care o auzise toată săptămâna. *Tu.* De un bogătan!

Se simţi rănită.

— Habar n-ai. Nu este cum crezi. Este… „Diferit” voia să spună. Dar cum? În aparenţă, Palmer era la fel de elegant şi de leneş ca toţi ceilalţi din tagma lui.

Forţa copleşitoare a prezenţei fizice era cea care îi impunea să simtă diferenţa. Trezindu-se ţinta atenţiei lui, crezuse brusc poveştile înflorite despre eroismul lui, despre atacul acela blestemat care decimase fortăreaţa duşmanilor. Era învăluit de o energie înăbuşită care ţâşnea în jurul lui precum încărcătura electrostatică dinainte de lovitura fulgerului.

Şi, dintr-un motiv îngrozitor, o lăsa fără respiraţie.

— Ei bine, atunci. Nick îşi lasă mâna în jos, arătându-i un zâmbet de prădător. Văd că ţi-a obţinut aprobarea. *Domnişoara Marshall.*

Nu pierdea niciodată ocazia de a o lua peste picior pentru numele pe care-l adoptase. Ca şi când o irlandeză

numită Monroe ar avea vreo şansă să lucreze la Everleigh!

— Nu e prost, asta e clar.

— Asta e de rău pentru tine.

Ridicând din umeri, Nick porni la pas din nou.

— Aşteaptă. Eu… Ea privi peste umăr. Ce vei face?

— *Eu* să fac? El ridică din sprâncene întorcându-se. Nu eu am o problemă, Lily.

Simţi o împunsătură de teamă în stomac. Îşi încrucişă braţele, îmbrăţişându-se.

— Nu îţi pot aduce documentele. Le-a luat.

— Da, este o adevărată enigmă. Dar sunt sigură că vei găsi o soluţie. Că tot îţi place să le faci pe plac acelor bogătaşi.

— Nick. Întinse mâinile desfăcând degetele. Te rog. Chiar vrei să le spui de mine?

— Stupidă întrebare! Vocea lui o şfichiui ca un bici. Încearcă alta!

Nu era corect ca el să o saboteze în felul acesta!

— Voi fi terminată dacă le spui! Chiar nu-ţi pasă deloc de nepoata ta?

— Să-mi pese? Se apropie de ea, cu o privire dură ca un pumn. Asta-i bună, Lily! *Tu* eşti cea care a întors spatele propriului ei neam. Te-ai descotorosit de familie de parcă ar fi fost noroiul de pe pantofi şi ţi-ai şters adevăratul nume ca o pată de pe fustă. Şi pentru ce, întreb? Ca să te linguşeşti în faţa unor bogătani care nu dau nici doi bani pe tine. Şi acum vii să mă întrebi dacă îmi *pasă?*

— Nu am întors niciodată spatele. Credea că-i plăcea să se încline şi să muncească pe rupte? Nu era decât un mijloc de a-şi atinge scopul – care o va duce ceva mai departe decât să se încline în Whitechapel în faţa *lui!* Nu am vrut decât să îmi fac un viitor! Nu vezi…

— Da, am auzit discursul acesta, spuse el. Ai vrut *mai mult.* Şi te-am lăsat să faci alegerea asta. Dar acum va trebui să trăieşti cu ea. Să nu mai vii la mine să îmi spui „unchiule”, implorându-mă să am milă, doar pentru că îţi este de folos să îţi aminteşti de familie astăzi. Căci mâine ştim amândoi că mă vei uita din nou şi vei întoarce capul în

altă parte dacă aş trece pe stradă.

— Nu este corect. Rosti cuvintele în şoaptă, căci era o ceartă veche şi nu avea şanse de a câştiga. Dar de ce refuza întotdeauna să îi vadă punctul de vedere? Tot ce-am vrut a fost o viaţă în care să nu mai sufăr de pe urma necazurilor. Necazuri de felul *acesta.* Brusc, se înfurie din nou. Familie, spui tu? Ce mai familie, care mă ameninţă, mă şantajează şi mă hărţuieşte…

El scoase un sunet dispreţuitor, pufnind cu putere.

— Da, ai o poveste tristă, fără îndoială. Dar dacă n-ar fi fost nenorocitul şi ticălosul tău de unchi, întreabă-te unde ai fi acum. Cine ţi-a împrumutat bani ca să plăteşti cursul de dactilografie? Cine ţi-a plătit rochia aceea scumpă cu care ai mers la interviu la casa de licitaţii?

Acesta era atuul lui. Ea scrâşni din dinţi şi privi încruntată pe lângă el, de-a lungul drumului. Trecătorii care se opriseră să tragă cu urechea se retraseră în grabă pentru a nu fi observaţi. Mereu era un spectacol prin părţile acestea.

— Nu ai nicio replică la asta, spuse el încet. Ştii că ai trage mâţa de coadă într-o dugheană, rugându-te ca plata pe o săptămână să îţi ajungă de chirie.

— Aşadar, îţi sunt datoare pentru totdeauna, spuse ea cu amărăciune. Mereu la dispoziţia ta când ai nevoie de mine.

Îi aruncă un zâmbet frumos.

— Nu te descuraja! Rareori o fac. Şi va fi din ce în ce mai rar acum, că ţi-ai pierdut talentul şi ai fost trasă pe sfoară de un bogătan.

O cuprinse disperarea.

— Şi ce să fac atunci?

— Găseşte o cale de a pune mâna pe documentele acelea. Ridică din umeri. Până în ultima săptămână din iunie şi nu mai târziu. Altfel, bogătanii aceia vor avea de-a face cu mine.

— Îţi va plăcea asta, spuse ea sec.

El pufni.

— Nu va fi vina mea dacă vei fi concediată. Dar, fără

îndoială, va fi o lecţie grozavă să afli cât le pasă celor *mai buni* de o fată numită Lily Monroe.

*

— Te rog să vorbeşti mai încet. Şi nu mai umbla de colo-colo. Pentru Dumnezeu, Kit! Melanie are dreptate; nu eşti în apele tale în ultima vreme.

Christian se întoarse pe călcâie. Din capătul celălalt al foaierului cu gresie ca o tablă de şah, mama lui îl privea cu o expresie de uimire rănită.

— Nu strigam. Era sigur.

Dar nu venise nici cu scopul de a o fermeca sau de a o încânta. Asta era problema. Rolul acesta îi revenise întotdeauna fratelui său – şi tatălui său, înaintea lui –, ei fuseseră cei serioşi. Scopul lui Christian era să delecteze şi să amuze.

Dar telegrama ei din acea dimineaţă nu îi crease dispoziţia necesară pentru a delecta. Hotărâse să nu se îmbarce pe vaporul spre New York. În schimb, ea şi Melanie se întorseseră la Susseby, principala lor moşie. Acum întreaga ţară ştia unde să le găsească.

Uimirea îl copleşi din nou…

— Am crezut că înţelegeţi. Nu puteţi rămâne aici.

— Da, da. Aruncă o privire nerăbdătoare spre uşa de la intrare. Quigley, ia măcar această pălărie şi mănuşile. Cel puţin să-mi ţină prelegeri relaxat.

Christian ridică o mână, oprindu-l pe majordom. Luând-o de braţ, o conduse departe de servitor, intrând în salonul din apropiere.

Ajunşi înăuntru, ea se îndepărtă pentru a trage de sfoara clopoţelului.

— Ai grijă la covor, spuse ea. Eşti murdar de noroi pe cizme.

Într-adevăr, ferească Dumnezeu! Trase aer adânc în piept. Nu era prima dată când avusese motiv să îşi controleze izbucnirile în acest salon.

— Voi face din nou rezervare pentru vapor, spuse el

printre dinţi. Vă voi escorta eu însumi până la navă, dat fiind că se pare că nu puteţi…

Uşa se deschise.

— Ceai, îl instrui văduva vicontelui pe lacheu. Şi poate că o masă mai sănătoasă pentru Lord Palmer.

Omul se înclină şi închise uşa din nou.

Dragul meu, continuă ea, pari înfometat. Ai călărit prin ploaia asta? Cât de groaznice sunt drumurile! Trebuie să fi durat toată dimineaţa! Se aşeză pe canapea, punându-şi şalul indian pe umeri, îmi pare rău, adăugă ea cu un zâmbet senin. Mi-ar fi plăcut la New York, dar sora ta are dreptate. La vârsta ei, Melanie trebuie să se gândească la căsătorie. Pierderea unui sezon înseamnă să îşi rişte şansa de…

Christian îşi pierdu răbdarea.

— Nu va exista nicio căsătorie dacă este ucisă.

— Kit! Respirând precipitat, mama lui îşi duse mâna la crucea de jais de la gât.

Încă purta pe jumătate doliu după Geoff. Nu încăpea îndoială că vorbele lui fuseseră crude. Dar dacă nu dorea să intre din nou în doliu, nu avea de ales decât să îl asculte.

Se aşeză lângă ea. Cum ar fi condus Geoff această conversaţie? Cu gravitate, neîngăduind nicio opoziţie.

— Nu îmi place să o spun, dar trebuie să înfrunţi realitatea. Moartea tatii – şi a lui Geoff – nu au fost accidente.

— Încetează! Se întoarse într-o parte, expunându-şi profilul elegant, cu pometi înalţi şi gâtul de lebădă care, neîndoielnic, îi lăsase pe bărbaţi cu gura căscată în tinereţe. Nu voi asculta aşa ceva.

Fratele său, ca şi tatăl său înaintea lui, nu credea că e cazul să o implice în treburi neplăcute. Dar nu avea de ales. Ignoranţa nu va face decât să o pună în pericol.

— Înfurie-te pe mine, dacă trebuie. Dacă nu mi-ar fi ieşit în cale un nebun, ar fi în viaţă. Aceste cuvinte aveau un gust îngrozitor, insuportabil de amar. Dacă ar fi fost niţel mai puţin *viteaz* la Bekhole, lumea întreagă nu i-ar mai fi citit acum detaliile vieţii – şi ale familiei sale. Bolkhov nu le-

ar fi aflat nicicând cu atâta uşurinţă.

— Sângele lor este pe…

— Nu fi nesăbuit! Îi aruncă o privire aprigă. Viaţa este nedreaptă. Se-ntâmplă accidente tot timpul. Strânse din buze până i se albiră. Tatăl tău a fost mereu nesocotit pe cal. I-am spus că armăsarul acela are un temperament diavolesc. L-am avertizat să nu facă asemenea sărituri. Din ziua în care ne-am căsătorit, am avut coşmaruri cu asta! Îşi va frânge gâtul şi mă va lăsa văduvă. Dar m-a ascultat? Îşi apăsă mâna pe gură. Şi în cele din urmă s-a întâmplat, şopti ea. Ghi… înghiţi. Ghinion.

Poate. Christian nu avea argumente să o contrazică. La întoarcerea în Anglia – năuc, răpus de febră – detaliile morţii tatălui său îi păruseră şi lui a fi rezultatul ghinionului.

Dar avea dovezi că se întâmplaseră lucruri necurate în cazul lui Geoff.

— Lucrez cu guvernul, spuse el. Nu era o informaţie pe care voia să o împărtăşească. Focul din York a fost premeditat.

Ea închise ochii ca şi când ar fi vrut să respingă vestea.

— Războiul te-a tulburat. Aceste halucinaţii… Preotul spune că se nasc dintr-o minte neliniştită.

Dumnezeule! Dacă Geoff i-ar fi dat o asemenea veste, nu s-ar fi consultat niciodată cu preotul în privinţa sănătăţii lui mintale.

— Ai nevoie de dovezi? Pot aranja să vorbească cu tine cineva de la Ministerul de Externe.

Pentru moment, faţa ei păru să se cufunde, astfel că păru cu mult mai în vârstă decât cei 50 de ani ai ei. Văzu cum va arăta la 90 de ani, iar viziunea îi declanşă un val de emoţie extrem de puternic, care nu făcu decât să-i întărească hotărârea.

Urma să trăiască până la 90 de ani. Va fi foarte bătrână şi cu părul alb înainte de a se stinge în somn. De asta voia să fie sigur.

Ea deschise ochii. Pe obraz îi curse o singură lacrimă.

— Dacă Ministerul de Externe este implicat, atunci

lasă-i să rezolve ei, spuse ea nesigură. Lasă-i – lasă-i să ne protejeze în timp ce îl urmăresc pe acest rus! Dar să mă îndepărtezi de prietenii mei, Kit – şi să îi ceri lui Melanie să plece printre străini, când abia acum a început să îşi revină…

— Ai prefera să staţi sub cheie aici? Se ridică. Se poate aranja.

Ea se încruntă spre el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că veţi rămâne la Susseby, păzite permanent.

— Nu! Îi aruncă o privire cruntă. Nu voi tolera aşa ceva. Melanie va ieşi în societate.

— Nici tu, nici Melanie nu aveţi de ales, o repezi el. *Eu* sunt capul acestei familii acum.

Îl privi ţintă, rămânând fără glas. Ceea ce se întâmpla arareori, într-adevăr. Îndeajuns încât să declanşeze un vag acces de umor negru. „Supune-te!” în direcţia aceasta ar fi trebuit să o apuce de la început.

„Supune-te fratelui tău”, îi spusese ea mereu pe când era copil. Indiferent de felul certurilor sale cu Geoff sau de partea de vină a acestuia, fusese rolul lui Christian să facă pace. „Într-o zi va fi capul familiei”, îi ţinuse ea prelegeri tot timpul. „Toate astea – Susseby, moşiile din nord, averea şi titlul –, toate acestea vor fi ale lui. Aşa că respectă-l, Kit! Supune-i-te, căci într-o zi va fi mai-marele tău, la fel ca tatăl tău”.

Îl iritase îndemnul acela. Avusese resentimente profunde faţă de Geoff pentru că acesta nu trebuia să îşi ceară scuze niciodată. Avusese resentimente şi faţă de mama lui, fiindcă închidea ochii la defectele lui Geoff.

Dar nu râvnise niciodată locul fratelui său. În adâncul lui ştia că se născuse în ordinea potrivită. Nu îşi dorise niciodată îndatoririle apăsătoare ale titlului. Nu dorise niciodată… *asta.*

Însă iată că le avea.

— New York sau Susseby, spuse el cu aceeaşi asprime brutală pe care ar fi folosit-o în faţa unui pluton. Alege,

doamnă!

— Aici, spuse ea slab. Susseby.

Uşa se deschise pe nepusă masă. Două servitoare intrară cu tăvi de argint mirosind a cotlet.

Mama sa se şterse grăbită la ochi.

— Aşezaţi-le pe masă, spuse ea. Lord Palmer va avea nevoie…

— Nu stau.

Ea strânse din buze.

— Cel puţin mergi să te reculegi înainte să pleci.

Faptul că îşi imaginase că avea nevoie să i se reamintească era cea mai aspră pedeapsă pe care i-ar fi putut-o aplica. Poate că îşi dădu seama, căci faţa ei se îndulci şi întinse mâinile. I le luă şi o sărută pe obraz.

— Se va termina în curând, spuse el aspru.

— O, Christian! Îi strânse degetele între ale ei. Promite-mi că te vei ruga pentru călăuzire.

— Desigur.

Se ruga în fiecare noapte să fie călăuzit spre a afla cum era mai bine să ucidă un monstru.

*

O cărare şerpuitoare ducea de la casă printre grădinile terasate, pe lângă un parc plin de copaci, spre micul cimitir în care erau înmormântate generaţiile familiei Stratton.

În lumina cenuşie, Christian se opri lângă mormântul tatălui său, aplecându-şi capul. Dar îngenunche lângă piatra tombală a lui Geoff. Pământul umed îi udă pantalonii, şi privi vântul trecând blând prin ramurile umede pe deasupra capului, împrăştiind picături care întunecau iarba.

Era un clişeu obosit ca în final cel de-al doilea fiu să îşi găsească adevărata casă în armată. Dar armata nu îi oferise doar camaraderie, ci îi insuflase totodată disciplina. Experienţa aspră îl învăţase că vitejia şi negarea erau deseori acelaşi lucru. În decursul a nenumărate bătălii, Christian învăţase să îşi ignore emoţiile. Ajunsese să se

priceapă de minune să îşi nege teama, neliniştea şi îndoiala.

Cu ajutorul acestui exerciţiu, rareori îşi îngăduise să se gândească la Geoff. Altfel, apăsarea vinovăţiei l-ar fi strivit, băgându-l în pământ.

Geoff îl invitase în excursia aceea fatidică la York. Dar în ajunul plecării, se certaseră. Christian nu-şi mai amintea numele fetei – o dansatoare la operă pe care Geoff o adusese la o cină târzie la Café Royal. Cum nu-i stătea în fire deloc. Întotdeauna fusese extrem de sobru – devotat, uneori într-o măsură aproape exagerată – marilor îndatoriri hărăzite de naşterea sa.

Dar în seara aceea la Café Royal, Geoff păruse un alt bărbat. Sosise radios şi răvăşit, dornic să o prezinte pe femeia de la braţul său.

Christian, care se dusese să stea de vorbă cu un chelner despre un cabernet nesatisfăcător, se întorsese la timp pentru a vedea aceasta scenă nefirească: fratele său îi scotea pelerina dansatoarei de operă cu o plecăciune la fel de adâncă de parcă ar fi dezvăluit o regină.

Apoi dansatoarea de la operă îi prinsese privirea lui Christian.

— Este poemul acela blestemat, îi spusese el lui Geoff mai târziu în seara aceea, în semn de scuză, în timp ce se îndreptau spre casă. E peste tot acum.

Dansatoarea fusese expediată. Interesul lui Geoff faţă de ea pierise subit când se aruncase în poala lui Christian implorându-l să-i dea un sărut.

— Poemul? întrebase Geoff mormăind. Eşti sigur că nu e vorba despre medalii? Sau de pozele tale care sunt în toate ziarele? Sau de balul acela pe care l-a dat regina pentru tine, luna trecută?

Christian nu îl văzuse niciodată beat. Tulburat, îl ajutase pe Geoff să coboare din trăsură şi să urce treptele casei. Dar în hol, Geoff îl împinsese.

— Doar o dată, spusese, clătinându-se. Doar o dată, Kit, aş vrea să ştiu cum este să îţi fie atât de al dracului de uşor.

Christian fusese uluit.

— Îţi imaginezi că a fost uşor?

— Nu începe din nou, îi spusese Geoff. Rusul nebun din peşteră. Nimeni nu te crede! Băiatul care a strigat că vine lupul. Mereu ţi-au plăcut poveştile înflorite.

Da, toate poveştile lui înflorite. El fusese întotdeauna cel care îi amuza pe ceilalţi. Nu excela la studiu, dar se pricepea să stârnească râsul.

— Crezi că a fost uşor să cresc în umbra ta? Întâiul născut, geniul, cel care nu putea greşi?

A doua zi dimineaţă, se trezise cu o mahmureală îngrozitoare şi îşi aminti cu mustrări de conştiinţă cât de furios se băgase în pat. Coborâse pregătit să-şi ceară scuze. Geoff era capul familiei, la urma urmelor. „Respectă-l!”

Dar Geoff plecase deja spre York.

O zi mai târziu, când Christian primise biletul – un singur rând, mâzgălit şi de-abia inteligibil, pe care autorităţile îl consideraseră o farsă –, trimisese o telegramă la hotelul lui Geoff şi urcase în primul tren într-o frenezie tulbure, pe care nici acum nu o putea desluşi.

Dar fusese prea târziu. Geoff era mort, hotelul, în flăcări.

Nu fusese vorba de o ţeavă de gaz defectă până la urmă. Dar guvernul avusese nevoie de luni întregi pentru a stabili că dovezile sugerau un incendiu premeditat, deşi biletul mâzgălit fusese cât se poate de limpede: „Acum începe”.

Îşi înfipse mâna în pământul umed deasupra mormântului lui Geoff. Cândva, acest sol fusese proaspăt întors. Acum iarba se vindecase deasupra cicatricei ca un linţoliu moale şi strălucitor. Îşi cufundă degetele în ea, smulgând-o din rădăcini.

— Te voi răzbuna, şopti el. „Dar nu te voi înlocui”. Cel care nu putea greşi – Christian nu fusese niciodată acela.

Dar va îndrepta lucrurile sau va muri încercând.

— Le voi proteja. Pe viaţa ta şi a tatii, jur!

O picătură de ploaie îi atinse nasul. Apoi veni alta,

rece ca gheaţa, curăţându-l. Închise ochii şi îşi ridică faţa spre lumina furtunii ce avea să urmeze. Omorâse oameni în bătălie, desigur. Dar nu ucisese niciodată pe nimeni. Dumnezeu să îl mântuiască, dar acum nu se mai putea gândi la altceva.

Capitolul 4

Casa era imensă. Luminată de sus până jos. Înăuntru avea loc o petrecere. Lilah stătea pe trotuar, privind ţintă, indecisă. Îi trebuise o zi întreagă pentru a-şi aduna curajul să vină aici. Acum se întreba dacă vizitiul o adusese la o adresă greşită.

O mişcare îi atrase atenţia. Peste drum, o siluetă zveltă se adăpostea în umbra copacilor, cu trăsăturile ascunse de un şal mare.

Lilah strigă:

— Este casa vicontelui Palmer, ştii cumva?

Silueta făcu o mişcare bruscă – un gest grăbit şi întrerupt. După un moment de ezitare, apărură mâinile, trăgând şalul în jos. O fată tânără, de 17 ani poate, încuviinţă din cap şovăielnic spre Lilah.

— Da, aşa e, spuse fata. Îl… îl cunoşti?

Avea un şirag frumos de diamante în jurul gâtului. Lilah privi în spatele ei şi nu mai văzu pe nimeni în parc.

Regulile erau diferite în Mayfair, desigur. Dar Lilah bănuia că această fată nu trebuia să umble de una singură, neînsoţită, după lăsarea întunericului. Părea a avea vârsta unei debutante şi purta bijuterii pe măsură.

— Îl cunosc, spuse încet.

Fata răsuflă întretăiat. Apoi traversă strada, venind lângă Lilah.

— Poţi să-i dai asta?

Acum că era lângă ea, Lilah simţi mirosul subtil al parfumului fetei – ceva exotic şi costisitor. Avea o piele imaculată, ca şi când soarele nu ar fi atins-o niciodată.

Lilah simţi că hotărârea ei se înmoaie. Se resemnase să facă un târg: trupul ei pentru documente. Ce altceva putea să facă? Să rămâi castă era bine şi frumos, atât timp cât aveai un trai îndeajuns de decent încât să dea castităţii înţelesul cuvenit.

Dar după ce Nick avea să le spună celor de la Everleigh despre ea, cu greu va găsi o altă poziţie respectabilă. Familia Everleigh se va simţi obligată să avertizeze pe toată lumea cu privire la fosta lor animatoare necinstită. Virtutea nu îi va fi de niciun folos atunci. Nu va avea nimic de vânzare în afară de trupul ei.

Mai bine să-l vândă când preţul era încă ridicat. Dar va dori măcar Palmer să facă această achiziţie? Nu dacă gusturile lui se îndreptau spre frumuseţea delicată şi blândă a acestei fete.

— I-l voi da, spuse ea, luând biletul înainte ca fata să se regândească. Sau poate că nu.

— Oh! Fata făcu ochii mari, revoltată. Atunci dă-mi-l înapoi!

Lilah îşi îndesă biletul în corset.

— Nu fi proastă! Bărbaţii care te obligă să te ascunzi în întuneric, să scrii scrisori de dragoste pe care nu îndrăzneşti să le pui la poştă nu-ţi aduc nimic bun.

Fata îşi acoperi gura, înăbuşindu-şi un chicotit nesigur.

— Nu, ai… ai înţeles greşit.

Ridică privirea spre casă şi lumina care se revărsa prin ferestrele deschise îi atrase atenţia. Aveau o nuanţă aurie, ca whisky-ul ţinut în lumină.

— E fratele meu, spuse fata. Şi nu va… îi dădură lacrimile, ameninţând să se reverse pe obraz. Nu vrea să mă vadă. Pe niciuna dintre noi. Nu îmi dă voie să iau parte la sezon şi a refuzat să îmi explice şi… Nu voi accepta aşa ceva!

Lilah o privi. Fata purta o pelerină de călătorie, şifonată de cât fusese folosită.

— Ai fugit? întrebă ea. Ştie cineva că eşti aici?

— Am venit să vizitez o prietenă. Mama m-a făcut să

promit că nu voi merge în oraş. A spus că îl va supăra. Dar uite, dă o petrecere, spuse fata cu amărăciune. În timp ce noi două ne irosim, neavând nimic de făcut, în afară de a sta bosumflate fără să facem nimic, ca şi când doliul nostru nu se va sfârşi niciodată. Ca şi când tot restul vieţii noastre nu trebuie să ne gândim decât la… Geoff… şi la tata!

Deodată începu să suspine. Alarmată, Lilah privi spre parcul acoperit de umbre. Mayfair era cea mai sigură zonă din Londra, dar criminalii găseau oportunităţi şi aici. O fată înlăcrimată, cu diamante scumpe, nu ar fi greu de ademenit.

— Unde este această prietenă? Casa ei este în apropiere? Te conduc acolo?

Fata îşi şterse lacrimile.

— Nu! Nu sunt singură. Servitoarea mea mă aşteaptă în parc.

O servitoare cât se poate de inutilă.

— Şi te-a lăsat să vii aici singură, nu-i aşa? Ceva din propria ei voce o făcu să se oprească. Tonul de reproş… Fionei îi plăcea să o mustre în felul acesta când era nesăbuită. O să stau puţin de vorbă cu ea, spuse ea mai ţeapăn. Nu îi datora nimic acestei fete. Sau poate că ar trebui să stau de vorbă cu părinţii prietenei tale.

Prin această ameninţare voia să o oblige să se supună. Fata fu cuprinsă de panică.

— Nu! Te rog, te implor – nu este departe. Şi servitoarea mea… mama o va concedia dacă va afla că am venit aici noaptea. Te rog, Loulou este singura prietenă adevărată pe care o am la Susseby…

— Bine, spuse Lilah repede, căci îi trecu prin cap că, dacă apărea cineva şi vedea această scenă, nu le va fi bine nici uneia dintre ele. Fugi la Loulou acum şi o să am grijă ca Palmer să primească biletul tău.

— O, da? Radioasă, fata o cuprinse cu braţele pe Lilah.

Instantaneu, pe Lilah începu să o mănânce nasul. Parfumul nu-i făcea niciodată bine.

— Bine, ajunge! Se desprinse cu grijă. Acum dă fuga.

Nu voi intra până nu te văd cu Loulou.

Fata alergă spre parc. În curând apăru o altă siluetă din întuneric ieşindu-i în întâmpinare. Cele două stătură nas în nas pentru un moment, apoi îi făcură cu mâna lui Lilah înainte de a dispărea.

Lilah ieşi din lumina felinarului, aşteptând să se asigure că plecaseră. Înăuntru cineva strigă şi se auzi un cor de râsete masculine.

Se încruntă. Cu o săptămână în urmă, nu ar fi surprins-o să afle că vicontele Palmer dădea petreceri destrăbălate. Bogaţii erau o tagmă aparte, se plictiseau cu uşurinţă şi căutau surse ciudate de amuzament. Învăţase de multă vreme să nu încerce să înţeleagă.

Dar acum că vorbise cu Palmer... Acum că aflase, în detrimentul ei, despre abilităţile neobişnuite ale acestuia de a fura din buzunarele fetelor şi după ce se confruntase cu spiritul lui agil – nu îl putea eticheta cu obişnuitele prostii aristocratice.

„Se spune că sunt depravat. Poate că aşa vei zice şi tu”.

Ar fi mai bine să afle cât mai mult posibil despre leu înainte de a pătrunde în bârlogul acestuia. Deschise biletul, citind repede.

Cum poţi face asta, Kit? Crezi că eşti singurul care a suferit? Sau şi mai rău, singurul care ar trebui să se bucure de viaţă, după o perioadă atât de lungă, de îngrozitoare suferinţă?

Ei bine, nu voi merge la New York – şi refuz să fiu încuiată în casă! DE CE ar trebui să mă supun unui astfel de tratament? Voi fi pedepsită pentru totdeauna? Ştii că l-am iubit pe fratele nostru din toată inima. Plâng pentru el în fiecare noapte! Însă inima mea îndurerată are nevoie de distracţie pentru a se vindeca! Am 20 de ani – alte fete sunt măritate şi văduve deja la vârsta aceasta! Îmi voi face debutul la balul lui Lady Southerton în momentul în care scriu asta! Dragostea vieţii mele s-ar putea să danseze chiar acum cu vreo altă fată. Dacă nu îl întâlnesc niciodată?

Dacă mă duc la New York şi mă căsătoresc cu un american îngrozitor şi mă trezesc singură în sălbăticie, departe de civilizaţie, sfârşind prin a fi mâncată de urşi? Va fi vina TA! DOAR a ta!

Dar îţi pasă? Eşti rece şi nesimţitor şi m-am săturat. Poţi să mă încui ori de câte ori doreşti – voi evada de fiecare dată şi mă voi întoarce! Voi sta în faţa casei tale şi VOI URLA LA LUNĂ dacă trebuie! Dar îţi promit, dacă nu îmi dai permisiunea să stau în oraş, o vei regreta!

Cu drag, sora ta.

Melanie

Amuzată, Lilah împături biletul, apoi îl vârî înapoi în corset. Fusese vreodată atât de tânără?

Deasupra, uşa se deschise. Un bărbat coborî treptele beat pulbere. Ceva se rostogoli pe pavaj înaintea lui.

Bărbatul înjură şi se opri pe ultima treaptă, apucând balustrada de fier şi clătinându-se nehotărât.

Piciorul lui stâng se termina într-un ciot de lemn. Era un baston ceea ce scăpase. Surpriza o făcu pe Lilah să iasă din ascunzătoare. Ridică bastonul, iar el înjură din nou.

— De unde dracu’ ai apărut? întrebă el.

— De după colţ. Îi dădu bastonul, dar nu primi nicio mulţumire din partea lui. Trecu pe lângă ea clătinându-se şi o apucă înaintând cu greu spre strada principală, cu haina peticită fluturând în urma lui.

Ce ciudat! Trăgând adânc aer în piept, Lilah se îndreptă spre uşă pregătindu-se să bată.

*

Majordomul nici măcar nu întrebă cum o cheamă înainte de a-i da voie să intre. Înclinându-se, îi luă pelerina şi o îndrumă spre etaj.

— Îl veţi găsi pe Excelenţa Sa la capătul holului, ultima uşă pe stânga.

În timp ce urca scările, văzu că, de fapt, nu era nicio

petrecere – cel puţin nu genul preferat în Mayfair. Bărbaţii reuniţi acolo purtau haine aspre de bumbac şi jachete tocite şi aveau farfurii cu pui simplu şi cartofi. Grupul cel mai aproape de ea bea din halbe care miroseau a bere şi conversa într-o diversitate de accente neşlefuite.

— Asta a fost înainte de haosul de la Kabul, ’nţelegi.

— Da, înţeleg prea bine. A fost o treabă nenorocită aia. Blestematul de Fred Roberts…

Vedea până în capătul îndepărtat al holului, dar înghesuiala nu-i permitea să treacă prea uşor. Se strecură prin mulţime, ocolind cu grijă coatele, bastoanele şi halbele mânuite neglijent.

Peste tot se vedeau urme de răni. Ochi acoperiţi. Mâini în ghips. Erau soldaţi veterani, bănui ea. Când o observară, vestea se răspândi într-un val tăcut de ghionturi şi încuviinţări din cap. Se făcu o cărare printre ei, iar conversaţiile încetară în timp ce trecea. Cu priviri surprinse, bărbaţii îi cântăreau silueta, apoi îşi îndepărtau privirea iute şi respectuos.

Mulţimea se subţie când ajunse în hol. În stânga, o uşă stătea deschisă dând într-un salon frumos, cu pereţii acoperiţi de catifea şi poleială, şi mobilă tapisată cu mătase. Bărbaţi cu cizme scâlciate şi pantaloni jerpeliţi stăteau întinşi pe canapele şi divane, jucând şah şi fumând din pipe.

A treia uşă stătea întredeschisă, zărindu-se doar o rază subţire de lumină. După o scurtă ezitare, Lilah o împinse uşor.

Era o cameră de zi extrem de masculină, cu un birou simplu, cu ferigi în ghivece aşezate ici şi colo şi câteva scaune trase în jurul focului. Lângă ferestrele înalte care stăteau deschise lăsând aerul nopţii să pătrundă, îl zări pe cel care era gazda mulţimii pestriţe de afară. Stătea singur, cu o carte în poală, şi ochii ţintă spre strada de dedesubt.

Într-un târziu, bătu la uşă. El nu privi spre ea.

— Intră, spuse el încet. Închide uşa în urma ta.

Ea zăbovi la marginea covorului, ciudat de agitată. Prima regulă a oricărei misiuni era simplă şi de asemenea,

rareori, imposibil de complexă: „Cunoaşte-ţi ţinta”.

Ea petrecuse ziua citind ziare vechi, refamiliarizându-se cu celebritatea lui Palmer. Atacul său de la Bekhole era considerat un act de nebunie inspirată. Din aceasta, dedusese că era un bărbat căruia îi plăceau riscurile. Îşi continuase serviciul militar după încheierea războiului, refuzând trofeul unei poziţii diplomatice în schimbul sarcinii banale de a curăţa frontiera distrusă de război. După ce o rană îl adusese acasă, toată lumea prezisese că va avea o carieră politică. Dar strălucirea puterii nu-l ademenea. La un an după ce primise titlul regretatului său frate, încă nu îşi preluase locul în Camera Lorzilor.

Atunci ce voia? „Sunt dornic să mă obişnuiesc cu plăcerile pe care le aduce pacea”, îi spusese el unui jurnalist. Dar asta nu o pregătise să îl găsească meditând singur în întuneric, în vreme ce un grup de veterani aspri chefuiau prin încăperile casei sale.

Liniştea ei îi atrase în cele din urmă atenţia. Se întoarse şi o privi.

— Ce voia?

În mod clar, nu era cel mai bun început pentru conversaţia pe care spera să o poarte cu el.

— La cine te referi?

El lăsă cartea jos pe o măsuţă şi se ridică.

— Fata de pe stradă.

Din punct de vedere fizic, fusese croit pentru putere: înalt şi cu picioare lungi, cu umeri şi coapse puternice. Îşi amintea anvergura braţelor lui pe care le strânsese când se sărutaseră. Meseria de soldat îi conturase trupul, punând straturi de muşchi puternici pe corpul lui mare şi solid. Ar fi fost o brută extraordinară dacă ar fi acţionat în domeniul unde îşi desfăşura treburile unchiul ei.

Îşi drese gâtul.

— Voia să ştie dacă asta era casa ta.

Întunericul încăperii o împiedică să îi desluşească expresia. Dar îl studiase la Everleigh.

Găsi locul în care cicatricea aceea urâtă săpa un arc din colţul ochiului până în mijlocul obrazului.

Războiul îl transformase în erou. Poate că îi făcuse şi alte lucruri – lucruri dificile care îţi ascuţeau instinctele. Nu ar trebui să îl trateze ca pe o ţintă obişnuită.

— Ştia foarte bine a cui era casa, spuse el lipsit de expresie. Ce voia? Adevărul, domnişoară Marshall.

Biletul era singurul ei avantaj. Nu intenţionase să îl predea înainte de a promite să îi aducă un câştig însemnat. Dar privirea lui pătrunzătoare o făcu să se simtă străvezie.

Tulburată, bagă mâna în corset şi scoase scrisoarea.

— M-a rugat să îţi dau asta. Intenţionează să stea în oraş.

Îl luă şi îl puse deoparte fără să-l citească.

— Asta a fost tot?

Lilah ezită, puţin confuză. Chipul lui avea aerul de a fi direct, lipsit de disimulare, care nu se potrivea deloc cu farmecul lui irezistibil din seara aceea de la Everleigh. Era o dispoziţie bizară pentru cineva care dădea o petrecere.

— De ce stai aici singur? întrebă ea.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Oaspeţii mei nu au nevoie de gazdă. Nu e decât o scuză pentru a se strânge şi a mânca o masă sănătoasă.

Iar el le-o oferise. De ce?

— Mă bucur că nu se poate spune acelaşi lucru despre mulţimea de la Everleigh. Încercase să destindă atmosfera cu ajutorul umorului, căci în starea aceasta, propunerea ei ar fi fost respinsă într-o clipită. Aş rămâne fără loc de muncă.

— Sunt sigur că vei ateriza în picioare, spuse el.

Ar fi putut fi un compliment. Dar comparaţiile cu felinele erau rareori utilizate pentru a complimenta o femeie. De ce oare? Pisicile, în opinia lui Lilah, erau nişte creaturi demne de o mare admiraţie – independente, însă foarte pricepute când venea vorba să fie fermecătoare atunci când doreau să fie astfel.

Poate că acesta era motivul. Ce bărbat nu se temea de o femeie independentă?

— M-aşteptam să te văd ieri, spuse el.

Când aprinse o lampă, lumina îi zugrăvi părul în auriu,

aruncând umbre în cearcănele adânci de sub ochi. Avea oase bune şi puternice: un nas acvilin, maxilarul lat şi pătrat. Era bine legat din toate punctele de vedere.

— Nu fac vizite duminica, spuse ea absentă.

Buzele lui o tulburau. Văzuse guri mai frumoase, cu buze mai cărnoase, dar ale lui erau atent desenate, buza de sus fiind atât de arcuită încât zâmbetul căpăta un vag aer năstruşnic. Încă nu înţelegea cum reuşise să o zăpăcească. Un sărut nu ar trebui să fie îndeajuns, indiferent de gură.

— Ah. Duminica. Acum zâmbetul lui se lărgi. Se rezema de birou. Ziua Domnului. Presupun că ai petrecut-o la biserică, rugându-te să fii iertată.

— Am mers la biserică. Dar nu pentru iertare m-am rugat.

El bătu cu degetele în tăblia biroului.

— Crezi că Dumnezeu este interesat de rugăciunile unei hoaţe?

— Va trebui să sper că da, spuse ea. Căci cred că şi tu ai devenit hoţ, sâmbătă.

Asta îl lăsă uimit. Râse, dând la iveală dinţii albi. Unul dintre incisivi era uşor strâmb. Ce uşurare să vadă o imperfecţiune.

— Eşti iute la minte, spuse el. Dar surprinzător de uşor de distras. Cât îţi mai trebuia să observi că documentele dispăruseră, dacă nu ţi-aş fi spus?

— Cam două minute, spuse ea. Sau poate mai mult, căci, mărturisesc, m-ai distras, într-adevăr. De obicei nu mă las năucită atât de uşor.

El înclină capul.

— Acum recurgi la flatare, spuse încet. Îşi îndreptă privirea spre ea, zăbovind cu o precizie tulburătoare asupra fiecăruia dintre elementele vestimentare ale toaletei ei, pe care o alesese gândindu-se la el: perlele de sticlă de la gât, pentru a sugera sfioşenie. Lanţul de aur delicat de la mijloc pentru a sugera opusul.

Decolteul, o idee mai adânc decât impunea moda.

Când îi întâlni privirea din nou, aerul dintre ei păru să trosnească.

— Le vrei înapoi, spuse el.

— Desigur.

— Ai obiceiul să furi de la cel care te angajează?

— Nu. Nu mai spuse altceva. Nu avea rost să se apere sau să îi explice. Nu avea niciun motiv să o creadă.

Însă, cu toate acestea, o întrebă:

— La ce ţi-ar fi folosit datoriile la jocurile de noroc? Bărbaţii cu pricina nu le vor onora. Arătându-le nu va face decât să dovedească că le-ai furat de la Peter Everleigh.

Şi ea îşi pusese aceeaşi întrebare când Nick îi dăduse această sarcină.

— Le-am luat pentru altcineva. Nu ştiu ce intenţionează să facă cu ele.

— Cine?

Ea ridică din umeri. El se îndreptă, mişcându-se la fel de uşor de parcă s-ar fi întins o pisică. Un leu: avea nuanţa potrivită.

— Conversaţia asta se va desfăşura mai bine dacă vei fi cinstită. Ea făcu o grimasă.

— Crede-mă, nu este din dorinţa de a-l proteja pe el, ci doar pe mine.

— Aşadar ai fost însărcinată să furi aceste documente de către un domn. Făcu o pauză, iar ochii lui pătrunzători surprinseră ceva în expresia ei. Un bărbat, se corectă el. Nu un gentilom, în perspectiva ta.

Ea îşi încrucişă braţele, apoi se gândi mai bine la postură. Trebuia să îl seducă. Sfidarea nu era atitudinea potrivită.

Trăgând aer în piept cu iuţeală, se forţă să se relaxeze şi se îndreptă spre el. Unduirea şoldurilor o împrumutase de la Susie, ale cărei farmece erau evidente. Privirea pe care i-o aruncă printre gene era a lui Lavender. Vinnie era o maestră a subtilităţii.

— Să trecem peste întrebările plicticoase, spuse ea. Poate că ar trebui să întrebi ce voi face pentru a le primi înapoi.

O lăsă să se apropie, zâmbetul vag de pe buzele lui sugerând dorinţa de a se lăsa amuzat. Dar când se apropie

de el, nu se repezi la ea. În schimb, foarte încet, întinse mâna şi îi prinse o şuviţă din păr, o buclă pe care i-o ridică de pe umăr.

Îi atinse bucla şi tensiunea aceea uşoară de pe creştet o făcu să simtă că o traversează un fior.

— Reuşeşti să fii mai încântătoare decât arăţi, murmură el. Efectul în ansamblu depăşeşte suma părţilor tale. Este un truc pe care îl învăţaţi la Everleigh sau ai învăţat singură asta?

— Nu a fost tocmai un compliment.

O altă surpriză: apropierea de căldura trupului lui o făcu să rămână fără suflare. Ca şi când ar fi atins-o în locuri care erau înveşmântate.

— Nu cred că este nevoie de complimente în acest caz. Îşi aşeză degetul mare pe clavicula ei, la fel cum făcuse în noaptea aceea pe hol. Nu îţi fac curte. Este… înaintă cu degetul în scobitura gâtului, rostogolindu-l peste perlele reci de sticlă. Cum ai numi-o, domnişoară Marshall?

Ea îşi linse buzele.

— O discuţie, spuse ea. Poate… un târg.

O prinse de bărbie, ridicându-i chipul. Se priviră în ochi.

— Este genul de târg pe care-l faci deseori?

O doamnă cuviincioasă s-ar fi simţit jignită de întrebarea aceea. Dar având în vedere împrejurările, nu putea fi indignată. Ce ştia despre ea, în afară de faptul că era o hoaţă care îşi oferea trupul în schimbul bunurilor furate?

— Nu, spuse ea. Păcat! Dacă aş fi avut o oarecare experienţă, probabil că aş fi reuşit să te seduc deja.

Mâna lui se îndepărtă, lăsând-o să simtă un frig nefiresc.

— Să îţi dau un sfat? Nimic nu este mai ucigător pentru seducţie decât sinceritatea.

Ea lăsă să-i scape aerul din piept, neplăcându-i fluturii pe care îi simţea în stomac. Lipsa de experienţă în aceste chestiuni nu mai păruse niciodată până atunci a fi un inconvenient. Dar dacă ar fi acceptat propunerea unui alt

bărbat, poate că perspectiva intimităţii fizice nu ar fi făcut-o să fie atât de agitată acum.

— Nu sunt inocentă când vine vorba de minte. Dar sunt astfel la trup. Privilegiul de a fi nepoata lui Nick O'Shea: niciun bărbat din Whitechapel nu era îndeajuns de prost să o atingă. Este o dovadă de sinceritate pe care înţeleg că un gentilom ar putea-o aprecia. Tu ai fi primul. Merită cele trei documente, care altfel nu ţi-ar folosi la nimic?

— Să mă gândesc. Se rezemă din nou de birou. Întinde braţele şi întoarce-te.

Îi dispăru tulburarea. Cu un ticălos se putea descurca. Avusese de-a face cu o mulţime.

— Desigur, spuse ea cu răceală. Ridică braţele, învârtindu-se încet. Când se-ntoarce din nou cu faţa spre el, el îi zâmbi vag.

— Foarte drăguţ, spuse el. Ai o siluetă foarte frumoasă. Dar sunt frumuseţi mai mari în Londra.

I se strânse stomacul. Era foarte limpede că nu era interesat de ea, la urma urmelor.

— Ei bine.

Trase aer în piept, sperând că el nu îi vedea deloc – *deloc* – disperarea.

Întotdeauna mai exista o cale. Se afla în casa lui! Dacă ar fi… lipsit de putere temporar… ar putea găsi documentele acelea. Cu colţul ochiului văzu câteva arme potenţiale. Un bust de bronz. Vătraie.

Dar niciodată nu fusese stilul ei să rănească pe cineva. Şi, dacă ar face-o, ar atrage atenţia poliţiei oricum – în cazul în care veteranii de afară nu ar prinde-o înainte.

Avea să-şi croiască un plan nou după ce va rămâne singură. Cheia era acum să-şi facă ieşirea cu graţie.

— Mă vei ierta că am dat buzna, sper. Făcu o reverenţă şi se întoarse să plece.

— Nu e nevoie să te laşi cuprinsă de disperare. Cuvintele lui o opriră. Am un altfel de târg în minte, domnişoară Marshall. Mai puţin plăcut, recunosc. Dar care îţi va aduce mai multe beneficii.

Se întoarse cu precauţie. Îi făcu semn să se aşeze pe o canapea din apropiere.

Ce Dumnezeu ar fi putut dori de la ea? Reuşind să zâmbească ţeapăn, se aşeză.

— Spune, te rog!

— Deţin o moşie care necesită o licitaţie.

Se îndreptă spre un bufet, umplând două pahare cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Ea apucă paharul cu mâini sigure, dar niciodată nu avusese nevoie mai mare de un whisky.

El se aşeză în fotoliul masiv din faţa ei, cu un zâmbet afabil. Se simţea uşor dezorientată. Cu două zile în urmă, când făcuse pe ticălosul, avusese nişte ochi reci ca gloanţele. Acum, aşezat în fotoliul care îi masca silueta musculoasă şi puternică, putea trece drept modelul idealizat al gentilomului englez. Era ca şi când nu ar fi sărutat-o niciodată. Ca şi când nu i-ar fi atins niciodată sfârcul, făcând-o să scâncească.

— Moşia i-a aparţinut unui văr, continuă el amabil. S-a stins de curând.

— Îmi pare rău să aud asta.

Nu ştia cum să se poarte.

El ridică din umeri.

— Îl cunoşteam prea puţin. A fost holtei toată viaţa, niţel cam zgârcit. Dar nutrea nişte sentimente puternice pentru armată. În schimbul nobilelor mele servicii, mi-a lăsat Buckley Hall.

Sorbi din băutură. Ea îşi permise să guste din nou din pahar şi simţi o căldură arzătoare care începea să îi încălzească pieptul – un avertisment de a nu întrece măsura.

— Presupun, spuse ea, aşezând cu grijă paharul deoparte, că trebuie să fie încântător să primeşti un asemenea dar.

Nici măcar nu-şi putea imagina. Oamenii moşteneau haine, cărţi, paturi – nu case întregi.

— Oh, este o dărăpănătură, te asigur, spuse el. Primul lucru de care trebuie să scap este gunoiul pe care l-a

colecţionat. Casa este plină de antichităţi. Casa Everleigh se va ocupa de vânzare. Ea încuviinţă din cap. Animatoarele nu aveau niciun cuvânt de spus în asemenea chestiuni. Singurul lor scop era să fac reclamă colecţiilor care fuseseră catalogate şi evaluate, fiind gata pentru licitaţie. Catherine Everleigh intenţionează să conducă vânzarea. Vorbi mai rar acum, răsucind paharul în mână. Însă buna-cuviinţă îi interzice să umble prin casă de una singură – şi, după cum ştii, nu tolerează amestecul însoţitoarelor.

De fapt, Lilah ştia foarte puţine despre domnişoara Everleigh. Le dispreţuia pe animatoare.

— Este foarte independentă, se spune.

— Dar ajutorul tău i-ar fi de mare folos.

Ea se încruntă.

— Propui ca eu să… o însoţesc pe domnişoara Everleigh? Era nebun?

— Eşti mult prea tânără pentru a fi o însoţitoare potrivită, spuse el. Dar asistentă – de ce nu?

Îşi aminti deodată de conversaţia lui Palmer cu Peter Everleigh. Îi propusese exact această schemă lui Peter.

— Ai pus la cale asta din capul locului?

El o privi nedumerit.

— Ce vrei să spui?

Da, ce voia să spună? Nu avea de unde să ştie că se afla sub birou când propusese soluţia asta.

Cu toate acestea, ceva nu se potrivea.

— Să o asist ar fi un pas înainte în lume.

— Da. Mă bucur că înţelegi asta.

— Domnişoara Everleigh nu ar oferi niciodată poziţia asta unei animatoare.

— O va face.

Părea foarte încrezător. Nedumerirea ei crescu.

— Atunci… de ce Dumnezeu doreşti ca *eu* să joc rolul acesta?

— Vrei să spui, de ce aş dori să am o hoaţă pe proprietatea mea?

— Da, spuse ea direct.

Îi aruncă un zâmbet drăcesc.

— Pentru că voi vrea ca asistenta ei să-mi dea socoteală *mie.*

În sfârşit, lucrurile se lămureau.

— În ce scop?

— Ca să m-ajuţi să-i fac curte. Imaginează-ţi ce sugestii mi-ai putea oferi, după ce vei ajunge să o cunoşti mai bine.

Ea cântări această propunere absurdă.

— Şi, în schimb, nu mă vei da pe mâna poliţiei?

El se aplecă în faţă.

— În schimb, îţi voi returna documentele furate.

Inima îi sări în piept. Târgul părea foarte simplu. Şi avantajos. Să o asiste pe domnişoara Everleigh ar fi fost o recomandare foarte bună pentru ea.

Ei bine, ar fi putut însemna totul. Un adevărat pas înainte! Alte case de licitaţii aveau femei ca asociaţi – matroane din societate, în mare parte, dar exista un precedent. Cu această oportunitate de a învăţa şi de a se educa, Lilah ar putea avea o şansă reală în privinţa aceasta.

Pentru moment, fericita fantezie se derula în mintea ei. Un pod aglomerat. Domnişoara Everleigh voia să scape de mizeria de acolo. O comoară trecută cu vederea, pe care Lilah o descoperea şi i-o arăta, câştigând respectul şi susţinerea domnişoarei Everleigh. Şi apoi… Ei bine, o poziţie de alt fel. O creştere salarială, ca să poată economisi mai mult. Un birou al ei, cu o carte de vizită pe care scria noul ei titlu: „Lilah Marshall, curator, Casa de licitaţii Everleigh”.

Şi totuşi… Strânse din buze. Miracolele nu se întâmplă decât în poveşti. Domnişoara Everleigh nu, ar preţui niciodată o animatoare într-o asemenea măsură.

Iar în lumea reală, gentilomii precum Palmer nu aveau nevoie de hoţi pentru a le facilita poveştile de amor.

— Nu te cred, spuse ea încet. I se părea o cruzime din partea lui că o amăgea în felul acesta. Nu putea ghici cât de crud era zgândărindu-i ambiţiile, dar asta nu o împiedica

să-l considere depravat din pricina aceasta. Nu ai nevoie de ajutor când vine vorba de femei.

— Ce compliment frumos! Aşezându-şi paharul jos, veni să se aşeze lângă ea pe canapea. Atunci îi voi da un alt nume, bine?

Îi simţi căldura, şi odată cu pala de aer care ajunse la ea, simţi mirosul de colonie. Jiletca lui îi atinse uşor braţul gol. Îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia.

— Continuă, şopti ea.

Îi cuprinse obrazul încet. Degetele lui o atingeau uşor, ca o respiraţie. Vârfurile buricelor erau aspre când îi atinse buza de jos cu degetul mare.

— Vei fi spioana mea. Privirea lui se adânci, urmând degetul mare cu care îi contura gura. Te vei împrieteni cu ea. Vei vedea cui îi scrie. Dacă se întâlneşte cu cineva – dacă merge undeva, o vei urma. Când degetul lui îi atinse colţul gurii, se opri. Liniştea dintre ei vibra. Privirea lui se înălţă şi Lilah simţi că i se face pielea de găină. Ochi de uliu, de un auriu scânteietor. Iar apoi îmi vei raporta totul, continuă el.

Avea gura uscată. Parcă pulsa ceva înăuntrul ei.

— Şi ce legătură are faptul că mă atingi cu toată povestea asta?

El se aplecă. Buzele li se atinseră. Ale lui, calde şi netede. Nu avea să-şi deschidă gura. De data asta nu îşi va pierde capul.

Îşi trecu limba peste locul în care i se împreunau buzele. Le făcu să se desfacă. Părea că i se strânge stomacul. Nu putea să respire. Limba lui pătrunse înăuntru, gustând-o încet, fără grabă, înainte de a se lăsa pe spate.

— Nu este o cerinţă, spuse el răguşit. Dar pare că îţi place. La fel şi mie.

Ea îşi strânse buzele, muşcându-le. Avea dreptate, desigur. Să nege evidenţa ar fi făcut-o să pară nesăbuită. Inspiră adânc pe nas.

El îşi miji ochii. Îi văzu intenţia de a o săruta din nou. Cu inima bătându-i, se îndepărtă de el.

— Dar nu este necesar. Vocea îi era nesigură. Ca să

fim clari în această privinţă.

— Nu este necesar, spuse el încet. Dar, cu toate astea, este o opţiune.

Ea încuviinţă din cap. După încă o secundă încordată, el se întoarse în fotoliul său. Abia atunci păru că aerul din jurul ei începe să se răcorească, astfel încât să poată respira cum trebuie din nou.

— Te voi ajuta să o curtezi. Îşi drese glasul. Sau să o spionezi, de fapt. Şi, în schimb, îmi vei da documentele.

— În momentul în care acceptă propunerea, sunt ale tale. Făcu o pauză. Dar chiar nu prea ai de ales, nu-i aşa?

Aici era problema.

— Am nevoie de documentele acelea până-n ultima săptămână din iunie. Nu mai târziu.

El ridică din umeri.

— Atunci va trebui să te împrieteneşti repede cu ea.

Lilah nu-şi putea imagina cum va fi să lucreze alături de ea, cu atât mai puţin să-i câştige încrederea. Dar avea dreptate. Ce altceva putea să facă?

— Ce se-ntâmplă în ultima săptămână din iunie? întrebă el.

Ea strânse din buze.

— Nimic. Şi apoi, ridicând din umeri: Diavolul va primi ce i se cuvine.

— Dulce fată! Întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Am veşti bune. De-acum înainte, singurul diavol de care trebuie să te temi sunt eu.

*

Din uşa de la intrare a casei sale, Christian o privi pe noua sa complice înaintând pe trotuar spre strada principală. Refuzase să fie condusă acasă de vizitiul lui. „Animatoarele nu pot fi văzute stând de vorbă cu clienţii”, spusese ea cu răceală. „Este un omnibus care mă duce direct la pensiune. Nu cred că voi avea vreo problemă”.

Într-adevăr. Îi plângea de milă bărbatului care încerca să o testeze. Iute de minte, încrezătoare şi, în mod vădit,

experimentată în activităţi condamnabile, Lilah Marshall provoca mai curând necazuri, putea să pună prinsoare, decât să sufere de pe urma lor.

Ce atu mare dobândise! Şi cât de uluită ar fi să afle că se simţea recunoscător faţă de ea. Dumnezeule, dar ar fi putut petrece o oră privind-o. Talia subţire, şoldurile arcuite… Formele ei, glasul, intenţiile care-o aduseseră acolo erau acum întipărite în mintea lui. O sursă rară şi bine-venită de divertisment care-l distrăgea de la celelalte preocupări ale sale.

Închise uşa. Auzi pe cineva dregându-şi glasul. Howe, majordomul său, stătea la pândă lângă o plantă în ghiveci, studiind cu atenţie podeaua.

Christian îl găsise – ca pe majoritatea celorlalţi servitori ai săi – la un eveniment caritabil pentru ajutorarea veteranilor. Provenind dintr-o lungă serie de majordomi şi valeţi, Howe dorise să urmeze tradiţia familiei, dar faptul că şchiopăta îl împiedicase să profeseze până când Christian îi făcuse o ofertă. Era perfect calificat să conducă cartierul general al unei vânători de oameni.

— Ai vreun semn de la el? întrebă Christian. Faptul că îşi ţinea uşile deschise de câteva seri era binecunoscut. Bolkhov trebuia să ştie că, dacă îşi făcea apariţia, va fi primit fără ezitare.

— Nu, milord. Howe îşi atinse vesta, unde, ca toţi bărbaţii din serviciul neobişnuit al lui Christian, purta un mic pistol. Dar personalul este pregătit. Iar Lord Ashmore a sosit. Vă aşteaptă în birou.

— Excelent!

Christian urcă scările sărind câte două trepte până la ultimul palier. Unul din foştii săi soldaţi strigă un salut, şi zgomotul se opri pentru scurt timp. El ridică mâna drept răspuns şi continuă să urce.

Aceste reuniuni începuseră la scurt timp după ce se întorsese în Anglia. Visase la întoarcerea acasă vreme îndelungată. Dar revenise într-o lume transformată – tatăl său era mort, iar familia era izolată. Ajunsese spre finalul doliului; Geoff se apucase deja de planurile sale de a aduce

îmbunătăţiri la Susseby, urmându-şi cu fervoare îndatoririle pe care le avea faţă de moştenirea Stratton. Însă Christian nu trebuia să se ocupe de moştenirea asta. La Susseby era iubit, dar nu aveau nevoie de el. Între timp, mulţimile aruncau flori şi îl aplaudau – în ce scop? După o vreme, se sătură chiar şi de adulaţie.

Oamenii lui aveau nevoie de el. Pe câmpul de luptă, îi încredinţaseră vieţile lor. Acum, derutaţi într-o ţară care îşi neglija veteranii, veneau la masa lui pe jumătate morţi de foame, zguduiţi şi nesiguri. Îi hrănea. Se folosea de celebritatea sa pentru a le găsi adăpost şi locuri de muncă. Făcea împrumuturi pe care nu se aştepta să le primească niciodată înapoi. Era util.

La etajul doi, într-o cămăruţă care dădea spre stradă, îl găsi pe contele de Ashmore uitându-se la rafturile cu cărţi.

— Unde sunt blestemaţii tăi de oameni? întrebă el închizând uşa. Sora mea mi-a făcut o vizită la miezul nopţii.

Cu o carte în mână, contele se întoarse. Era un bărbat înalt cu trăsături întunecate, de 30 şi ceva de ani, cu o anumită gravitate înnăscută, care îl făcea să fie un vorbitor puternic în parlament. Însă rareori Ashmore îşi manifesta interesele într-un mod atât de făţiş. Secretele se lipeau de el precum moliile de lumină.

— Bună seara şi ţie, spuse el calm.

Putea fi luat prin surprindere acest om? Dacă da, Christian nu îl văzuse niciodată. Prima dată se întâlniseră în Afganistan, unde mintea echilibrată a contelui îi fusese de folos nu o dată. Oricare ar fi fost implicarea sa în război – căci lucrase pentru guvern într-o funcţie secretă, apărând şi dispărând după voie –, fusese în mod vădit nevoie de un bărbat cu o stăpânire de neclintit.

Dar, cu toate acestea, Melanie se strecurase pe lângă el astăzi.

— Dormeau prietenii tăi? întrebă Christian.

Acei „prieteni” erau un grup fatal.

— Cu siguranţă, un cârd de foşti spioni şi asasini ar trebui să fie în stare să se ocupe de o fată de 20 de ani.

— Verifică-ţi corespondenţa, spuse contele. Ţi-am trimis vorbă când a plecat în după-amiaza asta de la Susseby.

— Ar fi trebuit să o oprească înainte de a urca în tren.

— Asta ar fi necesitat o discuţie foarte incomodă cu poliţiştii de pe peron. Ashmore îşi puse cartea la subsuoară şi oftă. Au subestimat-o. Trimite-o înapoi la moşie, şi se vor asigura că nu va mai fugi altă dată.

— Bine. Christian ar fi continuat să îl pistoneze, dar îl apăsau alte chestiuni. Vino cu mine, te rog! Se întoarse pe călcâie, conducându-l pe Ashmore pe hol şi pe scara servitorilor, spre subsol.

— Nu cred că îmi oferi un tur al cramei, spuse contele când ajunseră într-un hol cu tavanul jos. Părea amuzat.

— Mai bine.

Christian se opri în faţa unei uşi încuiate cu câteva lacăte. Lanţul cântărea cât un copilaş.

— În temniţă?

— Exact.

Contele ridică din sprâncenele negre.

— Palmer...

Christian deschise ultimul lacăt, apoi împinse uşa. O singură lampă de gaz lumina mica încăpere cu ziduri de piatră. Pe podeaua goală se vedea un scaun. Bărbatul legat de el scoase un mormăit – sau poate un cuvânt nedesluşit. Căluşul îşi făcea treaba, înăbuşindu-i vocea.

— Doamne! Ashmore lăsă cartea să cadă şi îşi trecu o mână prin păr. Ce Dumnezeu, Kit!

Deci putea fi uimit! Christian rânji.

— Nu este un oaspete, cred că îţi dai seama.

Grăsunul roşcat era îmbrăcat în negru din cap până în picioare. Christian se îndreptă spre el.

— Să nu muşti de data asta!

Roşcovanul încuviinţă din cap. Christian îşi scoase pumnalul şi tăie căluşul.

— Nebun nenorocit! Maniac idiot... Vocalele rotunde ale unui locuitor din East End se izbiră de pereţi.

Christian ridică iar căluşul.

— Alegerea ta.

Spărgătorul tăcu, iar nasul roşu trăda că era un consumator învederat de rachiu.

Contele veni lângă el, mijindu-şi ochii căprui.

— Eşti omul lui Bolkhov?

Roşcatul scutură din cap.

— Nu, nu…

— Pretinde că nu cunoaşte niciun rus, spuse Christian. Şi, ca să fie cinstit, nu s-a apropiat niciodată de casă. Prefera să se ascundă în parcul de peste drum.

— Proastă alegere din partea lui, spuse contele.

— Da. Am primit biletul tău, adăugă Christian. Desigur, am presupus în mod nesăbuit că oamenii tăi o vor ţine pe Melanie înăuntru. Bine că nu am contat asta. M-am gândit că e mai bine să curăţ parcul, în caz de ceva.

— Te-a văzut cineva luându-l?

— Dumnezeu să te ajute, izbucni roşcatul. Te rog, bunule domn, te implor, nebunul ăsta…

— Destul! spuse Christian. Apoi, adresându-i-se contelui: Nu, nu cred! Avea un lucru interesant asupra lui.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o tijă subţire de oţel. Vaietele bărbatului se înteţiră. Îl atinse pe obraz cu vârful tijei, ceea ce îl făcu să tacă instantaneu.

Contele îşi drese glasul:

— Se poate?

— Desigur.

Christian îi înmână tija. Ashmore era un bărbat cu multiple talente. Foarte bun la păstrarea secretelor. Şi mai bun când venea vorba să ucidă. Nu exista armă pe care să nu o recunoască.

— O unealtă de hoţ, spuse el, dându-i-o înapoi. Se lăsă pe vine pentru a-l privi în ochi pe hoţ. Un spărgător obişnuit? Asta eşti?

Omul ezită.

— Haide, spuse contele cu blândeţe. Dacă nu răspunzi cinstit, te las aici cu el.

— Da! Da! Tâlhăream casele din piaţă…

— Aşa, spuse Ashmore ridicându-se. Vrei să-l dau pe

mâna poliţiei?

— Bine, dar mai întâi… Christian făcu din cap înspre uşă. Vino o clipă cu mine!

— Desigur. Contele se aplecă să îşi ia cartea.

— Nu pleca! strigă bărbatul. Domnule, te rog, nu mă lăsa cu…

Christian închise uşa, retezându-i strigătele.

— Ce Dumnezeu ai făcut? întrebă contele.

Nimic care să-i tulbure somnul la noapte. Ceea ce-l făcu să se oprească pentru un moment. Devenea oarecum… străin. Dar regretul şi îndoiala erau un lux pe care nu şi-l putea permite.

— Nu contează, spuse el sec. Domnişoara Everleigh va fi la Buckley Hall până la finalul săptămânii. Intenţionez să mă întâlnesc cu ea acolo.

— Atât de curând? Contele se sprijini de perete, părând impresionat. Mi-am imaginat că fratele ei va încerca să protesteze.

— Da, ei bine, a observat cât de des am dansat cu o seară înainte.

Contele ridică din sprâncene.

— Un atu neaşteptat, să fii holtei.

— Nu că *ea* ar observa asta. Presupun că aş putea-o curta cu mult mai mare uşurinţă dacă aş avea 3.000 de ani şi aş fi o vază.

Ashmore schiţă un zâmbet distras.

— Dacă Bolkhov păstrează tiparul acesta, aştepţi degeaba. Va dispărea pentru cel puţin încă un an.

— Nu, nu de data asta. A scos sfeşnicul acela la vânzare cu un motiv. Era un mesaj pentru mine.

— Menit să te terorizeze. Contele îl studie. Cum te descurci?

Nu avea niciun interes să zăbovească asupra întunecimii din interiorul său. Vinovăţie, furie, frică – formau un amestec toxic, care l-ar fi doborât dacă le permitea.

— Sunt destul de bine. Băieţii de sus mă ţin ocupat.

— Într-adevăr? Nu te-am văzut în mulţime mai devreme.

Deschise gura, apoi se gândi mai bine. De fapt, camaraderia din jurul focului de tabără nu supravieţuia în salon. Oamenii lui îl primeau cu braţele deschise, dar râsetele lor păleau şi conversaţiile încetau când apărea printre ei. Erau atenţi la felul în care vorbeau în preajma lui acum.

— Sunt destul de bine, spuse el. Voi fi mult mai bine după ce Bolkhov va fi terminat.

Contele se întoarse cu cartea în mâini, atingând cotorul cu degetul mare.

— Poate fi dificil, spuse el încet. Să te adaptezi în perioada de pace. Chiar şi fără astfel de probleme precum acestea. Eu însumi mi-am făcut obiceiul o vreme de a îneca ceea ce ar fi murit mai repede dacă l-aş fi scos la lumină. Sper că nu vei urma acest exemplu.

Christian ezită înainte să răspundă, lovit de o amintire – o noapte cu multă vreme în urmă, în afara Kabulului, când îl găsise pe Ashmore într-o stare stranie. Cu pupilele contractate şi învăluit într-un miros straniu. Un drog oriental.

Era greu să coreleze amintirea aceea cu bărbatul aflat în faţa lui acum, sobru şi mulţumit, fericit în căsnicie şi o persoană de mare încredere. Contele intenţionase să facă o faptă bună, fără îndoială, propunându-i tacit un schimb de intimităţi. Privirea lui directă promitea că nu îl va judeca în privinţa a ceea ce i-ar fi putut spune.

Dar nu avea păcate pe care Ashmore să nu le cunoască deja. Propria lui neglijenţă îi determinase pe ucigaşi să ţintească asupra familiei sale. Ce putea fi mai rău de atât? Cât despre celelalte chestiuni mai puţin presante… contele nu putea face nimic în această privinţă.

Christian era capul familiei acum. Însă la Susseby nu se simţea acasă. Când se plimba pe holurile conacului, simţea umbra fratelui său în spate. Între timp, printre trupele sale, îl bântuia o altă fantomă – a lui însuşi. Maiorul Stratton făcuse din armată casa lui, însă lordul Palmer nu putea face asta.

— Am o problemă, spuse el mohorât. Un glonţ o va

rezolva.

După ce Bolkhov va fi mort, *atunci* va putea irosi oricât timp va dori gândindu-se la întrebări poetice despre locul lui în lume.

Contele trase aer în piept, apoi păru să se răzgândească cu privire la ceea ce voise să spună.

— Bine atunci. Colecţia rusească intră la licitaţie în iunie. Adică peste 10 – 12 săptămâni?

— Timp în care voi pretinde că o curtez pe Catherine Everleigh. Dacă asta nu îl va ademeni pe Bolkhov, o va face licitaţia.

— Şi dacă nu?

Nu putea concepe acea posibilitate. Perspectiva ca acest coşmar să se prelungească pe termen nedefinit…

Privi ţintă la uşa zăvorâtă. Lacătele medievale îl revoltau. *El* le pusese. Făcuse o închisoare în propria lui casă – şi-ncă una pentru familia sa la Susseby.

— Mica nesăbuită, mormăi el. A ieşit să se plimbe la miezul nopţii. A acostat o persoană absolut străină.

— Melanie?

— Da.

Slavă Cerului că aceea care dăduse peste ea fusese Lilah Marshall. Melanie ar fi abordat pe oricine, chiar şi pe tâlharul din spatele uşii. Trăia într-o lume în care străinii erau blânzi; nu îşi putea imagina altceva.

— În război, zise el, am ucis, desigur. Dar nu mi-a plăcut niciodată. Acum însă… Acum, visele lui erau pline de crime. În vise îi tăia gâtul lui Bolkhov şi se bucura.

— E diferit, spuse contele încet. Nu te gândi prea mult la asta. Îi întinse cartea. Poftim! Un cadou de la soţia mea, să te ajute să dormi. Una din preferatele ei. Eu nu am înţeles nimic.

Christian luă cartea.

— Rămâi puţin! Tâlharul poate să aştepte. Îi vei recunoaşte pe unii dintre bărbaţii de sus; vor fi bucuroşi să te vadă.

— Aş rămâne. Dar Mina are alte planuri pentru mine.

Christian zâmbi.

— Atunci trebuie negreşit să mergi.

Nu aveai cum să îi rezişti Minei Granville. Era americancă, minionă şi drăguţă ca o păpuşă şi periculos de conştientă de propriile farmece. Pentru a o sfida era nevoie de mai mult curaj decât avea până şi contele.

— Îţi urez noroc la Buckley Hall, spuse Ashmore. Încearcă să nu te laşi cuprins de gânduri negre.

— N-o voi face.

Nu în seara asta. În schimb, va alege să se gândească la domnişoara Marshall. Nici nu îşi putea închipui ce serviciu îi făcuse deja. În seara asta, în loc de crimă va visa la ea.

După ce contele plecă, Christian se întoarse în birou. Abia după ce intră se uită la cartea pe care o avea în mâini. Apoi, râzând scurt, se aşeză să citească.

Sun Tzu. *Arta războiului.*

Capitolul 5

— Tu n’es pas qualifié pour être mon assistante.

Lilah privise ţintă pe fereastră la câmpurile unduitoare. Surprinsă, ridică privirea.

— Poftim?

Domnişoara Everleigh stătea în faţa ei, înveşmântată până la bărbie într-o haină brun-roşcată, teribil de neatrăgătoare, dar, fără îndoială, extrem de scumpă, din caşmir ţesut în diagonale fine.

— Am spus: *Tu n’es pas qualifié pour être mon assistante.*

Lilah îşi dădu seama că limba era franceza. Cunoştinţele ei se opreau aici.

— Da, într-adevăr.

Domnişoara Everleigh îşi miji ochii care – Lilah ştia – că puteau avea reflexii de un violet izbitor, însă astăzi – din pricina hainei – semănau mai curând cu o băltoacă plină de noroi. Din punctul ei de vedere, tocmai acesta era motivul pentru care domnişoara Everleigh alesese o culoare ce o avantaja atât de puţin. Dacă ultimele două ore de linişte

mormântală demonstraseră ceva, aceea era abilitatea doamnei de a face ca totul – chiar şi prima călătorie la ţară a lui Lilah – să fie extrem de neplăcut.

— Tocmai ai recunoscut că eşti lipsită de absolut orice calificare pentru a fi asistenta mea, îi spuse domnişoara Everleigh. Fie nu înţelegi franceza, fie eşti extrem de sinceră.

Fermecător! Acum făceau glume, fiind la un pas de a deveni prietene nedespărţite.

— Mi-ar plăcea să cred că sunt sinceră, spuse Lilah. *Ar fi* plăcut să fie cu adevărat Lilah Marshall, fiica unui funcţionar, care se retrăsese acum în Surrey. Vai, franceza mea este foarte proastă!

Catherine pufni.

— De ce nu sunt surprinsă?

— Pentru că sunteţi o femeie cu un spirit pătrunzător, spuse Lilah cu blândeţe.

După privirea acră a lui Catherine era clar că linguşelile nu aveau să ducă nicăieri.

— Este un aranjament prostesc. Nu vei face decât să mă încurci, îşi îndreptă manşonul – chiar îi era atât de frig încât să aibă nevoie de toate hainele acelea? –, apoi se întoarse spre fereastră din nou, privind ţintă.

Cum putea o persoană atât de drăguţă, atât de norocoasă prin situaţia ei şi atât de admirată de tinerii gentilomi chipeşi care duceau lipsă de avere, să fie atât de nesuferită? În locul ei, Lilah ar fi zâmbit întruna. Toate uşile din lume îi erau deschise lui Catherine Everleigh. Nu trebuia decât să aleagă una pe care avea chef să o exploreze, după bunul ei plac.

În schimb, se îngropa în afaceri. Nimic altceva nu părea a-i aduce bucurie.

Firea ei mohorâtă era subiectul unor speculaţii printre fetele de la Everleigh.

— Vezi dacă îi poţi smulge secretul, o sfătuise Vinnie pe Lilah, ca şi când ar fi fost ecoul bizar al îndrumărilor lui Palmer. Se spune că a avut un iubit cândva, dar era prea mândru pentru a se căsători cu o femeie a cărei familie se

ocupă de comerţ. Sunt sigură că asta a făcut-o să devină atât de acră.

Vinnie, se temea Lilah, era o romantică în secret. Adevărul era probabil mult mai puţin interesant: domnişoara Everleigh fusese blestemată de o zână la naştere să aibă o dispoziţie pe atât de urâtă pe cât de frumoasă îi era înfăţişarea.

Dar toate acestea erau irelevante. Putea să fie chiar şi un monstru, din punctul ei de vedere. Lilah avea să o cucerească oricum, făcând-o să se logodească cu vicontele până în ultima săptămână din iunie.

— Învăţ foarte repede, spuse ea. Şi sunt foarte motivată, domnişoară, să învăţ cât de mult pot din exemplul dumneavoastră admirabil.

De exemplu, nu ştiuse că doamnele nu umblau niciodată cu bani. Pentru un scurt moment, îşi imaginase că punga cu monede pe care domnişoara Everleigh i-o aruncase pe peron la Paddington era pentru *ea.*

Dar nu. Se pare că era treaba ei să dea bacşiş tuturor, scutind mâinile delicate ale domnişoarei Everleigh să atingă banii murdari.

— Sunt sigură că eşti foarte deşteaptă, spuse domnişoara Everleigh, pe un ton care sugera că deşteptăciunea aparţinea leproşilor. Dar sarcina mea la Buckley Hall nu este aceea de a-i învăţa pe ignoranţi.

— Fireşte, murmură Lilah. Pe sub fuste, strânse pumnul atât de tare încât îi zvâcniră încheieturile. Nu vă voi împiedica să vă îndepliniţi îndatoririle, vă promit!

— Bineînţeles că nu. Nu te voi lăsa. Şi, cu această declaraţie, domnişoara Everleigh scoase o carte şi începu să citească.

Dorise Lilah mai devreme să converseze? Acum se cufundă cât se poate de recunoscătoare în tăcere. Priveliştea drumului de la ţară oferea o mulţime de atracţii. Nu ieşise din Londra decât de trei sau de patru ori în viaţa ei, întotdeauna la Margate. Acolo mergeau oamenii de rând în vacanţe, ca să respire aer de mare şi să îşi cureţe plămânii de funingine.

Dar coasta din Kent nu semăna deloc cu interiorul verde al regiunii. Aici, solul trebuia să fie bogat şi fertil, căci de-a lungul drumului creşteau din abundenţă stejari, iar în luminişurile dintre copaci, Lilah zări nesfârşite câmpuri ondulate verzi şi galbene, recolte înalte pe care nu le putea numi, care se unduiau în adierea brizei.

Trăsura coti brusc, făcându-le pe amândouă să rămână fără suflare şi să caute un punct de sprijin.

— Birjarul acesta! izbucni domnişoara Everleigh bătând în tavan.

Vehiculul încetini instantaneu, căci vizitiul fusese deja mustrat de trei ori pentru viteză.

Lilah nu îl compătimea deloc. După ce ajungeau la destinaţie, *el* va putea pleca.

Trăsura urcă o pantă blândă, iar apoi, deodată, în faţa lor se deschise perspectiva. În depărtare, la capătul unei coline verzi acoperite de iarbă, se vedea o casă de... proporţii teribile.

Lilah trebuie să fi scos un zgomot – un icnet de groază, fără îndoială. Domnişoara Everleigh lăsă cartea jos şi se aplecă înainte să vadă mai bine.

— Oh, spuse încet. Buckley Hall.

Clădirea era lungă şi turtită, neavând mai mult de două etaje şi fiind construită din cărămidă roşie şi dată cu var roz, cu ferestre lungi şi înguste, care se întindeau de la pământ până la acoperiş. Deasupra acestor ferestre, nişte turnuleţe ciudate erau acoperite de cupole de cupru care se întindeau precum caramelele în nişte unghiuri fantastice.

Lilah nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Vor găsi schelete în pivniţă? Şi mumii egiptene în pod! O traversă un fior delicios.

— Ce îngrozitor, spuse ea încântată.

— Îngrozitor! Domnişoara Everleigh îi aruncă o privire arzătoare, dezgustată. Buckley Hall este o minunăţie. Unul dintre primele exemple de stil Tudor gotic. Se încruntă. Modelată în decursul câtorva generaţii, fireşte. Se lăsă pe spate, îşi deschise cartea din nou, spunând cu asprime înspre pagină: Este o comoară naţională.

— Oh, chiar aşa. Lilah se luptase cu ispita şi pierduse. Trebuie să îi spuneţi acest lucru lui Lord Palmer. Va fi foarte încântat să o audă, cred. L-a numit „dărăpănătură”.

— Da? Domnişoara Everleigh ridică privirea încruntându-se. Când ai vorbit cu el?

Lui Lilah îi venea să-şi tragă palme.

— L-am auzit spunând asta, în seara balului.

Domnişoara Everleigh rămase privind ţintă, vădit suspicioasă. Nu era o femeie proastă, din păcate.

— Ai obiceiul să tragi cu urechea la ce vorbesc oaspeţii?

O acuzaţie ridicolă!

— Nu, domnişoară. Dar domnul Everleigh ne instruieşte să fim atente la conversaţii, ca să cunoaştem mai bine gustul şi preferinţele oaspeţilor.

Domnişoara Everleigh strâmbă din nas.

— Bineînţeles că aşa face. *Unele* case de licitaţii au încredere în calitatea curatorilor lor pentru a atrage clientela. Dar fratele meu insistă să recurgem la linguşeli ieftine şi proxenetism.

Unele case de licitaţii, se abţinu Lilah să răspundă, se chinuiau să rămână pe linia de plutire, acum că preţurile pământurilor se prăbuşiseră, şi averea clienţilor lor aristocraţi era în cădere liberă. Dar Peter Everleigh era un bun om de afaceri şi ştia să îi atragă pe americani şi pe germani – oamenii dispuşi şi capabili să cumpere rămăşiţele moşiilor străvechi care intrau în faliment.

Domnişoara Everleigh nu îşi întorsese încă privirea. Aştepta să vadă dacă Lilah va muşca momeala făcând greşeala de a-şi insulta angajatorul.

Lilah îi aruncă un zâmbet timid şi ezitant.

Pufnind, domnişoara Everleigh închise brusc cartea.

Calitatea, spuse ea, şi frumuseţea nu sunt singurele funcţiuni ale obiectului fizic în sine – fie că este o vază, un tablou sau o casă. *Proveniența,* domnişoară Marshall, este un constituent-cheie al valorii. Este prea franţuzesc acest cuvânt ca să-l pricepi? Atunci istoria, vreau să zic. Cu cât este mai bogată istoria unui obiect, cu atât mai multă

valoare posedă. Iar această casă – îşi înclină capul spre fereastră şi perspectiva pe care o oferea spre monstruosul palat turtit care se apropia – are o istorie cu adevărat bogată.

Părea că Lilah va avea parte de lecţii până la urmă.

— Da, domnişoară. Sunt sigură că aveţi dreptate.

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt, spuse domnişoara Everleigh apăsat. Baronii Hughley descindeau direct dintr-un membru al curţii Cuceritorului. Au supravieţuit Războiului Rozelor şi predării lor lui Henric Tudor. Au văzut-o pe regina Elisabeta încoronată. Această casă a fost construită de unul dintre curtenii ei preferaţi. Eustace Hughley era numele lui.

Sprâncenele ei ridicate sugerau că numele acesta ar trebui să însemne ceva. Lilah îşi stoarse creierul, dar oricât ar fi încercat nu îşi amintea să fi citit despre Eustace Hughley în timpul vizitelor făcute la biblioteca de la Everleigh.

Catherine Everleigh oftă.

— Astronomul.

— Telescopul!

Exclamaţia lui Lilah o făcu pe noua ei stăpână să tresară.

— Multe telescoape, spuse domnişoara Everleigh cu răceală.

— Dar cu siguranţă unul dintre cele mai alese exemple ale forţei lui ştiinţifice a fost telescopul licitat la Everleigh ca parte din averea Houston, continuă Lilah imediat. Ei bine, mulţi savanţi consideră că acest obiect i-a furnizat o inspiraţie crucială lui Galileo.

Răsplata ei pentru această tiradă – pe care o repetase aproape vorbă cu vorbă din catalogul licitaţiei Houston – fu o clipire lipsită de grabă din partea femeii care şedea în faţa ei.

— Da, încuviinţă în cele din urmă domnişoara Everleigh. Înainte ca Lilah să se poată bucura de acest triumf, adăugă rapid: Desigur, cele mai importante sunt femeile din această familie.

Pauza ei era o provocare. Lilah nu găsi nicio replică satisfăcătoare. Nu făcu decât să încuviinţeze.

— Femeile Hughley erau vizionare, spuse domnişoara Everleigh. În toate generaţiile înregistrate, găsim dovezi cu privire la existenţa unor savante spirituale, nobile, liber-cugetătoare. Această casă şi numeroasele modificări sunt aproape în întregime munca femeilor din familie.

Aşa se vedea domnişoara Everleigh pe ea însăşi? Drept spirituală, nobilă şi liber-cugetătoare? Eufemisme frumoase, se gândi Lilah mohorâtă, pentru *nepoliticoasă* şi *nesimţitoare.*

Se trezi la realitate. Dacă voia să îi câştige încrederea acestei femei, nu-şi putea îngădui să gândească în felul acesta. Trebuia să cultive un aer înţelegător, interesat şi vădit recunoscător.

— Ce încântător, spuse ea. Rareori auzi de o familie nobilă care se distinge prin tagma femeiască.

— Prin doamne, spuse domnişoara Everleigh printre dinţi.

Evident, „tagma femeiască” era una dintre acele sintagme care trădau fără să vrea originile lui Lilah. Îşi notă să şi-l şteargă din vocabular.

— Aş fi foarte recunoscătoare să aflu mai multe despre aceste doamne admirabile.

— Într-adevăr. Domnişoara Everleigh se aplecă înainte pentru a privi spre casă, care era foarte aproape acum. Ar fi o onoare să le călcăm pe urme, spuse ea mai încet. Au reuşit atât de bine să împletească preocupările savante cu îndatoririle familiale.

Instinctele lui Lilah se ascuţiră. Tonul domnişoarei Everleigh ascundea cumva tristeţe? Cu mare prudenţă, spuse:

— Au fost nişte mari doamne.

— Şi au avut un rol matriarhal şi mai mare. Toate femeile Hughley importante au avut familii mari. Familii fericite, după cele mai multe relatări. Domnişoara Everleigh părea acum să fi uitat cu cine vorbeşte, căci nu mai părea câtuşi de puţin ţeapănă, doar…

Invidioasă.

Domnişoara Everleigh voia să aibă familia ei. Voia să fie savantă şi… să se dedice matriarhatului!

Nici dacă s-ar fi deschis cerurile, iar îngerii ar fi proclamat că erau de partea lui Lilah, nu s-ar fi simţit mai uşurată. Căci, dacă domnişoara Everleigh dorea ca nobila ei ştiinţă să îşi găsească sălaşul într-o căsătorie fecundă, exista speranţă la urma urmelor. Lilah o va face să se *mărite* cu Palmer înainte de ultima săptămână din iunie!

— Desigur, în cele din urmă totul a fost în van. Revenindu-şi, domnişoara Everleigh se lăsă pe spate, reluându-şi obişnuita atitudine posomorâtă. Neamul s-a stins. Titlul lor de baroni a dispărut.

— Însă nu şi casa, spuse Lilah, încercând din greu să îşi ascundă fericirea. Nu moştenirea lor, domnişoară Everleigh. Vă veţi asigura de asta.

Minunea minunilor, privirea pe care i-o aruncă domnişoara Everleigh nu era decât pe jumătate suspicioasă. Cealaltă jumătate, Lilah era sigură, era plină de speranţă.

*

Rupert Hughley fusese bogat în pământuri şi suvenire prăfuite, dar, din păcate, nu prea avea bani peşin.

Puţinii servitori pe care îi avea fuseseră păstraţi de Christian. Poate că fusese o greşeală. Casa arăta foarte prost întreţinută, căci toate suprafeţele vizibile erau acoperite de un strat gros de praf. Mai mult, menajera – deja o figură suspectă, din motive evidente – nu părea să se descurce prea bine prin conac.

— Aripa asta nu a fost folosită niciodată, mormăi ea conducându-l pe hol.

— Mobilierul sugerează altceva, spuse Christian politicos.

Prin uşile deschise în stânga şi-n dreapta, văzu diverse obiecte acoperite cu pânză albă.

Doamna Barnes ridică din umeri. Pentru o femeie

vârstnică, avea o mulţime de bucle grizonante care formau cel mai amplu punct al corpului ei, căci, dedesubtul lor, era slabă şi dreaptă ca un arac.

— Baronului Hughley – Dumnezeu să-l odihnească – nu-i plăcea această aripă. Acum două generaţii, poate, avea căutare.

— Stratul de praf ar sugera şi mai mult.

Îşi frecă nasul cu degetul ca să împiedice un strănut.

Doamna Barnes pufni.

— Ei bine, nu din cauză că nu am încercat să menţin curăţenia. Dar gâsculiţele prostuţe pe care Lord Hughley – Dumnezeu să-l odihnească, mormăi ea iute închinându-se –, fetele pe care insista să le angajeze, refuzau să pună piciorul în aripa asta de frică.

— Frică de astm?

Doamna Barnes îl impresiona răspunzând cu un râset ruginit.

— Şi asta, spuse ea. Şi să nu credeţi că nu i-am sugerat să le concediem şi să o luăm de la capăt. Dar nu, lordul Hughley…

Se închină şi Christian, prinzând ideea, şi rosti deodată cu ea:

— Dumnezeu să-l odihnească!

— Într-adevăr. Îi aruncă o privire aprobatoare. Sunteţi un om cu frica lui Dumnezeu, nu-i aşa? Şi un erou adevărat! Fericită zi pentru noi, Lord Palmer. Dar nu trebuie să vă spun asta. Presupun că întregul sat a apărut să vă salute.

— Da, au fost foarte amabili.

O întreagă trupă de şcolari fusese scoasă în stradă şi pusă să îi potopească trăsura cu flori. Cailor nu le plăcuse. Dar şcolarii păruseră a se distra auzind neaşteptata lecţie de înjurături a vizitiului. Părinţii lor şi primarul păruseră… mai puţin încântaţi.

— În orice caz… clămpăni doamna Barnes. Lordul Hughley era prea înţelegător cu servitoarele, cred. Poate că fantoma îl speria şi pe el.

— Fantoma! Habar n-avea că moştenise un spirit. Foarte înfricoşătoare, nu-i aşa? Îşi zdrăngăne lanţurile din

când în când?

— Şi ocazional doboară lucrurile de pe rafturi, spuse ea. Păcat, m-am gândit deseori că fantomele îşi fac simţită prezenţa mult prea rar făcând ordine într-un loc. Cât despre asta, eu, una, nu am văzut-o. Îi place să stea în locurile unde se curăţă mai rar.

El zâmbi larg. Lăsând la o parte toaleta îndoielnică, îi plăcea destul de mult de noua menajeră.

— Ei bine, doamnă Barnes, nu pot pretinde că mă pricep la vânătoarea de fantome, dar voi profita de dreptul de a angaja şi de a concedia servitori. Dacă vrei să te ocupi de treaba asta, îţi dau mână liberă.

— Nu de mâini de lucru duc lipsă acum. Se opri în faţa unor uşi duble arcuite, încastrate în fier; păreau mai adecvate pentru o fortăreaţă medievală decât pentru un conac de ţară. Ci de monede, spuse ea.

Nu pentru prima oară în ziua aceea, îi aruncă o privire lui Christian, cântărindu-l.

Abia acum înţelegea de ce. Încerca să aprecieze cam cât de pline îi erau buzunarele. Dificil, desigur, dat fiind că purta încă hainele de călătorie.

— Preţul pieţei, doamnă Barnes, spuse el. Niciun bănuţ mai mult.

Zâmbetul ei larg îi făcu ochii să se afunde într-o sută de riduri fine.

— Prea bine, milord. Prea bine, într-adevăr cred că…

Voci ridicate din interiorul camerei o întrerupseră.

— Pune-o *jos!*

— Nu am vrut să…

— Ajunge! Incompetenţa ta e incredibilă!

— Vă las, spuse doamna Barnes grăbită şi dădu fuga pe hol.

— Ce amabil din partea dumitale, spuse Christian sec.

Deschise uşa. Scena dinăuntru ar fi fost remarcabilă chiar şi fără protagoniste: cele două femei stăteau faţă-n faţă, lângă mormane de cărţi aflate în devălmăşie, într-o cameră imensă cu un tavan boltit, scos parcă dintr-o catedrală gotică. Lumina care pătrundea prin vitralii făcea

ca expresiile lor încruntate să capete nuanţe stacojii şi verzui.

— Doamnelor, spuse Christian. Bună ziua amândurora.

Cu instinctul unei actriţe, Lilah Marshall îşi alungă imediat de pe chip căutătura cruntă înlocuind-o cu un zâmbet, oferindu-i totodată şi o reverenţă corectă.

Chiar trebuia să-i aducă aminte că nu pe *el* trebuia să îl farmece. Dar, Dumnezeu să-l ajute, căci chiar avea o slăbiciune pentru actori. Ar fi fost o eroină pe cinste şi ştia cum să devină radioasă la comandă.

Catherine Everleigh îl salută înclinând princiar din cap.

— Lord Palmer, spuse ea. Sper că ai avut o călătorie plăcută!

— Trenul a venit la timp, aşa că nu mă pot plânge. Înaintă prin labirintul de mormane de cărţi, observând dalele medievale bizare şi rafturile goale care acopereau pereţii.

Părea o strategie ciudată din partea lui Catherine, ca să nu mai spună că era epuizantă.

— Văd că te-ai pus pe treabă, spuse el. Trebuie să fi durat toată dimineaţa să dai jos cărţile acelea de pe rafturi.

Domnişoara Marshall scoase un zgomot. Suna a avertisment.

Dar, vai, veni prea târziu. Catherine Everleigh pufni.

— Cu siguranţă nu aş fi visat să dau jos cărţile de pe rafturi pentru a le depozita pe o duşumea umedă de piatră. Dezordinea aceasta pe care o vezi este isprava unei servitoare nebune – deşi, dacă a mai rămas vreuna, nu am văzut-o. Aseară a trebuit să o chem pe menajeră să-mi aducă aşternuturi noi pentru pat!

— A fost cu adevărat îngrozitor, spuse domnişoara Marshall cu blândeţe. Domnişoara Everleigh a dat peste o pată.

El îşi miji ochii spre ea.

— Cu toate acestea, ai rămas concentrată asupra sarcinii pe care o ai aici. De apreciat.

Din felul în care îşi feri privirea, înţelesese reproşul.

Dar faptul că ridică din umeri nu arăta că pricepuse mustrarea.

Se întoarse spre Catherine.

— Mii de scuze! Mă tulbură gândul că nu ai primit cea mai călduroasă şi cea mai, ăă, igienică întâmpinare. Stai liniştită că am vorbit cu doamna Barnes. A primit mână liberă să angajeze noi ajutoare.

După un moment, Catherine încuviinţă. Însă strânse din buze. El îi aruncă un zâmbet cât se poate de înţelegător.

— Sper că nu regreţi călătoria până aici.

— O, nu. Clipi, părând uimită de această idee. Casa asta este o comoară, desigur. Aceste cărţi – unele dintre ele sunt extrem de rare. Arătă spre o masă şubredă, pe care stăteau aşezate câteva volume. Ediţii princeps. Newton, Donne. Ca să nu mai spun de literatura franceză. Aici tonul ei deveni rece din nou, aruncându-i o privire teribil de aspră asistentei ei. Care nu trebuiau puse *laolaltă...*

— Aţi icnit speriată văzând coperta, spuse Lilah Marshall senină. Satirul care nu era înveşmântat în jumătatea inferioară a corpului. Pentru sănătatea dumneavoastră, am crezut că e mai bine să o pun deoparte.

Christian tuşi pentru a-şi acoperi râsul. În mod evident, bătrânul Rupert avusese gusturi literare deocheate.

— Să...

— Nu ştie să citească în franceză. Catherine vorbi cu o voce stridentă şi încordată: Ştiai asta, Lord Palmer? Asistenta mea. Nu vorbeşte. Franceza.

— Credeam că suntem încă în Anglia, îi spuse Lilah lui Christian. Dar domnişoara Everleigh mă informează *au contraire.*

— Nu aşa se foloseşte expresia asta!

— Să luăm prânzul, spuse el grăbit. Ce spuneţi, îi este foame cuiva?

— Sunt moartă de foame, spuse Lilah.

— Epuizată, spuse Catherine. Mă voi retrage timp de

o oră. Sper că servitorii vor fi reuşit să găsească puţină apă curată ca să pot îndepărta mizeria asta.

Adunându-şi fustele, dădu fuga spre uşă. Dar în prag se opri destul de abrupt şi se întoarse.

— Lord Palmer, spuse ea.

— Domnişoară Everleigh, răspunse el.

— O zi bună.

El se înclină.

Trânti uşa în urma ei, lăsându-l să aştepte în tăcere lângă Lilah, în timp ce sunetul paşilor lui Catherine se îndepărta. Şapte, opt, nouă, zece…

Amândoi vorbiră deodată.

— Te-am sfătuit să te *împrieteneşti* cu ea…

— Femeia aceea este o vrăjitoare, ăsta este motivul pentru care nu are prieteni!

— Ei bine, spuse el, şi există un motiv pentru care nu ai de ales în privinţa asta. Eşti hoaţă, şi nu una deşteaptă. Ai fost prinsă.

— Sunt foarte bună, spuse ea cu amărăciune. Doar că îmi pierdusem exerciţiul.

— Deci eşti o hoaţă de carieră atunci! Ce fascinant! Spune-mi mai multe.

Ea îşi încrucişă braţele.

— De ce aş face-o?

— Ei bine, ca să îţi sapi singură groapa în continuare, bineînţeles. Se aplecă să ridice un volum frumos. Ce potrivire! Râzând, i-l întinse. *Crimă şi pedeapsă.* Nu cred că l-ai citit pe Dostoievski?

— Depinde. Scrie în franceză?

Suspinând, lăsă cartea jos. Îl deranja vag faptul că observase că arăta atrăgător, acoperită de un strat de praf. Era îmbrăcată ca o guvernantă al cărei stăpân avea înclinaţii spre depravare, cu părul ei negru prins strâns într-un coc şi fiind acoperită de la bărbie până la călcâie de o rochie neagră fără formă. Însă materialul de calitate proastă nu putea ascunde curba generoasă a şoldurilor ei când se mişca. Şi nici părul nu putea fi îmblânzit de agrafe. O buclă brunetă scăpase din strânsoare, atârnându-i de-a

lungul gâtului ca o sugestie: „atinge-mă aici”. Între timp, enervarea îi făcea ochii să strălucească precum safirele.

Să o atingă, da. Avea o pată pe un obraz. Dorea foarte mult să o şteargă. Cu limba.

Îşi întoarse privirea de la ea studiind încruntat vitraliul. Puţină depravare ar face ca această aşteptare posomorâtă să fie mai uşor de îndurat, dar nu îşi putea permite să se lase distras într-atât încât să piardă controlul. Era o infractoare, obiectul şantajului lui. Nu îşi pierduse niciodată capul din pricina unei femei care nu îi era egală. Spiritul şi inteligenţa erau lucrurile care îl fermecau.

O femeie spirituală.

Se potrivea mult prea bine acestei descrieri.

Ei bine, pur şi simplu nu îi va permite să devină prea fermecătoare.

— Fii mai supusă, o instrui el întorcându-se. Şi mai puţin îndrăzneaţă.

— Nu e nevoie să fiu supusă, replică ea. Deja mă tratează de parcă aş fi o măturătoare de stradă – sau mai rău!

— Ajunge! o repezi el. Nu eşti aici ca să contrazici, ci doar să te supui. Înţelegi? Ai mult de pierdut – libertatea, mai presus de orice. Îţi imaginezi că nu te pot arunca în temniţă până la lăsarea nopţii? Dacă Peter Everleigh nu a observat absenţa documentelor, o telegramă va fi suficientă pentru a-l anunţa. Apoi, poate, îi vei invidia pe cei care mătură strada.

Nici măcar nu tresări. Însă toată pasiunea, tot farmecul şi însufleţirea dispărură de pe chipul ei. Zâmbetul pe care i-l aruncă era oarecum tulburător. Era mai gol decât vidul.

— Desigur, ai dreptate, spuse ea. Iartă-mă, Lord Palmer! Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

El scrâşni din dinţi la imboldul absurd de a-şi tempera asprimea. Toţi comandanţii cunoşteau valoarea disciplinei pentru subordonaţi.

— Bine. Acum ia-o de la capăt cu ea. Du-te la apartamentul ei; vezi dacă a primit apă curată pentru baie.

— O voi face, dacă doreşti. Dar mă va mustra cu siguranţă pentru că am confundat îndatoririle unei asistente cu acelea ale unei servitoare. Şi, dacă aş putea face o sugestie, cred că e mai bine să o lăsăm să se odihnească o oră. Nu a dormit bine astă-noapte. Şi ştii ce influenţă are epuizarea asupra caracterului.

Îi cumpăni vorbele.

— Bine. După prânz atunci, îţi vei cere scuze. După asta…

— Lord Palmer. Zâmbetul ei părea acum mai sincer. Iartă-mă dacă îndrăznesc să cred că o fată Everleigh ştie cum să pareze şi să intre în graţii mai bine decât tine.

Presupuse că era adevărat. Mormăind, privi din nou prin încăpere. Ce minte ciudată a creat această himeră monstruoasă de casă! Aceeaşi minte fusese, fără îndoială, responsabilă pentru atârnarea stindardului zdrenţuit din colţ. Leul prăpădit părea a fi jumătate cât unicornul pe care încerca să-l încolţească.

— Asta este cea mai nouă parte a casei, spuse ea, dacă îţi vine să crezi.

— Nu-mi vine, ca să fiu sincer.

— Cea de-a opta baroneasă Hughley avea o mare admiraţie pentru gotic. Stilul, considera ea, era reprezentarea perfectă a năzuinţei omului spre ceruri şi toate aspiraţiile înălţătoare pe care le presupune acest fapt.

Pufni. Înfloriturі neclare.

— Ce aspiraţii sunt acestea, mi-ai putea spune, rogute?

Ea întinse mâinile.

— Nu întrebi femeia nepotrivită. Citez dintr-o carte de istorie a familiei. Nu am ţintit mai sus de a dobândi un salariu bun şi propriul meu pat.

El zâmbi fără să vrea.

— Nu sunt sigur că cred asta.

Ea îşi împreună mâinile în dreptul mijlocului.

— Ah, ei bine. Ne cunoşti pe noi, infractorii.

Nu, se gândi el. Nu era sigur că această categorie surprindea măcar o fărâmă din femeia pe care o avea

dinainte.

„Încetează!” Se forţă să-şi îndrepte atenţia spre cărţi, reluând cercetarea teancurilor. Între timp, ea se lăsă în genunchi, răscolind printre volume.

— Unul dintre acestea, începu ea, apoi se opri. Când vorbi din nou, părea frustrată. Sunt atâtea în franceză!

— Este o bibliotecă veche, spuse el. Latina şi franceza aveau întâietate pe atunci.

— Nu credeam că este atât de importantă.

Ridică privirea şi surprinse o expresie ciudată pe chipul ei, aproape de disperare.

— Importantă pentru ce? întrebă el.

Ea oftă, apoi ridică o carte şi o răsfoi.

— Pentru a fi o… Se auzi ceva căzând pe podea. Doamnă adevărată, încheie ea absentă. Uită-te la asta! Ridică obiectul… dând la iveală un mic pumnal cu o lamă arcuită.

El fluieră.

— Dă-mi-l!

Era un obiect foarte frumos, într-adevăr. Plăselele de cristal îl făceau surprinzător de elegant. Îşi trecu degetul pe deasupra lamei. Pe oţel fusese imprimat un model sofisticat şi abstract.

— Unul dintre cei din neamul Hughley a fost nabab, îşi aminti el. A furat averi imense de la prinţii indieni.

— Cel de-al şaptelea baron Hughley, el a fost.

El ridică privirea surprins.

— E limpede că tu şi Catherine nu v-aţi certat neîntrerupt.

Ea se foi, părând stânjenită.

— Mi-a spus câte ceva. Şi, după cum menţionam, am găsit o carte aseară – *Istoria Hughley.* Destul de interesant ce poate realiza o familie cu grămezi de bani.

Când strâmba din nas în felul acela, părea foarte tânără. Fiica cuiva, se gândi el, ciudat de surprins. Sora cuiva? aruncă pumnalul în sus, făcând-o să i se taie respiraţia.

— Unde este familia ta? întreabă el, apoi aruncă

pumnalul din nou, doar pentru a se bucura de reacţia ei.

— O să îţi tai venele, spuse ea, şi nu va mai avea loc nicio nuntă.

Aruncă pumnalul deasupra capului, prinzându-l din nou de mâner.

— Am fost soldat, domnişoară Marshall. Îşi amintea cu siguranţă asta. Îi citase poemul acela blestemat, nu-i aşa?

— Soldaţii se joacă cu cuţitele? întrebă ea. Credeam că doar nesăbuiţii fac asta. Nesăbuiţii care nu s-au tăiat încă.

El îi aruncă un zâmbet periculos.

— Dar îmi vezi faţa. Am fost tăiat negreşit pe vremuri. Aruncă cuţitul de cealaltă parte a camerei.

Buf! Înfiptă în uşă, lama vibra, scoţând sunete armonioase. Cu ochii mari, îşi întoarse privirea dinspre el spre lamă şi din nou înapoi.

— Sunt prieten cu obiectele ascuţite, spuse el.

Ea ridică din sprâncene.

— Foarte bine de ştiut.

Tonul ei îl făcu să aibă un sentiment bizar. După o clipă îşi dădu seama că era stânjenealã.

Doamne! Tocmai se dăduse mare în faţa ei? Ce Dumnezeu era cu el? Dacă voia admiraţie, nu trebuia decât să facă o plimbare în public. Jumătate de ţară încă dorea să primească autograful lui. Un număr uluitor de femei pretindeau că îi poartă portretul în buzunar, o schiţă blestemată pe care o decupaseră dintr-un ziar.

Dar nu Lilah Marshall, bănui el. Nici Catherine Everleigh. Aici era ironia! Se trezise închis cu singurele femei din Anglia care nu se topeau după el.

Catherine îl considera o pacoste – deţinătorul unor extraordinare obiecte de colecţie. Lilah ce vedea? Un agresor, neîndoielnic.

Orgoliul lui nu era încântat de asta. Se cam obişnuise să joace rolul de erou. Era convenabil şi-l scutea de nevoia de a-şi crea un nou rol. Dar avea senzaţia că orice ar fi văzut Lilah era mult mai adevărat… şi nu era un motiv de mândrie.

Îi făcu semn spre uşă.

— Mergi atunci. Una era să o seducă. Faptul că îi păsa de opinia ei era mai puţin acceptabil. Dacă nu să o deranjezi pe Catherine, atunci să îţi pregăteşti apărarea.

— Da, milord. Ridicându-şi fustele, se îndreptă spre ieşire, oprindu-se în dreptul uşii pentru a se uita din nou la cuţit. Este un pumnal foarte frumos, spuse ea. Poate că nu ar trebui să-l laşi înfipt aici. S-ar putea strica lama.

— Lama este de oţel, spuse el scurt. Mai puternică decât îţi poţi imagina. Nu permitea unei femei să îi ţină prelegeri despre arme.

— Prea bine. Dar, în loc să plece, se întoarse din nou spre el. Am aflat un lucru care s-ar putea dovedi util. Domnişoara Everleigh se simte singură.

Era clar că îl credea tare de cap.

— Da. Mi-ai spus atâta lucru. Fără prieteni, spui tu. Altă observaţie? Dacă nu, asta e tot.

Ea răspunse sarcasmului lui forţându-şi gura frumoasă să zâmbească.

— Ceea ce vreau să spun este că doreşte un susţinător. Fratele ei îi dezaprobă participarea în afaceri. A fost furios când tatăl lor i-a lăsat drepturi depline. Toată lumea a auzit obiecţiile lui.

— Ai dreptate, spuse el. Toată lumea a auzit despre asta.

— Ascultă, spuse ea scurt, pe un ton care sugera „imbecilule”. Este înamorată de femeile Hughley – ştiai asta? Au fost savante şi artiste, şi totodată soţii şi mame. Dar ceea ce-i place este felul în care soţii lor le-au susţinut interesele. Tânjeşte după acest gen de susţinere.

Se opri aşteptând.

Într-adevăr, era o informaţie utilă. El încuviinţă scurt şi iritat din cap.

— Bine.

Ea zâmbi, părând mult prea satisfăcută de ea însăşi. Şi avea în continuare pata aceea blestemată, ceea ce era o provocare în sine.

Se auzi spunând:

— Bineînţeles că doreşte un soţ care o admiră. Ce femeie nu doreşte asta? Dar îţi mulţumesc pentru observaţiile evidente.

Ea îşi miji ochii.

— Iartă-mă! Bineînţeles că ai dreptate. Noi, femeile, suntem foarte previzibile.

Apoi, cu o forţă surprinzătoare, smulse pumnalul din uşă, îl ridică, îl înălţă o dată în aer şi-l aruncă. Lama trecu pe lângă el, atât de aproape, încât simţi aerul vibrând.

Buf!

Cu gura căscată, se întoarse. Cuţitul ţintuia acum tapiseria de pe perete. Se înfipsese în *ochiul leului* de pe zid.

Era un accident fericit. Negreşit.

— Oh, iată, spuse ea din uşă. Se pare că o femeie te poate totuşi surprinde!

Pentru a doua oară într-un sfert de oră, auzi uşa trântindu-se cu zgomot.

Capitolul 6

În seara aceea, cina începu incredibil de devreme, la ora 19.30.

— Ca la ţară, spusese menajera.

Noroc că Lilah adusese cu ea *Ghidul doamnelor pentru un comportament rafinat,* care conţinea un întreg pasaj despre bizarul program al moşiilor de la ţară. Altfel, habar nu ar fi avut ce voia să spună doamna Barnes.

Când ieşi din camera ei, o apucă în direcţia greşită. Casa era mai mare decât părea când îi vedeai faţada. Cele două etaje aveau o suprafaţă amplă, ca urmare a – Lilah aflase din cartea despre istoria familiei – unei extensii aduse structurii în stil Tudor de către baroneasa Hughley a IV-a. Vai, baroneasa a IV-a crescuse în timpul Războiului Civil din Anglia, experienţă care, îşi dăduse seama Lilah, o făcuse să devină o ferventă admiratoare a confuziei şi

ascunzătorilor. Anexa din spatele casei se distingea prin pasaje stranii şi holuri bizare şi întortocheate, şi unul dintre ele o condusese pe Lilah nu spre sufragerie, ci spre un ciudat semietaj secret, mai curând un hol scurt, unde se trezi zăbovind încântată şi surprinsă.

Sus, apartamentele dădeau într-un coridor pe care se aflau obişnuitele armuri şi statui de marmură. Dar acest hol părea să fi împrumutat înfăţişarea palatului oriental al vreunui nabab. Lespezile de piatră erau acoperite de covoare turceşti. Paravane frumos sculptate ascundeau zidurile de mortar.

Casa de licitaţii avea pretenţii de grandoare. Dar dincolo de camerele publice îmbrăcate în marmură era, la urma urmelor, un loc al afacerilor, cu duşumele goale şi mobilă funcţională. Lilah nu se mai aflase niciodată într-un loc care să vorbească atât de grăitor despre un patrimoniu al puterii şi al averii ca acest loc – şi avea libertate deplină să îl exploreze. Ce amuzant!

Cineva ocupa zona, căci lămpile de pe perete erau aprinse. Uitându-se la ceasul de buzunar (nu tocmai potrivit pentru o toaletă de seară, dar Lilah nu de dezbărase de toate vechile ei obiceiuri; toate rochiile pe care le avea conţineau un buzunar ascuns sau două), descoperi că mai avea suficient timp până la cină pentru a-şi îngădui să dea o scurtă tură. Dacă va fi descoperită, va susţine pur şi simplu că era datoria ei, ca asistentă a domnişoarei Everleigh, să facă turul locului. Aceste paravane, de exemplu, ar putea aduce un preţ bun la licitaţie.

Pe micul hol se aflau patru uşi. Le deschise cu uşurinţă cu agrafa. Prima era un mic salon frumos, cu tapet închis şi tablouri mari şi încântătoare în ulei, în care apăreau o serie de descendenţi Hughley şi ogarii lor.

În a doua încăpere dădu peste o masă de biliard, cu postavul verde vizibil ros de timp şi de umezeală. Un iz de fum de pipă persista în mobilă.

A treia cameră era o baie frumoasă, acoperită cu faianţă marocană.

Iar cea de-a patra încăpere… ah! În şemineu mocnea

focul şi pe o măsuţă ornamentată se afla un pahar de vin pe jumătate gol.

Ezită, cu mâna pe clanţă, tulburată de curiozitatea irezistibilă care o cuprinsese. Era o femeie practică. Pragmatismul era cel mai mare avantaj al unei femei pe lume. Lord Palmer era duşmanul ei. Interesul ei faţă de el era doar… practic. Trebuia să afle cât mai mult posibil despre el, pentru a se proteja mai bine.

Intră în cameră. Biroul era acoperit cu diverse scrisori, multe dintre ele purtând sigilii diplomatice. Un grup ciudat de corespondenţi – toţi ruşi, dintre care pe unii îi cunoştea, căci erau clienţii casei de licitaţii. Obolensky era un emisar special al ţarului, căruia Susie îi arătase colecţia slavă în timpul petrecerii de săptămâna trecută.

Dădu scrisorile deoparte. Sub ele se afla o hartă mare a Londrei, pe care cineva încercuise locul în care se găsea casa de licitaţii. Şi alte zone fuseseră marcate – cartiere pe care un aristocrat le evita de obicei. Bethnal Green, St. George’s-in-the-East – acestea făceau parte din teritoriul lui Nick, fiind zone sărace, ai căror potentaţi îi plăteau taxe lunare unchiului ei.

Bethnal Green. Cine era ştabul din Bethnal Green? Un rus, nu-i aşa?

Se dădu înapoi, încruntându-se. De ce un englez care era erou de război avea aceste interese? Dacă acest loc ar fi fost o scenă, asemenea recuzită îl transforma în spion… şi nu pentru Anglia.

*

Cina fu în mod previzibil lipsită de veselie. Palmer încercă să o ademenească pe domnişoara Everleigh să vorbească mai mult despre ea însăşi. Ea îi răspunse cu o curtoazie iritată, fără a-i respinge neapărat farmecele, cât afişând o mască de perfectă indiferenţă.

El îndreptă conversaţia spre Buckley Hall. Acum, domnişoara Everleigh deveni mai animată. În timp ce Lilah bău un singur pahar de vin şi se chinui să înghită bucăţelele

de vânat lăsat prea mult pe sobă, domnişoara Everleigh se lansă într-o nouă prelegere despre mobilierul Regelui Soare.

Lilah nu era atrasă de fantezii paranoice. Viconţii englezi nu se deranjau cu spionajul, mai ales nu pentru ruşi. Bineînţeles că nu.

Palmer îi remarcă tăcerea.

— Cum te simţi, domnişoară Marshall? Pari obosită. Ţi-ai propus un ţel epuizant?

Înţelese că era o referinţă subtilă la pumnalul pe care îl aruncase.

— Nu, spuse ea vioaie, nu mă resimt câtuşi de puţin. Te doare braţul, domnule?

Păreau că existau două subiecte, de fapt, care îi stârneau entuziasmul domnişoarei Everleigh, cel de-al doilea fiind manierele lui Lilah.

— Ai putea să te abţii să pomeneşti părţi ale corpului la masă, spuse ea glacial. Sunt surprinsă, domnişoară Marshall. Credeam că principalul talent pentru care te-a angajat fratele meu este politeţea în conversaţie.

Lilah îşi amână replica, sorbind lung din vin. Într-o bună zi, în curând, s-ar putea ca domnişoara Catherine Everleigh să aibă un motiv pentru a fi recunoscătoare că această fată Everleigh avea alte talente – cum ar fi descifrarea misterelor masculine.

— Iertaţi-mă, spuse ea calm. Este adevărat, mă simt oarecum obosită. Nu sunt obişnuită cu programul de la ţară.

Ceea ce făcu să se aştearnă liniştea din pricina uluirii.

— Nu ai mai fost niciodată la ţară? întrebă domnişoara Everleigh în cele din urmă, ca şi când nu ar fi auzit bine.

— Am fost pe litoral, domnişoară. Dar doar pentru o zi.

— Atunci vei avea surprize plăcute, spuse Palmer. Liniştea, în primul rând.

— Da, am observat azi-noapte.

Laolaltă cu bezna cumplită de afară, care o îngrozise şi o făcuse să stea trează până în zori, citind cartea aceea

despre familia Hughley.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Palmer spuse:

— Domnişoara Marshall mi-a studiat strămoşii astă-noapte. A dat peste un volum străvechi despre istoria familiei în camera ei. Ai reuşit să îl termini, domnişoară Marshall?

Ea îi zâmbi.

— Din scoarţă-n scoarţă.

— Păcat, spuse domnişoara Everleigh. Poate că somnul te-ar fi ajutat să fii mai utilă. Sper că nu vei pierde şi noaptea asta.

Lilah îşi muşcă limba.

— Nu, domnişoară. Cred că voi dormi foarte bine.

— Excelent. Deşi sper că vei ieşi din cameră mai devreme decât ai reuşit azi-dimineaţă.

Lilah nu îngădui ca zâmbetul ei să pălească vreo clipă. Însă îşi găsi alinarea jucându-se cu cuţitul de la cină. Era ascuţit, şi faptul că ştia că dacă voia putea să o scape pe domnişoara Everleigh de şuviţa aceea rebelă care îi ieşise din coafura blondă îi dădea satisfacţie. Nici măcar nu avea nevoie de un moment de zăbavă pentru a ţinti.

Simţi că Palmer o priveşte. Se uită spre el. El îşi lăsă grăitor ochii spre cuţit.

Îşi puse mâna la loc în poală.

În obrajii lui apăru gropiţa. Se lupta să nu râdă. Dregându-şi glasul, se întoarse şi îi adresă o întrebare neînsemnată domnişoarei Everleigh. Noi discuţii despre Regele Soare.

Lilah oftă. Lucrul cel mai deranjant pe care şi-l putea închipui era că, în momente neaşteptate, simţea că îl plăcea cu adevărat. Era agresiv şi o şantaja, dar asta îl făcea să nu fie prea diferit de multe din cunoştinţele tinereţii ei. După ce îşi dăduse seama că îi furase documentele în alt scop decât acela de a o chinui, descoperise că furia i se evaporase. Era mersul lumii, la urma urmelor; făceai ce trebuia pentru a-ţi merge bine. Iar ea *fusese* stângace – aproape că implorase să fie prinsă ascunzându-se sub biroul acela.

Nu, indignarea morală nu ar fi ajutat-o să ajungă să nu-l placă. Nu când el, spre deosebire de majoritatea celor din tagma lui, îi vorbea ca unei persoane reale. Nu când îi înţelegea glumiţele şi râdea, chiar dacă rezervat.

Nici el nu voia să o găsească fermecătoare. Era evident. *Ce* mai pereche erau, străduindu-se să nu se placă unul pe celălalt, în ciuda faptului că fiecare dintre ei avea motive temeinice pentru a o face.

Dar, în cazul în care complota pe ascuns… ei bine, *atunci* îl putea urî cu adevărat. La urma urmelor, ipocrizia era însuşirea pe care o agrea cel mai puţin. Un trădător care se deghiza în erou de război? Era o treabă mai murdară decât aceea la care se deda unchiul ei.

Îl studie în timp ce flirta cu domnişoara Everleigh. Nu îşi putea alunga suspiciunile pe care i le sugera instinctul. Ceva nu era în regulă, dar nu simţea că era periculos – nu într-un mod ascuns, cel puţin. Mai curând… într-un fel care avea de-a face cu sărutul.

„Dumnezeu să mă ajute!” Privi în jos spre farfurie pentru a-şi ascunde îmbujorarea. Dacă l-ar cunoaşte mai bine, asta ar ajuta-o să se hotărască în privinţa lui. Însă timpul petrecut în prezenţa lui nu părea decât să-i submineze şi mai mult raţiunea.

*

Zilele căpătară un tipar previzibil. Lilah nu mai fu invitată din nou la cină, ceea ce îi convenea de minune. Lua masa în salonul ei, apoi citea până la epuizare, copleşită de întunericul care îi displăcea, în zori, se grăbea – fără să reuşească – să ajungă înaintea domnişoarei Everleigh la micul dejun. Apoi, în următoarele zece ore, călca pe urmele stăpânei sale ca un câine supus, făcând tot posibilul să afle mai mult despre aceasta fără a părea prea guralivă, prea directă sau neatentă la sarcinile pe care i le încredinţa.

În unele zile, domnişoara Everleigh îşi pierdea răbdarea cu ea şi o trimitea să caute prin încăperi de una singură, instruind-o să pună deoparte şi să ia notiţe cu

privire la obiectele care promiteau a fi valoroase. Zilele acestea erau de-a dreptul magice. În copilărie, Lilah şi sora ei se prefăcuseră deseori că erau exploratori, căutând comori îngropate în casa lor. Acum făcea acelaşi lucru, dar în loc să descopere bănuţii pe care îi ascundea tatăl ei, scotea la iveală obiecte care îşi aveau locul în muzee. Sub un morman de pânze îngălbenite găsi o pereche de sfeşnice de argint cu gravuri sofisticate în care apăreau diverse fiare exotice, elefanţi şi tigri. Deschise cu forţa un scrin stricat şi din acesta începură să cadă piese de şah sculptate în fildeş şi încrustate cu pietre preţioase. În colţurile acoperite de pânze de păianjen se ascundeau figurine, farfurii de porţelan şi faianţă frumos pictată, abandonate şi uitate de generaţii de mult stinse.

Între timp, pe fereastră, vedea lucruri pe care viaţa de la oraş nu i le arătase niciodată. Un apus roşu ca sângele, pe un cer atât de amplu încât era o minune că norii nu se pierdeau. Furtunile se arătau la orizont cu două ore înainte de a ajunge, aşa că puteai vedea ploaia căzând în depărtare, în timp ce soarele strălucea încă pe deasupra gazonului. Într-o zi, apăru un grup de spoitori într-o caravană galbenă, care îşi vindeau mărfurile. Domnişoara Everleigh nu o lăsă să meargă să îi întâlnească, dar privi de la fereastră în timp ce menajera cumpăra oale şi tigăi de la ei.

Fiona nutrise visul de a îmbătrâni la ţară. Proprietăţile în Londra erau foarte scumpe, dar economisind cu grijă puteai cumpăra o căsuţă într-un sat departe de Londra, unde nimeni nu avea să descopere trecutul unei fete. Îşi făcuse obiceiul să memoreze poeme despre uliţe de ţară, pârâiaşe care susurau şi altele asemenea.

„Dar nici măcar nu ştii dacă ne va plăcea la ţară”, îi spusese Lilah cândva.

„Ei bine, într-o zi vom merge şi vom afla, nu-i aşa?”

Acum Lilah se trezi în mijlocul visului surorii ei. Dar programul istovitor al domnişoarei Everleigh nu-i lăsa nicio ocazie să exploreze împrejurimile… Până într-o după-amiază când o trimise în cel mai depărtat colţ al casei şi

uită să o cheme apoi. Soarele era încă sus pe cerul senin când termină de lucru. În cele din urmă, văzu şansa de a explora farmecul pastoral.

Însă, după ce făcu trei paşi pe pajişte înspre pădure, descoperi ceea ce Fiona nu ar fi ghicit niciodată, iar poeţii nu se obosiseră nicicând se menţioneze: aerul de ţară era otrăvitor! Întâi începură să i se umezească ochii. Apoi începu să o mănânce nasul. După ce strănută a treia oară, se întoarse în casă extrem de alarmată.

Avu norocul să dea peste Lord Palmer în holul de la intrare.

Era îmbrăcat pentru călărie, cu cizme înalte şi o haină de vânătoare strâmtă.

— Unde este domnişoara Everleigh? întrebă el sec. De ce nu eşti cu ea?

Ea ridică un deget. Urmă încă un strănut.

— Ai o singură sarcină aici. Îşi sublinie ideea lovindu-se cu cravaşa peste coapse. Să asişti…

Strănutul explodă, aruncând-o un pas înapoi.

— E îngrozitor afară! spuse ea. Nu te duce!

El clipi. Ea strănută din nou. Când accesul se încheie, ea văzu că pe buzele lui înflorea un zâmbet.

— Te-a prins alergia la polen?

— Asta este? Se poate vindeca? Eu… Strănută din nou. La naiba!

El îi dădu o batistă, pe care şi-o duse recunoscătoare la nasul care începuse să-i curgă. Mirosea a săpun, a piele şi a bărbat curat, cu un vag iz de cal.

— Evită spaţiile verzi, spuse el, şi îţi vei reveni.

— Par a fi o mulţime aici, spuse ea nefericită. Cu toate astea, el părea cât se poate de sănătos, iar pielea lui bronzată era brusc suspectă. Stătuse în soare cu puţin timp în urmă. Cum de nu suferi?

— Am crescut la ţară, spuse el.

Suna ca un blestem.

— Trebuie să merg să mă întind.

Dar când se pregăti să plece trecând pe lângă el, o prinse de braţ.

— Trebuie să mergi să o ajuţi pe domnişoara Everleigh. Nu eşti aici în vacanţă.

— M-a pus să lucrez singură şi... Se eliberă la timp pentru a-l scuti de următorul strănut. Probabil că nu mă va întâmpina cu braţele deschise în starea asta, nu-i aşa?

Se uită la ea şi oftă.

— Bine. Vino cu mine! Răsucindu-se pe călcâie, porni de-a lungul holului.

Ea se grăbi după el. Un traseu scurt, şerpuitor şi derutant îi conduse în faţa unei uşi care dădea în holul pe care-l descoperise înainte, încetini, un fior tulburător distrăgând-o de la starea ei de nefericire. O conducea în biroul lui! Ce va spune despre scrisori? Ar fi mai înţelept să se prefacă a nu le observa?

Dar se dovedi că înlăturase documentele incriminatoare. Cu draperiile trase şi lumina răspândindu-se pe covorul turcesc strălucitor, încăperea arăta foarte diferită – un loc în care era mult mai puţin probabil să se comită acte de trădare. Se simţi deodată nesăbuită. Aerul de ţară îi distrugea mintea, ca şi sănătatea. Nu era deloc trădător. Trebuia să existe un motiv întemeiat pentru care strângea toate hârtiile acelea.

Dar atunci de ce le ascunsese? Nu se ascund decât lucrurile care nu trebuiau văzute.

El se îndreptă spre un dulăpior elegant, scoţând o carafă.

— Oricât ar părea de ciudat, whisky-ul este cel mai rapid leac. Turnă un deget într-un pahar şi i-l aduse. Voi lăsa o cantitate în bucătărie ca să o ai la îndemână. Sună să-ţi aducă un alt pahar diseară, cu o lingură de miere. Asta o ajuta întotdeauna pe mama mea.

— Înseamnă că şi ea fost crescută la oraş?

Poate că mama lui era o rusoaică nobilă, ceea ce ar explica legăturile sale cu oamenii de vază de această naţionalitate.

— În Sussex.

El îşi miji ochii. Un jurnalist descrisese culoarea acestora drept „nuanţa scânteietoare a soarelui de vară”.

Citind descrierea, Lilah pufnise. Dar acum recunoscu înciudată că era o descriere foarte reuşită. Deşi avea rezerve atunci când venea vorba despre părul lui auriu şi dacă acesta semăna într-adevăr cu o coamă leonină de o splendoare magnifică.

— Nu văd de ce te priveşte asta, spuse el.

Îşi aminti de dispoziţia lui din seara în care îşi văzuse sora pe stradă. Familia lui, dintr-un motiv sau altul, îl tulbura. Îi aruncă un zâmbet în semn de scuză.

— Nu vreau decât să alcătuiesc o hartă – o listă cu locuri care sunt sigure pentru a fi vizitate şi nu mă vor ucide când ies în aer liber.

Un zâmbet vag îi alungă asprimea.

— Boala nu este atât de periculoasă. Neplăcută, recunosc, dar nu îţi pune viaţa în pericol.

— Spune cineva care nu suferă din pricina asta! Sorbi lung din whisky. Nu pot să cred că nu suntem avertizaţi înainte de a pleca din oraş. Crede-mă, nu a fost nevoie decât de o pală de aer şi deodată mă sufocam. Se gândi cu invidie la toţi oamenii care respirau fără greutate în clipa aceea aerul îmbâcsit de funingine din Londra.

— Nu vreau să par nepăsător, spuse el. Ştiu că mama suferă mult în această perioadă a anului.

Privi pe fereastră, pe care se vedea o privelişte frumoasă, cu stejari şi arbuşti în floare. Flori *otrăvitoare.*

— Dar whisky-ul ar trebui să ajute. Cum te simţi acum?

Ea trase aer în piept de probă şi nu-i veni să strănute.

— Da, spuse ea, cred că funcţionează. Entuziasmată, termină restul paharului. Poţi să-mi mai torni puţin dacă vrei.

El râse.

— Cred că un deget îţi ajunge.

— Pun pariu că mama ta ar fi de partea mea. Ezită. Provine din Sussex?

— Familia ei vine din Irlanda. Se aşează vizavi de ea. Şi, dacă-mi amintesc bine, nu s-a plâns niciodată de alergie când îşi vizita verii. Aşa că, iată domnişoară Marshall:

Tipperary este cea mai sigură destinaţie pentru tine.

— Tipperary! Dar propria…

Se opri, îngrozită de ce era cât pe ce să spună.

— Şi familia ta este din Tipperary? întrebă el afabil.

— Nu. Bineînţeles că nu. De fapt, din Surrey.

„Ce neghiobie!” De trei ani era Lilah Marshall, fiica unui funcţionar care provenea din blândele şi ireproşabilele ţinuturi din jurul Londrei. Iar acum, năucită de blestemata alergie, aproape că distrusese întregul efort.

Cu capul înclinat, el o studia.

— Cu toate astea, ai un aer de irlandeză.

Ea tresări.

— Bineînţeles că nu.

Fiona arătase a irlandeză – Fiona cu părul arămiu şi ochii mari şi verzi ca iarba. Semăna cu tatăl ei din punctul acesta de vedere.

Pe de altă parte, Lilah semăna cu mama lor. Părul negru şi ochii albaştri. „Păsăruica mea englezoaică”, îi spunea tatăl ei. „Nu ai atrage deloc atenţia într-un grup de anglicani”.

O spunea ca pe un compliment, desigur. Să fii în stare să te strecori neobservat era un mare avantaj pentru cei din breasla lui.

— Nu, mă tem că am dreptate. Gropiţa apăruse în obrazul lui Palmer, aşa că ştia că trebuia să se pregătească să fie luată peste picior. Văd limpede ceva din patria străveche la tine.

— Nu prea cred, milord. Sunt o fată obişnuită din Anglia.

El ridică din sprâncene.

— Dar pare prea simplu. Pe când eu mă gândeam în schimb la… Se opri, părând uimit. Ei bine, faci în aşa fel încât să pari deopotrivă de simplă ca numele tău. Marshall. La fel de englezesc, s-ar putea spune, ca friptura de duminică. În ochii lui chihlimbarii apăru o scânteie diavolească. Perfectă, ştearsă şi absolut deloc ieşită din comun. Foarte convenabil pentru o hoaţă.

Cu siguranţă avea sânge irlandez. Nicio altă rasă nu

poseda darul de a vedea cu ochii minţii.

— Sunt o fată Everleigh, spuse ea. Noaptea aceea în biroul domnului Everleigh a fost un caz singular.

— Dar ai recunoscut singură, spuse el, că „ţi-ai ieşit din mână”. Prin urmare, cândva te ocupai de hoţii mult mai des.

— Marshall este un nume frumos, spuse ea pe un ton ridicat. Cu nimic mai prejos decât Stratton din punctul meu de vedere.

— Într-adevăr. Nu te pot contrazice. Şi care este numele mamei tale, pot să întreb?

Se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele lungi, fără să vrea – sau poate în mod deliberat – încordându-şi musculatura pronunţată a coapselor. Pantalonii aceea îi veneau ca o mănuşă. Efectul era… tulburător.

— Numele mamei mele? repeta ea absentă. Nimeni nu o întrebase vreodată asta. Avea nişte gambe foarte puternice, nu-i aşa? Nu îşi dăduse seama că gambele puteau fi frumoase, însă pielea de căprioară în care erau învelite o dovedea. Pline de muşchi! Dacă ai scoate gambele acelea la licitaţie, toate doamnele ar participa. Smith, spuse ea, o chema Smith.

— Bineînţeles! Scoase un râset profund şi răsunător. Smith şi Marshall. John Marshall, îndrăznesc să ghicesc, şi Mary Smith.

Ea îl privi sfidător la rândul ei.

— Sarah Smith. Acum trebuia să ţină mintea asta, în caz că o testa din nou mai târziu. Dar ce amabil din partea ta să te interesezi de genealogia mea, Lord Palmer.

— Oh, te găsesc din ce în ce mai interesantă de la un minut la altul.

Se opri, încruntându-se.

Ea se luptă cu imboldul de a se simţi flatată. „Interesantă” nu era un compliment. Cei bogaţi foloseau cuvântul acela pentru o serie de nimicuri amuzante. Pentru Dumnezeu, mult prea des îl foloseau pentru a descrie vremea.

Mai exact, curiozitatea lui s-ar putea să-i vină de hac.

— Aş vrea să merit interesul tău, spuse ea. Dar vai, nu este nimic remarcabil în povestea de dragoste dintre un funcţionar şi fiica colegului său. Tu, pe de altă parte – ce idilă grandioasă trebuie să fi fost ca un viconte englez să se îndrăgostească de o irlandeză.

— Pe jumătate irlandeză, spuse el. Şi nu atât de rar pe cât ai crede. Aşadar, tatăl tău a fost funcţionar, nu-i aşa? Unde lucra, domnişoară Marshall?

— Cum *s-au întâlnit* părinţii tăi? Ador poveştile de dragoste reuşite.

— Da, îmi dau seama că îndrăgeşti o serie de poveşti. Mie, unul, îmi plac cu deosebire poveştile despre ghinioane. Se aplecă, lăsându-şi greutatea pe coapse şi sprijinindu-se într-un cot. Îşi suflecă mânecile; antebraţele bronzate păreau tari ca fierul, acoperite de un puf auriu. Venele ieşeau în evidenţă. Spune-mi cum a ajuns fiica unui funcţionar care respectă legea să dobândească iscusinţa unei spărgătoare şi a unei hoaţe?

Cu inima bătându-i neregulat, Lilah se ridică.

— Ei bine, mă simt într-adevăr mult mai bine acum.

Cu un zâmbet viclean, se ridică şi el în picioare.

— Mă bucur să aud asta. Îmi vei spune cândva adevăratul tău nume, domnişoară Marshall?

Ea reuşi să râdă. Nu ştia nimic altceva decât ceea ce îl făcuse ea să bănuiască. Cum se trădase, habar n-avea – ceea ce, în sine, o preocupa mai mult decât orice altceva.

Mai întâi îl lăsase să o prindă furând. Acum îl lăsa să vadă prin ea.

Sau chiar citea gândurile? Acum că ştia că era parţial irlandez, vedea semne în sensul acesta peste tot – silueta lui musculoasă; maxilarul pătrat, înălţimea impresionantă şi umerii laţi. „Nu e flăcău ca flăcăii din Tipperary”, după cum obişnuia să cânte verişoara Sally.

— Ce amuzant eşti, Lord Palmer! Şi ce imaginaţie ai!

— Şi ce nedumerit sunt, spuse el afabil. Căci îmi dau seama că o gazdă înţeleaptă ar trebui să-şi cunoască oaspeţii mai bine decât mine.

Ceea ce suna ca o ameninţare deghizată sub cuvinte

plăcute. Ultimul lucru de care avea nevoie din partea lui era să trimită vreun detectiv să afle mai multe despre ea. Dacă cineva de la Everleigh prindea de veste despre interesul lui?

— Dar nu sunt oaspetele tău, spuse ea.

— Nu. Zâmbetul lui căpătă un aer amenințător. Nu ești deloc un oaspete, nu-i așa? Dar, cu toate astea, ești încântătoare.

Fusese pregătită pentru o nouă împunsătură – nu un compliment.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi. Întinse mâna și îi atinse obrazul cu degetul. În ritmul acesta, spuse el încet, în scurt timp îți vei dori să fii mai ștearsă.

O atinse doar cu buricul degetului. Însă acel mic punct de contact o țintui pe loc.

— Știi, spuse el, aveai o pată exact în locul ăsta în ziua în care ai sosit aici.

Uluirea o făcu să răspundă cu întârziere. Ce ciudat că își amintea acest lucru!

— Da, nu am… observat-o până când nu m-am îmbrăcat pentru cină. Fusese plină de praf și mizerie peste tot.

— Mi-a părut rău că dispăruse când ai venit la masă.

Ea clipi.

— Dar… de ce?

— Am vrut să o șterg cu limba.

Gândul acesta îi făcu stomacul să se topească într-un mod straniu.

— Ce ciudat, șopti ea.

— Oh, pot deveni și mai ciudat. Se aplecă și îi atinse lobul urechii cu vârful limbii. Îi șopti în ureche: îmi place gustul tău.

Ea se înfioră.

— Tu… înghiți în sec. Sună de parcă ai vrea să mă mănânci.

— Cu înghițituri mici. Întreabă-te dacă ți-ar plăcea. Se dădu înapoi, cu o privire aprinsă și neclintită. Vrei să te duci

să o cauţi pe domnişoara Everleigh? Sau stai aici cu mine?

Îşi apucă fustele şi dădu fuga afară. Abia la capătul holului încetini pasul. Ce tulburare bizară! O singură atingere cu buricul degetului, cu vârful limbii şi câteva cuvinte şoptite nu ar fi trebuit să o răvăşească în halul acesta.

La jumătatea drumului spre pod înţelese. Născocise modul perfect de a o tortura. Fiecare atingere, fiecare degustare – mai rău, fiecare dovadă de înfrânare – îi ademenea trupul să intre în contact cu el. O făcea să tânjească să fie nesăbuită.

Ei bine, era un depravat! Unul adevărat, nu mocofanii stângaci care umblau prin sala de bal de la Everleigh. Îi stârnea curiozitatea şi dorinţa, subliniind mereu că alegerea îi aparţinea ei.

Şi trucul funcţiona! Vulnerabilitatea ei în faţa acestei strategii o ului. Întotdeauna se considerase mai înţeleaptă decât fetele care dăruiau săruturi în schimbul parfumurilor şi al bijuteriilor. Ce atracţie puteau exercita obiectele materiale când preţul lor te putea costa independenţa?

Dar Palmer nu încerca să o mituiască. Nu o făcea decât să devină conştientă de propriile-i dorinţe – şi de invitaţia de a le explora, dacă dorea. „Întreabă-te! Înghiţituri mici”.

Făcea poezie erotică din dreptul ei de a alege. Periculos, într-adevăr!

În pod o aştepta o altă surpriză. Domnişoara Everleigh stătea în genunchi pe duşumea, înconjurată de mormane de material, cu o faţă strălucitoare şi plină de exaltare. Ridică privirea, iar bucuria ei vizibilă o făcea să fie răpitoare.

— Brocart persan. Ridică o bucată de mătase strălucitoare şi, miracolul miracolelor, râse. Dinastia safevidă! Îţi vine să crezi?

Lilah încearcă să zâmbească. Dacă Palmer dorea să se concentreze asupra sarcinii ei, ar face bine să nu o mai atingă. Erau anumite lucruri pe care nu trebuia să le cunoască despre ea însăşi – slăbiciuni care mai bine

rămâneau neexplorate.

— E nepreţuită, continuă domnişoara Everleigh. Într-adevăr, ţi-ai imaginat vreodată că această casă va conţine ceva atât de uluitor?

— Nu, spuse Lilah melancolică. Nu mi-am imaginat.

Capitolul 7

Aşteptarea nu se potrivea cu firea lui Christian. Şi nici Catherine Everleigh. Dovedea un devotament admirabil faţă de munca ei şi prea puţin interes faţă de orice altceva. Conversaţiile lor la cină curgeau doar când vorbeau despre descoperirile ei. El nu voia să o convingă să îl privească aşa cum ai privi un prieten, cu atât mai puţin să divulge informaţii confidenţiale despre clienţii ei ruşi.

În schimb, îşi punea speranţele în hoaţa lui. Dimineaţa, patrula la graniţele proprietăţii şi asculta raportul oamenilor pe care îi angajase să stea de pază acolo. La mijlocul zilei, lua prânzul cu ochii pe rapoartele din parlament, punându-se la curent cu dezbaterile pe care va trebui să le cunoască când, în cele din urmă, avea să-şi preia locul în Camera Lorzilor. Iar după-amiaza…

După-amiaza se întâlnea cu hoaţa sa.

La îndrumarea lui, Lilah Marshall se furişa în apartamentele lui Catherine în timpul cinei pentru a face copii după corespondenţa doamnei. În fiecare după-amiază, la 16.30, când Catherine se retrăgea să tragă un pui de somn, Lilah îi aducea copiile în birou.

Dar în cazul în care Catherine conspira cu Bolkhov, nu îi scria niciodată. Scrisorile ei erau în mare despre datoriile tot mai mari ale fratelui ei. Avocaţii, contabilii, chiar şi brokerii care se ocupau de acţiunile Everleigh – niciunul nu era scutit de acuzaţiile lui Catherine. Era o lectură jalnică. Şi inutilă. Însă continua să îi ceară lui Lilah să copieze scrisorile, iar apoi, după ce le livra, să stea o vreme cu el, ţinându-i companie.

Nu era ceva lăudabil pentru el, fără îndoială, că acest *tête-à-tête* devenise punctul culminant al programului său.

Ar fi fost mai bine să se concentreze asupra amplei sarcini de a se familiariza cu îndatoririle care îl aşteptau – politica, conducerea unor mari moşii şi alte diverse obligaţii pe care le avea deţinătorul titlului de Lord Palmer. Şi se ocupa de asta… până la 16.30.

La ora aceea apărea Lilah. Aştepta până citea el scrisorile. Apoi îi oferea ceai şi o atrăgea în conversaţii frivole, îngăduindu-şi să amintească la ce sperase cândva: căldura şi confortul deplin ale unei vieţi liniştite. Tovărăşie. O blândă afecţiune.

Faptul că găsea umbra acestor vechi năzuinţe în compania unei hoaţe părea o glumă proastă. Dar oarecum adecvată.

Christian nu-şi făcea iluzii în privinţa lui. De la moartea fratelui său, se cufundase în visuri criminale. Râvnind după sânge la fel de aprig ca un îndrăgostit după iubita sa, visurile lui erau iremediabil contorsionate, nemaiputând îmbrăţişa vechile speranţe. Nu îşi mai putea imagina cu vreo fărâmă de optimism reîntoarcerea la genul de inocenţă care îţi permitea să îţi limitezi visurile la o casă plină de milieuri lucrate de mână şi râsete blânde. Şi chiar dacă ar putea… nu asta era viaţa hărăzită unui pair al regatului.

Şi totuşi… la 16.30, îl îndepărta pe Lord Palmer şi îşi amintea de Kit Stratton. Un bărbat fără duşmani. Un flăcău care, la academia militară, fusese renumit pentru farsele sale, pentru chiuluri, pentru obrăznicia arătată profesorilor şi pentru tot felul de flirturi cu fetele localnice.

Lilah îl plăcea pe acest bărbat. Nu vedea în el o fantomă, un impostor în pielea lui Lord Palmer. În fiecare zi, intra în biroul lui Christian cu un aer rigid studiat. Dar nu pleca niciodată înainte de a se îmbujora de atâta râs.

— Întreab-o de British Museum, îi spuse ea într-o după-amiază, în timp ce stăteau la fereastră, bând un ceai tare. Vorbea despre colecţia orientală azi-dimineaţă. Vorbeşte cu fervoare despre ce nu e în regulă cu ea.

— Bineînţeles că da. Se abătuse de la obiceiul său, fiind prea agitat pentru a citi; fusese la o plimbare călare

după prânz. Exerciţiul îl ostenise, îl relaxase şi se lăfăia nonşalant în fotoliu, cu cizmele pe pervaz şi picioarele încrucişate. Să găsească nod în papură este distracţia ei preferată.

Ceea ce nu se putea spune, din fericire, despre hoaţa lui.

Ea ridică din umeri.

— Aşa trebuie, presupun. Ce fel de curator este acela care nu poate găsi defecte?

Arăta foarte bine în ziua aceea, într-una dintre rochiile ei mai puţin serioase – din catifea albastră drăguţă, cu un guler pătrat. Nuanţa îi întuneca ochii mari şi rotunzi, împrumutându-le culoarea norilor ce anunţă furtuna, locul ei brunet nu ieşise din agrafe, dar nu-şi pierduse speranţa; era încă devreme.

— Oh, să găseşti defecte este o iscusinţă valoroasă, spuse el. Iar ea o aplică în numeroase domenii. Aseară la cină, a decis că principala problemă a armatei britanice este tendinţa noastră de a înrola soldaţi din drojdia societăţii.

— Dumnezeule! Uneori, cu ochii ei rotunzi şi gura aceea mare şi drăgălaşă, îl făcea să se gândească la un omuleţ creat doar pentru a transmite emoţii. În clipa aceea radia o consternare amuzată.

— Şi ce ai răspuns?

El înălţă ceaşca, inspirând adânc aburul.

— I-am spus că drojdia societăţii s-a dovedit surprinzător de vitează în faţa ghiulelelor, în vreme ce *crème de la crème* părea mai mulţumită să critice de la distanţă.

— Iar ea ce-a răspuns?

El ridică din sprâncene.

— A întrebat dacă mă refeream la mine.

Râsul ei era răguşit, un sunet fantastic de cald şi de bogat, o răsplată mult prea generoasă în sine. Ar fi putut convinge un nătâng că era întruchiparea eleganţei, printr-un simplu chicotit.

— Nu e uşor să dai o replică la asta, cred!

El lăsă ceaşca jos.

— Da, un şah mat frumos. Fie menţionam că am fost pe front, plasându-mă astfel printre cei care alcătuiau drojdia societăţii, fie opusul, recunoscând laşitatea.

Ea bătu cu linguriţa în farfurioară.

— Ei bine, ce ai ales?

— Am întrebat-o dacă vrea să-mi vadă medaliile, spuse el făcând cu ochiul.

— Dă-mi voie să ghicesc: te-a sancţionat pentru vanitate.

— Nu, a spus că a studiat Crucea Victoria şi a regretat aflând că medalia era făcută din bronz simplu. Zâmbi. Cum ar spune irlandezii, Catherine e fără pereche. Apoi a adăugat: „Ai crede că folosesc măcar argint”.

Lilah icni.

— Nicio fiinţă umană nu o va impresiona. Nimeni în viaţă, în orice caz. Păcat că nu te poţi da drept covor sau drept unul dintre regretaţii baroni Hughley.

— Fantoma, poate? Să caut nişte lanţuri pe care să le fac să zăngăne la uşa ei?

Oftă şi ridică din umeri, apoi se ridică în picioare pentru a se întinde. Privirea ei căzu pe gâtul lui, căci avea gulerul desfăcut, după care se îndreptă brusc spre fereastră.

El îşi ascunse un zâmbet, reaşezându-se.

— Mărturisesc, spuse el ironic, îmi vine foarte greu să curtez o femeie ale cărei conversaţii constau doar în reproşuri.

*

Lui Lilah i se uscase gura. Ce lucru ciudat o lăsase fără suflare: vederea unui trup tare, musculos, întinzându-se cu graţia languroasă a unui leu.

El o ştia, desigur. Când se aşează, gropiţa îi reapăru în obraz.

Ea îşi drese vocea.

— De ce vrei să o iei în căsătorie?

— E frumoasă, răspunse el. O moştenitoare. De ce nu?

Ea ezită. Conversaţiile lor după-amiaza ajungeau întotdeauna la discuţii frivole. Era periculos să vorbească cu el atât de liber; o ştia. Îşi simţea pulsul încă neregulat, după o simplă privire spre columna gâtului lui, puternică în dreptul gulerului deschis.

Dar niciodată nu reuşise să asculte de glasul înţelepciunii şi să plece după ce îi aducea scrisorile domnişoarei Everleigh. Femeia aceea nu conversa niciodată prietenos, iar restul servitorilor trăiau cu impresia că Lilah era prea cu nasul pe sus pentru a sta de vorbă. Se simţea singură, poate. În Londra era mereu înconjurată de oameni – fetele Everleigh, la muncă, şi Susie Snow seara, căci împărţeau o cameră la o pensiune din Bloomsbury.

În plus, atât timp cât Palmer nu o atingea, ce rău era în a ajunge să îl cunoască? „Să cunoască duşmanul”. Nu era un sfat din Biblie? Sau din Shakespeare. În orice caz, era o strategie testată.

— Mă pot gândi la multe alte moştenitoare bogate care ţi-ar putea atrage atenţia, spuse ea. Doamne, aş putea adăuga, care sunt binecunoscute atât pentru blândeţea, cât şi pentru frumuseţea lor. Domnişoara Maudley, de pildă. Se ştie că este foarte plăcută.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Tinerele drăgălaşe ca domnişoara Maudley atrag bărbaţii precum mierea muştele. Competiţia s-ar dovedi istovitoare.

— Şi nu îţi închipui că i-ai putea învinge?

El zâmbi.

— Urmează să mă complimentezi, domnişoară Marshall?

— Nu. Pufni, pentru a-l anunţa că era serioasă. Ştii foarte bine că reputaţia ta te face să fii o figură foarte romantică pentru mulţimea de debutante. Chiar dacă ai fi urât şi lipsit de farmec, ar ofta după tine.

— Ah! Mă complimentezi oricum. Poate că nu te poţi abţine.

Farmecul lui era ca o pânză de păianjen lipicioasă şi invizibilă. Rezistă atracţiei.

— Nici măcar nu-ţi place.

— Pari atât de sigură.

— Mă înşel?

— Spune-mi cum ai ajuns la această concluzie. M-am comportat, în vreun fel, greşit cu ea?

Ea ezită.

— Nu ai cum să o placi. Are…

— Limba ascuţită, spuse el. E nesuferită. Distantă. Dar pune-te în locul ei, domnişoară Marshall. O femeie intelectuală, într-o lume care preferă ca femeile să aibă minte de găină. O femeie ambiţioasă, într-o lume care vede femeile doar în rolul de mamă şi de soţie. Toate acele calităţi care o fac să fie dificil de cunoscut – nu s-ar putea să fie nişte măşti pentru ceea ce o face să fie o alegere bună pentru un bărbat capabil să vadă dincolo de suprafaţă?

O cuprinse un sentiment foarte ciudat. Spre groaza ei, îşi dădu seama că era gelozie. Înainte să se poată abţine, spuse:

— O femeie nu trebuie să fie rece sau nepoliticoasă pentru a fi inteligentă.

— Zău? Îşi aşează mâna peste a ei, iar palma lui era grea şi aspră, şocant de caldă. Presupun că ai dreptate. Dar este o cale mai înţeleaptă, cred că vei recunoaşte. O femeie de o asemenea raritate, care nu reuşeşte să o ascundă, atrage tot felul de atenţii nedorite.

Zâmbetul lui vag o lăsă fără suflare. Părea că nu mai vorbeşte despre domnişoara Everleigh acum.

Agăţându-se de raţiune, îşi trase mâna.

— Bietul Lord Palmer! În sfârşit, ţi-ai întâlnit Waterloo-ul, o femeie pe care nu o poţi fermeca.

— Vai, spuse el încet. Cred că sunt două în această casă.

Ea îşi muşcă buza. Nu îi plăcuseră niciodată bărbaţii cu părul blond. Dar stătuse închisă prea mult, fusese lipsită de soare de prea multă vreme, pentru a rămâne imună la

un bărbat care arăta ca o rază de soare, cu părul auriu, ochii de culoarea whisky-ului şi zâmbetul acela relaxat, care nu o judeca deloc. Susţinea cu tărie cauza blonzilor.

— Ei bine, e vina ta pentru asta, spuse ea. Dacă mi-ai da documentele, aş fi fermecată toată.

El plescăi mustrător din limbă.

— Biata domnişoară Marshall! Forţată să redobândeşti prin muncă cinstită roadele furtului.

— Este cinstită munca mea? Credeam că se numeşte spionaj.

— Grija mea e dacă va fi de succes sau nu. O nouă propunere: te plătesc în rate. În momentul în care Catherine râde la una din glumele mele, îţi voi da un document.

— *Asta* e tot ce vrei? Atunci fă o glumă despre şalurile Paisley. Tuna şi fulgera împotriva lor ieri – sunt groaznice, falsuri ieftine care reproduc originalele indiene.

El oftă şi ridică din nou ceaşca de ceai.

— Voi ţine cont de sugestie. Dar s-ar putea să fie chiar şi peste puterile mele, să extrag umor dintr-un şal.

— Şi eu care credeam că poţi face orice. Vai, dacă e să credem ziarele, eşti cavalerul pe cal alb al reginei. Ucizi armate întregi de unul singur şi storci poezii din piatră!

— Drac neobrăzat! Privirea lui îi învălui trupul. Sunt lucruri mult mai plăcut de stors decât pietrele.

— Nu mai flirta cu mine, spuse ea sever. E o strategie proastă din partea ta. Ai face mai bine să îţi conservi energia pentru domnişoara Everleigh.

Şi Lilah la fel. Simţea că roşeşte.

— Dar cât de plictisitor ar fi. Puse ceaşca jos şi o prinse de mână. Degetul lui mijlociu îi mângâie încheieturile degetelor, făcând-o să şi le strângă, oprind un fior. Cum te-ai mai distra fără mine?

Strânse degetele în pumn.

— Nu pentru distracţie am venit aici.

— Cât se poate de adevărat. Îi întoarse mâna într-a lui, forţând-o să desfacă degetele, unul câte unul.

Îi mângâie palma cu degetul mare, iar presiunea

masajului era insuportabil de delicioasă.

Îşi petrecuse dimineaţa desfăcând borcane străvechi pentru a goli mărgelele din ele – toate de sticlă, spre dezamăgirea ei. Nu prea putea îndura să îşi retragă mâna încordată. Dar putea, cu siguranţă, îndrepta conversaţia spre un teritoriu mai sigur.

— Ar trebui să o întrebi despre tapiserii în seara asta. Degetele lui erau iscusite. L-ar fi plătit să o atingă aşa. Am găsit o hartă flamandă a lumii care a făcut-o să cadă în extaz. A trecut o oră până să mai găsească un motiv pentru a mă mustra.

— O hartă a lumii? Îi dădu drumul, lăsându-se pe spate. Fratele meu colecţiona aşa ceva.

Mâna ei se simţea abandonată. Ce stupid!

— Vrei să o vezi? Lilah o descoperise zăcând mototolită în spatele unui bufet. Era foarte mândră de asta. Este încă în…

— Nu, e în regulă. Avem o duzină şi putrezesc la Susseby.

Indiferenţa lui o uimea.

— Nici măcar nu vrei să vezi lucrurile înainte de a le vinde?

El ridică din umeri.

— Sunt un păgân, domnişoară Marshall. Nu pun mare preţ pe colecţionarea lucrurilor. Nu-i spune asta lui Catherine, adăugă el cu un zâmbet amar.

— Oh, nu ar fi surprinsă. Jumătate din clienţii de la Everleigh par indiferenţi faţă de ce cumpără. Trimit brokerii să liciteze în numele lor. Nu pentru obiecte specifice, ia aminte. Au liste – orice asirian. Toate covoarele turceşti. Pun pariu că nu se deranjează să folosească nici jumătate din ele.

El ridică din umeri.

— Câte covoare poţi să expui?

— Atunci de ce ai continua să le colecţionezi? Ce lume caraghioasă! Oamenii cu cei mai mulţi bani par a fi cel mai puţin interesaţi de ceea ce cumpără.

— Natura umană. Sorbi din ceai. Tindem să dorim cel

mai mult ceea ce nu putem avea.

Ea oftă şi îşi mai turnă ceai, apoi întinse mâna după zahăr. Era trează de la 4.30. Cu siguranţă merita încă un cub.

— Poate că de-asta vreau aşa de mult.

— Cum ar fi?

— Un milion de lucruri, spuse ea râzând. Nu aş şti de unde să încep.

— Spune unul!

Ea zâmbi.

— Bani, ca să le pot cumpăra pe toate celelalte.

Zâmbi şi el.

— Dacă aş fi un duh care îţi îndeplineşte trei dorinţe, aş face-o. Dar, de dragul conversaţiei, trebuie să fii mai precisă.

— Nu sunt sigură că pot fi, spuse ea sinceră. Încă învăţ. Există un întreg univers de lucruri încântătoare despre care cei mai mulţi oameni habar n-au. E ca un mare secret păstrat de bogaţi. Caviar rusesc, brânzeturi franţuzeşti… hărţi ale lumii! Ridică din umeri, însă poate e mai bine aşa. Nu poţi tânji după ce nu cunoşti.

— Dar ai ajuns să le cunoşti, spuse el încet. Aşa că tânjeşti?

Ea ezită, devenind conştientă de un sentiment acut, fragil. De ce voia să o cunoască atât de bine? Şi de ce dorea să îl lase să o facă?

— Nu am fost niciodată săracă, spuse ea. Nu mă confunda.

Trebuia să îi mulţumească unchiului ei pentru asta, oricât ar fi iritat-o.

— Bineînţeles că nu. Eşti fiică de funcţionar.

Înălţă ceaşca de ceai spre ea, în semn de aprobare.

— Da, spuse ea încet.

În realitate, trăise în preajma sărăciei. Jumătate din Londra trăia în mahalale. Între timp, cealaltă jumătate părea să găsească asta ciudat. Uneori veneau în East End în tururi cu ghid, căscând ochii şi exclamând din trăsurile lor cu perne moi. Nu veneau în mahala pentru a-şi deschide

mintea, nici pentru a-şi dezvolta compasiunea, deşi aşa pretindeau. O făceau pentru delectare. Faptul că vedeau traiul de pe o zi pe alta al săracilor, ziarele care astupau ferestrele sparte şi gunoaiele arse pentru a se încălzi le reconfirma propria superioritate. Sărăcia îi încânta.

Fusese crescută pe străzi pe care bogaţii nici nu ar îndrăzni să păşească. Crescuse vorbind cu vocalele rotunde şi consoanele lipsă ale celor care locuiau în East End. Dar dorinţele ei nu erau glume. Nu le va împărtăşi pentru a amuza un viconte.

— Banii nu te fac special, spuse ea. Nu garantează gustul, decenţa sau caracterul.

Privirea lui era neclintită, deschisă.

— Nu aş susţine altceva.

— Bun, spuse ea. Pentru că mulţi par să se creadă mai buni datorită buzunarelor pline. De fapt, sunt norocoşi. Banii înseamnă noroc. Îţi oferă protecţie şi îţi permit să rişti ce alţii nu pot. Poţi vizita British Museum într-o zi de lucru când alţii trebuie să muncească – este închis de sărbători, ştiai asta? Poţi studia antichităţi, în loc să îţi faci griji în legătură cu salariul de săptămâna viitoare. Îţi poţi cultiva bunul-gust, dacă doreşti.

— Cu toate acestea, mulţi nu reuşesc să o facă, spuse el. Iar confortul, în ciuda tuturor beneficiilor sale, poate înăbuşi iniţiativa. De exemplu, mă îndoiesc că majoritatea fiicelor de funcţionari ar îndrăzni să urmeze o carieră.

Remarca lui conţinea un compliment. Ezită înainte de a-l accepta, ştiind cât de uşor ar fi să se trădeze.

— Poate că ceea ce vreau nu este o carieră. Poate că nu vreau decât salariul.

— Nu e nimic greşit în asta. Îi aruncă un zâmbet amar. Când trăiam din soldă, tânjeam după un compartiment de clasa I. Pernele de catifea sunt mult mai plăcute decât o bancă de lemn.

Ea pufni.

— Când ai călătorit tu vreodată pe bănci de lemn? Ai fost mereu fiu de viconte, chiar dacă ai fost soldat.

— Al doilea fiu. Crescut în bogăţie, da. Dar

întotdeauna am ştiut că nu va fi niciodată a mea. Aveam să-mi croiesc propriul drum – asta mi-a fost întipărit în minte încă din copilărie.

Bogaţii făceau lucrurile ciudat. În Whitechapel, o familie împărţea ce avea, indiferent de cine era întâiul născut.

— Pare nedrept. Sigur erau bani destui.

— Dar nu îi voiam. Adică… Fireşte, uneori mă irita să văd că toate atenţiile se îndreaptă spre fratele meu. Dar era totodată o mare binecuvântare. Aveam libertatea să-mi găsesc singur locul în lume. O libertate pe care Geoff nu o avea. Privi în ceaşcă, apoi o lăsă jos. Şi nici nu şi-a dorit-o. Să supravegheze moşiile, să judece certurile arendaşilor. Să vorbească în Parlament şi altele asemenea.

Ceva complicat şi dureros plutea sub cuvintele lui lejere. Niciodată nu îi trecuse prin minte că s-ar putea ca el să nu se simtă în largul său în poziţia pe care o deţinea – că ar putea fi cineva nemulţumit de o asemenea moştenire.

— Nu ai vrut titlul?

— Îl vreau înapoi pe fratele meu. Ridică din umeri. Toate celelalte sunt detalii.

Îşi aminti că citise în ziare despre greaua lui pierdere. Era un străin pe atunci – o figură distantă, cu nimic mai reală decât un mit.

Dar acum, când îl privea, recunoştea un spirit înrudit. Pierduse pe cineva drag. Moartea aceea îi schimbase cursul vieţii în întregime.

În spatele lui, dincolo de fereastră, trecu un stol de păsări, siluete întunecate pe fundalul soarelui care apunea. Frunzele copacilor îndepărtaţi fremătau sub adierea brizei trecătoare. O scenă frumoasă. Fionei i-ar fi plăcut la ţară, la urma urmelor. Dacă ar fi trăit, *ea* ar fi fost aici, acum. Fata Everleigh. Iar Lilah… secretară. Instructorii de la şcoala de dactilografie erau de părere că era promiţătoare. Cu sprijinul lui Fee, ar fi terminat cursul.

Ar fi fost o carieră mai respectabilă. Plictisitoare, dar mai sigură. O secretară putea îmbătrâni şi încărunţi. O fată Everleigh, nu.

— Ai fi în continuare soldat, spuse ea. Dacă ar fi trăit fratele tău.

El înclină din cap o singură dată.

— Este o treabă periculoasă.

— Adevărat. Pericolul era partea neplăcută. Îi aruncă un zâmbet pasager, plin de autoironie. Dar totodată era un puternic sentiment de camaraderie, desigur. Sentimentul unui efort comun, o adevărată frăţie. Şi nu totul era violent. Reconstruirea unui sat distrus, ridicarea unui dig pe malurile unui râu ieşit din albie – am făcut mult bine în lume.

— Îmi închipui că şi un viconte poate face asta, spuse ea ezitând.

— Desigur. Se opri. Dar este o poziţie care i se potriveşte cel mai bine unui autocrat, cred. Îşi arcui o sprânceană. Sau unui colecţionar, sau unui hedonist. Nu m-am omorât niciodată după o cuşcă aurită.

O cuşcă aurită suna mult mai bine decât cazarma militară sau o cameră fără fereastră dintr-o pensiune.

— Pari a te simţi destul de în largul tău în ea.

Îi aprobă tonul cinic înclinând scurt din cap.

— Într-adevăr, sunt un impostor excelent.

Prin minte îi trecu un gând: Amândoi trăiau vieţi care le aparţineau de drept fraţilor lor.

— Atunci şi eu sunt la fel, spuse ea.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ce te face să fii impostoare?

— Fetele Everleigh nu ar trebui să buzunărească lumea.

— Nici viconţii, spuse el cu un rânjet drăcesc. Dar mi-a ieşit cu tine, nu?

Ea îşi miji ochii.

— Ai avut noroc. A doua oară nu se mai întâmplă.

— Aşa îţi spui tu.

— Dacă vrei să faci bine, de ce nu ţi-ai ocupat locul în Parlament?

— Chiar *ai* citit despre mine. Se lăsă pe spate, privind-o. Îţi stârnesc curiozitatea, domnişoară Marshall?

„Peste măsură”.

— Cunoaşte-ţi duşmanul, spuse ea – un avertisment oportun pentru ea însăşi. „Duşman”.

— Deci suntem duşmani? Pare că e altfel.

Ea îşi ţinu răsuflarea. Recunoscuse bizara lor conexiune, dând-o pe faţă. O încânta şi o înspăimânta totodată. O cerceta cu ochii lui frumoşi, cu irisul ca mierea, cu o privire sinceră, provocatoare: „Fii la fel de curajoasă! Recunoaşte-o!”

— Ar trebui să fim duşmani.

Dumnezeu să o ajute, asta ar fi mult mai înţelept.

— Sau aliaţi, spuse el. Scopul nostru, la urma urmelor, este acelaşi.

— Tu eşti cel care mă şantajează.

— Iar tu eşti o hoaţă. Dar asta nu îţi umbreşte celelalte calităţi. Inteligenţa. Spiritul. Stăpânirea de sine. Pe front, domnişoară Marshall, mi-ar plăcea să te am în spate.

Ea trase aer în piept pe nas.

— Îţi mulţumesc pentru măgulire…

— Nu este măgulire, spuse el. Măgulirea e mai poetică. Dacă voiam să te măgulesc, m-aş fi referit la frumuseţea ta. La părul tău des şi negru. La umerii rotunzi. La culoarea ochilor. Aseară, la apus, cerul mi-a amintit de tine. Îi aruncă un zâmbet pe jumătate schiţat. Iar acum pari foarte îngrijorată. Îţi închipui că sunt un mincinos? Sigur te-ai uitat în oglindă o dată sau de două ori.

Ea orbecăia după raţiune.

— Domnişoara Everleigh este mult mai frumoasă.

— Domnişoara Everleigh este multe lucruri, spuse el. Încântătoare, inteligentă, cultivată. Tu eşti toate lucrurile acestea. Şi eşti fascinantă.

Se ridică, stropindu-şi degetele cu ceai.

— Nu cred…

— Te-am speriat? Se ridică, dominând-o cu înălţimea lui. Nu asta a fost câtuşi de puţin intenţia mea. Doar să spun… găsesc multe motive pentru a deveni prieteni noi doi.

Vorbi abia auzit, privind ţintă spre pieptul lui:

— Totuşi, nu despre prietenie vorbeşti.

— Poate. Lasă-mă să te duc în pat! Îţi voi arăta acolo ce vreau să spun.

— Nu-mi mai cere asta.

— Bine.

Îi luă ceaşca din mână.

— Atunci nu ţi-o voi mai cere, spuse el, şi se aplecă să o sărute.

Sărutul lui era la fel de răvăşitor cum îşi amintea. Nu – era mai mult. Gura lui era caldă, limba sigură şi insistentă, iar de data asta nu ezită înainte de a deschide gura. El scoase un geamăt, lingând-o. „Înghiţituri mici”. Da. Mâinile ei se prinseră de haina lui, săpând prin straturile groase de material până simţi muşchii încordaţi de pe spatele lui. Era construit ca un animal, o fiară masivă şi voinică, iar trupul lui mare avea o forţă brutală, de proporţii leonine.

„Înghiţituri mici”. Voia să fie mâncată.

O ridică de talie, înghiţindu-i icnetul. Lumea păli; o duse în fotoliu şi o întinse în poala lui, susţinută doar de cingătoarea de fier a braţelor lui.

Şi continua să o sărute – o îngemănare lipsită de grabă, adâncă şi neîntreruptă a limbilor, nedisimulat carnală, fără nicio politeţe. Îi prinse faţa, îi atinse obrazul, pometii proeminenţi, osul tare al maxilarului. Perii din barba lui îi zgâriară palma; mirosea a bumbac apretat şi a săpun. Îşi lăsă capul pe spate, astfel încât gura lui să-i poată ajunge la gât.

Cu un geamăt, îi linse gâtul, muşcând-o uşor. O plăcere aprinsă pulsa în ea. Îi plăceau dinţii lui. Îi prinse încheietura şi o strânse.

Mâna lui se răsuci în a ei. Îi prinse degetele şi le duse la gură. Îi sărută palma, întâlnindu-i ochii pe deasupra degetelor lor înlănţuite. Ai lui erau de un auriu pal sălbatic, ochii unei creaturi nocturne ieşite la vânătoare.

„Înghiţituri mici”.

— Ridică-ţi fustele, spuse el răguşit, cu nările palpitând.

Îl privi ţintă. Era înfăşurată în jurul lui ca un covor. Nu

era o poziţie în care putea reuşi… lucruri regretabile. Nu-i aşa?

— Ridică-ţi fustele, repetă el încet.

Îi linse toată palma, apoi îi lăsă mâna în jos şi i-o aşeză ferm pe gambă. Ce intenţiona? Ce făcea *ea?* Căci mâna ei se supuse, chiar dacă mintea ei ezita încă. Ridică tivul, centimetru cu centimetru, iar răsuflarea lui şuiera lângă tâmpla ei, încurajând-o precipitată când gamba ei se ivi. Îi apucă gamba, îndemnându-i mâna să urce.

— Continuă, spuse.

Avea să se oprească acum. Într-o clipă. Deasupra genunchiului se va opri. Îşi ridică marginea fustelor mai sus, uimită de vederea propriei gambei zvelte, ca de doamnă, în ciorapul brodat. Mâna lui o urmă, cu o atingere sigură, fermă. Palma lui îi cuprinse genunchiul, o căldură arzătoare, intensă. Privi fix la priveliştea aceea, la lăţimea mâinii lui mari, bronzate. Erau cei mai buni ciorapi ai ei. Arătau mult mai delicaţi sub strânsoarea lui. I-ar fi putut rupe cu mare uşurinţă. Cât de strâns o ţinea!

— Mai sus, şopti el.

Ca vrăjită, se supuse. Scoase un sunet din adâncul gâtului, când dădu la iveală funda care îi lega ciorapul pe coapsă.

El îşi strecură un deget pe sub fundă, o atingere fierbinte, şocantă, direct pe pielea goală. Îi scăpă o răsuflare. Un mic pufnet ciudat. Priveliştea era… absolut, insuportabil de senzuală. Apăsarea tare, aspră a mâinii lui pe pielea ei catifelată. Începu să o doară locul dintre coapse. Mâna lui părea să o revendice. „A mea”, spunea.

— Mai sus, mormăi el.

Ea tremură, neputând să facă acel ultim pas. Mâna lui alunecă în sus, dispărând. Acoperită de fustele ei. Cu palma, o cuprinse în întregime. Apăsă tare, în locul acela unde o durea, goală şi dornică, îi scăpă un icnet. Îşi aşeză faţa în umărul lui. Îşi freca palma de ea.

— Aici, rosti el răguşit.

Mâna lui o apăsa cu fermitate. Locul de sub el pulsa, flămând. „A ta”, spunea.

Buzele lui i se lipiră de ureche.

— Ce ţi-aş face, spuse el. Ţi-aş da ce ai nevoie.

Şoldurile ei tresăriră. „Fă-o!”

— Spune-o! Apăsă mai tare. Da, aşa. Mişcă-te! Freacă-te de mine! „Ah, Dumnezeule…”

— Spune-o! gemea lipit de ea acum. Spune-mi că vrei asta!

„Vreau asta”.

— Spune-mi să te iau!

Cuvintele îi răsunară aşa de clar în cap, încât pătrunseră prin febra care o cuprinsese. Se desprinse de el.

— Încetează! sări în picioare, lăsându-şi fustele în jos. Încetează! E alegerea mea, ai spus.

— Da.

Lăsă să-i scape o răsuflare lungă şi şuierătoare. Părul lui blond era răvăşit – se ţinuse cu mâinile de el, îşi dădu ea seama. *Ea* îi făcuse asta. Ea îl zăpăcise, lăsându-l ciufulit. Îşi lăsase amprenta asupra lui. „Al meu”.

Păşi înapoi, departe de gândul acela. Departe de *el.* Departe de propria ei prostie.

Întorcându-se pe călcâie, plecă înainte de a se răzgândi.

Capitolul 8

— Îl numim Martini-Enfield.

Domnul William Scott, de la Small Arms Factory din Enfield, scoase puşca din geanta de călătorie şi o aşeză pe biroul lui Christian. Era un bărbat corpolent, cu ochelari, cu un cap rotund şi strălucitor şi un zâmbet larg şi căznit. Purta un mic mănunchi de frunze de stejar la butonieră, pe care le pipăia agitat.

Nu ar fi zâmbit deloc dacă şi-ar fi dat seama că scăpase ca prin urechile acului în dimineaţa aceea. Christian pusese opt oameni să patruleze pe proprietate, care nu fuseseră avertizaţi de apariţia unui oaspete. Dacă

nu ar fi fost militari de carieră, s-ar fi putut să nu recunoască însemnele Royal Small Arms – caz în care domnul Scott nu ar fi ajuns niciodată la uşa din faţă. În schimb, ar fi fost dus într-un şopron, cu un căluş în gură şi în cătuşe.

— Este o puşcă frumoasă, spuse Christian.

Mai subţire decât modelele precedente, cu ţeavă încastrată în lemn cu textură fină. A cui opinie o dorea Scott? A lui Palmer sau a maiorului Stratton? Şi a cui era opinia căruia îi dădea *el* glas acum? Doar proştii preţuiau o armă pentru frumuseţea sa.

— Nu-i aşa? Părea că domnul Scott simţise că vizita lui inopinată era necuviincioasă. Îşi cerea iertare printr-un entuziasm excesiv. Cea mai frumoasă armă din lume, ne place să spunem. Cu o înfloritură a mâinii grăsuţe, arătă patul de lemn. Nu te mai arzi la mână. Şi o piedică, luaţi aminte! Asta va înlătura problemele cu trăgaciul.

De ce armele erau întotdeauna la genul feminin? Poate, se gândi Christian, pentru că bărbaţii doreau să le manevreze pe cât de mult se temeau de ele. Apucă puşca, ridicând-o şi ţintind într-un punct pe fereastră.

— Ţinteşte până la 2000 de metri, spuse domnul Scott plin de solicitudine.

— Într-adevăr.

Întoarse puşca şi se trezi privind prin cătare spre o fereastră din aripa de est, care se extindea din corpul casei, precum piciorul unui L.

Lilah stătea la fereastră, privind spre câmpuri. Se gândea la el? La mâna lui între picioarele ei şi la sunetele încinse pe care i le smulsese…

Scrâşni din dinţi. Chiar dacă domnul Scott spera să-i dobândească admiraţia, nu ar aprecia o demonstraţie atât de viscerală.

În timp ce se mustra, Christian fu absorbit de detaliile pe care i le dezvălui puterea de mărire a lupei. Distingea detaliile fine ale nasturilor de la gâtul lui Lilah – gri, lipsiţi de ornamente, căci purta iarăşi rochia aceea cenuşie. Buza ei de jos era plină şi catifelată, cărnoasă, de parcă ar fi fost

bosumflată. Părul negru şi răvăşit îi cădea pe ceafă – ce risipă, căci nu era în preajmă să-şi treacă degetele prin el. Împinse sticla cu palma cu mare forţă, de parcă ar fi încercat să se elibereze.

Arăta ca o femeie prinsă în capcană. Privea încruntată spre peisajul rural, ca şi când ar fi fost o salvare îndepărtată, care îi era refuzată.

Ce bine cunoştea sentimentul acela!

— Cum e? întrebă domnul Scott.

Plictiseala, nerăbdarea şi incertitudinea situaţiei neplăcute cu care se confrunta erau probabil responsabile, în mare măsură, pentru fascinaţia pe care o exercita asupra lui. Pofta animalică explica restul. Aşa îşi spuse, lăsând puşca jos.

— Are altă greutate decât Martini-Henry, spuse el. Un pic mai grea.

— Doar cu câteva sute de grame. O diferenţă neglijabilă, vă asigur.

Christian se întoarse să privească spre silueta rotofeie a bărbatului. Ar pune pariu că William Scott nu urcase niciodată la deal pe o ploaie torenţială, cărând o raniţă completă şi un cort pe lângă puşcă. Dacă ar fi făcut-o, ar fi ştiut că acele câteva sute de grame contau.

Dar Palmer nu avea să-i atragă atenţia asupra acestui lucru.

Domnul Scott ridică din sprâncene plin de speranţă.

— Aţi observat baioneta?

Christian aruncă arma şi o prinse de pat. Cu colţul ochiului, îl văzu pe domnul Scott tresărind.

Inventatorii şi copiii lor. Repuse puşca pe masă cu o grijă căutată.

— E aşezată în alt loc. Înainte, baioneta fusese ataşată în lateralul ţevii, nu dedesubtul ei.

— Întocmai. Oamenii se plângeau că îi încurca atunci când trăgeau. Nu că aţi fi avut asemenea probleme, adăugă domnul Scott rapid.

„Îi încurca”. Era un fel de a spune. În focul luptei, Christian văzuse un om însângerat de unul din propriii lui

camarazi panicaţi.

— Nu e o problemă aşa mare, spuse el sec.

Fusese umplut de sânge, până să apuce să bandajeze rana lui Smaldon.

Amintirea îi întunecă dispoziţia. Timpul petrecut în armată nu păruse niciodată extrem de sălbatic. Dar în ultima vreme, când aceste amintiri ieşeau la suprafaţă, le vedea cu ochi surprinşi, uluit de uşurinţa cu care îndurase măcelul.

„Nu mă mai întorc”. Până şi amintirile sale îl ţineau la distanţă acum.

— Ei bine, spuse sec.

Se simţea deodată epuizat. Îi scrisese Ashmore – dar nu îi dădea nicio veste. Şi nu găsise nicio urmă de-a lui Bolkhov, aici sau la Susseby. Aşa că aştepta, lenevind, inutil ca o momeală într-o zi de vânătoare. Nu era de mirare că se simţea pustiit.

— E o armă frumoasă, dar nu mai sunt în armată.

— Dumnezeule, bineînţeles că nu. Domnul Scott îşi împinse ochelarii cu vârful degetului mare. Dar susţinerea dumneavoastră, milord, ar însemna mare lucru.

— Susţinerea mea. Rosti cuvintele plat, nevrând să le înţeleagă.

— Da, într-adevăr. Sperăm să echipăm întreaga armată cu acest model. Dar ştiţi că Parlamentul ezită să autorizeze orice cheltuieli *utile.* Siguranţa ostaşilor noştri nu înseamnă nimic pentru ei, nu atunci când este comparată cu tot felul de frivolităţi inutile. Amenajarea parcurilor, construirea unor rute de transport şi multe altele…

Întrerupse sarcasmul fin şi din ce în ce mai muşcător al lui Scott.

— Nu fac politică.

O spuse pe un ton foarte calm, căci nu înţelegea de ce propunerea trebuia să declanşeze deodată o asemenea furie. I se pusese în cârcă această poziţie, acest jug pentru care nu fusese născut şi pe care nu fusese pregătit să îl îndure. Fratele său îl primise cu braţele deschise şi îl dorise, dar acum trebuia să îl poarte *el,* şi asta îl ţintuia ca o

ancoră neclintită. Dumnezeule, bineînţeles că nu mai era în serviciul militar. Era blestematul de viconte Palmer. Citea rapoartele parlamentare la prânz.

— Oh… da, spuse domnul Scott ezitant. Desigur, milord. Doar… am pomenit de cartuşe? Cred că vă vor plăcea. Îşi vârî mâinile în buzunare, ca şi cum ar fi vrut să-şi stăpânească entuziasmul fizic. Luaţi aminte, Martini-Henry îşi are în continuare locul său. Nu am propune să le eliminăm complet. Nu s-au blocat niciodată dacă omul ştia să umble cum trebuie cu cartuşul. Însă toate reportajele din Sudan ne-au făcut rău. Aşa că am scos un nou tip de cartuş – foarte deştept, credeţi-mă. Uniform milimetric. Sunt interşanjabile cu mitralierele şi carabinele. Imaginaţi-vă posibilităţile!

— Minunat, spuse Christian. Ne aşteaptă nişte vremuri însângerate.

Domnul Scott clipi.

— Într-adevăr. Dar *noi* vom fi cei care provoacă însângerarea. Oamenii noştri curajoşi vor fi mai în siguranţă cu arma aceasta la dispoziţie.

Christian încuviinţă din cap. Nu va milita niciodată împotriva unei arme mai bune. Asta ar salva vieţi.

— Aşadar… ce spuneţi? Aţi recomanda-o?

— După cum spuneam. Nu mi-am preluat încă locul în Camera Lorzilor. După ce o voi face…

— Dar cu siguranţă aveţi pe cineva în Parlament care vă ascultă, spuse domnul Scott. Şi publicul larg. Întreaga lume! Facem un tur cu ea, vedeţi – câteva colegii militare din America şi-au exprimat interesul. Susţinerea Eroului de la Bekhole ar însemna mare lucru. V-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi da o scrisoare, pe care să o publicăm parţial în reclamele noastre.

Scott îi aruncă un zâmbet pe care îl considera fără îndoială irezistibil.

Christian încuviinţă din cap. Eroul de la Bekhole, desigur. Nu era Geoff, şi toată lumea o ştia. În schimb i se oferea rolul manechinului zâmbitor ale cărui opinii cântărite în grabă ar putea facilita o cotaţie de mâna întâi în

vânzarea muniţiilor.

— Trebuie să o testez, spuse el. Dar, da, pare a fi o armă splendidă.

— Da! O armă splendidă, întocmai. Încântat, Scott se bătu cu mâna pe haine. Nu cumva aveţi un toc şi nişte hârtie la îndemână? Sau aţi prefera să îmi trimiteţi un pasaj mai lung, în care să fie incluse şi asta? Şi poate, dacă îmi permiteţi, am putea include o schiţă cu dumneavoastră în reclame, o redare artistică a momentului în care aţi primit Crucea Victoria?

Acum avea să fie transformat într-o caricatură blestemată.

De ce nu? Iar apoi va apărea pe cutii de săpun. Li se va alătura fetelor Everleigh şi va face reclamă mărfurilor de la Pearson. Într-adevăr, de ce dracu' nu?

Domnul Scott părea încântat. În timp ce Christian îl conducea, acesta deveni poetic trâmbiţându-şi viziunea asupra campaniei.

— Şi, dacă aş putea să sugerez, am putea menţiona în scrisoarea dumneavoastră avantajul cartuşelor – poate, dacă sunteţi de acord, o observaţie legată de cât de bune s-ar fi putut dovedi la Bekhole.

Christian se luptă cu bizarul imbold de a râde. Oamenii lui învinseseră o sută de inamici, îmbibând valea cu sângele lor – dar da, ce păcat că lupta nu fusese şi mai însângerată. Fu recunoscător, când pătrunseră în holul de la intrare, să dea peste Lilah, pe care o chemă pentru a face prezentările. Domnul Scott, forţat să schimbe politeţuri care nu îngăduiau pomenirea puştii sale, se grăbi să plece.

— De ce poartă toată lumea frunze de stejar? întrebă Lilah după ce uşa se închise.

Christian scoase o răsuflare şuierătoare, lăsând în urmă gândurile negre.

— Este Royal Oak Day.

— Oh. Desigur.

Nu îl privea tocmai în ochi. Era uşor îmbujorată, amintindu-i de chestiuni mai plăcute. Dar ce făcuse de curând pentru a o face să se îmbujoreze în felul acela.

— Ce este Royal Oak Day? întrebă ea.

El clipi. Nu vorbea serios.

— Mobbing Day, spuse el. Patching Day. Shig-Shag Day în unele părţi.

Ea încuviinţă solemn.

— Ziua Prostiilor, printre altele?

— Haide! Se sărbătoreşte cea de-a doua scăpare a regelui Charles al II-lea din mâinile Capetelor Rotunde?

Ea clipi.

— Dumnezeule! Timpul chiar stă în loc la ţară.

El o măsură din cap până în picioare.

— Sigur eşti englezoaică?

Ea îi aruncă o privire cruntă.

— Nu voi încuraja reluarea speculaţiilor legate de descendenţa mea.

Tonul glumeţ îi însenina dispoziţia măcar.

— Regele Charles s-a ascuns într-un stejar la Casa Boscobel pentru a scăpa de armata inamică.

— Cât de regal!

El zâmbi.

— De aici frunzele. Toţi supuşii buni poartă un mănunchi de frunze din stejarul regal pe 29 mai, pentru a-şi demonstra loialitatea faţă de Coroană. Nu aşa se face în Surrey?

Ea ridică din umeri.

— Nu cred că vede cineva nevoia de a-şi demonstra loialitatea în Surrey. Este garantată. Ce se întâmplă cu cei care refuză să poarte frunzele?

— Nimic bun, spuse el. Băieţii de prin părţile astea – de prin cele mai multe părţi, aşa credeam – te biciuiesc cu urzici dacă nu porţi frunzele de stejar. Îşi aminti de copilăria lui. Sau aruncă în tine cu ouă stricate. Te pocnesc – e distractiv. Furam o duzină de ouă din bucătărie pe 1 mai pentru a mă asigura că se împut bine până la finalul lunii.

— Dumnezeule! spuse ea. Păcat că nu am nicio frunză de stejar la îndemână. Îmi place destul de mult rochia asta.

Îşi recăpătase stăpânirea de sine şi îşi regăsise rapid şi limba ascuţită. Îi zâmbi, pentru a grăbi procesul.

— Da, ei bine, cred că eşti în siguranţă în casă.

Deşi privise pe fereastra aceea mai devreme, ca şi când şi-ar fi dorit să fie altfel.

— Nu aş conta pe asta, spuse ea. Servitoarele mormăiau între ele pe un ton foarte sumbru mai devreme.

— Atunci hai să-ţi aduc o rămurică!

— Oh… Aruncă o privire tristă spre uşă. Nu ştiu. Prefer să respir cum trebuie.

Însemna că nu ieşise afară de la atacul de astm. Nu era de mirare că se simţea puţin agitată. Dumnezeu ştia că el se lupta cu senzaţia aceasta de zile întregi, în ciuda faptului că patrula dimineaţa. Se îndreptă spre uşă.

— Încearcă, spuse el. S-ar putea să te fi obişnuit între timp.

Ezitând, îl urmă. Ieşi după el, oprindu-se pe verandă pentru a-şi ridica faţa spre soare.

— Mereu este frig în casă.

— Niciun strănut, observă el. Te însoţesc într-un tur?

Ea închise ochii.

— Doar dacă promiţi să nu mă mai atingi.

Dacă nu voia să o atingă, ar trebui să ştie că nu era cazul să închidă ochii. Acum, privind-o neîngrădit, nu-şi putea imagina decât cum ar arăta epuizată de atenţiile lui, răvăşită şi îmbujorată în patul lui.

Avea o fereastră largă în dormitor. Lumina ar cădea pe ea exact aşa, scoţând la iveală urmele vagi de pistrui de pe pometii ei. Până unde ajungeau acei pistrui? Blestemata de rochie cenuşie nu îi oferea niciun indiciu, forţându-l să-şi ridice privirea din nou. Chipul ei avea o rotunjime copilărească, fapt care intra într-un contrast provocator cu stăpânirea ţinutei ei când deschise ochii zâmbindu-i.

Ştia că se uita la ea. Lăsase momentul să se scurgă, dintr-un motiv feminin al ei. Gândul acesta îl atinse precum buricele degetelor – lăsându-l fără răsuflare.

— Poate că m-am obişnuit totuşi, murmură ea. Trase aer adânc în piept pentru a testa dacă era aşa, apoi îi dădu drumul cu un zâmbet din ce în ce mai larg. Da, e clar. Mă întreb dacă îndrăznesc…

— Nu am nicio îndoială. Dădu drumul uşii, forţând-o să ia decizia într-o fracţiune de secundă, ferindu-se din calea ei. Haide, spuse el. Până şi un şoarece de oraş merită o vacanţă.

Iar prezenţa ei acţiona ca un leac asupra dispoziţiei mohorâte care-l cuprinsese.

*

Londra avea încă locuri sălbatice. În nordul oraşului, pe kilometri întregi se întindea un câmp acoperit de buruieni – cândva terenul de vânătoare al tâlharilor, acum o destinaţie de vacanţă. Înarmată cu un coş de picnic, Lilah explorase cândva acest câmp cu un grup de fete de la Everleigh, care speraseră la o aventură nemaipomenită, poate să se lupte cu un porc mistreţ sau doi.

Dar vai, singurii porci mistreţi pe care îi întâlniră făceau parte din specia umană, căci câmpul era bântuit de grupuri de desfrânaţi, ca să nu mai pomenim de şirul nesfârşit de îndrăgostiţi sfioşi care ieşeau împleticindu-se de după copaci. În oraş, chiar şi sălbăticia avea o mulţime.

Însă în zona rurală din Kent era diferit. Lilah se plimba de o jumătate de oră alături de Palmer şi abia acum întâlniră un om – un fermier care îşi mâna perechea de boi printr-un lan de grâu îndepărtat. Priveliştea o făcu să se oprească. Omul şi animalele alcătuiau o singură siluetă pe fundalul cerului nemărginit. Probabil că aşa arăta cu secole în urmă, în ziua în care regele Charles se ascunsese în stejarul său. Palmer se sprijinea de gardul viu, lăsând-o să privească în voie, în timp ce el rupea frunze de caprifoi. Adierea vântului ridica bucăţile de frunze ducându-le spre ea ca pe nişte confetti.

— Cerul este atât de mare aici, spuse ea.

Se purta ca un adevărat cavaler, conversând din când în când şi atingând-o doar pentru a o ajuta să treacă atunci când terenul era denivelat. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta. În schimb, tânjea după atenţia lui.

— Îmi amintesc că am văzut dealuri din tren, continuă ea. Dar acum pare foarte plat.

— Dealurile acelea sunt în vest şi în sud, spuse el. Aici suntem adăpostiţi într-o vale largă. O ţintă perfectă pentru armatele invadatoare.

Ea îi aruncă o privire amuzată.

— Aştepţi una?

El zâmbi. Lumina soarelui licărea în barba de pe maxilarul lui pătrat, luminându-i genele lungi care deveniseră aurii, în timp ce privea dincolo de ea.

— Nimeni nu aşteaptă aşa ceva vreodată. Dar acum 1.800 de ani, într-o zi senină, puteai privi spre dealuri şi vedeai armurile scânteietoare ale romanilor. Mărşăluiau în direcţia asta în drum spre Londra. Fermierii de prin părţile acestea dau întruna peste obiecte ale armatei lui Cezar atunci când ară.

— Chiar?

Încântată, îl urmă traversând pieziş pajiştea. Apucară pe o potecă îngustă până ajunseră la un pâlc de aluni, unde lumina picura printre frunzele verzi lucioase, şi fuioare lungi şi galbene de mâţişor atârnau din ramuri. Undeva în apropiere, o presură galbenă îşi cânta străvechiul cântec.

Aerul zbârnâi de un zgomot îngrozitor. Presura galbenă îşi luă zborul brusc, iar Lilah se izbi de Palmer care se opri în loc.

— Ce este asta? întrebă ea când îşi reveni.

Ţipătul strident şi neinteligibil suna agonizant… Şi animalic.

— Oi!

Schimbă direcţia, ajutând-o să sară peste un pârâu îngust, apoi să urce o altă movilă până la un pârleaz pe care-l trecu cu iuţeală. Pe poteca desfundată, o oaie se zbătea prinsă într-un pârleaz identic.

— Biata de ea! Se zbătea cu disperare între ulucii în care îşi prinsese partea din spate.

— Este rănită?

Palmer dădu ocol animalului.

— Eşti o londoneză adevărată.

— Nu sunt, spuse ea.

El pufni, apoi îşi scoase haina.

— Ţine-o!

Haina zbură prin aer. Ea o scutură, apoi o împături frumos, aşezând-o pe braţ. Între timp, animalul scoase încă un behăit răvăşitor.

— Nu am strănutat nici măcar o dată astăzi, spuse ea. Nu trebuia decât să mă obişnuiesc!

El se ghemui să cerceteze starea oii.

— Ce e rău în a fi londoneză?

Se născuse în Londra. Asta nu însemna că dorea să fie definită după originile ei. I se părea cam mult să treci de la a-ţi *cunoaşte* locul la a ţi se spune *să nu-l părăseşti.*

— Ţie ţi-ar plăcea să ţi se spună că eşti londonez?

— Nu m-am gândit niciodată, spuse el absent. Dar dacă vrei să îţi schimbi situaţia, ai putea începe prin a învăţa diferenţa dintre o oaie şi un berbec. Îţi dai seama după coame. Acesta a dat de bucluc, nu glumă.

Berbecul aruncă dintr-o copită, făcându-l pe Palmer să dea înapoi.

— Ai grijă! Lilah aruncă o privire agitată pe potecă. E lung drumul până la Buckley Hall şi nu vreau să te las aici zăcând cu măruntaiele în braţe.

El râse.

— Nu este tigru, Lilah.

Se ridică, mângâind cu fermitate blana tocită a berbecului. Berbecul scoase un behăit strident.

— Nu cred că te place, spuse ea.

— Da, e unul furios.

— Tocmai.

— Spuse şoarecele de oraş.

— Poţi să spui şoarece de lume, spuse ea cu demnitate. Nu am un loc anume. Lumea este casa mea.

Iar el râse.

— O adevărată filosofie. În regulă, flăcăule! Replica, spera ea, era adresată berbecului. Calmează-te acum! Eşti printre prieteni. Îşi strecură mâna pe sub falca berbecului şi ridică. Când botul berbecului se îndreptă în sus, încetă să

se mai zbată.

— Aşa. E mai bine, nu-i aşa? Da, aşa mă gândeam. Palmer vorbea cu o voce hipnotică, lăsându-se cu toată greutatea pe animal. Încă puţin. Aproape te-am eliberat. Îşi trecu mâna liberă pe sub corpul animalului, apucându-l de sub burtă. Dă-te înapoi, domnişoară Marshall. Îl voi scoate de aici.

Animalul acela trebuia să cântărească o sută de kilograme! Ea îşi duse mâinile la gură, pregătită să strige după ajutor. Palmer se pregăti, flexându-şi coapsele vizibil, apoi, mormăind şi încordându-se din tot trupul, ridică animalul eliberându-l şi dându-i drumul pe potecă.

— Bravo, strigă ea.

Berbecul se scutură, apoi o luă la picior, cu vioiciune şi sigur pe el, de parcă ar fi întârziat la o întrevedere.

— Nerecunoscătorule! strigă ea. Nici măcar nu s-a uitat înapoi în semn de mulţumire!

— Mergem şi noi? întrebă Palmer scuturându-se de praf.

Ea îi dădu haina şi o luară iarăşi din loc. Dar la prima cotitură apăru un bărbat în depărtare – o siluetă cocoşată, cărunt, cu o haină peticită din bumbac ţesut în casă, care mergea în faţa unei turme agitate de oi.

— Maurice! striga păstorul – la berbec, se pare, căci animalul se îndrepta voios spre ei, pătrunzând rapid printre tovarăşele sale care îşi vedeau de drum.

— S-a prins într-un pârleaz, strigă Palmer.

Păstorul îşi duse un deget la borul teşit al pălăriei.

— Mulţumesc frumos.

Palmer continua să înainteze, dar ea rămase în urmă, alarmată de zburdălnicia turmei.

Cele mai multe oi stăteau aproape de păstor, dar câteva din faţă, murdare, behăind zurlii, veniră grăbite spre ea. Ea privi în stânga şi-n dreapta. Gardul viu nu-i lăsa nicio scăpare.

— Palmer? se auzi vocea ei ca un scâncet.

El îşi croia drum fără teamă prin mijlocul turmei.

Lilah se cuprinse cu braţele strângându-se cu putere.

Prima oaie ajunse la ea. Ce urât mirosea! O alta trecu pe lângă ea, împingând-o pe cea de dinaintea ei.

Nu ştia nimic despre oi. Câini, pisici şi măgari, da; în copilărie locuise pentru scurt timp deasupra unui negustor ambulant şi, în nopţile foarte reci, acesta refuza să îşi ţină animalele în şopron preferând să le lase să doarmă lângă patul lui. Era o surpriză neplăcută să te întâlneşti cu un măgar pe scări. Mamei ei nu-i plăcuse. Dar cel puţin negustorul îşi ţinuse animalul din scurt. Oile ca acestea păreau să creadă că ele erau stăpânele drumului!

— Opriţi-vă, strigă ea când o oaie mare se frecă de fustele ei. Dându-se într-o parte, tresări simţind ceva moale, apoi sări auzind behăituri stridente. Călcase pe un miel! Micuţa fiinţă căzu pe picioruşele subţirele din spate, făcând ochii mari.

— Te-am rănit? spuse ea fără suflare.

Mielul behăi.

— Îmi pare foarte rău. Ei bine, atunci du-te! Flutură din mână. Pleacă!

Nu dădu niciun semn că se va ridica, privind-o cu ochi inocenţi şi acuzatori. Avea gene negre şi lungi ca o curtezană şi un nas mic, perfect alb.

— Drăguţ, spuse ea încet.

Privi pe uliţă. Palmer şi păstorul stăteau în mijlocul drumului vorbind despre starea pârleazurilor. Grosul turmei zăbovea încă în jurul lor.

Prinzând curaj, întinse mâna să atingă creştetul mielului. Era atât de moale!

Mielul îşi împinse capul în palma ei. Vai, dorea să fie mângâiat. Se lipi de ea ca o pisică.

Îşi înăbuşi chicotelile scărpinându-l pe urechi. Avusese un motan în copilărie. Îi plăcea să se lipească exact la fel. Îi plăcea să fie scărpinat şi sub bărbie.

La fel şi mielului!

Se auzi râsul lui Palmer răsunând. Ea ridică privirea, aşteptându-se să fie luată peste picior, dar era prins în conversaţie. Şi păstorul zâmbea, stând drept şi mândru, într-un contrast izbitor cu postura aplecată de mai

devreme. Se descotorosise de sfială.

Se încruntă, jucându-se cu urechea catifelată a mielului. Palmer avea darul de a face oamenii să se simtă în largul lor. Era o calitate înnăscută, bănuia ea, neavând nimic de-a face cu banii sau cu poziţia lui socială. Radia o lejeritate profundă, nefiind niciodată nesigur de el însuşi sau stânjenit în faţa cuiva. Oricare ar fi fost situaţia, părea să fie precum peştele în apă.

Era o mare calitate. Păcat că era irosită pe un viconte, care şi-ar fi găsit locul oriunde, chiar dacă ar fi avut o personalitate respingătoare.

Behăind tânguitor, mielul se lipi cu tot trupul de ea. Gestul lui îi alină sentimentul de nelinişte care i se cuibărea în piept. O tulburase toată ziua, înteţindu-se de fiecare dată când o repezea domnişoara Everleigh pentru că făcea ceva cum nu trebuie.

Nu ar fi plăcut să te simţi sigur de locul tău în lume? Să poţi să nu te mai zbaţi şi să aştepţi să fii întâmpinat cu braţele deschise peste tot.

Strânse puiul în braţe. Nu protestă. Se ridică încet. Londoneză, într-adevăr – uită-te la ea acum! Ţinea mielul ca o adevărată fată de la ţară!

*

— Ia te uită, îi spuse Jessup lui Christian. Şi-a făcut un prieten.

Christian se întoarse. Lilah stătea în capătul uliţei desfundate, râzând spre ghemotocul care se foia în braţele ei.

Ce încântată arăta! Simţi că pe buze îi înfloreşte un zâmbet. În spatele ei se întindea cerul strălucitor, iar norii călători formau castele fantastice. Adierea vântului aducea iz de flori de câmp şi iarbă uscată la soare.

Ar fi fost o pictură frumoasă. „Bucuria primăverii”.

— Drăguţă doamnă, spuse Jessup sfios.

El încuviinţă. Un sentiment ciudat înmuguri în el – altul, într-o zi capricioasă. Părea mai curând o amintire

decât altceva. O senzaţie foarte veche şi uitată de minunare, care venea din copilărie. Ceva din bucuria ei inconştientă…

Simţise genul acela de bucurie, fără îndoială. Fusese un copil fericit. Visase la aventuri nobile şi să devină erou. Dar ce mare era distanţa dintre idealurile copilăreşti şi realitatea blestemată. Să ucizi o duzină de oameni, cu mâinile goale. Să câştigi o medalie. Să devii o caricatură, promovând arme.

Băieţii creşteau. Minunile dispăreau. Dar îşi amintea, privind-o acum, de sentimentul acela de încredere în posibilităţi infinite. Cât de multe promisese viaţa: aventură, magie, balauri de ucis. O prinţesă de cucerit.

Un lucru ghicise în copilărie: visase la femei brunete. Detaliile erau pierdute, dar, cu siguranţă, prinţesa lui arătase exact ca Lilah acum. Râzând, cu şuviţele negre şi lungi tresăltând în vânt, cu pliurile şi volanele fluturând la corsaj, la încheieturi şi pe fuste, astfel că fiecare centimetru din ea părea vibrant şi viu. Ca o prelungire a naturii, a vântului, a soarelui şi a cerului nesfârşit din spatele ei.

Îl observă privind-o, şi râsetul ei se stinse. Puse mielul la loc pe drum şi văzu în mişcările ei studiate că simţise cu exactitate natura atenţiei lui. Ei bine, nu mai era copil. Plăcerea de a-i privi încântarea copilărească transformându-se în intuiţie feminină era mai întunecată şi mai complexă.

Veni spre el încet. Christian îşi luă rămas-bun de la păstor, care îşi strânse turma şi se întoarse spre pădure. Lilah ocoli câteva oi rătăcite, zâmbind vag la behăiturile lor. Când ajunse la el, un nor acoperi soarele, umbrind uliţa. Bizar efect teatral. Conferind cât se poate de accidental momentului de dinainte ca ea să deschidă gura o calitate dramatică.

— Unde mergem acum? întrebă ea.

Oriunde ar face-o să râdă din nou.

— Ne întoarcem, spuse el. Presupun că te-ai săturat de viaţa la ţară.

— Nu sunt sigură că aşa e. Lumina capricioasă

împrumută zâmbetului ei un aer misterios, care dispăru instantaneu după ce reapăru soarele. Mă întreb dacă păstorul acela mi-ar vinde un miel, să-l ţin ca animal de companie?

— Mieii cresc, răspunse el. E mai bine să îi ţii la ţară.

Ea ridică din umeri.

— Poate că l-aş putea dresa să stea în lesă. Dacă aş fi bogată, ar fi o excentricitate fabuloasă, să mă plimb cu oaia mea prin parc în fiecare după-amiază.

El zâmbi.

— Nu mă îndoiesc.

Se auzi o împuşcătură detunând în aer. Praful se ridică deasupra drumului.

Christian se culcă la pământ – nervii şi instinctul făcându-l să o prindă de talie, trăgând-o sub el în praf. Se auziră copite galopând pe lângă ei – ultimele oi ale lui Jessup o luaseră speriate la fugă. O strânse şi mai tare sub el, făcând din trupul lui un scut, în timp ce animalele înfricoşate goneau pe lângă ei. Pământul se cutremura – nu din pricina copitelor, ci din cauza pulsului lui care duduia.

„În sfârşit”. Aşteptarea se încheiase.

Răsuflarea ei făcea un tatuaj fierbinte pe gâtul lui. O cuprinse de braţe şi o ridică în picioare. Se ridică fără să protesteze, îngăduindu-i să o rezeme de gardul viu, înaintând în tăcere, în timp ce el o împingea să treacă pârleazul şi de-a lungul pantei, spre pâlcul de copaci după care se puteau ascunde.

Christian îşi scoase pistolul.

— Din est, spuse ea fără suflare. L-ai văzut lovind în drum? Glonţul, vreau să spun.

— Da. Îşi mişti ochii spre mal. Împuşcătura venise dinspre taluz. Trebuia să o lase ca să cerceteze. Avea un scop aici. *Bolkhov.* Dumnezeule, ticălosul o făcuse. Îl urmărise până aici. În sfârşit, avea şansa…

— Du-te atunci! Scosese un pumnal din buzunar. Stătea cu el scos din teacă, ţinându-l lejer în mâna dreaptă. Voi fi bine.

Pentru un scurt moment, fu surprins – iar apoi, la fel

de repede, nu mai fu. Deja dovedise că ştia să mânuiască un cuţit. Fireşte că avea unul asupra ei, chiar şi aici, cu un trăgător umblând de nebun. Văzuse glonţul lovind pământul. Cu toate acestea, se oferise să aştepte, singură.

Instinctul i se adeveri privind-o din nou: stăpână pe sine, în ciuda respiraţiei accelerate, atentă şi gata să se apere. Nu era o femeie obişnuită. Misterul pe care îl ascundea nu era produsul plictiselii lui. Merita fascinaţia pe care o exercita asupra lui.

— Un vânător. Cuvintele veniră ezitant, dar nu avea de ales. Nu putea să o lase singură cu un ucigaş în preajmă. Nu în vreme ce aştepta, neînfricată şi înarmată, pregătită să se apere de o ameninţare care nu ar fi trebuit să o atingă niciodată.

O trase într-o retragere înceată de-a lungul pantei.

Ea nu se grăbea să înainteze.

— Nu vrei să mergi să te uiţi? întrebă ea.

— Cum spuneam. Trebuie să se fi rătăcit vreun vânător pe moşie. Graniţele nu sunt marcate.

— Desigur, spuse ea după o ezitare.

Poate că era o londoneză îndeajuns de autentică încât să creadă minciuna. Însă nu veneai la braconaj pe timpul zilei. Orice şoarece de ţară ştia asta.

O prinse de braţ făcând-o să se grăbească.

— Vino, spuse el încet. Ne vom îndrepta spre casă.

— Dar... Vocea ei tremura uşor, căci îl lăsase o ia la trap. Acest... vânător. Este pe pământurile tale. Şi nu prea ştie... să ţintească.

Văzu că avea pumnalul încă scos şi îl ţinea într-un unghi potrivit pentru a fi aruncat. Scruta copacii cu o luciditate neabătută şi ochii mijiţi. Ce minte limpede avea, nu pentru o femeie, ci pentru oricine. Chiar şi pentru un soldat. Ar fi un bun aliat pentru orice bărbat.

— Te duc mai întâi acasă, spuse el.

Nu mai vorbiră până când nu ajunseră din nou la Buckley Hall. O duse în casă, apoi ieşi din nou. Câteva minute mai târziu, când porni călare de la grajduri cu doi din oamenii săi, o zări la o fereastră de la etaj, privind în

jur.

Priveliştea îi trezi din nou sentimentul acela. Visuri copilăreşti. O femeie care aşteaptă în turn, priveghind.

Sau o sirenă. Miturile, la urma urmelor, nu vorbeau doar despre prinţese. Sirena apărea întotdeauna în calea călătorului, aşteptând să îl distragă de la destinaţia sa. Însă miturile nu povesteau niciodată despre locul în care îl ducea sirena.

Poate că îl ducea într-un loc mai bun. Putea crede asta. O femeie ca Lilah, puternică, stăpână pe sine şi de neclintit în caz de pericol putea fi o destinaţie în sine – nu pentru Lord Palmer, desigur. Dar pentru un alt bărbat... un bărbat norocos, liber să-şi aleagă propriul drum. Un bărbat pe care un viconte îl putea invidia.

Capitolul 9

— Sper că ţi-ai terminat pregătirile, spuse Catherine Everleigh. Umbla de colo-colo prin salon, în timp ce servitoarele îi împachetau hainele. Intenţionez să plec în zori, niciun minut mai târziu. Nu mă vei face să pierd primul tren.

Lilah privea spre bagajele diverse. Ce multe haine! Holly împăturea o rochie argintie frumoasă pe care nu o văzuse niciodată purtând-o. Poate că domnişoara Everleigh voia să o poarte în Londra.

Călătoria venise într-un moment foarte potrivit. Lilah nu era încă sigură ce să creadă despre împuşcăturile de ieri. Un vânător, spusese Palmer. Unul foarte stângaci. Dar atitudinea lui sugerase altceva. O dusese în grabă acasă, într-o linişte mohorâtă, care o făcuse să i se ridice părul pe ceafă. Ore în şir după aceea, ea se plimbase prin faţa ferestrei, fără să se relaxeze, până când nu îl văzu întorcându-se.

Bineînţeles că fusese un vânător. La ţară nu erau pericole deosebite. Berbeci rătăciţi – dar Palmer se

dovedise foarte capabil să se descurce cu aşa ceva. Şi de ce să-şi facă griji pentru el?

Londra îi va limpezi minţile, spera.

— Mi-am făcut deja bagajul, îi spuse ea domnişoarei Everleigh.

Nici măcar nu intenţionau să stea undeva peste noapte. De ce avea nevoie în afară de poşetă, pălărie şi bani de buzunar?

— Bine. Catherine îşi netezi mânecile de dantelă. Se pare că telegrama de la fratele ei o scosese din pat. Purta un halat de mătase mototolit în nuanţe de culoarea şerbetului şi a gălbenelelor, o alegere însorită bizară pentru o femeie făcută din gheaţă. Nu-mi pot închipui ce este în mintea lui Peter. Să-l lase pe idiotul acela să îi ia obiectele smălţuite din depozit! Nu-mi pasă dacă a adus o întreagă armată cu el. Sunt piesele *centrale* ale colecţiei ruseşti. Fără ele, va trebui să anulăm licitaţia – şi nici măcar o dată în 50 de ani nu s-a întâmplat aşa ceva. Cel care doboară recordul nu va fi un prinţişor slav!

— Sunt sigură că veţi reuşi să vă înţelegeţi cu el, domnişoară. Lilah îl compătimea pe bietul client care se gândise să o supere.

— Să mă înţeleg! pufni domnişoara Everleigh. Aceşti prinţi străini nu ştiu ce este logica. A semnat un contract cu noi! Crede că legea engleză se modifică după cum îl taie pe el capul? Ameninţarea cu un proces îi va da o lecţie.

Servitoarele schimbară o privire grăitoare. Lilah pricepu că domnişoara Everleigh spumega de ceva vreme. Le aruncă un zâmbet în semn de scuze.

Domnişoara Everleigh o surprinse.

— Şi *tu.* Eşti obraznică, văd!

— Nu, domnişoară, niciodată.

— Sper că nu te aştepţi să primeşti o vacanţă în oraş. În timp ce mă voi întâlni cu acest mocofan, tu îi vei livra tapiţeriile domnului Batten. Cere-i şi o descriere detaliată a operaţiunilor necesare pentru a le restaura.

Lilah nu îşi putea imagina cum ar fi să trebuiască să îi solicite ceva lui Batten. Un pitic cocoşat care bântuia prin

laboratorul din subsolul de la Everleigh, cunoscut ca fiind gură spartă. Fetele trebuiau să născocească scuze disperate pentru a scăpa de el.

— Vă voi aduce un raport cât se poate de cuprinzător, domnişoară.

— Bine. Domnişoara Everleigh se aplecă şi închise bagajul cu o violenţă abia disimulată. Ei bine, atunci la culcare. Nu te mai lălăi. Avem o zi lungă înainte – intenţionez să mă-ntorc cu trenul de seară.

Lilah îşi luă rămas-bun cum se cuvenea, dar după ce ieşi pe hol, dispoziţia ei prinse aripi. O zi întreagă la Londra! Se va vedea cu tovarăşele ei animatoare, aflând ce năzbâtii mai puseseră la cale fetele. Treaba cu domnul Batten nu va dura mai mult de jumătate de zi. După aceea se va plimba prin piaţa de la Covent Garden, bucurându-se de privelişte şi amintindu-şi cum este să plece când dorea, fără ca domnişoara Catherine Everleigh să îi sufle în ceafă.

Când trecu pe lângă scări, un zgomot slab şi ciudat îi atrase atenţia – ca un ţipăt vag, brusc întrerupt. Nedumerită, se prinse de balustradă şi ascultă mai atent. Să fi fost fantoma? Servitorii spuseseră despre ea. Pretindeau că o auzeau în fiecare seară zăngănind din sabie pe un coridor secret din aripa de vest.

Dat fiind că era într-o dispoziţie atât de bună, vânătoarea de fantome păru mai interesantă decât încercarea de a dormi. Începu să coboare scările îndreptându-se spre zgomot.

Sunetul o conduse prin oranjeria goală, cu pereţi de sticlă. O luminiţă pâlpâia în faţă. Auzi murmur de voci scăzute, masculine, şoptite şi încordate. O luă după colţ, intrând într-o cameră mică, unde cinci oameni stăteau ascuţindu-şi cuţitele şi curăţându-şi armele. Dumnezeule!

Se retrase imediat, dar era prea târziu – cea mai mare dintre brute o reperase. Îl auzi spunând ceva. Palmer apăru de după colţ.

— Nu poţi să dormi? întrebă el, iar tonul lui plăcut era în contrast izbitor cu cuţitul gigantic din mână. În cealaltă mână ţinea o curea – o bucată grea de piele care ar fi putut

fi şi ea o armă la rândul ei.

— Mi s-a părut că am auzit… „O fantomă?” Va râde de ea. Nu contează. Te las.

— Aşteaptă. Dacă nu poţi dormi, ai putea să mă ajuţi.

Când se întoarse, observă cum îi tremura lumânarea. O strânse mai tare. Cu siguranţă, exista vreo explicaţie deloc remarcabilă pentru această scenă. Altceva decât ceea ce îi spunea mintea. „Un vânător, într-adevăr”. Bărbaţii adunaţi acolo păreau a fi şi ei un grup de vânători.

— Să te ajut cu ce?

El îşi trecu mâna liberă prin părul încâlcit. Arăta ca un pirat în cămaşa aceea.

— Presupun că ştii cum să ascuţi un cuţit, nu doar să îl arunci?

— Da, dar… Nu se mai gândise la corespondenţa cu ruşii de zile întregi. Dar acum îi veni în minte. Împreună cu împuşcătura rătăcită, o făcu să se înfioare. Nu aş vrea să vă deranjez.

— Cu ce să ne deranjezi? Privi din nou spre grupul de bărbaţi. I-ai întâlnit pe evaluatori, nu-i aşa? Îi făcu semn să îl urmeze după colţ.

Se ridicaseră în picioare, iar forţa lor reunită deveni şi mai vizibilă. Înclinară din cap şi făcură plecăciuni spre ea, dar încercările lor păreau suspect de căznite.

— Ah. Ei bine, greşeala mea. Palmer părea foarte afabil pentru un bărbat care se trudea cu armele la 23.30. Aceştia sunt domnii Jones, Stowe, Potter şi Penn. Domnilor, domnişoara Marshall. Lui Lilah îi spuse: Acum că i-ai cunoscut, îi vei remarca fără îndoială umblând pe moşie, căutând să afle unde este nevoie de îmbunătăţiri. Urmează să scap de pământ, după ce voi curăţa casa de gunoaie.

— Gunoaie, spui? Nu folosi acest cuvânt în faţa domnişoarei Everleigh.

Iar ea va crede că aceştia erau evaluatori când vor începe porcii să zboare. Doi dintre ei aveau încheieturile degetelor supradimensionate, tipice bătăuşilor. Îi recunoscu – călăriseră cu Palmer ieri, după ce o adusese înapoi acasă.

— Unul din cele câteva cuvinte pe care nu intenţionez

să le folosesc în faţa ei, spuse el. Dar tu, Lilah… îi aruncă un zâmbet strâmb şi întinse cuţitul.

Nu avea sens să fugă. Dacă era, într-adevăr, ceva necurat la mijloc, îl văzuse deja pe deplin. Puse jos lumânarea şi luă pumnalul de mâner.

— Ai o piatră de ascuţit?

— Câteva.

Trase un scaun spre mica masă. Ceilalţi bărbaţi se scuzară cu mormăieli politicoase. Îşi luară armele cu ei, observă ea.

Trase piatra de ascuţit mai aproape, apoi aşeză lama pe ea. Lucrau de ceva vreme; aerul mirosea a încins, a aşchii de metal proaspete şi… se simţea şi un iz de praf de puşcă?

Palmer cerceta rastelul de arme. Nu purta haină în seara aceea. Nici jiletcă. Nu-şi imaginase niciodată că unui bărbat i-ar putea sta atât de bine în cămaşă şi bretele. În general beţivii erau cei care umblau despuiaţi. Dar Palmer nu avea burtă de beţiv. Cămaşa lui stătea perfect întinsă pe un abdomen plat şi pe o talie subţire. Pantalonii strâmţi îi cuprindeau fundul rotund. Un fund foarte *musculos.* Când se ghemui să ia o şurubelniţă, aproape că îi sesiză flexarea…

Când el se ridică îşi îndreptă repede atenţia spre lama din mâna ei. Încălecă taburetul din faţa ei şi începu să dezasambleze puşca.

— Frumoasă tehnică ai, spuse el.

O învăţase pe genunchii tatălui ei. *Lily* o învăţase acolo. Lilah Marshall nu ar fi trebuit să aibă habar de aşa ceva.

— O poveste curioasă. Am învăţat treaba asta absolut accidental…

— Ştii să cureţi şi o puşcă?

Ea ezită.

— Nu, nu am pus niciodată mâna pe aşa ceva.

Puse un şurub pe masă, apoi se apucă să desfacă altul.

— Te-aş învăţa, dar nu pe un Martini-Henry. Cartuşul

tinde să se înţepenească. Se încruntă. Şi am văzut reculul rupând umărul unui băiat, dacă stau să mă gândesc.

— Dumnezeule!

— Puşcă de campanie, spuse el, ridicând din umeri.

— Presupun că aşa se explică. Evaluatorii aveau o ţinută militară.

El se uită la ea, ridicând din sprânceană.

— Ce se explică?

„Dumnezeule!”

— Nimic.

Buzele lui se arcuiră.

— Roşeşti. Acum voi insista să-mi răspunzi.

Ea clătină din cap şi frecă lama de piatra de ascuţit şi mai tare.

— Evaluatorii tăi par foarte…

— Competenţi?

— Mari, spuse ea cu grijă. De obicei operează în grup?

— Va trebui să îi întrebi pe ei. Nu prea mă pricep la profesia asta.

Se eschivase frumos. Îi aruncă o privire provocatoare. Drept răspuns, primi un zâmbet larg care nu-i spuse nimic. Ridică puşca de pat şi începu să o desfacă în bucăţi, cu mişcări rapide şi încrezătoare.

Da, fusese cu siguranţă soldat. Dar acum era viconte. Şi viconţii nu convocau de obicei trupe militare în casele lor de la ţară.

Câteva minute cântări acest mister pe îndelete, singurele sunete fiind acelea ale metalului pe piatra de ascuţit şi cel scos de peria lui Palmer care curăţa piesele puştii. Pentru că sarcina ei nu necesita vreo concentrare specială, începu să numere armele atârnate de rastel. Unele erau puşti de vânătoare. Dar pistoalele nu erau pentru sport.

El îi observă privirea cercetătoare.

— Înţeleg că nu ai mai fost în camera armelor până acum.

— Nu, nu încă. Dar domnişoara Everleigh va dori negreşit să studieze armele.

— Nu are rost. Sunt ale mele, nu ale moşiei.

— Deci până la urmă eşti colecţionar.

— Nu sunt obsedat de asta. Folosesc armele.

— Pe toate?

Se lăsă pe spate, aruncând arma, ţinând-o de pat.

— Unele puşti le-am folosit în război. Pistoalele – cele aflate mai aproape – sunt de asemenea de pe vremea când am fost în armată.

— Iar restul?

Îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Poate că sunt obsedat, totuşi. Se uită spre ce făcea ea. Arată bine.

— Da, aşa cred. I-l întinse. Mai ai vreunul?

El ridică lama în lumină, mişcând-o pentru a cerceta ce făcuse.

— Acesta nu este un pumnal de aruncat.

— Nu, spuse ea încet. Cred că se numeşte macetă.

Nick purta uneori aşa ceva, când sarcina sa – în propriile lui cuvinte – „necesita să fie convingător”.

Palmer îi aruncă o privire surprinsă.

— Ai folosit vreuna?

Ea se încruntă.

— Bineînţeles că nu! Drept cine mă iei? Apoi, pentru că nu putea rezista: Aş prefera oricum un hanger. Un mâner bun poate fi de folos.

El zâmbi alene, încântat.

— Ai fi un strateg excelent în serviciul Maiestăţii Sale.

Ştia că era un compliment, dar nu avea dispoziţia necesară pentru a fi admirată.

— Ca să nu mai pomenim de evaluatori. Habar n-aveam că umblă înarmaţi până în dinţi.

— Da, şi Buckley Hall duce lipsă de tufe de tăiat cu maceta. De ce umbli pe holuri la ora asta? Nu trebuie să mergi în oraş mâine?

Frumoasă schimbare de subiect.

— Cu primul tren.

El luă o cârpă şi lustrui patul puştii.

— Nu te vei dezlipi de ea în timpul călătoriei, desigur.

— Desigur.

— Niciun pas.

Ea îşi muşcă limba.

— *Niciun* pas nu e posibil. Plănuieşte să se întâlnească cu un client.

— Atunci vei aştepta la uşă. Vei trage cu urechea, ca să vezi ce poţi afla.

Ea pufni.

— *Asta* ar fi o scenă pe cinste. Nu trebuie să te temi de competiţie – omul încearcă să-şi retragă proprietatea de la licitaţia rusă. E hotărâtă să-i ia capul.

Genele lui lungi căzură, acoperindu-i expresia.

— Cu toate acestea, spuse el, frecând cu sete un punct de pe capătul puştii. Vor fi singuri şi nu-mi place asta. Vezi ce poţi auzi.

Avea un interes ciudat faţă de afacerile domnişoarei Everleigh, nu-i aşa? Încruntându-se, îl studie. Lampa de gaz din spatele lui îi zugrăvea părul blond răvăşit, creând iluzia unui halo. Dacă nu ar fi avut cicatricea, ar fi putut poza drept înger. Un arhanghel răzbunător, da. Avea trăsăturile potrivite, pometii şi trupul puternic.

Gândul i se păru brusc o glumă sinistră. Nu era câtuşi de puţin angelic. Era un mincinos – o ştia în adâncul ei. O minţise de la început.

— Dacă scopul tău nu este să întemeiezi o casă de licitaţii rivală, nu-mi imaginez de ce îţi pasă de afacerile ei cu un client.

Sau de corespondenţa ei de afaceri, despre care îi dădea raportul în fiecare zi.

— Sunt un bărbat gelos, spuse el fără blândeţe.

— Poate. Însă nu cred că ai un interes adevărat faţă de ea – nu romantic, cel puţin.

El ridică privirea, îndepărtându-şi o buclă blondă din ochi.

— Chiar? spuse el cu răceală.

— Dacă ai avea, de ce ai petrece atâta timp flirtând cu mine?

El puse arma jos.

— Nu am flirtat cu tine, spuse el pe un ton egal. La un moment dat, voiam să te fac să juisezi, dar ai fugit. De aceea eşti atât de irascibilă? Vino aici şi te rezolv.

Ea roşi. Bărbaţii nu foloseau un astfel de limbaj cu femeile decente.

— Mă confunzi cu o târfă, una proastă pe deasupra?

Un muşchi tresări pe maxilarul lui.

— Ambele ar fi mai convenabil.

Ea se ridică. Atunci să spună lucrurilor pe nume.

— Dar m-am oferit deja să devin târfa ta. Trupul meu pentru documente – şi m-ai refuzat, dacă îţi aminteşti. Ai spus că le voi primi când va fi de acord să se căsătorească. Dar asta nu se va întâmpla niciodată, nu-i aşa?

El stătea nemişcat.

— Depinde. Dacă faci cum te-am instruit…

— Nu. Se săturase de minciuna asta. Vrei altceva de la ea. O vreme am crezut că nu trebuie să ştiu ce. Nu *voiam* să ştiu. Dar acum se pare că nu am de ales – căci *am nevoie de documentele acelea.* Aşa că spune-mi ce ai nevoie să se întâmple ca să mi le dai. Fii sincer şi poate te pot ajuta să îl obţii.

— Bine, spuse el încet. Un nou târg. Se ridică şi dădu ocol mesei. Doar când mâna lui se strânse în jurul mâinii ei îşi dădu seama că apucase maceta. O desfăcu din strânsoarea ei şi o puse deoparte, dar nu dădu drumul mâinii. Îi trase pumnul ducându-i-l la piept, apăsându-l acolo ca să simtă vibraţiile în timp ce vorbea. Vom renegocia, bine? *Sinceritate*. Începe tu. Spune-mi cine eşti, Lilah Marshall! Unde ai învăţat să arunci şi să ascuţi un cuţit. Care este adevăratul tău nume. Şi cine te înspăimântă atât de tare că ţi-ai vinde trupul pentru trei bucăţi de hârtie.

Privirea lui era necruţătoare, sfredelind-o. Lilah se întoarse într-o parte.

— Trebuie să fie altă…

— Nu. Începem de aici; ce se întâmplă dacă nu recuperezi documentele. Asta aş vrea foarte mult să ştiu. Spune-mi! Spune-mi *cine!* Şi, drept răspuns, voi fi şi eu

sincer.

— Îmi ceri unicul lucru, spuse ea foarte încet, pe care ştii că nu îl voi ceda.

— Nu. Cer doar sinceritate. Îţi convin termenii? Se opri. Nu, nici nu credeam.

Frustrarea o făcu să tremure. El părea să o simtă. Slăbi strânsoarea. Îi duse mâna la buze.

— Pot spune un lucru, murmură el deasupra încheieturilor degetelor ei. Nu eşti târfă. Îi sărută degetul mic, apoi inelarul. Dacă ai fi fost cu adevărat de vânzare, te-aş fi cumpărat de o sută de ori până acum. Şi tot nu aş fi terminat cu tine.

Îi scăpă un oftat înfiorat. Chiar şi acum, în momentul acesta, putea să o tulbure atât de uşor. Să o arunce buimacă de la furie la dorinţă.

— Secretele mele sunt plictisitoare, spuse ea. Nu înţelegi? Nu ai nevoie să le cunoşti! Sunt o hoaţă obişnuită care dă socoteală unui stăpân banal. Nu există nimic...

— Nu. Strânsoarea lui o strivi deodată. Aici te înşeli. Îmi dai socoteală *mie.* Şi, Dumnezeu să te ajute, Lilah, dar începe să-mi placă. Nu uita asta data viitoare când vii să-mi pui întrebări. Am la fel de multe pentru tine. Şi vreau răspunsurile la fel de tare ca tine.

Cineva îşi drese glasul, ceea ce îi făcu să se desprindă unul de celălalt. Unul dintre evaluatori ezita în uşă, privind politicos în altă parte.

— Pot să vă vorbesc un moment, milord?

— Du-te, îi spuse Palmer. Ne vedem mâine-seară la raport.

*

Casa de licitaţii Everleigh ocupa colţul unei străzi largi, nu departe de piaţa de la Covent Garden. Faţada latră a clădirii asista cu demnitate reţinută traficul neîntrerupt care, la ora aceea a după-amiezii, consta în mare măsură din fermieri care mânau căruţe goale trase de boi. În capătul scărilor acoperite cu un covor, doi lachei se

sprijineau de balustrada de alamă, privind alene larma unor tineri gălăgioşi care se hârjoneau pe trotuar.

— Vor sta de pază alţi lachei în timpul licitaţiei, spuse Ashmore.

Stătea lângă Christian pe acoperişul clădirii învecinate, inspectând scena printr-un binoclu uzat.

— Cel mult patru. Christian îi observase cu atenţie în timpul balului. Doi care se ocupă de trăsuri, doi la uşă. Dar celelalte intrări?

— Intrarea dinspre est este folosită de angajaţi. Nu este păzită, din câte îmi dau seama. Mai este străduţa din spate, unde se primeşte marfa.

— O vor închide. Ţarul trimite un delegat să liciteze – oamenii săi vor insista să se închidă, pentru siguranţă.

— Ştii asta sigur?

— Da.

De la apariţia sfeşnicului blestemat, comunicase constant cu ambasada rusă. Obolensky nu era convins că Bolkhov mai era în viaţă; posibilitatea indica eşecul operaţiunilor de spionaj ale propriilor să-i oameni, răspândiţi în toată Londra, care stăteau cu ochii pe ruşi. Cu toate acestea, fusese de acord să investigheze. Prinderea lui Bolkhov ar fi fost o mare izbândă a carierei sale. Generalul dezertase din post, luând cu sine jumătate din trupă. Guvernul rus nu trecea cu vederea uşor răzvrătirile.

— Riscantă manevră, spuse Ashmore sobru. Dacă îl prind ei primii, nu vom şti niciodată.

— Nu se va întâmpla aşa ceva.

Să rămână pentru totdeauna nesigur cu privire la soarta lui Bolkhov ar fi fost un blestem amarnic, care l-ar fi înnebunit pe Christian.

— Uite! Vine Catherine Everleigh! Ashmore îi dădu binoclul.

Pelerina de călătorie a lui Catherine flutura în timp ce urca treptele de la intrare. În urma ei venea grăbită Lilah, părând îngrijorată şi iritată. Era sigur ce îi provocase expresia aceea.

— Te amuză ceva?

Christian observă că începuse să zâmbească.

— Femeia aceea are un dar înnăscut de a fi nesuferită.

— Cea care o urmează este spioana ta?

El încuviinţă din cap.

— Strălucită strategie, spuse Ashmore, să foloseşti animatoare la o casă de licitaţii. Şi soţia mea se gândeşte să facă asta la magazinele ei de parfumuri. Spune că ar putea tăia produsul în jumătate, vânzând de două ori mai mult, cu condiţia ca fetele de la vânzări să fie drăguţe.

Dintr-un motiv sau altul, replica i se păru nelalocul ei.

— Are minte, spuse el. Lilah, vreau să spun.

— Oh? Îmi pare rău să aud asta.

Christian pufni.

— Îmi închipui că soţia ta ar obiecta la această remarcă.

Legată la ochi şi beată, Mina Granville putea pune cu botul pe labe un maestru al şahului. Compania ei se întindea peste Atlantic, furnizând parfumuri şi loţiuni tuturor debutantelor din Philadelphia până în Varşovia.

Ashmore îi aruncă o privire ciudată.

— Aşa este. Dar nu vorbim despre soţii.

Christian îşi înăbuşi imboldul de a-l contrazice.

— Ai dreptate, spuse el.

O femeie proastă l-ar fi slujit mai bine. Însă compania ei nu ar fi fost nici pe departe atât de satisfăcătoare. Fără Lilah la Buckley Hall, şi-ar fi pierdut minţile până atunci.

Nu era doar o sursă de divertisment. Începuse să îl tulbure profund că o implicase în jocul acesta. Merita mai mult. Merita… un turn. Un loc în care să fie pe deplin în siguranţă, din care să poată privi de la fereastră, fără a-şi dori nimic.

Se forţă să-şi îndrepte binoclul dinspre ea spre Catherine Everleigh. Ea trebuia să îl preocupe, la naiba!

Femeia se învârtea pe trotuar, căutând evident o trăsură care ar fi trebuit să aştepte. Îşi scoase mâinile din manşon, săgetând aerul apăsat în timp ce le vorbea lacheilor.

Bărbaţii coborâră treptele în fugă până la ea. Unul se înclină, celălalt alergă pe stradă, trecând de la un vehicul parcat la altul.

— A dispărut vizitiul, observă Ashmore.

— Vai de capul lui! Christian îi înapoie binoclul. Ar trebui să le urmăresc.

— Pe cine? Se despart.

Christian se uită din nou. Catherine înainta pe trotuar spre lacheu, care găsise trăsura şi vizitiul. Între timp, Lilah se întorsese pe călcâie, apucând-o în direcţia opusă.

Înjură.

— Trebuia să o urmărească pe Catherine. Ştie asta. *Tot timpul,* am spus.

Ashmore puse binoclul la loc în husă.

— Du-te după Catherine! Eu o voi urmări pe cealaltă.

— Lilah. Îi surprinse privirea lui Ashmore. Lilah Marshall o cheamă. Nu o subestima.

Ashmore ridică din sprâncene.

— Am înţeles. Ei bine, se pare că domnişoara Marshall opreşte o birjă. Înclină din cap. Eşti sigur că o controlezi?

Christian rezistă nefericitului impuls de a râde. Nu ar fi zis că o *controlează.* Alungă amintirea momentului în care gemea, gândindu-se în schimb la un moment mai recent. Se pricepea foarte bine să manevreze cuţitul. Pentru o fiică de funcţionar, era mult prea bună şi prea calmă sub presiune.

Iar ca hoaţă... alegea să fure obiecte care nu îi erau deloc de folos. Pentru *stăpânul ei deloc ieşit din comun,* spusese ea.

Dumnezeule! E posibil să fi fost atât de nesăbuit?

— Urmăreşte-o tu pe Catherine, spuse el repede. Mă voi asigura că nu am vârât în sân o viperă.

*

Cârciuma lui Neddie nu avea ferestre, aerul era înţesat de fum, în mare parte de la trabucul unchiului ei. Lilah îl îndepărtă.

— Nu poţi să-l stingi? De când îţi place tabacul?

— Obicei de gentilom. Trase tare şi capătul scânteie. Ai devenit sensibilă, adăugă el când ea tuşi. Aerul acela de ţară îţi cam roade plămânii. Unde zici că ai fost?

Nu îi spusese. Şi bine făcuse. Altfel s-ar fi putut să-i scrie la Buckley Hall. Şi aşa era cât pe-aci să se înece când Susie Snow îi dăduse scrisoarea lui de dimineaţă.

— Nu îmi poţi trimite scrisori, îi spuse ea. E prea riscant.

Ochii argintii ai lui Nick se îngustară când îşi scuturã trabucul, aruncând scrumul pe jos. Duşumeaua era deja plină de scoici aruncate şi lipicioasă de la bere.

— Te temi că-ţi voi păngări căsuţa poştală?

Ea oftă. Cu alţi oameni, Nick nu făcea decât să se folosească de reputaţia lui îngrozitoare. Dar cu ea, era pretenţios.

— Nu locuiesc singură, spuse ea. Cealaltă fată cu care împart camera – şi ea lucrează la Everleigh şi are gura mare rău. E de mirare că nu a deschis plicul la abur.

Cu siguranţă Susie speculase cu plăcere. „Ai un admirator?” ciripise ea. „Ai fost ocupată la ţară! Trebuie să ne povesteşti totul”.

Din fericire, celelalte fete deveniseră mai interesate de ce le putea spune Lilah despre Lord Palmer. Debitase o poveste ridicolă despre ce călăreţ chipeş era. Apariţia subită a domnişoarei Everleigh o scutise de a înflori şi mai mult. Niciodată nu fusese atât de recunoscătoare pentru că fusese convocată spre a fi mustrată – de data asta pentru că uitase de noua ei poziţie.

„Dacă doreşti să redevii animatoare, nu trebuie decât să o spui”, rosti domnişoara Everleigh cu răceală, înainte de a-i spune că era liberă să-şi vadă de treburile ei în după-amiaza aceea, până se vor întâlni la Paddington Station.

— Nu spun decât că nu-mi poţi scrie până nu se încheie treaba asta, îi spuse Lilah lui Nick…

Unchiul ei ridică din umeri.

— Nu ar fi avut de ce să fie interesată de biletul acela decât dacă ştie să spargă codul, şi în cazul ăsta, trimite-o la

mine. Am un proiect sau două la care nu mi-ar strica o mână de ajutor.

Dumnezeule mare! Îşi imagina cam ce ar face cu Susie. Ca o mâţă care s-a trezit cu un şoarece şchiop, s-ar plictisi şi ar face-o bucăţi în cinci secunde.

— Nu contează. M-am obişnuit la Everleigh. Nu vreau să atrag atenţia; altfel nu aş fi ajuns atât de departe. Nu vreau să devină nimeni *curios* în privinţa mea.

Bătrânul Neddie veni la masa lor cu o bere şi un coş de stridii prăjite. Nick îi mulţumi cu o monedă mare, mult prea generoasă; locul era al lui, la urma urmelor, şi ar fi putut mânca gratis. Dar era strategia lui de a-şi ţine vechii prieteni aproape.

Sorbi lung din halbă, apoi rostogoli trabucul între degete, studiind-o.

— Ai multă teamă în tine, Lily. Nu-mi amintesc să fi fost aşa sperioasă.

În virtutea inerţiei, cuvintele o răniră. Îşi aminti că nu mai făcea parte din lumea aceasta. În noua ei viaţă, sfioşenia nu era o slăbiciune. Era o calitate a unei doamne.

— Acum am ceva de pierdut. Dar nu ar trebui să-ţi spun *ţie* asta. Era un mare ipocrit, făcând-o să se simtă vinovată pentru că le întorsese spatele rubedeniilor, când *el* era cel care recurgea la ameninţări pentru a o manipula. Contezi pe faptul că vreau să-mi păstrez slujba. Altfel ameninţările tale nu ar funcţiona şi nu ţi-ai primi niciodată documentele înapoi.

— Nu am făcut nicio ameninţare astăzi încă, spuse el. Dar îţi mulţumesc că mi-ai amintit. Presupun că nu le-ai adus?

O îngrozea întrebarea aceasta de când îi descifrase solicitarea de a se întâlni.

— Nu încă. Dar în curând.

El nu răspunse. Nu era nevoie. Tăcerea şi vagul zâmbet crud care îi arcui buzele cărnoase rostiră ameninţarea în numele lui.

— Te-ai ţinut întotdeauna de cuvânt până acum, spuse ea. S-a schimbat asta? Ai spus în ultima săptămână

din iunie.

El oftă, apoi ridică un deget pentru a-i atrage atenţia barmanului.

— Bea ceva înainte să pleci!

— Şi de ce ai nevoie de ele până în iunie? Ce intenţionezi să faci cu ele?

Privi din nou spre ea, iar chipul lui întunecat era gânditor.

— De ce ar trebui să ştii?

Când lucrase pentru el fusese prea tânără pentru a-i împărtăşi toate secretele. Dar avusese încredere în ea. Uneori îi ceruse chiar sfatul. Ducea lipsa acestui fapt acum; ciudată împunsătură. Nu doar ea întorsese spatele.

— Nu contează, spuse ea.

Neddie îi aduse o cană, o trânti în faţa ei, apoi plecă vesel ca de obicei.

— Bea-o tu, îi spuse lui Nick. Domnişoara… nu mă pot întoarce la muncă mirosind a alcool.

— Domnişoarei Everleigh nu i-ar plăcea? toarse Nick.

Ea îşi ţinu respiraţia. Nu avea de unde să ştie că lucra pentru domnişoara Everleigh decât dacă…

Simţi fiori reci pe şira spinării.

— Ai un spion, rosti ea. La casa de licitaţii?

El îi zâmbi blând.

— În afară de draga mea nepoată? Vai, ce bărbat suspicios aş fi, dacă aş crede că tu nu eşti suficientă. Luă paharul şi i-l puse cu forţa în mână. Vom ciocni pentru succes, spuse el. Lily a mea a avansat. E asistenta drăguţei patroane. Ridică şi el halba. *Sláinte!*

Abia gustă berea.

— De ce? De ce ţi-ar păsa ce se întâmplă la Everleigh?

— Eşti tu acolo. De ce nu mi-ar păsa?

Pentru un moment nu crezu că îşi făcea griji pentru ea. Nu de obicei. Dacă i-ar fi stat în fire, nu ar fi instruit-o niciodată să devină hoaţă, trimiţând-o în prima misiune la 13 ani.

— Nu ai niciun motiv să te temi pentru mine.

— Nu? O privi. Te pui cu viconţii şi duci de nas fete

bogate şi frumoase… cred că o cauţi cu lumânarea.

— Dar te-ai bucura să o păţesc, spuse ea cu blândeţe. O spusese destul de des. O pedeapsă binemeritată. Aştepţi să se întâmple, nu-i aşa?

El oftă.

— Aş fi bucuros să te văd unde îţi era locul, Lily. Atâta talent irosit, în vreme ce le lingi cizmele acelor bogătani. Se opri. Bineînţeles, nu ai făcut asta în ultima vreme. Ce te-a ţinut deoparte în ultimele săptămâni?

Îl cunoştea prea bine ca să-i scape intonaţia mieroasă din vocea lui. Era vocea pe care o folosea când interoga pe cineva, înainte de a recurge la forţă.

— Doar nu poţi… nu poţi să te îndoieşti de *mine?*

El îşi trecu degetul pe deasupra buzei halbei, gândindu-se.

— Spune-mi unde ai fost şi mă voi gândi la răspunsul meu.

Dumnezeule mare! Avusese coşmaruri cu privire la acest moment. Nu ştia totul despre afacerile lui, dar ştia totuşi destul. Faptul că o lăsase să îşi croiască propriul drum fusese un fel de miracol – dar era totuşi nepoata lui. Sângele trebuia să însemne ceva!

Sângele însemna *într-adevăr* ceva.

— Ştiu că mă credeai meschină. Dar să te trădez? Vai, trebuie să îţi închipui că sunt o nouă formă de jeg.

— Calmează-te! Sorbi lung din halbă. Nu eu sunt cel care a spus-o.

— Oh? Ce-ai vrut să spui? Să-mi vorbeşti ca şi când aş fi… Nu îi venea în minte nicio insultă îndeajuns de gravă. Un *McGowan…*

— Ei, hai, spuse el repezit. Printr-o casă de licitaţii trec mulţi bani. Mi-ar fi atras oricum atenţia, cu sau fără tine. Dar când pleci în călătorie fără ca măcar să-ţi iei la revedere… Sigur că unchiul cade pe gânduri.

— Ei bine, să nu mai cadă. Îşi dădu seama că strângea paharul în mână şi îl trânti pe masă. Am fost la moşia lui Lord Palmer. Nu avea rost să mintă, căci adevărul avea să îi aducă mai multe foloase. Cel care m-a prins este

cel care mi-a dat slujba pe lângă domnişoara Everleigh. O ajut să îi pregătească proprietatea pentru licitaţie.

Expresia lui Nick nu se schimbă deloc.

— Curios din partea lui, spuse el. Să invite o hoaţă cunoscută sub acoperişul lui.

— Şi în patul lui, dacă ar fi, după el.

Faţa unchiului ei se întunecă.

— Aşa iei înapoi documentele acelea?

Simţi o plăcere duşmănoasă văzându-i reacţia. La *asta* o împinsese el. Pe propria lui nepoată.

— Poate că da.

Strânse din maxilar. Scoase o răsuflare şuierătoare, apoi mormăi:

— Şi vrei?

Nu avea să-şi împingă răzbunarea mai departe. Dacă Nick credea că Palmer intenţiona să o forţeze, avea să i-o plătească, fără să-i pese de rangul acesteia. Faptul că Palmer era lord i-ar aduce probabil lui Nick o bucurie şi mai mare. Dar, cu toate acestea, adevărul era greu de rostit.

— Da, şopti ea. Dumnezeu să mă ajute! Vreau prea mult.

El făcu o grimasă.

— Ah! Dădu restul paharului pe gât şi se şterse la gură cu dosul mâinii. Ei bine, atunci. Atunci este un alt fel de nesăbuinţă.

— Idioţenie, şopti ea. Ştiu.

El o privi printre gene.

— Ai grijă, Lily! Bogătanii aceştia nu sunt ca noi. Nu ne văd ca pe nişte oameni obişnuiţi. Te va folosi şi te va arunca fără să îl doară capul după aceea.

— Ştiu.

Se ridicase în picioare, deşi nu îşi amintea când. Uşurarea îi dăduse aripi. Şi vedea pe chipul lui Nick că nu se mai îndoia de ea. În schimb simţea… milă.

Se ridică să o conducă.

— Ştii cum se face, sper. Îşi drese glasul. Ca să eviţi complicaţiile, vreau să spun.

Stânjeneala lui o făcu să roşească. Cerule! Întreba

dacă ştie cum să evite sarcina.

— Da, da, desigur.

La ieşire se opri cu mâna întinsă pe uşă.

— Vorbesc serios, spuse el. Pot aranja să vorbeşti cu cineva. Peg Mulry te-ar ajuta.

Avusese grijă de ea când era mică. Acum îşi câştiga traiul la un bordel de lux.

— Te rog, nu, spuse ea cu vocea înăbuşită şi împinse uşa.

Lumina puternică a zilei care năvăli deodată îl făcu pe Nick să îşi mijească ochii.

— Frumuseţea nu ţi-e de folos, spuse el repezit. Dacă vrei o carieră, un copil i-ar pune capăt.

— Ştiu asta. Ieşi în stradă. Dar mulţumesc mult, unchiule, eşti foarte amabil că te gândeşti la mine.

El râse.

— Amabil, nu-i aşa? Iar acum te pregăteşti să o tuleşti fără să laşi nicio urmă. Aşa le plac bogătaşilor femeile? Să fie neghioabe fără minte? Clipi din pleoape. „Ce-i ăla mădular, milord? Nu am auzit niciodată de aşa ceva”.

— Eşti îngrozitor!

Se întoarse să o apuce pe strada principală, sesizând doar în ultima clipă expresia dură de pe chipul lui. Prea târziu pentru a prinde de veste. O mână o prinse de cot.

— Ce Dumnezeu, o repezi Palmer, faci aici?

Capitolul 10

Pentru un moment îngrozitor fu sigură că Nick va sări la bătaie. Aruncă o privire criminală spre Palmer, care o strângea de braţ.

— Lord Palmer! spuse ea tare. Ce surpriză plăcută!

Privirea lui Nick se ridică spre ea. „Întoarce-te”, îl imploră ea în tăcere. „Du-te odată!”

Se întoarse în cârciumă, trântind uşa.

— Un prieten de al tău? întrebă Palmer.

Ea încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui era ca de menghină. Dumnezeule mare! Străzile erau pline de ochi. Ultimul lucru de care avea nevoie era un salvator care să intervină, spunându-i pe un nume pe care Palmer să nu-l recunoască.

Îşi puse mâna pe mâna lui, sprijinindu-se de el afabil.

— Mă urmăreai? întrebă ea zâmbind.

Îşi miji ochii de leu privind-o.

— Evident.

— Atunci mă vei conduce la Gara Paddington?

Un muşchi îi tresari pe maxilar. Privi spre cârciumă.

— Poate că ar trebui să mă prezinţi mai întâi.

Nu. Neddie’s era fieful lui Nick. Indiferent care ar fi fost pricina, nu ar fi cedat niciun centimetru în locul acela. Dacă Palmer intra şi îl înfrunta, lucrurile ar fi devenit urâte într-o clipă.

— Te rog, spuse ea dintr-o suflare. Dar el părea răzvrătit. Îi vorbi ca unui soldat, repede: Ai nevoie de oameni care să te acopere pentru a intra în locul acela. Şi nu are rost oricum. Îţi pot explica.

După un moment, postura lui se mai relaxă puţin.

— Sunt sigur că poţi, spuse el pe un ton egal. Ceea ce mă preocupă este dacă poţi spune adevărul.

Dar o întoarse către strada principală.

La următorul pas, un strigăt ascuţit străpunse aerul. Un băieţaş sări în picioare de pe o verandă din apropiere.

— E Kit! ţipă el. Eşti Kit, nu-i aşa! Uitaţi-vă, Kit!

De pe o străduţă apăruse o minge. Lilah îşi făcu curaj. Străduţa aceea era locul în care se ascundeau derbedeii de Nick, care îi trimitea la şcoală dacă îi prindea.

După cum se aştepta, în următorul moment, o bandă de copii dădu năvală în drum, înconjurându-i.

— Dumnezeule, mormăi Palmer, căci se aflau în centrul unei mulţimi, înconjuraţi de mânuţe care trăgeau de ei, bălmăjind rugăminţi de a le strânge mâna, de a le da autografe şi câte o monedă…

Această ultimă solicitare prilejui o pauză din pricina şocului, urmată de o rafală de acuzaţii stridente. Cineva îi

dădu un ghiont în umăr celui care lansase ofensa, făcându-l să dea cu turul de pământ.

— Nu cere bani! strigă o fetiţă. Idiotule, este Kit al nostru. Este un erou.

— Fără lovituri, tună Palmer.

Edictul făcu să se aştearnă brusc tăcerea peste micuţa mulţime; o duzină de chipuri murdare se ridicară, uimite că eroul lor vorbea cu ei.

Lilah încercă să scape. Palmer o strânse şi mai tare de cot.

— Nu te clinti, spuse el încet. Apoi, dregându-şi glasul, privi pe deasupra găştii zdrenţuroase. Aş fi bucuros să vă strâng mâinile, spuse el. Dar mai întâi aliniaţi-vă ca nişte soldaţi adevăraţi.

Banda începu să se agite frenetic, înjurându-se unii pe alţii într-un limbaj care îl făcu pe Palmer să facă ochii mari. Ce situaţie ridicolă! Ea îşi înăbuşi râsul. Deasupra, storurile se deschideau în stânga şi în dreapta, iar la ferestre apăreau bărbaţi şi femei care îi priveau, strigând încurajări. Un bărbat li se alătură, salutând vitejia lui Palmer.

— Britannia! Britannia!

Fetiţa bătu din picior.

— Linişte acum, îi spuse ea trupei. Apoi, cu un zâmbet dulce spre Palmer: E bine aşa, domnule?

Banda reuşi să se aşeze într-un rând strâmb.

— Excelent, spuse Palmer. Întindeţi mâna acum. Sunteţi gata, soldaţi?

Lilah recunoscu feţele câtorva dintre privitorii de deasupra. Se trezi că îţi ţine respiraţia, rugându-se să fie discreţi, în timp ce era târâtă de-a lungul şirului de Palmer care o ţinea de umăr. Cu mâna liberă, împărţea strângeri de mână.

Excelentă postură, îi spuse el unui admirator pistruiat. Bărbia sus, aşa, foarte bine, îi spuse altuia.

Ultimul şi cel mai mic dintre băieţaşi îl salută cu mâna tremurătoare. El i-o strânse cu hotărâre.

— Satisfăcător?

Băieţaşul încuviinţă din cap.

— Da, domnule.

Palmer scoase un pufnet ciudat. Îşi dădu seama că se chinuia să nu râdă.

— Excelent! Acum mărşăluiţi cu toţii, cu curaj, spre şcoală.

Le pică faţa tuturor. Apoi, într-o rafală de chicoteli, copiii se împrăştiară în toate direcţiile, luându-şi mingile şi jucăriile aruncate din mers.

— Mă bucur că găseşte cineva situaţia amuzantă, mormăi el, trăgând-o pe Lilah spre şosea.

— Da, şcoala este cea mai bună glumă din câte există prin părţile acestea. Hai să mergem, adăugă ea printre dinţi. Eşti pe cale să-mi rupi braţul.

El slăbi strânsoarea.

— Ar trebui să-ţi faci griji pentru gâtul tău. Ştii unde eşti? Nu e un loc în care să faci o plimbare după-amiaza.

Ea îl privi uluită.

— Te temi de copii, aşa-i?

Christian privi spre drumul dinainte, strângând din buze.

— Ce făceai aici, Lilah? Cine era bărbatul acela?

Minciuna îi veni adusă de o inspiraţie divină.

— E cumpărătorul meu.

— Cumpărătorul tău, spuse el sec.

— Da, vin aici să vând bunurile pe care le fur.

— Dumnezeule!

Îi dădu drumul la cot, de parcă l-ar fi ars. Nu avu decât un scurt moment să-şi dea seama că se simţea rănită, ca o proastă. Se uita la ea de parcă avea lepră.

Apoi îşi aşeză mâna pe mijlocul ei, apăsând ferm pentru a o încuraja să ţină pasul.

— Şi ce, spuse el încordat, ai venit să vinzi astăzi? Ceva de la Buckley Hall, presupun?

Dumnezeu să o ajute! Nu voia să creadă că furase de la el. Dar altă scuză mai bună nu găsise.

— Doar un sfeşnic, spuse ea încet. Domnişoara Everleigh nu crede că e aşa valoros.

Trăsura lui aştepta pe strada principală. Lacheul de pe

scară părea palid şi agitat ca un iepure. Când îl văzu pe Palmer, scoase un oftat vizibil şi deschise uşa atât de nerăbdător, că Lilah se aştepta să sară din balamale.

Palmer aproape că o aruncă înăuntru. Închise portiera în urma lui, iar trăsura se puse în mişcare. La cât de iute se urnise, fără îndoială până şi vizitiul îşi închipuia că scăpase de o soartă îngrozitoare.

— E doar un cartier, spuse ea uluită. Locuiesc oameni aici. Cei mai mulţi nici măcar nu sunt infractori.

— Cu excepţia celor de faţă, i-o aruncă el.

— De ce eşti atât de furios? Îşi netezi fustele. Ştiai ce sunt din noaptea în care m-ai întâlnit.

— Şi, ca să te scuteşti de consecinţe, ai fost de acord cu un târg. Era vorba să nu o scapi din ochi pe Catherine.

Asta era problema. Acum trebuia să pară nu doar o infractoare lipsită de mustrări de conştiinţă, ci şi fără cuvânt.

— Se ducea la o librărie. Lilah încercă să ridice nepăsătoare din umeri. Nu avea chef să-mi împărtăşească secrete.

El strânse din maxilar. Scrâşni din dinţi, privind în altă parte, încet şi metodic, trase jaluzelele, acoperind fereastra stângă, apoi pe cea dreaptă. În lumina obscură, se întoarse spre ea.

— Ce să mă fac cu tine?

Lilah simţi fluturi în stomac.

— Vrei să o urmăresc peste tot? Nu voi face decât să o irit. Şi nu-mi va mai spune nimic.

Privirea lui o ţintui pe scaun.

— Ar trebui să ard documentele acelea. Să te învăţ ce preţ plăteşti dacă nu te supui.

Păcat că nu îl cunoscuse pe Nick, la urma urmelor. S-ar înţelege de minune, căci amândoi erau tiranici.

— E datoria ta să mă instruieşti?

— Dumnezeu ştie că ai nevoie de educaţie, mormăi el. Dacă eşti atât de nesăbuită cu viaţa ta încât să umbli prin cârciumile din East End, amestecându-te cu drojdia societăţii…

Drojdia societăţii! Deodată se înfurie. La Neddie’s erau oameni decenţi, şi mulţi dintre clienţii săi erau prieteni vechi.

— Drojdia societăţii!? Ca acei copilaşi, vrei să spui? Recunosc că au gusturi proaste la eroi, dar nu îi poţi condamna pentru asta. Cred ce scrie în ziare. Vai, probabil că *mă* cred semidivină, doar pentru că mă aflam în umbra ta.

Ea îi auzi răsuflarea şuierătoare.

— Vor vorbi despre asta?

— Că te-au întâlnit? Ea râse ironic. Le vor spune povestea nepoţilor, fără îndoială.

Nu înţelegea expresia de pe faţa lui.

— Şi cu tine alături de mine, spuse el pe un ton straniu, amar.

— Iartă-mă, spuse ea ţeapăn. Ce îngrozitor că numele tău este pângărit de asocierea cu mine!

— Oh, nu eu am de suferit.

Remarca o nedumeri, ca şi expresia lui întunecată, când se lăsă pe scaun, bătând cu încheieturile degetelor în lemn. Poc! Poc! Poc!

— Dacă aş fi decent, spuse el, te-aş lăsa la următorul colţ.

Încruntându-se, îl privi. Dar nu descifră nimic pe chipul lui întunecat. Îndepărtă perdeluţa. Intersecţia era blocată.

— Dacă mă părăseşti nu voi ajunge la tren la timp.

El clipi ca şi când s-ar fi forţat să revină cu gândul în prezent.

— Nu, spuse el. Te duc la Paddington.

Înseamnă că intenţiona să o păstreze? O invadă uşurarea, ca un râset. Îşi înlănţui mâinile, pentru a bloca imboldul de a-i mulţumi.

— Nu voi mai fura. Îţi promit!

— De ce te-ai osteni? Dar vorbi fără furie. Spune-mi ceva. Ziceai că ţi-ai ieşit din mână. De ce ai revenit la furat?

Îşi muşcă buza. Privirea lui pătrunzătoare, sobră părea să doboare ceva înăuntrul ei – un edificiu interior de care

avea nevoie pentru a se ţine departe de el.

— Nu ştiu.

— Ba da, spuse el. Şi vreau răspunsul. Ai talente, eşti cu adevărat inteligentă… Slujba asta pe lângă Catherine ar putea fi o adevărată oportunitate. De ce ai risca totul?

Ea clătină din cap şi se încruntă. Nu se simţea bine înflorind minciuna, adâncind înşelătoria, când o privea cu o asemenea…

— Orice te-ar mâna, spuse el, te pune în pericol. Bineînţeles că sunt oameni decenţi în Whitechapel. Dar *cumpărătorul* tău nu este unul dintre ei.

Grijă. O privea cu grijă. Pe chip, în glas. Grijă pentru *ea.*

De când nu mai simţise că îi ducea cineva grija? Şi ce prostie, ce glumă sinistră, că acela care simţea asta era *el!*

— Nu îţi face griji pentru mine! vorbi cu asprime, sfidător, privind în poală. Nu pot… „Să mă apăr de ea”. E plictisitor.

— Da, spuse el. Îi simţea ochii asupra ei. Nu îşi desprinsese privirea niciun moment. Văd cât de tare te plictiseşte. Atât de tare încât îţi dau lacrimile.

Ea trase aer în piept, îngrozită de atenţia lui. Şi-ar fi acoperit faţa dacă nu ar fi expus-o mai rău, cumva.

— Încetează!

— Bucuros, spuse el aspru. Nu am nevoie de asemenea lucruri care să mă distragă. Dar se pare că trebuie să îşi facă griji cineva pentru tine, dat fiind că tu eşti prea nesăbuită pentru a o face. Unde este familia ta, Lilah? Ar trebui să aibă grijă de tine mai bine de-atât.

Familia ei? Singurii oameni care îşi făcuseră vreodată griji pentru ea erau morţi. Unchiul ei nu se potrivea în rolul despre care vorbea Palmer. Din pricina lui Nick era prinsă în nebunia aceasta, ţintuită sub lupa unui bogătan care ar trebui să se distreze mai bine altfel decât disecându-i sufletul.

— Îmi pot purta singură de grijă.

— Sunt sigur că poţi. Te-am văzut cu un cuţit. Rămase tăcut un moment. Însă am învăţat ceva în război:

supravieţuirea depinde de noroc. Şi când îţi forţezi norocul îndeajuns de mult, întotdeauna iese prost. În cazul tău, se cam apropie funia de par.

Ea ridică ochii.

— Da. A început în seara în care te-am întâlnit pe *tine.*

El îşi miji ochii.

— Asta îţi spui? Pe când eu începusem să cred că sunt cel mai bun prieten pe care îl ai.

— De ce? Pentru că nu m-ai dat pe mâna poliţiei? Dacă ţi-ar păsa cu adevărat de siguranţa mea, mi-ai înapoia documentele acelea. Simţi că îi zvâcneşte gura. Nu vrei să mai fiu în pericol? Atunci dă-mi-le acum şi lasă-mă să plec!

— Poate că aş face-o. Dacă aş crede măcar o clipă că nu te vei întoarce cu ele în Whitechapel. Zâmbi brusc, cu cruzime. Sau poate că nu aş face-o. Poate că adevărata problemă este că nu ştii de cine să te temi.

Îşi ţinu respiraţia când el veni mai aproape de ea pe banchetă.

— Poate, spuse el, am fost prea blând cu tine.

Îi puse mâna pe gât, mângâindu-i jugulara cu degetul mare, în timp ce o privea cu ochii aceia aurii scânteietori. Ochi de leu. Ochi de prădător.

Încercă să se întoarcă în cealaltă parte. O prinse de bărbie, ţinând-o pe loc.

— Ar trebui să fiu mai puţin blând cu tine, murmură el. Aici am greşit. Un diavol vrea documentele acelea? E un şobolan josnic cu armă, Lilah. Un pluton de poliţişti l-ar putea doborî. În vreme ce eu… îşi strecură mâna în părul ei, strângând cu putere. Am un motiv mult mai temeinic să fiu ticălos decât ar putea visa un şobolan ordinar. Iar poliţia nu mă poate atinge. Sunt erou, la naiba. Te-aş putea arunca în temniţă fără să ridic un deget. Te-aş putea târî pe străzi, iar oamenii ar aplauda.

Ea trase cu greu aer în piept.

— Încerci să mă înfricoşezi?

Îi trase fruntea spre a lui.

— *Da.* Cuvântul îi atinse buzele ca un sărut. Să-ţi fie teamă. Teme-te de *mine!* Ar fi mai înţelept. Şi mult mai

plăcut pentru tine. Gândeşte-te: nu mai trebuie să dai fuga în mahalale. Nu mai trebuie să le dai socoteală tâlharilor. Îşi desfăcu degetele din părul ei; îi atinse obrazul cu încheieturile degetelor. Gata cu minciunile, adăugă el. Gata cu hoţiile! Doar… supunere.

Cerule mare! Îl privi ţintă. Nu o speria. Dar cuvintele lui despre putere – era cel mai erotic discurs pe care îl auzise vreodată.

Îl atinse foarte uşor. Îşi aşeză palma pe pieptul lui. Şi ca şi când ar fi fost un semnal, se repezi la ea.

Sărutul fu profund şi carnal. Căzu în el, în întregime – limba lui în gura ei, a ei în a lui; cerând, cuprinzând, luând. Voia *asta.* Veni peste ea când ea se lăsă în jos, prinzându-i faţa, deschizându-i gura mai mult. „Ia-mă!” Voia să cedeze.

O împinse pe banchetă, venind deasupra ei, lipindu-şi torsul de al ei. Îl cuprinse cu braţele, iar el îi ridică fustele, ţintuindu-i piciorul în spatele genunchiului. Se certaseră? Acum se înţelegeau perfect. Îi strânse şi îi mângâie coapsa, iar ea îşi dezgoli gâtul pentru el; acceptă instantaneu invitaţia, lingându-i gâtul. Fiindcă ea se foi, el se repoziţionă, astfel că umflătura erecţiei o apăsa în locul în care i se împreunau coapsele. Şoldurile lui se mişcau, o promisiune tăcută sau o ameninţare: era cât se poate de capabil să o satisfacă. Avea să primească fiecare centimetru.

Îşi dădu ochii peste cap, poate. Mai târziu avea să se întrebe de ce amintirea acestui moment, această eternitate febrilă, era compusă doar din senzaţii şi sunete. Materialul rupt – palma lui, atât de fierbinte prin pânza subţire a pantalonaşilor ei, arzându-i interiorul coapsei, dinţii care o muşcară de partea de sus a umărului.

Iar apoi degetele care se strecurară iscusite şi îndrăzneţe prin deschizătura pantalonaşilor ei. Ea icni şi se arcui. Ştia ce face. Toate poveştile pe care le spuneau fetele se legau deodată. O deschise ca pe o floare. Găsi locul care o făcea să pulseze. Ceea ce considerase întotdeauna a fi nesăbuinţă la alte femei, un risc pe care nu merita să şi-l asume, se dovedi a fi cea mai bună decizie pe

care o luase vreodată – să-şi desfacă picioarele şi să îl lase să o atingă. Trupul ei se reconfigură. Deveni un instrument al plăcerii, la care el cânta cu mângâieri insistente.

Voia mai mult. Îl prinse de talie, simţindu-i prin straturile de haine muşchii tari de pe spate. Voia ca forţa erecţiei să înlocuiască promisiunile chinuitoare ale mâinii lui. Gemu cerându-i ceva, iar el îi cuprinse buza de jos, avertizând-o. Dedesubt, degetele lui o pătrundeau, simţind o uşoară presiune arzătoare şi delicioasă, când o desfăcea, deschizând-o şi lărgind-o.

— Linişte, spuse el răguşit, iar ea îngheţă; el apăsă foarte tare şi ea tresări spasmodic, o dată, apoi încă o dată, în jurul degetelor lui. Deschise ochii, năucă.

O privea ţintă, cu faţa întunecată şi răvăşită, cu părul ciufulit şi buzele ude de ale ei.

— În privinţa asta eşti obedientă, spuse el. Poate ar trebui să facem sex ca lumea.

Cuvintele o făcură să simtă un fior – fierbinte şi lichid, apoi, după ce plăcerea se disipă, îngrozitor. Rece.

Îl îndepărtă, împingându-l de umeri. El o lăsă. O apucă de glezne, coborându-i-le de pe bancă. Fustele căzură, acoperindu-i picioarele tremurătoare de aerul rece.

O studie cu o intensitate nemiloasă. Deodată era greu să îi întâlnească privirea.

Închise ochii, copleşită de premoniţia puternică a unei suferinţe. Lumea îşi recăpăta contururile, iar raţiunea revenea nemiloasă, cu paleta ei alb-negru.

— Facem? întrebă el.

Îi auzi vocea răguşită. Deschizând ochii, îi văzu faţa încordată. Era departe de a fi netulburat. Gândul acesta era o alinare pentru demnitatea ei lezată şi îi alimentă brusc furia. Îşi drese glasul.

— Nu, spuse ea. Nu eşti tocmai ticălosul care aspiri să fii.

Ochii lui luciră.

— Nu îţi pierde curajul. Într-una din zilele acestea te voi surprinde.

Trase aer în piept, făcându-şi curaj.

— Ai făcut-o deja. Îmi doresc doar să nu-mi fi plăcut.

Un muşchi îi tresări pe maxilar în timp ce se retrase pe locul său. Dar nu răspunse. La urma urmelor, ce răspuns putea să dea când ea recunoscuse. Ştia mai bine decât el cât de stânjenitor era pentru ea.

Trăsura încetini. Se aşezară la coadă, lângă trotuarul de la Paddington. Voia să strige sau să bată cu pumnul. În schimb, şi-l duse la buzele care tremurau. Cum de dobândise atâta putere asupra ei? Această putere nu avea nimic de-a face cu şantajul.

— În privinţa celeilalte chestiuni, spuse el cu un calm înfricoşător. Şobolanul ordinar. Îl voi distruge pentru tine. Poate fi plata mea. Putem să uităm cu totul de documente.

Nu mai auzise niciodată nota aceea sălbatică în vocea lui. Dădu roade unde ameninţările sale dăduseră greş. În sfârşit, simţea frică.

Nu voia să intre în război cu Nick. Nu-şi dădea seama cine va câştiga. Nu-şi dădea seama… cine ar vrea să câştige.

— Nu, spuse ea. Vreau înţelegerea noastră iniţială. Asta e tot.

— Păcat, spuse el după un moment. Mi-ar fi plăcut.

*

— Ar putea să fie mâna braconierilor.

Howard Stowe fusese subordonatul lui Christian în Afganistan; recent, îşi pusese abilităţile de cercetaş în slujba supravegherii perimetrului de la Buckley Hall. Îl conducea acum pe Christian într-un pâlc de stejari, unde fluturi cu aripi strălucitoare şi păsări cântătoare zburătăceau pe sub ramuri.

— Nişte braconieri foarte proşti, spuse Christian.

Furia şi propria sa voce îl făcură să se oprească. Se întorsese de la Londra foarte târziu cu o seară în urmă şi alesese să se retragă cu o sticlă de whisky decât să îşi pună înfrânarea la încercare chemând-o pe Lilah la un raport mai detaliat. Nu mai avea încredere în sine în preajma ei.

Judecata lui nu mai era limpede. Şi trebuia, pentru Dumnezeu, să poată avea încredere în sine. Pentru familia sa, trebuia să rămână neclintit.

— Da, spuse Stowe, nu e un loc bun pentru capcane, tocmai pe potecă. Şi nu am văzut niciodată iepuri prinşi cu un asemenea efort.

Christian îngenunche la marginea gropii, dând deoparte covorul de ramuri care o acopereau.

— Dumnezeule! Pe fundul gropii se vedeau şase ţepuşe ascuţite. Da, cam mult pentru un iepure. Ce adâncime are? Îşi miji privirea. Doi metri?

— Îndeajuns de adâncă pentru a prinde un om. Stowe se ghemui lângă el. A fost nevoie de ceva forţă pentru a o săpa.

— Sau de nebunie curată. Christian cercetă împrejurimile. Acolo! Se ridică şi pătrunse printre desiş. La şapte paşi de groapă, ascunsă printre copaci, era o movilă de pământ care fusese excavată.

Howe fluieră.

— Au tras, nu glumă, să îl mute.

Şi luase şi timp. O hotărâre criminală. Christian privi înapoi de unde veniseră. Turnuleţele de la Buckley Hall erau vizibile peste deal. Casa era foarte aproape, la nici cinci minute distanţă. Se întoarse, scrutând vâlceaua, suflând greoi pentru a-şi controla furia. Ce mare noroc că domnişoara Catherine Everleigh se dovedea a fi atât de dedicată muncii ei! Nu se încumetase să iasă nici măcar o dată. Iar asistenta ei…

Strânse din fălci. Lilah ieşise la plimbare singură, în ziua aceea în care o găsise strănutând în hol. Dacă nu ar fi apucat-o alergia, ar fi putut foarte bine să o apuce în direcţia aceasta. Era cea mai uşoară cale spre pădure.

— Trebuie să presupunem că vor mai fi şi alţii. Pune-l pe Potter de pază.

Un alt membru al vechiului regiment, Potter era neobişnuit de iscusit când venea vorba să simtă dincotro ar putea veni ambuscada inamicului.

— Aşa voi face. Şi, dacă-mi permiţi, mă voi duce la

cârciuma din sat astă-seară, să dau de veste ca să speriem braconierii. Stowe scuipă un jet lung de tabac mestecat. Nu e singura capcană pe care am găsit-o. Mai sunt câteva de-a lungul proprietăţii. Nu vreau să se furişeze nimeni noaptea să ridice iepurii şi să se trezească într-una din *astea.*

— Sau la capătul care nu trebuie al unei puşti, spuse Christian încet. Înarmează-te, oriunde ai merge!

— Da, să trăiţi!

Îşi dădu seama că Stowe stătea drepţi, aşteptând ordine sau să i se spună pe loc repaus. Greu scapi de vechile obiceiuri.

— Avertizează-i, spuse Christian. Dar nu le spune prea multe despre cauză. Dacă ajunge la urechile magistratului, va dori să ştie cine a făcut-o. Nu vreau ca vreun flăcău din zonă să putrezească în închisoare pentru răul altcuiva.

Surprinse zvâcnetul mâinii lui Stowe – un impuls cenzurat de a saluta. Stowe văzu că remarcase şi zâmbi spăsit, dând la iveală ghemotocul de tutun din falcă.

Christian începu să-şi răsfrângă mânecile.

— Haide să o acoperim, spuse el.

— Oh, nu trebuie să mă ajutaţi, domnule.

Christian clătină din cap. Nu avea linişte până când nu termina cu nenorocirea aceasta.

— Du-te şi întreab-o pe doamna Barnes unde găseşti o lopată, încep cu ţepuşele.

În timp ce Stowe începu să urce dealul, el se lăsă cu grijă în groapă. Smulse prima ţepuşă din pământ, apoi o ridică în lumină. Ţepuşa de stejar fusese ascuţită în aşa fel încât să pătrundă prin muşchi şi tendoane.

Simţi venin în gură. Lilah nu mai fusese niciodată la ţară. Ce întâmpinare frumoasă ar fi fost asta! Cât ar fi zăcut aici, sângerând, strigând fără să-i răspundă nimeni, până murea?

Imaginea îi veni în minte, un coşmar la fel de limpede precum ţepuşa din mâna lui. Strigătul ei după ajutor. Chipul ei întorcându-se în sus, spre lumină. Sunetul frunzelor strivite sub talpă. Faţa lui Bolkhov acoperindu-i raza vizuală.

De o mie de ori de la moartea fratelui său văzuse astfel de coşmaruri. Dar pentru prima dată, nu mama sau sora sa sufereau. Doamne! „Stai departe de *Whitechapel”,* îi spusese el lui Lilah. Dar nici la Buckley Hall nu era mai în siguranţă, iar el nu era cu nimic mai puţin periculos decât vreun tâlhar din East End. O adusese în calea unui nebun, la urma urmelor.

Aruncă ţepuşa peste marginea gropii. Dacă descoperirea acestei capcane înfiorătoare dovedea ceva, acela era că nu îşi putea îngădui să se lase distras. Bolkhov nu voia să îl ucidă pe el. Altfel nu ar fi nevoie decât de un glonţ. Ceea ce intenţiona lunaticul era să îl terorizeze şi să îl tortureze. Nimeni din apropierea lui Christian nu era în siguranţă.

Ţinând cont de asta, ce mai conta frământarea lui interioară? Se imaginase pe un pat de cuie cu o seară înainte – sau pe un grilaj, zbătându-se agonizant sub biciuirea unor porniri contrare: furie faţă de nesăbuinţa ei, mânie faţă de tratamentul brutal pe care i-l aplicase ei şi, cel mai rău dintre toate, dorinţă. Dorinţa de a o atinge din nou. Dorinţa, Dumnezeu să-l ierte, de a o cunoaşte dincolo de atingere. Dincolo de sex sau de ceartă. Dincolo de orice atât de simplu.

Acesta era adevăratul său păcat. Capcana aceasta nenorocită i-o arăta clar. Căci ce putea realiza atrăgând-o, în afară de satisfacţia temporară a poftelor trupeşti şi alte posibilităţi mult mai întunecate şi mai durabile, pe lângă asta? Nu avea un turn pentru ea. În schimb, îi putea aduce moartea.

Infernal era că, dacă ar respecta-o mai puţin, dacă ar fi mai puţin inteligentă, mai puţin desăvârşită şi chiar, poate, mai puţin iscusită în amăgiri – ceea ce îl scotea din sărite – nu ar fi vrut să o cunoască niciodată. Şi ar fi pus-o în pericol acum fără să stea pe gânduri.

Căci *era* un ticălos. Nu îi păsa de nimeni în afară de ai lui. Soarta lui *Catherine* nu îl tulbura deloc. Nu stătea treaz noaptea făcându-şi griji din pricina ei.

Iar oamenii îl numeau erou.

Înjurând, smulse restul ţepuşelor. Când se întoarse Stowe, îi ceru lopata şi îi spuse omului să plece. Dar astuparea gropii nu era o pedeapsă suficientă. Cele două femei de la Buckley Hall meritau mult mai mult.

Capitolul 11

— Nu e de-a dreptul îngrozitor.

Nu e de-a dreptul îngrozitor! Fusese rostit vreun verdict mai satisfăcător până atunci? Ascunzându-şi un zâmbet uimit, Lilah începu să pună ceştile în suporturile lor. Judecătoarea ei se întoarse, cercetând restul încăperii prăfuite. Poc-poc-poc se auzea creionul domnişoarei Everleigh pe tăbliţa pe care o purta cu ea.

— Aici vom aranja lucrurile, spuse ea, iar vocea ei reverberă între pereţii goi. Vom începe cu cele mai casante obiecte – argint, porţelan, toate mărfurile delicate. Mai ai încă lista?

— Chiar aici, domnişoară.

Faptul că îi fusese încredinţată părea încurajator, de asemenea. Acum că terminaseră de căutat şi începuseră munca mai detaliată de evaluare, dispoziţia domnişoarei Everleigh se mai îndulcise. Starea ei, observase Lilah, era exact precum munca pe care o făcea; dacă înainta în ritm satisfăcător, uneori reuşea chiar să zâmbească.

— Ai o treabă destul de simplă, spuse domnişoara Everleigh. Atenţia i se îndreptă spre vaza pe care o împacheta Lilah. Ai grijă! Nu o strânge prea tare!

— Da, domnişoară.

Lilah strânse capătul liber al pânzei în jurul buzei vasului, apoi o aşeză cu grijă într-o lădiţă plină cu rumeguş. Era ultimul obiect din porţelan, şi era recunoscătoare. Faptul că manevra obiecte care valorau sute de lire o făcea să fie foarte nesigură pe ea.

Cercetară împreună porţelanurile care mai trebuiau catalogate, un teren minat de vase întinse pe podea.

— Vei lua farfuria englezească, spuse domnişoara Everleigh. Doar porţelanuri simple. Eu voi începe cu cele fragile. După ce ai etichetat un obiect, vei scrie o scurtă descriere. Concentrează-te asupra distincţiilor care ar putea mări valoarea unei piese – şi asupra imperfecţiunilor care ar putea-o scădea. De exemplu, vaza aceea pe care tocmai ai pus-o deoparte. Ce ai observat înainte de a o împacheta?

— O mică zgârietură în emailul de pe buză, spuse Lilah imediat. De-abia vizibilă.

— Extrem de vizibilă, o corectă domnişoara Everleigh, pentru clienţii care vor licita pentru ea. Ce altceva?

Ezitând, Lilah începu să desfacă pânza în care o învelise.

— Nu, spuse domnişoara Everleigh. Din memorie, te rog!

Era un test? Lilah spera că da. Un test însemna că domnişoara Everleigh vedea şansa ca ea să se afirme.

— Pietrele sunt agate şi jad. Stratul de sub email este foarte vibrant.

— Ce culoare?

— Roşu.

— Roşu precum cărămida? Roşu sângeriu? Roşu precum creasta unui…

— Precum cuprul, spuse Lilah.

— Da, întocmai. Este un exemplu clasic de porţelan Jihong. Domnişoara Everleigh privi spre lădiţă. Una din cele două duzini existente, mai exact.

Lilah făcu ochii mari.

— Şi m-aţi lăsat să o împachetez?

— Pari să ai mâini sigure. Ridică din umeri. Notiţele trebuie să fie în limbaj simplu. Descrierile mai înflorite sunt treaba editorilor catalogului. Ei ştiu cel mai bine cum să stârnească interesul publicului.

Ţinându-şi respiraţia, Lilah aşteptă. Toate aceste informaţii erau foarte interesante şi nu le aflase niciodată pe când era animatoare la Everleigh.

Însă instrucţiunile se terminaseră.

— Dă-i drumul, spuse domnişoara Everleigh şi ridică o

figurină de porţelan, ducând-o la locul ei de la masă.

Cu mişcări puţine şi elegante, întoarse figurina cu o mână, în vreme ce cu cealaltă începu să ia notiţe.

Lilah se apucă de treaba ei. Primele câteva minute, în timp ce se ocupa de ceşti şi farfurioare, fu extrem de conştientă de faptul că stăpâna sa o privea. Dar după ce se scurse o jumătate de oră fără a primi mustrări, se linişti şi începu să îşi vadă de treabă, ocupându-se de partea ei de porţelanuri.

Astfel că fu nepregătită când auzi remarca bruscă a stăpânei sale.

— Văd că Lord Palmer este interesat de tine.

Era cât pe ce să scape farfurioara. Blestemând în sinea ei, se încruntă concentrându-se asupra următoarelor notiţe. „Imperfecţiuni minore ale modelului: C-F-44. O ramură cu frunze este pictată cu o nuanţă diferită”.

— Ce vă face să spuneţi asta, domnişoară? Rareori îl mai văd prin casă.

De fapt, nu îl mai văzuse de când plecase din oraş ieri.

— Te întâlneşti cu el regulat, nu-i aşa? După-amiaza. Domnişoara Everleigh strâmbă din nas.

Servitoarele nu-şi pot ţine gura.

— El… La naiba cu bârfele! Nu – uneori mă invită să iau ceaiul cu el, dar eu…

— Ceai, spui? Vocea domnişoarei Everleigh era perfect neutră, deşi următoarele cuvinte îi dezvăluiră opinia. Sunt surprinsă. Voi, fetele, vă pricepeţi toate din minune să impresionaţi gentilomii.

Nu avea ce replică înţeleaptă să îi dea la *asta.* Calmându-şi respiraţia, Lilah se întoarse spre farfurioară. Era la fel de fină ca fundul unui copilaş. „Vedeţi, domnişoară, cât de mult mă dedic muncii”.

— Curios nume, fetele Everleigh. Domnişoara Everleigh scoase un râset firav. Mă întreb ce-ar fi spus bunicul meu dacă ar fi ghicit că peste ani casa lui de licitaţii va deveni locul femeilor care fac reclamă la pudră de dinţi pe omnibuze.

— Nu-mi pot închipui, spuse Lilah cu grijă. Armistiţiul lor, pricepu ea, se apropia de final. Nu am fost niciodată invitată să fac reclamă.

Cu un zâmbet neplăcut, domnişoara Everleigh o măsură.

— Nu, spuse ea, presupun că nu. Lilah râse. Nu voise să o facă, şi domnişoara Everleigh părea uimită. Ţi se pare amuzant? Mi s-a dat de înţeles că voi, fetele, vă înghiontiţi şi vă întreceţi pentru astfel de… oportunităţi.

— Unele dintre noi da. Fetele care doreau să atragă atenţia unor clienţi bogaţi visau, într-adevăr, la o astfel de faimă. Eu am sperat întotdeauna altceva.

Maxilarul domnişoarei Everleigh tresări, ca şi când s-ar fi gândit ce avea să spună.

— Cum ar fi?

Lilah intui că ar putea găsi o cale de reconciliere.

— Cel mai mare vis al meu este să fiu o femeie cu o profesie, aşa, ca dumneavoastră. Să fac o muncă care depinde de cunoştinţele mele, mai degrabă decât de… politeţea conversaţională, după cum v-aţi exprimat cândva. Am fost foarte fericită, domnişoară, când am aflat că urma să vă ajut aici.

Domnişoara Everleigh tresări vizibil. Apoi întinse mâna după o nouă miniatură, răsucind-o pe toate părţile, studiindu-i imperfecţiunile.

Dar părea că micuţa figurină, a unei păstoriţe care cânta la nai, nu avea nicio imperfecţiune. Încruntându-se, domnişoara Everleigh o aşeză în faţa ei.

— Nu se face, spuse ea, privind ţintă spre păstoriţe, ca o femeie să aibă o profesie. Ideea în sine pare…

O ofensase Lilah?

— Poate că nu este cuvântul potrivit. Iertaţi-mă, nu am…

Domnişoara Everleigh ridică privirea, cu o expresie atentă.

— Este un cuvânt cât se poate de potrivit, domnişoară Marshall.

— Ei bine.

Luptându-se să îşi înăbuşe un zâmbet prostesc, Lilah aşează ceaşca şi luă alta.

— Dar va fi nevoie de mult mai multă muncă, căci nu este suficientă o singură moşie pentru a deprinde cunoştinţele necesare, continuă domnişoara Everleigh ţeapăn. Am învăţat meseria asta de la naştere, ştii. Mi-am început educaţia pe când nu eram decât o copiliţa pe genunchiul tatălui meu.

— Da, domnişoară. Desigur. Nu aş visa…

— Iar preţul este mare, să nutreşti astfel de ambiţii. Eşti îndeajuns de drăguţă, domnişoară Marshall, în felul tău şi, poate că publicitarii nu te doresc, dar s-ar putea ca un bărbat decent să te vrea. Cu siguranţă, aceasta ar fi cea mai sigură cale… Cu condiţia ca oferta lui să fie satisfăcătoare.

Cuvinte îndrăzneţe, de la o moştenitoare protejată! Uimită, Lilah ridică privirea.

Domnişoara Everleigh ridică dintr-un umăr slăbuţ.

— Nu sunt naivă, spuse ea. Şi nici nu susţin practicile imorale. Sunt sigură că ai putea găsi un bărbat cinstit, un măcelar sau un… Părea că nu avea prea multe cunoştinţe despre meseriile mărunte şi se opri pentru moment. Un funcţionar la bancă, spuse în cele din urmă. Ca să te căsătoreşti, vreau să spun.

Între un măcelar şi un funcţionar era o mare diferenţă. Dar Lilah se îndoia că domnişoara Everleigh urmărea să primească lecţii în această privinţă. Încuviinţă din cap în tăcere.

— Nu este foarte interesant, spuse domnişoara Everleigh, să te gândeşti la siguranţă. Dar îmi pari o femeie practică – sigur prea înţeleaptă pentru a cădea pradă pericolelor prostiilor romantice, în cazul în care simţi că poziţia ta a slăbit, te vei gândi cu înţelepciune şi pe îndelete cum să te întreţii. Atracţia unui bărbat precum Lord Palmer este cu mult depăşită de pericolele implicite.

Uluită, Lilah înţelese în cele din urmă ce se întâmpla. Domnişoara Everleigh o avertiza să nu se lase sedusă.

Ei bine, era o dovadă de amabilitate. Demonstra că

nu era chiar atât de glacială pe cât părea.

— Înţeleg, spuse Lilah. Şi vă mulţumesc pentru sfat, domnişoară. Găsi curajul să profite de ocazie. Nu putea îngădui ca sentimentele pentru Palmer să intervină, nesăbuite şi inutile cum erau. Dacă pot îndrăzni s-o spun, cred că aţi înţeles greşit. Când am vorbit cu domnia sa, întotdeauna a fost despre dumneavoastră. Cred cu tărie că are… o afecţiune pentru dumneavoastră, domnişoară. Sunetul care ieşi din gura domnişoarei Everleigh nu putea să fi fost un pufnet. Vai, expresia ei era ascunsă de păstoriţa pe care o studia.

— O grămadă de gentilomi exprimă o mulţime de sentimente, spuse ea cu vocea înăbuşită. Dacă bagi în seamă sau nu sentimentele acelea este cu totul altceva.

Replica lui Lilah fu întârziată de o intuiţie. Să fi fost posibil ca această fată frumoasă să nu creadă în sinceritatea complimentelor admiratorilor să-i? Cu siguranţă ştia că era o tânără cât se poate de eligibilă. Nu cu sânge albastru, desigur, însă având în vedere frumuseţea ei şi zestrea imensă pe care ar aduce-o, o grămadă de aristocraţi ar lua-o bucuroşi în căsătorie.

— E adevărat că gentilomii sunt tentaţi să spună ce sună mai bine. Dar vă jur, domnişoară, interesul domniei sale mi se pare sincer. Mai mult, admiraţia lui arzătoare pentru munca dumneavoastră…

— Ajunge! Cuvintele tăioase îi retezară ca o lamă discursul. Nu am nevoie de prelegeri pe tema aceasta de la *tine.*

Lilah acceptă în tăcere mustrarea. După ce împachetă ultima ceaşcă, se ridică şi spuse:

— Vă pot ajuta cu porţelanurile de Sèvres, dacă…

— Abilitatea de a vedea ce este acolo – tonul aprig al domnişoarei Everleigh o opri în loc – de a vedea *exact* ce ai în faţa ochilor, în loc de ceea *ce* doreşti să vezi – aceasta este cheia unei evaluări adecvate.

Lilah se aşează încet.

— Da, domnişoară.

— Palmer nu are nevoie de bani. Obrajii netezi ai

domnişoarei Everleigh se îmbujorară. Nu este delicat să vorbesc despre asta, dar adevărul este deseori nedelicat. Palmer nu are nevoie de averea mea, iar dacă frumuseţea ar fi scopul său, există o duzină de frumuseţi eligibile pe piaţă, care ar fi mult mai dispuse decât mine să flirteze şi să zâmbească.

Ce bizară era conversaţia aceasta! Trebuia să susţină cauza unei femei pe care n-o plăcea chiar în faţa respectivei femei!

— Niciuna dintre ele nu se poate lăuda cu realizările dumneavoastră, domnişoară. Niciuna dintre ele nu ar şti nimic despre porţelanul Jihong, brocartul persan sau cum să scoată o moşie la licitaţie.

— Adevărat. Îi crezi pe clienţii de la Everleigh care spun că eşti frumoasă?

Instinctele lui Lilah se ascuţiră.

— Domnişoară? Eu nu…

— Care te flatează, domnişoară Marshall. Care te imploră să le acorzi un vals, doar pentru a-ţi şopti la ureche despre o casă în St. John’s Wood… Domnişoara Everleigh făcu o grimasă mică şi curioasă, ca şi când şi-ar fi înăbuşit impulsul de a voma. Care îţi promit o grămadă de bijuterii nepreţuite, laolaltă cu dragostea şi afecţiunea lor eterne. Îi crezi pe aceşti bărbaţi?

— Nu, domnişoară. Nu îi cred.

— Dar, cu toate acestea, mă sfătuieşti să cred un bărbat care pretinde că mă iubeşte pentru *abilităţile* mele. Care şi-ar putea alege pe oricine dintre frumoasele debutante, dar o preferă pe femeia care ar rămâne mai degrabă singură cu nişte piese reci de ceramică?

Cinismul acesta ar fi fost şocant, dacă nu i-ar fi fost atât de familiar. Lilah înţelegea acum principalul impediment din calea avansurilor lui Palmer: domnişoara Everleigh era la fel de pragmatică precum ea. Însă nu avea de ales decât să persevereze. Avea nevoie de cecurile acelea. Mai mult, trebuia să plece de lângă Palmer. Deja o ruina. Îi distrugea liniştea. În scurt timp nu va mai fi nevoie de unchiul ei ca să o facă fărâme.

Aşa că trebuia ca domnişoara Everleigh să accepte curtea lui Palmer.

— Domnişoară, chiar îl cred când spune că vă admiră. Minciuni, minciuni sfruntate. Nu părea convingătoare nici măcar pentru ea însăşi. Nu toţi bărbaţii sunt atât de superficiali pe cât sugeraţi. Asta era adevărat. Lord Palmer este un bărbat cu gusturi rare. Credea asta. Ce alt viconte i-ar fi vorbit ca unei prietene – iar apoi ar fi sărutato ca o fiară flămândă? Poate că timpul petrecut în armată l-a făcut să fie altfel. Să o urmărească până în Whitechapel. Apoi, în ciuda proastei lui dispoziţii, s-a oprit să facă pe plac unei bande zdrenţăroase de copii-cerşetori. Amintirea bunătăţii lui o înduioşă. Ei bine, probabil este cu adevărat extraordinar…

— Te plăteşte?

Lilah rămase cu gura căscată.

— Domnişoară? Nu înţe…

— A pus-o şi pe sora lui să îl ajute să mă curteze, aşa că de ce nu şi pe tine? Într-adevăr, chiar nu văd niciun alt motiv pentru care l-ai susţine cu atâta ardoare pe viconte. Domnişoara Everleigh vorbi foarte rapid acum. Sau… Dacă nu el, atunci îl văd pe fratele meu îndeajuns de disperat încât să te pună să faci asta. Şi Dumnezeu ştie că a încercat în multe alte feluri să scape de mine. De ce nu printr-o căsătorie cu Palmer? Îi aruncă un râset tăios. Desigur, mai există o a treia posibilitate, aproape prea tristă pentru a o lua în considerare, căci cât de jalnic ar fi să îţi închipui, chiar şi pentru o secundă, că ai avea de câştigat flatându-mă? Cât de tare să te amăgeşti, cât de dureros de ignorantă să fii cu privire la situaţia şi posibilităţile tale, încât să crezi că aş putea ajunge să te plac, să ţin îndeajuns la tine încât să îţi susţin visul ridicol! Căci te întinzi cu mult mai mult decât îţi poţi îngădui, închipuindu-ţi că ai putea dobândi vreodată o poziţie precum a mea. Ei bine, este atât de departe de condiţia ta socială, încât ar putea fi foarte bine un titlu princiar. Fiindcă, pentru a fi curator, domnişoară Marshall, trebuie să fii o persoană care are educaţie şi *gust.* Ei bine, asta fu îndeajuns. Lilah puse

mâinile pe masă şi se ridică în picioare.

— Ar fi într-adevăr jalnic, spuse ea, să încerci să stârneşti vreo emoţie mai caldă decât indiferenţa în inima ta! Ar trebui să mă socotesc norocoasă dacă voi fi scutită de dispreţul tău. Dar sunt de acord, da, cel mai jalnic ar fi să sper să ajung ca tine – căci eşti haină, domnişoară Everleigh, şi rece şi, mai presus de orice, cea mai nefericită femeie pe care am cunoscut-o vreodată, în ciuda faptului că ai toate avantajele din lume!

Domnişoara Everleigh se ridică, cu o postură magnific de ţeapănă.

— Ai terminat aici, spuse ea. Ai terminat la Buckley Hall şi la – se clătină, prinzându-se de masă – la casa de licitaţii. Du-te şi fă-ţi bagajul! Rămase fără respiraţie. Vreau să te urci în tren până la lăsarea serii.

— Nu. Lilah îşi duse mâna la gură, îngrozită. „Ce-am făcut?” Nu, te rog, îmi pare foarte rău, foarte…

Domnişoara Everleigh se prăbuşi la podea, cu porţelanurile spărgându-se în jurul ei.

*

— Cred că trebuie să fie vorba despre mâncare alterată.

Verdictul doctorului se auzi limpede după colţ. Doamna Barnes, care ieşise din camera domnişoarei Everleigh pentru a trage cu urechea, îşi acoperi gura cu mâinile.

— Nu se poate, îi şopti ea lui Lilah.

Ceva o făcuse pe domnişoara Everleigh să se îmbolnăvească foarte rău. Verificase de câteva ori, însă febra continua să crească. Doctorul Hardwick stătuse cu ea toată ziua, dar medicamentele sale nu păreau să îi uşureze deloc suferinţa.

— Restul casei este în pericol? se auzi vocea în surdină a lui Lord Palmer.

Lilah schimbă o privire alarmată cu doamna Barnes. Cea din urmă îşi duse mâna la frunte ca şi când ar fi vrut să

se verifice.

— Aceasta era şi grija mea mai devreme, spuse doctorul. Dar înţeleg că nu s-a îmbolnăvit nimeni. Era un semn încurajator. Mă face să cred că vinovatul este o mâncare contaminată, pe care nu a consumat-o decât tânăra doamnă.

— Ce ar fi putut fi? voi să ştie Palmer.

— Nimic din bucătăria mea, mormăi doamna Barnes.

Lilah îi făcu semn să tacă.

— Cea mai răspândită toxină este laptele contaminat, spuse doctorul. Dar Buckley Hall a primit întotdeauna lactatele de la ferma Elders şi am încredere în igiena lor. Personal? Suspiciunea mea se îndreptă spre bomboanele de ciocolată pe care domnişoara Everleigh le păstra lângă pat. A mâncat câteva astăzi.

— Înţeleg. Palmer făcu o pauză. Ei bine, îţi mulţumesc…

— Şi staţi liniştit, milord, nu voi sufla niciun cuvânt despre asta. Sora dumneavoastră nu trebuie să îşi facă griji din pricina aceasta.

— Sora… mea?

— O, nu mă înţelegeţi greşit! Sunt cât se poate de sigur că domnişoara Stratton a cumpărat bomboanele de ciocolată de la cel mai bun băcan. Cu toate acestea, vă recomand să o avertizaţi, în caz că a achiziţionat o cutie pentru ea însăşi.

— Mi-e teamă că nu înţeleg, spuse Palmer cu asprime. Sora mea n-a fost aici.

Doctorul se bâlbâi.

— Eu… Poate că mă înşel. Dar biletul era de la domnişoara Stratton. O invita pe domnişoara Everleigh să împartă bomboanele cu dumneavoastră…

— Ce bilet?

Doctorul părea din ce în ce mai panicat.

— Nu am intenţionat să trag cu ochiul! Le-am cercetat doar pentru a vedea dacă găsesc vreun indiciu cu privire la proveniența bomboanelor de ciocolată. Sunt sigur că domnişoara Stratton a intenţionat ca acestea să fie un… un

dar foarte plăcut! Însă, ştiţi, fiind expediate prin poştă, alimentele sunt expuse la tot felul de contaminanţi…

Palmer o luă pe după colţ cu viteză. Lilah şi doamna Barnes abia avură timp să sară din calea lui. Dispăru în apartamentul domnişoarei Everleigh.

Doctorul dădu fuga după el, strângându-şi servieta la piept.

Se opri lângă doamna Barnes.

— Nu am vrut să îl tulbur.

— Nu, spuse doamna Barnes încet.

Aşteptară toţi trei într-o tăcere mormântală până când Palmer apăru din nou, urmat de două servitoare panicate.

— Unde este biletul acela? le repezi el, în vreme ce servitoarele se adăpostiră după menajeră.

— Eu… Doctorul Hardwick privi spre doamna Barnes, care îşi desfăcu mâinile, părând neajutorată. Presupun că a fost aruncat cu dulciurile.

— Dar era semnat? întrebă Palmer poruncitor.

— De domnişoara Melanie Stratton, spuse Hardwick ezitant. M-am înşelat? Am presupus pur şi simplu după numele de familie…

— Iar biletul era pe adresa aceasta.

Un muşchi tresări pe maxilarul lui Palmer.

— La Buckley Hall? Întrebările lui căpătau o precizie succintă, militară. Sugera că eu ar trebui să fiu prezent pentru a gusta darul?

— Mărturisesc că nu m-am uitat la direcţie. Nu mi-a trecut prin cap…

— Da. Doamna Barnes îşi îndreptă umerii. Cu demnitatea unui martir înaintea plutonului de execuţie, se aşeză în faţa lui Palmer. Am văzut plicul. L-am aruncat în foc laolaltă cu bomboanele de ciocolată. Iertaţi-mă, milord! Nu am vrut decât să scap de blestemăţiile acelea.

Palmer răsuflă şuierător. În următorul moment, îşi recăpătă stăpânirea de sine pe deplin, redevenind imaginea întruchipată a politeţii.

— Mulţumesc, doamnă Barnes. E foarte bine de ştiut. Înclină din cap spre doctor. Pe mâine, domnule.

Plecarea lui îi lăsă într-o linişte plină de uluire, pe care doctorul se grăbi să o umple.

— Cineva trebuie să stea cu ea permanent. Aş prefera pe cineva care ştie carte, căci am instrucţiuni extrem de specifice pentru medicamentele ei. Îi înmână o foaie de hârtie doamnei Barnes, care se uită pe ea şi i-o dădu lui Lilah.

Ea trebuia să facă pe infirmiera? Femeia bolnavă o concediase în dimineaţa aceea.

Absentă, o urmă pe doamna Barnes în camera bolnavei.

— Să pună la îndoială bucătăria *mea,* mormăia femeia. Vai de mine, dar nu am servit mâncare stricată niciodată în toţi cei 66 de ani ai mei.

Domnişoara Everleigh zăcea pe un maldăr de perne, iar părul blond desfăcut îi înconjura ca un nor chipul tras. Doamna Barnes îi puse o mână pe frunte, încruntându-se la ce simţi.

— O supraveghez eu mai întâi, îi spuse ea lui Lilah. Vino să mă chemi după o jumătate de oră. Şi lasă instrucţiunile acelea.

— Da, doamnă.

Toate camerele bolnavilor miroseau la fel. Era imposibil să nu se gândească la Fiona. Recunoscătoare, Lilah se pregăti să plece.

Un strigăt slab dinspre pat o făcu să se întoarcă. Domnişoara Everleigh privea cu ochii mijiţi în direcţia ei.

— Este… domnişoara Marshall?

Doamna Barnes îi răspunse.

— Da, ea este. Îi îndepărtă părul de pe faţă. Ne-aţi speriat, nu glumă, domnişoară.

— Spune-i… să stea.

— Ce?

Lilah se apropie, panicată.

— Nu cred că vorbeşte serios, îi spuse ea doamnei Barnes. Nu putea suporta cămăruţa aceea sufocantă. Ai mult mai multă experienţă ca infirmieră decât mine!

— Vorbesc serios, îngăimă domnişoara Everleigh.

Domnişoară… Marshall. Stai!

Dar se urau! Nevenindu-i să creadă, Lilah privi ţintă spre cealaltă. Era o nebunie, desigur, să îşi imagineze că domnişoara Everleigh intenţiona să o pedepsească prin această rugăminte. O nebunie egoistă, paranoică. Dar ce talent avea să te lovească unde te durea mai tare!

— Se pare că are treabă cu dumneata, spuse doamna Barnes. Ai fost atentă când a explicat doctorul dozajul? Uite, mai citeşte o dată!

Lilah luă hârtia cu o mână tremurătoare. „Stingeţi toate luminile”. Era primul rând scris de doctor. „Nu trebuie să o tulbure nimic”.

— *Dumneata* eşti bine? întrebă doamna Barnes.

Obrajii lui Lilah ardeau. Fără îndoială părea laşă. Nu viaţa *ei* era în joc.

— Da. Sunt bine. Adunându-se, se aşeză pe scăunel. Domnişoara Everleigh închise ochii din nou. Părea palidă ca un cadavru. Lasă medicamentul pe masă.

Aşteptă până ce uşa se închise uşor în spatele femeilor. Apoi, cu o mână tremurătoare, stinse lampa şi lăsă camera să se cufunde în umbre.

Aşa. Întunericul nu era atât de rău. Domnişoara Everleigh era vag vizibilă din pricina palorii. Mirosul de boală, acru şi pătrunzător, plutea în aer.

Domnişoara Everleigh răsuflă cu greutate. Mâna îi zvâcni o dată pe cuvertură.

În mintea lui Lilah se înfiripă o amintire. Cu câtă disperare tânjise în noaptea aceea îndepărtată ca unchiul Nick să întindă mâna după ea. Să o scoată afară, în siguranţă… sau să o prindă pur şi simplu de mână, ca să nu se simtă atât de singură.

Îşi aşeză mâna peste palma domnişoarei Everleigh.

— Sunt cu tine, şopti ea. Nu plec încă.

*

Trecură minute sau ore. Dând deoparte perdeaua, văzu luna o vreme. Apoi dispăru şi timpul trecu greu.

Fiecare scârţâitură, fiecare şoaptă a vântului la ferestre o făceau pe Lilah să tresară şi să-şi amintească de fantoma care bântuia pe holuri. Dar nu apăru niciun spectru care să tulbure întunericul. Treptat, în timp ce Lilah asculta răsuflarea chinuită a domnişoarei Everleigh, se trezea dorindu-şi să fie altfel. Ar fi primit apariţia unui duh cu braţele deschise – chiar şi a unui demon, vărsând sânge. Dovada răutăţii lui Satan nu ar înspăimânta-o. Dacă răul lui era real, atunci la fel era şi Dumnezeu. Dacă vreun suflet era blestemat să bântuie pe pământ, atunci cu siguranţă altele se ridicau la ceruri.

Nu o abandonase pe Fiona. Făcuse tot ce putuse; nu se va învinovăţi pentru ce se întâmplase. Dar ar fi mult mai uşor de îndurat dacă ar fi sigură că sora ei nu murise înspăimântată – sau că, după aceea, se trezise din ghearele fricii în rai.

Să vină fantoma atunci. Se rugă pentru asta. „Arată-ne că putem spera la mai bine în viaţa de apoi. Arată-mi că vrei să o mântuieşti dacă o laşi să moară”.

Dar această filosofie eretică trecu neobservată de ceruri. Între timp, domnişoara Everleigh se înecă de patru ori în somn, ceea ce o obligă pe Lilah să o întoarcă pe o parte, ca să poată elimina fluidele nocive.

— E în regulă, murmură Lilah. Sunt aici.

O dată, domnişoara Everleigh deschise ochii şi vorbi:

— Otrăvită, îngăimă ea. Încercă să ridice capul înainte de a se prăbuşi din nou pe perne.

— Şşşt, nu te ridica acum! Eşti bolnavă, dar vei fi bine.

— Nu este… aici. Nu-i aşa? Te rog, verifică! E atât de… întuneric.

Lilah aprinse lumina.

— Nu e nimeni în afară de mine, domnişoară.

Ochii strălucitori, sticloşi de febră ai tinerei cercetară încăperea acoperită de umbre.

— Da, spuse ea. Singură. Nu… îl lăsa să intre.

— Pe Lord Palmer, vrei să spui?

— Fratele… meu. Mă va… ucide.

— Nu este aici, spuse Lilah încet. Nu îl voi lăsa înăuntru.

Tânăra închise ochii. Avea chipul tras din nou.

Febra putea produce halucinaţii, desigur. Dar pe Lilah o trecură fiorii o oră mai târziu, când apăru doamna Barnes bătând la uşă. Toată lumea ştia că Peter Everleigh respingea termenii testamentului tatălui său. Nu îl văzuse niciodată schimbând vreun cuvânt cald cu sora lui. Cine ştia cum o trata în spatele uşilor închise?

Când ieşi pe hol, se simţi de parcă s-ar fi desprins de un coşmar. Palmer se ridică de pe un scaun din apropiere, cu o lumânare arsă la picioare.

— Cum e? întrebă el.

Lilah se frecă la ochi şi se rezemă de perete.

— E mai bine, cred. S-a tot trezit şi a adormit la loc.

— Vorbeşte?

Deschise gura, apoi se răzgândi. Nu era treaba ei să vorbească despre delirul pe care i-l provoca boala lui Catherine.

— Doar prostii. Are încă febră.

Palmer strânse scaunul. Venele ieşiră în evidenţă pe mâna lui lată; încheieturile degetelor i se albiseră.

— Îşi va reveni, spuse el sec.

— Da, desigur.

Părea la fel de mohorât ca şi ea. Dumnezeule mare… îl citise greşit? Îi păsa totuşi de Catherine, cu adevărat?

Nu avea energie să se lupte cu gelozia ei stupidă şi ruşinoasă.

— Intră şi aruncă o privire dacă vrei!

— Nu, voi sta aici. Du-te şi dormi puţin!

Îi scăpă un râset straniu. Se simţea agitată şi tulburată, câtuşi de puţin obosită.

— O băutură mi-ar prinde mai bine.

El o studie un moment.

— Bine, răspunse. Nu mi-ar prinde rău nici mie.

Capitolul 12

Lilah se cuibări pe un fotoliu lângă foc, privindu-l pe Palmer mişcându-se de colo-colo prin birou – mutând hârtii de pe scaun pe masă, luând pahare din dulăpior, desfăcând o sticlă. Era liniştitor să îl privească. Trupul lui emana pricepere, putere. Se mişca uşor, cu o graţie cumpătată, degajat şi cu uşurinţă, ca un bărbat instruit să lupte.

— Poftim! îi oferi un pahar. Brandy, curat.

Ea răsuci paharul de picior, pipăind marginile ascuţite. Cristalul faţetat capta lumina focului, răsfrângând-o în puncte pâlpâitoare.

— Ai aşteptat pe hol toată noaptea?

El stătea pândind la fereastră. Ridicase perdeaua să privească.

— Nu am putut să dorm.

Haina aceea era o idee mai largă decât costumele lui obişnuite de la Savile Row. Buzunarul stâng atârna o jumătate de centimetru mai jos decât cel drept. În Whitechapel, ar fi observat semnul acela grăitor imediat.

Era înarmat.

— Niciodată nu dorm bine aici, spuse ea încet.

— De ce?

Ea privi spre fundul paharului şi ridică din umeri.

— Ah. Doamna mă respinge. Tonul lui era blând. Când ridică privirea, el îi zâmbi vag. Un alt secret de cercetat.

Îi mulţumea lui Dumnezeu că nu îi putea ghici cel mai tulburător secret: cât de greu era să-şi desprindă privirea de el. Stând lângă perdelele întunecate, cu lumina focului reflectată în coama leonină şi cu umbre căzându-i pe pomeţi, părea o figură mitologică. De pe o tapiserie medievală: eroul însângerat, căruia gheara dragonului îi lăsase o lungă cicatrice.

Pentru a dovedi că îşi putea desprinde privirea, Lilah se întoarse spre foc.

— Nu e un secret de ce nu pot dormi. E prea întuneric. În oraş este întotdeauna lumină undeva, nu-i aşa? Chiar şi pe cea mai fetidă străduţă din St. Giles, vei găsi o lampă

arzând în vreo fereastră sau o cârciumă care aruncă lumină afară. Dar aici, după ce adoarme toată lumea, nu e decât întuneric.

— Pentru unii e o încântare.

Nu pentru el. Umbla înarmat în propria casă.

— Pentru cine?

Păşea fără zgomot. Ca un vânător la pândă. Se aşeză pe scaunul de vizavi.

— Oamenii care vor linişte, spuse el. Oamenii care preţuiesc liniştea.

Îşi aminti de interviul din ziar în care susţinea că este unul din acei oameni. Dar minţise.

— Aşteptai doar astă-noapte? Sau stăteai de pază?

— Ambele.

Sinceritatea lui o sperie. Îşi aminti de temerile domnişoarei Everleigh cu privire la fratele ei.

— Eşti aici să o… protejezi?

El se lăsă pe spate, trăgându-şi faţa în întuneric.

— Nu-i aşa că ar fi nobil?

Lilah cântări întrebarea. Dacă suspiciunile ei erau corecte, juca un joc complicat, care presupunea să o spioneze pe Catherine Everleigh – ca să nu mai pomenească de „evaluatorii” care stăteau la pândă pe moşie cu cuţite şi arme. Treaba aceasta nu avea cum să fie curată. Cu toate acestea, nu îi dăduse decât dovezi care o făceau să îl considere decent şi să îl placă, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Masa dintre ei era plină de hârtii care ar fi putut-o ajuta să se decidă. Dar nu voia să se uite la ele. Îşi dădu seama că se hotărâse deja.

Ridică paharul în lumină înainte de a bea, admirând efectul.

— Cristal de Murano, îi spuse ea. Sfârşitul secolului al XVII-lea. Împachetase un pocal identic ieri. Probabil că ar trebui să-mi aduci un alt pahar din care să beau. Aş avea nevoie de salariul pe doi ani pentru a-l plăti.

El dădu pe gât jumătate de pahar, apoi se şterse la gură.

— Sparge-l dacă te face să te simţi mai bine. Nu dau doi bani pe el.

Venind de la altcineva, ar fi părut că se laudă cu averea sa. În schimb, păru o alinare. „Sentimentele tale merită mai mult decât preţul”.

Ea puse paharul jos.

— De cine ne păzeai azi-noapte?

— Am revenit la interogatoriu, nu-i aşa? Îi aruncă un zâmbet nesuferit. Prea bine, haide să jucăm! De ce te temi de întuneric?

— Nu mă tem! Bineînţeles că nu.

Se simţea stânjenită că ghicise.

— Păcat, spuse el după o pauză. Prefer temerile de genul ăsta. Temerile simple, care pot fi vindecate.

— Temerile tale nu sunt atât de simple, înţeleg.

El ridică din umeri.

— Eroii au temeri?

— Îmi imaginez că au duşmani. De-asta eşti înarmat?

Surpriza lui nu se văzu decât în vaga ezitare când lăsă paharul jos.

— Sunt?

— Buzunarul stâng. Un pistol, după greutate.

Susţinându-i privirea, se ridică şi îşi scoase haina. O aşeză pe biroul din apropiere, apoi trecu la jiletcă, privind-o în timp ce îşi desfăcea nasturii.

Nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcându-se. Era un proces diferit, mai agresiv decât în cazul unei femei. Trase de nasturi. Îşi scoase jiletca şi o aruncă. Într-o zi, soţia sa îl va privi dezbrăcându-se. Va admira felul în care îi stătea cămaşa pe umerii laţi, pe talia îngustă.

— Îţi place ce vezi? întrebă el încet.

— Da.

El nu se aşteptase să fie curajoasă. Înclină capul o clipă. Între sprâncene îi apăru o cută.

— Eşti bine?

Dispoziţia ei era, într-adevăr, bizară. Atâtea ore petrecute retrăind ce i se întâmplase Fionei şi ce însemna să fii singur, neputincios în faţa morţii. Camera bolnavei se

agăţa de ea ca un linţoliu.

— Ştii, spuse ea dintr-o suflare. Am ajuns să îndrăgesc casa asta. Privi în jur, uitându-se la lemnăria sculptată care împodobea tavanul, la covorul turcesc, la paravanul frumos de lemn din colţ. Şase generaţii s-au născut şi au murit aici. În ziduri există istorie.

— Şi schelete, fără îndoială. Palmer se aşeză din nou pe scaun. Fantoma se zbate încă să scape.

Nu. Nu existau fantome, spre mâhnirea ei.

— Mă îndoiesc. Cei din familia Hughley au iubit casa asta. Au explorat lumea ca să poată aduce comori cu care să umple holurile. Mi se pare foarte…

— Morbid? Privea spre foc, cu gura strânsă într-o expresie mohorâtă. Acum toate comorile lor vor ajunge la licitaţie. Toate aventurile lor vor fi uitate.

Ea se încruntă.

— Reconfortant, de fapt.

Ei bine… poate că domnişoara Everleigh nu era singura care îşi dorea să aibă un loc al ei, unde să fie mereu primită cu braţele deschise, nu pentru abilităţile şi realizările ei, ci doar pentru ceea ce este.

Indiferent cât de departe călătoreau, mereu aveau această casă unde se puteau întoarce.

— Adevărat. Te-ai întrebat vreodată de ce o schimbau atât de des?

— Domnişoara Everleigh spune că erau inovatori. Vizionari.

El o privi, iar focul îi umbrea faţa.

— Dărâmau mereu pereţii. O măreau, făcând noi drumuri pentru a scăpa. Nu e cine ştie ce inovaţie în asta. Cât priveşte viziunile, este visul claustrofobilor.

Ideea o tulbură.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, călătoreau pentru a scăpa de locul ăsta. Întinse mâna după sticlă şi îşi mai turnă nişte tărie în pahar. Puse sticla jos şi privi ţintă la ea. Se întorceau fără tragere de inimă, arzând deja de nerăbdarea de a pleca din nou.

Lui Lilah nu îi plăcea ideea.

— Era casa lor. Se ştie că erau o familie iubitoare…

— Este o casă, spuse el. Asta nu înseamnă că e un cămin. Iar familia… da, familia este importantă. Dar te poate constrânge mai rău decât patru pereţi şi o uşă încuiată.

I se strânse inima în piept. Cunoştea adevărul acela prea bine. Nu şi-ar fi imaginat că îl va auzi de la *el.*

— Îmi place versiunea mea mai mult. Avea nevoie de inspiraţia aceea. Să mi-i imaginez liberi şi îndrăzneţi, umblând prin lume, iar locul acesta aşteptându-i ca un far pe mare.

— Poate că ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Este o idee romantică, Lilah.

Lilah. Uneori era încă domnişoara Marshall pentru el. Nu înţelegea logica după care îi folosea numele. Nu ştia decât că, atunci când i se adresa cu familiaritate, i se strângea stomacul şi, pentru un scurt moment, devenea slabă şi nesăbuită.

Nesăbuită, într-adevăr. Ultima dată când conversaseră pe îndelete, o sfătuise să se teamă de el. Apoi se oferise să-i ucidă unchiul.

Faptul că îl credea că o putea face era… extrem de atrăgător. Nick nu avea nicio putere asupra lui – nici măcar puterea de a intimida. Cum să nu fie atrasă de asemenea imunitate, de o astfel de libertate perfectă?

Îşi drese glasul.

— Nu sunt deloc romantică.

Departe de ea aşa ceva. Era, într-adevăr, o femeie cu sânge rece, dacă putea dori un bărbat pentru abilitatea lui de a ucide.

— Nu este nimic rău cu romantismul, desigur.

— Nu, bineînţeles că nu. Este cât se poate de elegant. Aruncă un zâmbet negru în pahar. Desigur, domnişoara Everleigh mi-a reamintit de curând că nu mă bucur de privilegiile unei doamne. Mi-a sugerat să găsesc un măcelar cu care să mă mărit. Se uită spre el, ridicând din umeri. Poate că o voi face.

El clipi.

— Vreun măcelar anume?

— Unul decent. Problema, desigur, este că bărbaţii decenţi vor femei decente – chiar şi măcelarii.

Zâmbetul lui părea ciudat. Ca şi când ar fi auzit o glumă neplăcută.

— Iar tu crezi că nu eşti decentă.

— O ştim amândoi. Sunt o hoaţă ordinară.

El privi în altă parte.

— Nu e nevoie ca măcelarul să afle.

— Da, vă trebuie să îi ascund istoricul meu. E îndeajuns că va trebui să accepte că am fost cândva o fată Everleigh.

Din profil, maxilarul lui părea tare ca piatra.

— Dacă e atât de prost să te condamne pentru asta, nu îţi va merita sinceritatea oricum.

— Şi virginitatea?

Se întoarse încet spre ea.

— Ce e cu ea?

— Cu siguranţă, măcar atât îi voi datora. În schimbul protecţiei.

— Asta vrei? întrebă el foarte încet. Protecţie?

— Oh, cine ştie? Acest bărbat îi arătase că se cunoştea pe ea însăşi mult mai puţin decât îşi imaginase. Am crezut că ceea ce vreau e simplu – să fiu o doamnă. Zâmbetul ei păru fals. Era planul surorii mele, de fapt. Aveam să ne reinventăm. Accentul, comportamentul. Căci gentilomii nu îi spun niciodată unei doamne – unei doamne adevărate, ca domnişoara Everleigh – *să îndure.* Este datoria lor să o protejeze de rele. Şi pare foarte plăcut să nu trebuiască să înduri. Să fii liberă să te dedici unor lucruri mai bune, cum ar fi… frumuseţea, cinstea şi onoarea. Aşa că noi – eu – mi-am propus să devin genul acesta de femeie. O femeie pe care bărbaţii vor să o protejeze.

Ce expresie ciudată avea!

— Atunci ai reuşit.

— Nu, nu încă. Dar voi şti când va fi aşa. Mă va trata ca şi când… Ca şi când sentimentele ei ar fi fost făcute din

sticlă nepreţuită.

— Ca şi când ai fi adorată, murmură el.

— Da.

Îi atrăsese atenţia acum. Dar, ca un drog blestemat, nu era suficient să guste.

— Însă nu măcelarul va fi cel care îmi va oferi asta. Va fi prea suspicios în privinţa mea la început. Prietenii săi îl vor fi avertizat despre fetele Everleigh, despre zvonurile că suntem târfe deghizate. Va trebui să-şi depăşească îndoielile înainte de a mă iubi. Desigur, după ce va descoperi că sunt virgină, va fi foarte plin de sine. Va încerca să mă preţuiască atunci. Dar va fi nevoie să se prefacă. Nu va afla niciodată despre trecutul meu. Nici măcar nu va întreba vreodată, de teama a ce ar putea afla. Şi, dacă îmi află cumva secretele… ei bine, se va retrage.

El nu-şi feri privirea.

— Te-ai gândit ceva la asta.

Ea încuviinţă din cap.

— În general, în nopţile care urmează după ce mă atingi. Stau trează, gândindu-mă la asta. Există căi de a pretinde că eşti virgină. Unii consideră că e o mare înşelăciune. Dar cred că, pe lângă toate minciunile pe care vreau să le spun, nu va însemna mare lucru. În vreme ce, dacă aş avea motiv să îl urăsc pe acest măcelar – să am resentimente pentru că m-am păstrat pentru el, acest prost fericit care m-ar condamna dacă ar şti adevărul despre mine –, ei bine, asta ar fi mult mai rău. Nu trebuie să-ţi urăşti soţul. Nu crezi?

El puse paharul jos.

— Lilah…

O cuprinse o exaltare stranie, frică şi incitare în acelaşi timp. Înţelegea ce avea de gând acum. O privea atât de arzător şi de intens că se îmbujoră.

— Întreabă-mă ceva, spuse ea încet. Căci în seara aceea nu avea să tolereze prefăcătoria. Întreabă-mă ceva ce nu ţi-am spus niciodată.

El se ridică încet. Ea se dădu deoparte, făcându-i loc pe canapea. Se aşeză, dar nu o atinse.

— Cum o cheamă pe sora ta?

— O chema. Fiona e moartă.

Compasiunea de pe chipul lui îi făcu inima să se strângă. Se pricepea mai mult să ascundă adevărul decât să-l dezvăluie.

— Cum?

Îşi drese glasul.

— Apendicită. Doctorul a venit prea târziu. Ascunsese durerea de zile întregi.

— E greu, nu-i aşa? Gura lui tresări. Greu, *iadul*. Încerc să nu mă gândesc la Geoff. Altfel devine… insuportabil, uneori.

„Insuportabil”. Recunoştea acel unic cuvânt, sinceritatea deplină pe care o conţinea, ca şi când ar fi fost cea mai mare intimitate pe care i-o împărtăşise vreodată. Şi, ca un alcoolic care tânjeşte după o gură de poşircă, se trezi şi în ea o dorinţă teribilă. Din toată inima, voia să-i dezlege misterul. Să îl facă să-şi dezvăluie secretele, să vorbească despre tot ce ţinea ascuns.

Dar, totodată, cu o disperare aprigă şi panicată, îşi dădea seama cât de imposibil, cât de improbabil ar fi. Nu putea decât să se dezvăluie ea, sperând că el va face acelaşi lucru drept răspuns.

— Am un unchi, spuse ea. Dar nu face cu adevărat parte din familie.

El îi prinse mâna şi i-o duse la gură, sărutându-i degetele cu o stranie formalitate.

— De ce?

— A avut grijă de noi – de Fiona şi de mine – după ce au murit părinţii noştri. Dar era… Ezită. Prea tânăr, cred, pentru a şti cum să aibă grijă de noi cum trebuie. Se simţea… Ah, ce cuvânt ciudat pentru a-l descrie pe Nick, dar ştia că era adevărat: … obligat. Se simţea obligat să încerce. Mama mea – sora lui mai mare – îi fusese foarte dragă. Dar poate că ne-am fi descurcat mai bine la orfelinat. Tresări. Nu, bineînţeles că nu vorbesc serios. Dar el…

O privea. Asculta. Blândeţea de pe chipul lui avea să-i

frângă inima.

— A preluat meseria tatălui meu, spuse ea. Şi asta l-a schimbat.

Îi aşează mâna în poală, apoi îi atinse faţa foarte uşor, dându-i o buclă după ureche.

— A devenit funcţionar?

— Nu, bineînţeles că nu. Zâmbetul ei părea adevărat acum. Tata nu a fost funcţionar, şi o ştii.

Îi contură curba gâtului, cu o atingere ca o boare.

— Atunci ce?

— Nimic prea groaznic. Nu era violent din fire. Părea că rămăsese fără suflu. Se simţea năucă, îmbătată de propriile ei mărturisiri. Dar a făcut orice ţi-ai putea imagina care aducea bani şi te trimitea la puşcărie, dacă erai prins. Unchiul, pe de altă parte... este un bun trăgător.

El se retrase, privind-o ţintă pentru un moment îndelungat. Simţi că roşeşte. Nu de ruşine. Toată viaţa ei fusese fiica unui infractor şi nepoata altuia. Dar mereu îşi dorise să fie mai mult. Să fie *văzută* ca fiind mai mult – şi niciodată atât de mult ca de acest bărbat, Dumnezeu să o ajute!

Se aplecă şi o sărută pe gură. Buzele lui erau blânde, cercetătoare, ca şi când ar fi căutat un răspuns la o întrebare care nu putea fi pusă în cuvinte. Când se retrase, spuse:

— Ai ajuns foarte departe. Dovadă stau inteligenţa şi curajul tău.

Ce interpretare miraculoasă! Îşi muşcă buza ca să împiedice un zâmbet. Apoi întinse mâna spre lavaliera lui, desfăcându-i nodul.

Îi simţi privirea pe chipul ei, dar nu se putea uita la el. Se concentra asupra nodului, extrem de conştientă de cât de tare îi tremurau degetele.

Nodul cedă. Mătasea fâşâi peste bumbac când îi scoase lavaliera. Îi desfăcu gulerul, dezvelindu-i coloana puternică a gâtului. Se aplecă şi îi sărută muşchii încordaţi. El scoase o răsuflare şuierătoare.

Îl privi în ochi.

— Un erou m-a numit curajoasă. Se pare că a avut dreptate.

— Ah. Un erou. Îi prinse mâna şi i-o aşeză pe coapsa lui. Încet, începu să-i desfacă bluza. Asta vezi în mine?

— Nu. Când mă gândesc la un erou, văd o figură îndepărtată din ziare – un străin care stă drept şi ţine discursuri plicticoase.

El zâmbi vag, atent la ce făcea.

— Atunci ai înţeles bine. E un străin şi pentru mine acest idiot din poem. Îşi trecu degetul mare peste pielea fină de pe interiorul încheieturii ei, apoi o ridică la nas, inhalând profund. Atacul acela de la Bekhole, murmură el cu gura lipită de încheietura ei. A fost un pariu disperat. Nu o alegere, nu un act de curaj, nimic născut din idealuri. Scopul meu era să trăiesc. Speram să omorâm mai mulţi de-ai lor decât vor omorî ei de-ai noştri. Şi aşa a fost. Întoarce-te, adăugă el încet.

Simţi fluturi în stomac. Se reaşeză.

— Nu e corect pentru tine.

Gura lui îi atinse ceafa dezgolită. Închise ochii. Degetele lui îi coborau pe spate; rochia începu să se lărgească.

— Ce contează? întrebă el. Am o ţară întreagă care mă aplaudă, dacă am nevoie. Acum mâinile lui se ocupau de şireturile corsetului, însă e ciudat. Vocea îi devenea guturală. Admiratorii pun toţi aceleaşi întrebări. „A fost îngrozitor? Te gândeşti des la asta?”

Simţi aerul rece atingându-i partea de sus a coloanei. Buzele lui găsiră locul acela, tachinând-o cu un sărut, mult prea scurt pentru a fi pe placul ei.

Ştiu ce vor să audă. Le spun: „Nu. Nu atât de rău. Nu mă prea gândesc la asta”. Şi spun că sunt curajos şi mă aplaudă din nou. Dar nici aici nu este vorba de vitejie. Nu spun decât adevărul.

— Dar asta este o binecuvântare, spuse ea. Să poţi uita.

Una pe care o invidia. Întunericul nu ar speria-o, dacă ar putea uita ce înseamnă să fii prizonieră în beznă,

singură.

Corsetul se desfăcu brusc. Îi atinse coloana dezgolită cu încheieturile degetelor, oprindu-se să îi maseze mijlocul.

— Dar nu uit, spuse el. Îmi amintesc de Bekhole foarte bine. De sânge şi de frică. De felul în care trebuia să-mi stăpânesc vocea când le dădeam ordine soldaţilor. Invidia mea… Mâna i se opri. Invidia mea faţă de un copac izolat, ale cărui frunze se legănau în vânt. Singurul copac de pe câmpul acela. Că putea să stea în mijlocul unui asemenea măcel fără teamă… Tânjeam să *fiu* copacul acela. Sau să îl protejez, căci nimeni altcineva nu avea s-o facă.

Strângându-şi rochia la piept, Lilah se răsuci. Îl surprinse arcuindu-şi buzele înainte de a clătina din cap.

— Cel mai pipernicit copac. Simţeam o nelinişte ciudată la gândul că ar putea fi distrus.

— Şi a fost?

— Desigur. O prinse de mână, eliberând-o. Corsajul căzu. Scoase un sunet gutural, aprobator, negreşit. Doborât la pământ de ghiulelele tunului.

Ea tresări.

— Ţi-e frig? Vino aici!

O trase aproape de el, cuprinzându-i umerii cu braţul. Îşi apăsă obrazul pe pieptul lui. Pentru un moment, în timp ce el îi mângâia alene braţul, stătură bucurându-se de tăcere, căderea rochiei fiind împiedicată doar de trupurile lor lipite.

— Nu, spuse el fără grabă, copacul nu a supravieţuit. Dar când am vise despre război… visez doar copacul acela. Neputinţa mea de a-l salva. Creştea acolo de decenii, neatins. Poate că făcea fructe. Lumea lui, grijile lui nu aveau nicio înrâurire asupra lumii noastre. Era nevinovat. Dar noi l-am distrus totuşi.

— Suferi… pentru un copac?

— Ei bine, da. Îi aruncă un zâmbet strâmb. Nu am zis că e ceva care se leagă.

Întinse mâna să îi atingă faţa. Cicatricea aceea blestemată care era atât de aproape de ochiul lui frumos.

— Cum te-ai ales cu asta?

Simţi că i se încordează maxilarul.

— Mi-a făcut-o cineva.

— Nu mi-am închipuit că ţi-ai făcut-o singur.

— Lilah. Se retrase. Îţi spun ce pot. Dacă tac, e spre binele tău. Pe *tine* te protejez.

Cuvintele lui o traversară ca un curent, mai puternic decât dorinţa. „Protejează-mă, da”.

— Aşadar, tu îmi cunoşti cel mai întunecat secret, dar eu nu ţi-l pot afla pe al tău?

— Cel mai întunecat secret al tău. Nu îi putea citi expresia. Asta a fost tot?

Rănită, îşi ridică rochia. Subestima efortul de care fusese nevoie pentru a-i spune.

Ai nevoie de toate detaliile blestemate? În termeni cât de josnici să mă descriu?

— Crezi că pari josnică, aşa cum te-ai descris? Pentru că ai furat din când în când? Pentru că te-ai născut într-o familie pe care nu ai fi ales-o?

Deschise gura, apoi o închise. Întrebarea lui părea o capcană.

— Vrei să spui că nu mă crezi atât de rea?

Scoase un sunet amuzat, jos şi gutural, care o surprinse. Iar apoi, laolaltă cu zâmbetul care îi înflorea pe buze, păru să treacă pe deasupra pielii ei precum buricele degetelor, stârnindu-i un fior care îi făcu stomacul să i se strângă.

— Ei bine, spuse ea abia audibil, sunt hoaţă, ştii.

— Foarte rău, murmură el. De o depravare irecuperabilă. Se aplecă înainte, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe obraz. *J’accuse.* Spui că sunt dur cu mine însumi. Dar şi tu eşti la fel în privinţa aceasta, Lilah.

Mintea ei nu mai funcţiona. Îi interpretă expresia drept tandră şi afectuoasă. Felul în care o privea o făcea să simtă că i se taie respiraţia.

— Dacă crezi că sunt mai mult decât o hoaţă, şopti ea, atunci chiar nu ai motiv să mă şantajezi, ştii.

— Aşa că n-o voi face. Uită-te unde mi-ai pus lavaliera. Acelea sunt pentru tine.

Ignorase documentele. Dar acum, după ce se ridică şi dădu lavaliera deoparte, recunoscu forma hârtiilor. Le răsuci, apoi privi spre el uimită.

— Dar nu am…

El se ridică.

— Le vei lua cu tine înapoi la Londra, spuse el. Mâine. Îndatoririle tale aici s-au încheiat.

„Înapoi la Londra”. Ce senzaţie curioasă, să i se ridice de pe piept greutatea, atât de brusc, fără veste. Necazurile ei cu Nick se încheiaseră. Va scăpa de coşmarul acesta. Şi… de Palmer. Cel care o şantaja. Singurul bărbat care o va cunoaşte vreodată cu adevărat – care va şti că este fata care ieşise din Whitechapel şi pătrunsese pe holurile acoperite cu marmură de la Everleigh.

„O confirmare”, aşa o numise.

Nu voia să îl părăsească încă.

— Mă laşi să scap prea uşor, spuse ea încet. Nu vrei să-mi ceri nimic altceva înainte de a pleca?

El îi atinse obrazul cu buricele degetelor, cinci puncte de contact, infinit de uşoare, care păreau a-i electriza întreg corpul.

— Ba da, cred că o voi face.

— Atunci fă-o!

Îşi miji ochii. Acesta fu singurul avertisment pe care i-l dădu înainte de a se repezi la ea. O cuprinse de talie, puternic şi hotărât; o ridică şi traversă camera cu ea în braţe.

Lângă fereastră se afla un pat mare de zi, construit într-o epocă mult mai îndepărtată, când crinolinele femeilor aveau o circumferinţă de doi metri. Îi scoase rochia cu mişcări rapide, sigure. Ea nu scotea niciun sunet. Îl privea doar. Alesese.

Se întinse peste ea, spre cuţitul pe care îl pusese jos mai devreme, când se dezarmase. Părea firesc să se întoarcă după el, să îl lase să o elibereze de lenjerie. Dacă i-ar fi cerut-o, i-ar fi întins şi gâtul în seara aceea. O cunoştea. Putea face ce dorea.

Lama zăngăni, aterizând într-un colţ îndepărtat. O

măsură din cap până în picioare, cu nările palpitând. Îi recunoştea expresia. Dorinţa şi furia nu erau atât de diferite. Ambele ardeau. Întinse mâna după el, dar el clătină din cap, scurt şi precis.

— Întâi mă voi uita.

O prinse de braţe şi i le ridică sus. Apoi, cu dosul palmei, îi atinse trupul. Baza gâtului. Rotunjimea sânilor dezgoliţi. Îi auzi respiraţia când trecu pe deasupra sfârcurilor, care se ridicară sub atingerea lui. Ea se foi, neliniştită sub privirea lui devoratoare şi văzu ce efect avea asupra lui; maxilarul i se încordă, iar expresia de pe chipul lui deveni necruţătoare.

— De săptămâni întregi, spuse el aproape în şoaptă, fac dragoste cu tine în minte. Dar nu am... Ţi-am subestimat trupul. Mâna lui alunecă spre şoldul ei; o strânse, aplecându-se să-i ia sfârcul între buze.

Fără tandreţe. Nu voise asta deloc. Buzele lui o cuprinseră, şi simţi o presiune dură. Trupul ei răspunse, înfiorându-se şi zvâcnind. Cu cealaltă mână îi frământa şoldul, masându-i dosul coapsei.

Mâinile ei îşi croiră propriul drum. Aterizară pe mijlocul lui tare, prinzându-se de materialul care o împiedica să ajungă la pielea lui.

— Scoate-o! Era vocea ei. Fă-o!

Se va bucura de el. Fără prefăcătorie, fără ascunzişuri.

Se retrase, încălecând-o cu genunchii şi scoţându-şi veşmintele stânjenitoare. Înţelese atunci de ce îşi corectase propriile fantezii. Şi ea visase la trupul lui – îşi imaginase că îi cunoştea forma. Dar gol, pieptul lui era mai lat, mai bine dezvoltat decât ghicise. Întinse mâna să îl atingă, desfăcându-şi palmele pe părul blond şi rar, apoi mai jos, spre muşchii proeminenţi de pe abdomenul lui. Îşi strecură degetele pe sub marginea pantalonilor lui. Partea din faţă era ridicată acum atât de vizibil, că ezită o clipă de teamă, sabotându-i dorinţa.

El o prinse de mână.

— Continuă, spuse el foarte încet. Ia ce vrei!

Da. Dorea asta. Nasturii păreau complicaţi. Dar nu erau închizători de niciun fel, aşa că nu îi putea deschide. Bâjbâi o dată, apoi înţelese ce trebuia să facă. Primul nasture cedă. Apoi al doilea. Cu marginea palmei îi atinse capul mădularului, iar el scoase un sunet neinteligibil, o vrajă poate, căci simţi că o cuprinde un val de căldură. Se mişcă mai repede. Acum al treilea nasture. Al patrulea, ah, Doamne, era mare; pantalonii căzură când îşi apăsă palmele pe şoldurile lui zvelte, mângâind muşchii tari şi puternici, în timp ce îi scoase pantalonii.

Avea coapse musculoase, pline de fibră. Iar ceea ce se afla între ele… îşi aşeză mâna pe mădularul lui. Pe toată suprafaţa, groasă şi tare.

El gemu. Îi prinse mâna şi i-o dădu la o parte. Îşi lăsă trupul mare peste ea, o greutate apăsătoare care o ţintuia, cu mădularul între ei, câţiva centimetri mai jos de locul în care avea nevoie. Se foi, încercând să îşi găsească poziţia, dar el şopti:

— Nu. Apoi îşi strecură mâna prin părul ei. Ţinând-o bine, îi trase capul pe spate, ca să o poată privi în ochi. Spune-mi cum te cheamă. Ea îl privea ţintă, gâfâind. Te rog. Îşi mişcă şoldurile, astfel încât capătul mădularului apăsa cu putere pe deschizătura dintre picioarele ei. Numele tău.

Da. Da, acolo îl voia.

— Lilah, spuse ea icnind.

Mâna lui îi strânse părul mai tare. Dar în starea aceea teribilă, arzând de dorinţă, nu o resimţi decât ca pe un alt fel de plăcere, aprinsă şi dulce.

— Numele tău adevărat, mormăi el.

Lily. Silabele i se formară pe limbă. Ce conta dacă le rostea? O vedea. O cunoştea din toate punctele de vedere care contau.

Dar îi mai rămăsese o fărâmă de raţiune. Era o regulă în Whitechapel, regula supravieţuirii: nu ceda niciodată totul.

Ea împinse din şolduri. El icni. Îşi găsise ţinta. Capul o apăsa, pătrunzând, o presiune puternică, arzătoare.

El slăbi strânsoarea; mişcă din şolduri. Împinse, deschizând încet un loc despre care ea nu ştiuse că există. Nu astfel. Pentru clipă, simţi înspăimântată că era prea mult. Era prea mare. Sau ea prea mică. Încercă să se retragă, să se îndepărteze.

Dar el terminase cu şovăielile. O cuprinse cu mâinile de şolduri. O ţintui, cu ochi aprigi ca nişte sori. Se mişcă, rapid şi puternic, lipindu-şi şoldurile de ale ei. Umplând-o. Umplând-o peste măsură. Nu putea respira. Ea…

Se retrase. O penetră din nou. Se aplecă şi îi umplu gura cu limba, neîngăduindu-i să se retragă deloc, nepermiţând nicio rezistenţă. Îi găsi fesele şi i le cuprinse în palme, simţind muşchii flexându-se nemilos, ritmat, în timp ce făceau sex. *Sex.* Cuvântul acela nu avusese niciodată vreun înţeles… era un cuvânt al bărbaţilor, insuportabil de murdar.

Dar făceau sex acum. Iar trupul ei se bucura. Disconfortul dispăruse. Îl putea primi fără încetare. „Să nu se oprească niciodată”. Ritmul ducea undeva. „Ţine-mă aici”. Trupul lui puternic şi tare o pătrundea, şoldurile i se loveau de ale ei, ţintuind-o aprig cu privirea. „Fă-mă a ta”; era atât de încinsă, topindu-se sub el. L-ar fi primit fără oprire, până când…

Îi şoptea în ureche. Nu înţelegea ce spune. Simţea doar senzaţii urcând spre culme. Se desprinse, strecurându-şi mâna între ei, spre locul în care se îmbinau şi prin valul de febră îl văzu, abdomenul plat şi musculos, mădularul mişcându-se adânc în ea, coapsele lui musculoase flexându-se în timp ce o pătrundea şi degetul mare cu care intră în ea, atingând-o în locul acela…

Strigă. „Acolo. Aşa”. Îl prinse de şolduri, îl lipi de ea, tresărind spasmodic în jurul lui. O muşcă de umăr. Rămase neclintit, prins în ea, rigid ca piatra, în vreme ce plăcerea se domolea.

Iar apoi se mai mişcă o dată, pătrunzând-o adânc, ceea ce o făcu să se contracteze din nou, icnind uimită, nu, nu mai putea să fie, dar fu…

Ieşi din ea. Îşi revărsă sămânţa pe coapsele ei,

sărutându-i gura, obrajii, gâtul şi umerii. Da, era ce merita. Închise ochii şi simţi că pe buze îi înfloreşte un zâmbet. I-l sărută, revenind deasupra ei. Degetele lui, atât de uşoare, îi pluteau pe deasupra gurii.

— Da? spuse el răguşit.

„Oh, da”.

Bietul măcelar!

Capitolul 13

Servitoarea o scoase pe Lilah din pat înainte de amiază.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse Holly, dar domnişoara Everleigh doreşte să vă vorbească.

Năucă, Lilah se ridică în picioare. Corsetul zăcea pe podea, cu şireturile desfăcute la capete. Dacă Holly se întreba de ce, nu o făcu cu voce tare, apucându-se să le strângă la loc.

Dar priveliştea o făcu pe Lilah să se trezească. Roşi când servitoarea o ajută să se îmbrace. Îşi simţea trupul… altfel. Mai sensibil. Corsetul părea să îi strivească sânii. Iar când îşi puse rochia, simţi o durere între picioare, o înţepătură care o făcu să se contracte în adâncuri.

Nu dormise mult. Înainte să îl părăsească pe Palmer, îl făcuse să încerce să îi smulgă numele iar. Şi iar…

Holly vorbea:

— … mult mai bine. Doctorul e cu ea acum. Îşi va reveni complet până mâine.

Dar Lilah nu va fi aici să o vadă. Fusese concediată. Printre alte lucruri. Zâmbind pentru sine, o urmă pe Holly în salon.

— Oh! Holly luă un plic de pe masă. Excelenţa Sa a trimis asta înainte de a pleca.

— A plecat?

Lilah deschise plicul. Înăuntru era un bilet de tren şi o scurtă notiţă.

— La Sussex, spuse Holly. A venit o telegramă azi-dimineaţă. Nişte necazuri cu familia sa.

Vei fi în Londra până la lăsarea serii. Dar să nu livrezi documentele personal. Poşta funcţionează.
P.

Zâmbi citind verdictul, apoi se opri, presimţind nesăbuinţa. Nu avea să plângă în tren, nu-i aşa? Primise exact ce dorise. Să regrete ar fi o idioţenie. Ce îşi închipuia, că o va cere de nevastă? Bineînţeles că nu.

Dar să i se ofere o singură noapte cu el…

Din uşă, Holly îşi drese glasul.

— Domnişoara Everleigh era *tare* nerăbdătoare să vă vadă, domnişoară.

Da, tare nerăbdătoare să-i aducă aminte că fusese concediată, fără îndoială. Ridicându-şi fustele, Lilah dădu fuga după servitoare.

În dormitorul domnişoarei Everleigh, doctorul îşi închidea servieta, în vreme ce pacienta sa stătea întinsă între o duzină de perne. Era palidă şi obosită, dar avea părul aranjat cu grijă. Ferestrele fuseseră deschise, iar în încăperea aerisită nu mai rămăsese urmă de miros neplăcut.

— Domnişoară Marshall, spuse ea cu vocea uşor răguşită. Servitoarele spuneau că te-ai închis în camera ta. De ce?

Nu-i mulţumea că o îngrijise, dar Lilah nu se aştepta la aşa ceva.

— Nu am putut să plec înainte să văd că sunteţi bine. Ezită, dându-şi seama că, dacă dorea să îşi păstreze poziţia de animatoare, nu avea de ales, fiind nevoită să o linguşească. Sper că mă veţi ierta pentru ieri. Comportamentul meu a fost…

— Nu. Catherine se strădui să stea în capul oaselor. Vreau să spun, de ce nu eşti la lucru? Îşi dădu coada după umăr. Acest om ridicol îmi spune că trebuie să rămân în pat până mâine, dar nu e un motiv ca *tu* să pierzi timpul.

Doctor Hardwick se îndreptă spre uşă. Lilah se dădu deoparte pentru a-l lăsa să treacă, profitând de ocazie pentru a-şi cântări replica. Boala o făcuse pe domnişoara Everleigh să fie amnezică?

— Eu… înainte aţi spus…

— Ajunge cu ce am spus! Domnişoara Everleigh îi aruncă o privire ciudată şi panicată doctorului. Domnule. Vrei să închizi uşa în urma dumitale?

Doctorul Hardwick se înclină, apoi închise uşa cu un bufnet în care se ghicea uşurarea.

Acum domnişoara Everleigh îşi drese glasul.

— Cred că îţi cereai scuze. Şi cu siguranţă le merit.

Lilah îşi împreună mâinile în dreptul mijlocului şi se strădui să pară spăsită.

— Sunt blestemată cu o fire iute, domnişoară. Nu am niciun motiv şi nicio scuză pentru asta.

— Asta pretinzi? pufni domnişoara Everleigh. Ei bine, presupun… că sunt două scorpii în casa asta atunci.

Tocmai făcuse o… glumă? În care se lua pe ea însăşi peste picior?

— Furie, spuse Lilah ezitant, este termenul pe care îl prefer.

Pe buzele domnişoarei Everleigh se ivi un zâmbet.

— De ce nu harpie? Sau zgripţuroaică. Este o listă lungă din care poţi alege, când vine vorba de femei cu limba ascuţită. Toate inventate de bărbaţi, presupun. Se opri. Mulţumesc, spuse ea ţeapăn. Pentru aseară.

Ce departe părea! Urmaseră atât de multe.

— Era datoria mea, domnişoară.

— Da, desigur. Dar domnişoara Everleigh părea ciudat de nesigură. În orice caz… îţi propun un târg. Cât am fost bolnavă, s-ar putea să fi făcut o… remarcă stranie.

Deci îşi amintea de temerile legate de fratele ei. Nu era un semn bun. Nu ar fi trebuit să-şi amintească halucinaţiile pricinuite de febră.

— Nu, domnişoară. Nu-mi amintesc aşa ceva.

— Înţeleg. Cu un deget, domnişoara Everleigh trasă conturul de pe cuvertură. Ei bine, pot admira discreţia. În

schimbul ei, mă voi abţine de la speculaţii. Şi îţi voi îngădui să înveţi ce poţi de la mine. Ridică privirea, încruntându-se uşor. Dacă mai doreşti asta.

Uimită din nou, Lilah făcu o reverenţă. Ce uşor scăpase de necazuri!

— Asta înseamnă că pot să rămân?

— N-ai auzit nimic din ce am spus? Nu mă pot ocupa singură de moşia asta. Bineînţeles că aş fi *putut,* dacă nu ar fi fost călătoria aceea la oraş şi această boală jalnică. Bomboane de ciocolată! Cine şi-ar fi imaginat? Nu o pot învinovăţi pe domnişoara Stratton, dar cu siguranţă voi sta de vorbă cu cofetarii de la Armand's...

Ce ar spune Palmer despre această veste? Mai exact, cât va lipsi? Căci Lilah putea să facă tot ce dorea până în ultima săptămână din iunie. Până atunci, unchiul ei nu avea să caute documentele. Şi avea cum să-şi folosească timpul aici. Seara trecută ar putea fi începutul educaţiei ei, nu finalul acesteia, atâta timp cât Palmer se dovedea dornic.

Îşi aminti de cuvintele lui răguşite, în ceasul de dinainte de zori. „Ai talente", spuse el, „pe care nici măcar nu le înţelegi", spusese el.

Nu, nu prevedea nicio obiecţie pentru a-şi continua educaţia.

— Nu fi atât de bucuroasă, o repezi domnişoara Everleigh. Îmi păstrez opinia anterioară. Ambiţiile tale sunt mai mari decât abilităţile – la fel şi potenţialul. Te încurajez să ţinteşti mai jos. Mult mai jos, de fapt.

Lilah îşi înghiţi un pufnet.

— Pare că v-aţi revenit simţitor.

Domnişoara Everleigh flutură din mână spre uşă.

— Du-te atunci, spuse ea. La treabă! Şi întoarce-te la cină să îmi raportezi ce ai făcut.

*

Unde se dusese Palmer? Trecură zile fără niciun semn de la el. Domnişoara Everleigh, care îşi revenise complet, nu acorda nicio atenţie absenţei lui. Nefiind nevoită să se

întrerupă pentru o cină oficială, o ţinea pe Lilah la lucru până la 22.30 seara. În cele din urmă, epuizarea lui Lilah înfrânse teama de întuneric şi adormi imediat.

Din fericire, boala părea a fi netezit asperităţile cele mai înţepătoare ale limbii domnişoarei Everleigh. Dădea dovadă de momente de răbdare şi de un har pedagogic de invidiat. Cu o grijă meticuloasă o învăţă pe Lilah micile diferenţe dintre obiectele banale şi cele nepreţuite. De pildă, o încântătoare vază smălţuită putea să nu valoreze nimic sau, datorită unui mic semn, ascuns prin modelul floral, putea fi cea mai rară şi mai valoroasă piesă emailată.

— Ţine ochii deschişi întotdeauna, îi spuse domnişoara Everleigh. Întotdeauna, când te uiţi ultima oară dai peste cele mai grozave lucruri.

Lilah luă sfatul în serios. Stătu cu ochii deschişi în permanenţă, uitându-se pe fereastră, aşteptând întoarcerea lui Palmer. Însă vigilenţa ei o făcu să vadă altceva, mult mai tulburător. Voinicii evaluatori mărşăluiau printre copaci tot timpul, câte unul sau perechi. Uneori umblau călare. Hainele le fluturau lejer pe spinările drepte, de soldaţi.

Se forţă să privească în altă parte, ori de câte ori îi vedea. Forţa curiozităţii ei o neliniştea – ca şi visele pe care le avea. Palmer trezise în ea o foame pe care nu o bănuise niciodată. În fiecare noapte se trezea din vis transpirată şi cu suflarea întretăiată. Însă premoniţia aceea, a unei suferinţe viitoare persista, avertizând-o neîncetat. Dacă aştepta să se întoarcă, era doar pentru satisfacţia trupului. Acum că avea documentele, problemele lui nu o priveau.

Astfel trecură cinci zile. Domnişoara Everleigh comentă o singură dată văzând-o distrasă.

— Dacă scapi vreun cristal, vei plăti ce spargi.

După ce întrebă cât costa vasul respectiv, Lilah se strădui să sune după cafea din ceas în ceas. În cea de-a şasea zi, domnişoara Everleigh declară că terminaseră treaba cu obiectele casante. Trecură la sarcina mai epuizantă de evaluare a mobilierului. Era o muncă fizică, care în mod normal – aşa spusese domnişoara Everleigh

acru – era îndeplinită cu ajutorul lacheilor. Însă doamna Barnes nu găsise încă bărbaţi demni de această poziţie la Buckley Hall.

Fură aduse slugile de la grajduri, dar în scurt timp mirosul lor se dovedi a fi mai puternic decât ajutorul. Domnişoara Everleigh le spuse să plece.

— Ne descurcăm singure, îi spuse ea lui Lilah. Pari a fi puternică şi nici eu nu sunt o floare fragilă.

Chiar? Lilah se trezi că e tot mai surprinsă de stăpâna ei şi tot mai sceptică privind afirmaţia domnişoarei Everleigh că bărbaţii nu o admirau pentru abilităţile ei. Căci glaciala moştenitoare nu păruse nicicând mai fermecătoare decât când, scrâşnind din dinţi, insistă că putea întoarce masa de una singură, mulţumesc-foarte-mult, iar apoi răsese încântată când reuşi.

Seara, după ce întorseseră nenumărate scaune şi canapeluţe în căutarea defectelor şi a mărcilor tâmplărilor, ambele femei erau transpirate şi pline de mizerie. Dar se descurcaseră mai bine decât anticipaseră, aproape terminând catalogul de mobilă din aripa de vest. Nu mai rămânea decât un scrin, pe care nu reuşiseră să îl deschidă. Domnişoara Everleigh nu găsea nicio cheie potrivită în inelul ruginit de chei pe care i-l dăduse menajera.

Praful o făcu pe Lilah să strănute.

— Lasă-mă să încerc! Iar apoi putea merge să se spele.

— Îţi spun, am încercat fiecare cheie de două ori.

— Uneori trebuie insistat niţel, asta este tot. Dar sunt sigură că ai dreptate. Pe furiş, Lilah strecură o agrafă de păr în încuietoare. De ce nu tragi clopoţelul, să vezi dată doamna Barnes nu mai are vreo cheie rătăcită?

Pufnind, domnişoara Everleigh îi aruncă inelul cu chei şi se duse să tragă de cordonul clopoţelului. Ai spune că o menajeră *adevărată* ar fi interesată de…

— Gata! Lilah deschise scrinul.

— Cum Dumnezeu? Domnişoara Everleigh dădu fuga înapoi, apoi îşi acoperi gura cu mâna. Nu! Oh, nu!

Entuziasmată, băgă mâna în scrin şi scoase o sticlă prăfuită, pe care o şterse pe fustă, fără a-i păsa de urma murdară pe care o lăsă. E îngrozitor!

Lilah luă o sticlă. Fireşte, era în franceză.

— Château. Măcar cuvântul acesta îl cunoştea.

— Château Lafitte-Gilet. Domnişoara Everleigh bătu din picior. Oh, dar nu a fost păstrat cum trebuie! Slăbi strânsoarea din jurul sticlei. Mi-e rău.

— Înseamnă că e foarte rar?

Toate vinurile păreau cam la fel în ochii lui Lilah – oaie care se dă drept miel. Văzându-i pe bufonii beţi de la Everleigh, presupusese că vinul era preferat de cei cărora le plăcea ca poşirca lor să vină într-o formă mai respectabilă decât rachiul.

— Acest sortiment, da. Ar fi adus o răsplată regească, dacă ar fi fost păstrat cum trebuie. Şi băut la timp!

Lilah dădu sticlele deoparte, numărând în tăcere.

— 12 sticle.

— Ce pierdere!

— Sunteţi sigură că s-a stricat? Vizitaseră cramele la începutul săptămânii. Amintindu-şi de discursul domnişoarei Everleigh, Lilah pipăi interiorul scrinului. A fost ţinut departe de soare. Lemnul nu este umflat, deci nu a fost umed.

— S-ar fi stricat oricum până acum. Prostovanul care le-a pus aici... Domnişoara Everleigh mormăi iritată. Vinul trebuie să se învechească, nu să fie îngropat!

— Dar dacă nu s-ar fi stricat? L-aţi putea încă vinde.

— Nu avem cum să ştim, o repezi domnişoara Everleigh.

Lilah aproape pufni în râs. Cu toate acele reguli sofisticate despre evaluare, părea firesc ca domnişoara Everleigh să neglijeze cea mai simplă tehnică.

— Nu ar trebui doar gustat pentru a-i evalua calitatea? Băgă mâna în buzunar şi scoase cuţitul. Am putea desface o sticlă.

Domnişoara Everleigh îşi miji ochii cu o familiară expresie dezaprobatoare.

— Nu ar fi deloc cuviincios, domnişoară Marshall. Aceste sticle aparţin moşiei.

Era prea târziu ca să mai joace rolul de fată spăşită.

— Aşa că ar trebui să aruncăm totul? Dacă e încă bun, aţi putea obţine profit de pe urma lui. Cum ar putea obiecta Lord Palmer? În plus, pentru a obiecta, ar trebui să se întoarcă mai întâi la Buckley Hall. Şi, oricum, cum poţi să rămâi în Sussex?

Domnişoara Everleigh ridicase sticla pentru a o cerceta mai îndeaproape.

— Se spune că anul acesta a fost sublim.

— Nu cred că am gustat vreodată un vin sublim.

Domnişoara Everleigh ridică privirea.

— Habar n-ai ce pierzi.

Lilah îşi înăbuşi un pufnet. Ştia foarte clar că pierdea o mulţime de lucruri în viaţă. Mai puţine în ultima vreme.

Se stăpâni înainte să privească din nou pe fereastră, spre aleea pustie.

— Dacă aţi mai băut, veţi şti ce gust trebuie să aibă. Nu-i aşa?

Domnişoara Everleigh încuviinţă scurt din cap, o singură dată.

Apoi strânse din buze.

— Nu am terminat. Dar îi scăpă un zâmbet. Şi-l cenzură rapid. E îngrozitor, spuse ea cu severitate. Deloc profesionist.

— Iertaţi-mă, spuse Lilah, dar pare cât se poate de profesionist să te asiguri că vinul nu e o poşircă înainte de a-l arunca.

Domnişoara Everleigh privi spre cordonul clopoţelului.

— Dacă am suna să cerem pahare, vor vrea să ştie pentru ce.

— În unele părţi, oamenii beau direct din sticlă, ştiaţi?

Domnişoara Everleigh strâmbă din nas.

— O practică foarte stranie.

— Sau convenabilă.

Lilah luă sticla şi duse cuţitul la sigiliu.

— Ei bine?

Domnişoara Everleigh răsuflă şuierător.

— Nu pot…

Deşi nu o atrăgea băutura, Lilah se simţea îmboldită de un drăcuşor.

— De dragul profesionalismului, domnişoară.

Domnişoara Everleigh îşi ridică fustele şi se grăbi să închidă uşa.

— Doar o gură, spuse ea, întorcându-se. Să confirmăm că s-a stricat.

Lilah tăie sigiliul, apoi înfipse lama în dop şi îl trase afară.

— Miroase delicios, spuse ea, surprinsă.

— Nu pot să cred că fac asta, se auzi replica pe ton scăzut a domnişoarei Everleigh.

Lilah întinse sticla.

— Efectuaţi o evaluare amănunţită a moşiei, domnişoară. Trebuie să facem sacrificii.

Luând sticla, domnişoara Everleigh mai ezită o dată.

— Îţi dau un exemplu foarte prost. Dar nu mai avu nevoie de noi încurajări înainte de a ridica sticla la gură. Plimbând vinul prin gură, se strâmbă. Nu mai e ce era odată, spuse ea după ce înghiţi. Apoi oftă, privind mohorâtă la conţinutul scrinului. Nu putem scoate la licitaţie acest lot cu conştiinţa curată.

— Trist, spuse Lilah. Că ceva poate deveni din minunat jalnic, din pricină că nu a fost păstrat cum trebuie.

— Oh, nu este jalnic. Domnişoara Everleigh îşi muşcă buza. Apoi întinse sticla. Poftim, încearcă! Văzând surpriza vizibilă a lui Lilah, ridică din umeri. Este fantoma măreţiei. Dar dacă nu ai gustat niciodată aşa ceva, ei bine, s-ar putea să îl admiri.

Lilah luă sticla. Mirosul era cu adevărat divin – pătrunzător şi intens, cu o vagă aromă de mure. Ridică sticla să ia o duşcă.

Cireşe şi frişcă, cu un iz de anason pe final. Gustul amar de la urmă o făcu să strâmbe din nas. Cafea.

— Foarte bine, domnişoară Marshall! Domnişoara Everleigh bătu din palme. Ai nas. Cine ar fi crezut!

Lilah înţelese că nu făcea referire la anatomia ei ca atare prin acel compliment. Îi înapoie sticla. Domnişoara Everleigh sorbi din nou, fără ca măcar să şteargă marginea sticlei.

— Taninuri, declară ea, clipind rapid. Nu ar fi atât de pronunţate, dacă am fi încă în 1867.

Râse de propria ei glumă, apoi îi înapoie sticla lui Lilah.

— Încă una? întrebă Lilah, pentru a fi sigură.

— Nu pot să o beau pe toată singură.

Aşa stăteau, o oră mai târziu, în încăperea acoperită de umbrele amurgului, între lucrurile prăfuite la care munciseră toată ziua, cu sticla între ele, în timp ce domnişoara Everleigh relata năzbâtiile din copilărie ale tânărului Pete, cu o sticlă de porto furată.

— Nu a ajuns nici măcar până la toaletă? Lilah era îngrozită şi amuzată totodată. Bietele servitoare!

— Nu la timp. Dar cu siguranţă a rămas acolo tot restul nopţii! Domnişoara Everleigh lăsă să-i scape un râset. Tata a început să-i spună Peter Porter după asta. Oh, *ura* numele ăsta. Râsul ei se stinse, încă îl urăşte. Se căzni să zâmbească. Dacă vrei să-l superi, nu trebuie decât să-i spui Porter.

Simţind că se întristează, Lilah îi întinse sticla.

— Ultima gură.

— Nu pot. Domnişoara Everleigh îşi netezi fustele mototolite. Deja sunt ameţită. Şi uită-te la mine! Într-o oră se serveşte cina.

Gândul că trebuia să se întoarcă în camera ei, având doar liniştea şi gândurile să-i ţină de urât, o făcu pe Lilah să insiste.

— Poftim, luaţi-o! Trebuie să înlăturăm dovezile.

Domnişoara Everleigh ridică din sprâncene.

— Sună a sfat de infractor.

Replica o făcu pe Lilah să tresară – până văzu un zâmbet vag pe buzele stăpânei sale, rapid acoperit de sticla pe care domnişoara Everleigh o duse la gură, alungându-l.

— Ştii, spuse ea, repunând sticla pe podea cu un

bufnet, îmi place fără pahar. Te face să te simţi foarte... lipsită de griji. Unde spuneai că se preferă această practică?

— În East End, domnişoară.

— Oh! În lumina slabă, domnişoara Everleigh o privi îndeaproape. De acolo eşti? Nu pare după cum vorbeşti.

Cu gândul la ce afirmase în interviul pentru slujba de animatoare, Lilah se eschivă.

— Am închiriat, într-adevăr, o locuinţă acolo, când studiam pentru a obţine diploma de dactilografă.

— Ştii să dactilografiezi! Domnişoara Everleigh luă sticla, jucându-se cu eticheta. Nu ştiam asta. Întotdeauna am vrut să învăţ. Mă dor mâinile îngrozitor când scriu. Scutură mâna demonstrativ.

Lilah îşi ascunse un zâmbet. Dragostea domnişoarei Everleigh pentru vin era negreşit mai mare decât toleranţa pe care o avea la acesta.

— Aş fi bucuroasă să vă învăţ, domnişoară.

— Da? Mi-ar plăcea. Domnişoara Everleigh aşează sticla jos din nou, privind spre scrin. Chiar nu este potrivit pentru a fi vândut, spuse ea. Dar poate că Lord Palmer va dori să bea din el. Făcu o grimasă şi flutură din mână. Nu, nu. E foarte atent cu vinurile. El... îşi miji ochii. Presupun că le va arunca pe toate la gunoi.

— Nu-mi pot închipui ce gust minunat poate avea, spuse Lilah, când este în stare bună. Şi aşa e delicios.

— Da, aşa este. Domnişoara Everleigh încuviinţă din cap. Atunci, haide!

— Haide, unde?

— Mai deschide una. Făcu din mână spre scrin, spunând cu o aroganţă magnifică, uşor nedesluşit: Am chef să sărbătoresc.

— Să sărbătoriţi?

— Păi, da. Nu îţi dai seama? Zâmbind, se ridică în picioare şi desfăcu larg braţele. Ce comori am descoperit! Porţelan Jihong. Hărţi ale lumii! Licitaţia noastră va depăşi de departe oricare din licitaţiile lui Peter Porter.

Lilah izbucni în chicoteli.

— Vorbesc serios, insistă domnişoara Everleigh. Fratele meu este… *nesuferit.* Convins că femeile nu au deloc minte. Nu mi-ar fi dat niciodată Buckley Hall dacă şi-ar fi imaginat… oh. Clipi. Peter Porter? Asta e?

Cu buzele strânse, Lilah încuviinţă din cap.

— Peter *Puker*[1] e mai adecvat. Ar fi trebuit să vezi cum mirosea în dormitorul lui! Servitoarele au tot frecat covorul, dar duhoarea a persistat zile întregi… Izbucni în hohote, fluturând din mână spre scrin. Deschide încă una!

*

În mijlocul nopţii, Lilah se trezi dintr-un vis cu apă – un iaz mare, limpede, cuprinzând-o, trecându-i de talie. Deschise ochii în întuneric. Îi zvâcnea capul. Avea gura uscată ca iasca.

Se ridică cu greu în picioare. Oh, Doamne! Nu mai băuse atât de prima dată când Fiona furase o sticlă de tărie de la Nick. Se strâmbă şi orbecăi după carafa de apă de pe bufet.

Îi reveniră imaginile serii. Luase cina în apartamentele domnişoarei Everleigh. Nu era de mirare că gentilomilor le plăcea să bea! Fusese foarte plăcut să râdă şi să pălăvrăgească. Domnişoara Everleigh voise să afle cele mai groaznice poveşti ale lui Lilah despre depravaţii care erau clienţii casei de licitaţii. Cum le îndurau animatoarele flirturile?

La un moment dat, domnişoara Everleigh se decisese să o înveţe cum se degustă vinul cum se cuvine. Sunase să li se mai aducă încă trei sticle, printre care un vin alb unguresc, dulce, care îi plăcuse lui Lilah mult prea mult. După ce se retrăseseră pe nişte scaune lângă foc pentru a-şi încălzi paharele (dar nu prea le *încălziseră),* Lilah o întrebase pe domnişoara Everleigh despre vremurile de demult de la casa de licitaţii, pe când era condusă de tatăl ei. Domnişoara Everleigh fusese plină de anecdote

1 To puke – a vomita în limba engleză (n.red.)

înduioşătoare. Vai, îi dăduseră lacrimile o dată sau de două ori. Fusese în special mişcată de dezvăluirea că animatoarele…

Oh, Doamne! Cu mâinile în jurul carafei, Lilah îngheţă. Îi mărturisise ce poreclă îi dădeau fetele lui Peter Everleigh. Ei bine, sora lui fusese încântată de porecla batjocoritoare. „Într-adevăr, tânărul Pete. Nu îi va lua niciodată locul tatălui meu”, îi spusese ea rostind cu greu cuvintele.

„Las-o baltă! N-o să mai ţină minte dimineaţă nici ea”. Lilah duse cana la gură.

Era goală.

O lăsă jos, mormăind. Dacă nu va găsi nişte apă, o să moară.

Îşi luă cuţitul, îşi legă halatul şi se duse jos. În bucătăria rece, tăcută, rupse sigiliul de ceară de pe sticla cu apă de la fântână şi o dădu pe toată pe gât. Deschizând încă una să o aibă pe drum, începu să urce scările, dar un zgomot de sus o făcu să ezite. Ce fusese în capul ei să coboare doar în halat? Erau voci?

Se strecură pe palier.

— … nu pot accepta asta, spuse domnişoara Everleigh vehement.

De ce Dumnezeu era încă trează?

— Îţi înţeleg dezamăgirea. Şi ţi-o împărtăşesc.

Era vocea lui Palmer! Se întorsese! Lilah se mişcă pentru a trage cu ochiul după colţ. Uşa de la salon era întredeschisă, aruncând o rază de lumină pe parchet.

Ştiuse domnişoara Everleigh că intenţiona să se întoarcă în seara aceea? Stătuse trează să îl aştepte? Lilah strânse sticla mai tare, displăcându-i profund gândul acela.

— Da, ştiu, spuse domnişoara Everleigh drept răspuns la o remarcă murmurată. Trebuie să spun, ai fost foarte amabil. Apoi făcu o pauză care păru să dureze o eternitate. Da, spuse ea în cele din urmă, cu o voce mult mai blândă. Este foarte adevărat. Mulţumesc, milord.

Apoi urmă o altă remarcă neauzită. După aproape o săptămână, timbrul vocii lui o vrăji cumva pe Lilah. Se trezi fără suflare, disperată să audă conversaţia.

Însă replica domnişoarei Everleigh fu cea care se auzi clar:

— Ai dreptate. Mulţumesc, *Christian.* Râsetul ei uşor trăda efectul încă persistent al alcoolului. Şi presupun că trebuie să îmi spui Catherine, în cazul ăsta.

Apa o împroşcă pe Lilah pe piept. I se scurse rece ca gheaţa pe piele, dar de-abia o simţi. Gelozia era prea arzătoare.

Raza de lumină se mări. Lilah dădu fuga spre scări. Deasupra, paşi uşori – ai domnişoarei Everleigh, presupuse ea, care urca scările spre dormitorul ei.

Îşi imaginase că s-ar putea să o placă pe femeia aceasta până la urmă? Nu. Întotdeauna să te încrezi în primul instinct. „Vrăjitoarea”.

Apoi auzi un pas mai apăsat. Îşi îndreptă restul urii spre el, acest bărbat depravat şi mincinos, care sedusese o angajată, în timp ce o curta pe stăpâna acesteia…

Dar nu o sedusese. *„Oh, Doamne!”* închise ochii, dorindu-şi cu disperare să poată şti ce rol avusese în asta. Pălăvrăgeala ei prostească despre măcelar. Întrebarea ei nerăbdătoare, atât de vădit disperată: „Nu vrei să ceri nimic altceva?”

Ura ei crescu. Era îndreptată în cea mai mare măsură spre ea însăşi. Ce nesăbuită jalnică era! Paşii se îndepărtară. Amândoi urcaseră. Poate că acum erau împreună în dormitorul lui Palmer.

Făcu o grimasă nestăpânită. Chiar şi copleşită de aburii beţiei, Catherine Everleigh era o doamnă *adevărată.* Nu ar fi ajuns în patul lui Palmer până nu s-ar fi căsătorit. Apoi avea să îi murmure toată noaptea. *Christian, Christian…* Ptiu! – ce nume ridicol pentru un asemenea ipocrit. *Kit.* Şi mai absurd! Poemul acela stupid. Spusese că nu era erou şi avea dreptate. Habar n-aveau pioşii patrioţi ai Angliei că memoraseră o odă închinată unui mare *ticălos* chipeş.

Christian. Nu o rugase niciodată pe Lilah să îi spună pe nume – nici măcar când ceruse să i-l afle pe al ei.

Era bucuroasă că nu îi spusese. Era tare mândră de

stăpânirea ei de sine.

Paşii reveniră. Dumnezeule, nu putea da ochii cu el acum, nu când umilinţa îi făcea faţa să ardă.

Se adună, gata să dea fuga iar în bucătărie şi să se ascundă în cămară…

Dar paşii aceştia *urcau* scările. Urmau calea pe care o apucaseră ceilalţi paşi.

O cuprinse o presimţire rea. Se încruntă în întuneric. Nu putea fi Palmer. Altcineva – o a treia persoană – se furişa pe scări. Nu era o femeie. Sunetul acela târşâit era făcut de călcătura unui pantof cu talpa tare.

Noii lachei trebuiau să sosească abia săptămâna viitoare. În casă nu erau servitori bărbaţi.

Lilah aşeză încet sticla jos. Vârî mâna în buzunar şi apucă cuţitul.

„Nu e treaba ta. Ascunde-te în cămară. Nu merită grija ta”.

Prea adevărat. Ce proastă era! Strângându-şi fustele, dădu fuga pe scări după intrus.

Capitolul 14

Lilah se opri în umbră, pe palierul de la etaj, ascultând cu atenţie. Intrusul urcase scara de piatră, ajungând pe holul de sus, iar parchetul scârţâia sub paşii lui. Apoi se făcu linişte. Urmară alte câteva scârţâituri şi linişte din nou.

Schimba ritmul paşilor, pentru a evita să-şi trădeze prezenţa. Era un truc obişnuit printre spărgători. Ştia ce face.

Lilah se furişă la capătul scărilor. În stânga se aflau camerele ei şi ale domnişoarei Everleigh. Bărbatul ezită, apoi se întoarse spre dreapta, spre apartamentul lui Lord Palmer şi pasajul spre aripa de vest.

Lilah coti, adăpostindu-se după o armură înaltă. Era mai uşoară decât el şi, în virtutea vechilor obiceiuri, observase care zone ale duşumelei erau cele mai

zgomotoase. Aceste avantaje îi permiteau să se strecoare pe hol în tăcere. Se ascunse în pasajul servitorilor, înaintând în beznă.

Lămpile erau stinse. Dacă pasajul era proiectat la fel ca acela de lângă apartamentul ei, avea să apară o uşă îndeajuns de curând la dreapta. Se va deschide în dormitorul lui Palmer, pentru a le permite servitorilor să aducă apă caldă pentru baie.

Găsi o clanţă. O apăsă, surprinzându-l pe Palmer la lavoar. Dispăru imediat din raza ei vizuală, apoi se răsuci, cu un pistol în mână. „Bun”. Ridică pumnalul, ţintind dincolo de el, spre uşa dinspre salon.

Nu îi urmă gestul. Pe chipul lui se citea uluirea.

— Ce Dumnezeu…

— Vine cineva, spuse ea încet.

Se răsuci exact când se deschise uşa. Străinul înjură – surpriză totală, frământare – şi trânti uşa.

— Rămâi unde eşti, spuse Palmer, ieşind iute pe uşă şi dispărând.

Ieşi din pasajul servitorilor, încordându-şi auzul. Auzi sunet de paşi în hol. Poate un mormăit înăbuşit. Dar nicio împuşcătură.

Se lăsă tăcerea. Cu inima duduind, intră cu totul în baie – apoi sări înapoi când Palmer apăru în uşă, respirând greu.

— Du-te în camera domnişoarei Everleigh, spuse el. Încuie uşile şi baricadează-le.

Nu aşteptă încuviinţarea ei înainte de a se întoarce pe călcâie.

Bună idee! Ea se strecură iar în pasajul servitorilor şi înaintă prin beznă. Următoarea uşă spre stânga dădea în hol; nu voia asta.

Uşa următoare era a domnişoarei Everleigh. Dar era încuiată.

Blestemând, se întoarse şi întredeschise uşa spre hol. Linişte mormântală. Uitându-se cu ochii mijiţi în stânga şi în dreapta, înaintă de-a lungul zidului. Cuţitul păru un prieten când îl strânse mai tare cu mâna transpirată. Dacă o

prindea cineva, avea să-l înfigă în el.

„La dracu'!" Domnişoara Everleigh încuiase şi ea uşa. Ţinându-şi respiraţia, Lilah îndrăzni să bată uşor.

Niciun răspuns.

Bătu mai tare, apoi scutură de clanţă.

Nimic.

Îşi aminti de râsetul indistinct al domnişoarei Everleigh. Tocmai în noaptea aceasta dormea buştean doborâtă de băutură!

Vârî mâna în coafură după o agrafă cu care să deschidă încuietoarea şi doar atunci realiză că în năuceala provocată de beţie, *reuşise* un lucru – îşi desfăcuse părul şi şi-l împletise pentru culcare.

Înghiţindu-şi un blestem, se îndreptă spre camera ei. Dar deodată se auzi agitaţie dedesubt – un strigăt răguşit, un bufnet şi sunetul unui obiect spart. *De ce* nu îşi folosea Palmer pistolul? se gândi cu umor negru ce ar spune unchiul său. Arma nu era utilă decât dacă erai dispus să *tragi.*

Larma încetă. Auzi ritmul vag al vocii lui Palmer. Uşurată, coborî scările în viteză.

Palmer stătea în holul de la intrare. Pe prag zăcea cineva, cu cizmele abia vizibile. Când coborî de pe scară, Palmer se ghemui lângă cadavru.

Din debara apăru o siluetă. Un bărbat cu un cuţit.

— Palmer! strigă ea.

Silueta se întoarse şi sprintă spre ea. Lilah o zbughi spre scări, dar o mână o prinse de gât. Îşi înfipse cuţitul în ea. Lama săltă din os.

Se eliberă, dar el o prinse şi o târî după el; o înşfăcă de încheietură şi i-o răsuci la spate. Zbătându-se, intenţionând să muşte, văzu faţa unui străin, încruntată, ucigătoare. O strânse de încheietură, forţând-o să dea drumul cuţitului.

O greutate mare îi doborî. Se eliberă, apoi se ridică în picioare. Palmer era deasupra bărbatului. Luptându-se cu el. Se rostogoliră, zbătându-se încordaţi; bărbatul se ridică peste Palmer, iar cuţitul lui scânteie…

Palmer îl prinse de încheietură. Se luptară în tăcere pentru a prelua controlul lamei, răsuflând precipitat, într-o liniște profundă, groaznică…

Palmer îl făcu să dea drumul cuțitului, care se rostogoli zăngănind pe podea. Bărbatul urlă și vru să îl prindă pe Palmer de gât – dar acesta din urmă se mișcă mai iute, cuprinzându-și dușmanul de gât, ridicându-l în picioare în timp ce acesta se zbătea, prinzându-l de cap și răsucind cu putere…

Se auzi un trosnet brusc. Dezgustător. Palmer își desfăcu brațele, iar corpul omului căzu la podea fără viață.

Lilah nu mai văzuse niciodată pe cineva ucis astfel.

Palmer se întoarse spre ea, cu chipul desfigurat de furie.

— La naiba, trebuia să pleci la Londra!

Se târî înapoi, recăpătându-și echilibrul și ridicându-se în picioare.

— Cine… ce…

El își trecu mâna prin păr.

— Dumnezeule! Privi spre cadavru, apoi îngenunche, căutând să vadă dacă mai avea puls.

— E mort, spuse ea. Fără îndoială.

El ridică privirea, cu ochii arzători.

— Ce a fost în *capul* tău?

— Eu… nu a fost nimic.

Văzuse cuțitul. Instinctul preluase controlul.

În cadrul ușii apărură niște bărbați. Sări înapoi, apoi îi recunoscu. Evaluatorii. Doi bărbați pe jumătate cărau și pe jumătate trăgeau un al treilea înăuntru. Pe cel care se prăbușise în ușă. Părea năuc, dar nu se vedea sânge.

Ceva țâșni pe lângă ea, făcând-o să tresară. Căzu cu zgomot la pământ, într-un colț îndepărtat: cuțitul străinului. Palmer îl aruncase departe. Îi remarcase totodată neliniștea. O privea țintă, cu ochii întunecați, impenetrabili.

— Să dispară de aici, spuse el.

Un moment crezu că vorbea cu ea. Apoi evaluatorii îl sprijiniră pe prietenul lor rănit de perete și veniră să ridice cadavrul, așezându-l între ei.

— Toţi oamenii în jurul casei. Palmer vorbea în silabe aspre, ca de gheaţă. Lăsaţi graniţele proprietăţii. Apăraţi casa din toate părţile.

— Da, să trăiţi.

Să o apere de ce?

— Sunt mai mulţi?

Lilah privi înnebunită în jur. Casa era îngrozitor de greu de apărat. Prea multe uşi. Prea multe ferestre. Îşi zări cuţitul şi se aplecă să îl ridice.

Iute ca un şarpe care atacă, Palmer o prinse de braţ.

— Eşti rănită.

— Ce? O fulgeră frica. Privi în jos. Una din mâneci era ruptă. Material subţire. Pe antebraţ avea sânge. Îl şterse cu mâneca intactă. E doar o zgârietură. Îi scăpă un râset bizar. Sunt bine.

— Lilah. Avea o expresie de nerecunoscut. Înfiorător de rece. I-ai dat de veste domnişoarei Everleigh?

— Nu, nu mi-a răspuns.

— Bine. Pe nepusă masă, o ridică în braţe şi începu să urce scările.

*

Uneori era mai înţelept să taci. Lilah îşi ţinu gura în timp ce Palmer deschise cu umărul uşa apartamentului său. Merse direct în dormitor şi o aşeză pe pat.

— Stai aici! Se întoarse pe călcâie, lăsând-o în tăcere.

Frigul nopţii îşi făcea simţită prezenţa treptat. Ei bine, era normal; era îmbrăcată în halat. Aproape dezbrăcată. Îşi trase tivul peste glezne şi trase aer în piept cu greu. Camera era frumoasă, plină de mobilă întunecată, grea. Nimic de vânzare. Nu mai fusese în apartamentul lui.

Îşi trecu mâna pe deasupra cuverturii. Material moale, scump. Mătase, vopsită în nuanţa sângelui uscat.

Tresări. Îşi aşeză mâna în poală din nou. Privi spre încheietură, care încetase să mai sângereze.

Cineva intrase prin efracţie în casă. Palmer îi rupsese gâtul. Era îndeajuns de puternic să ridice un berbec;

suficient de puternic să rupă coloana unui om. De ce să fie surprinsă?

Simţea că gândurile nu i se leagă. Era tulburător. Îşi împleti degetele şi numără trandafirii de pe marginea covorului.

Uşa se deschise în tăcere, speriind-o.

— Fă un zgomot!

Palmer expiră, scoţând un sunet puternic, şuierător.

— Iartă-mă, spuse el scurt.

Aşeză o sticluţă pe noptieră, lângă o carafă cu apă. Din buzunar scoase o rolă de pansament, desfăşurând-o cu mişcări scurte şi bruşte.

— Ţi-am rezervat bilet. Ţi-am dat documentele. Cuvintele o săgetară ca gloanţele. De ce altceva mai aveai nevoie pentru a pleca?

Se înfiorase şi oftase, gândindu-se la revederea lor. Dar el o privea cu furie acum. Nimic nu avea sens. Ea îşi căută cuvintele şi găsi, în schimb, înţepătura mâniei stându-i pe limbă.

— Acum îi dau socoteală domnişoarei Everleigh. Nu ţie.

El zâmbi amar.

— Bineînţeles. Scoase o batistă din buzunar şi se aşeză pe marginea patului. O umezi cu apa din carafă. Dă-mi braţul!

Cu vocea aceea rece, suna a ameninţare.

— Nu.

În maxilar îi tresări un muşchi.

— Încerc, spuse el, să nu te *strâng de gât.*

— De ce? Ce am făcut?

El îşi strânse pumnul. Venele ieşiră în evidenţă, iar încheieturile i se albiră.

— Ce Dumnezeu a fost în *capul* tău? De ce ai coborât?

Ea se încruntă.

— Ar trebui să fii recunoscător. Pe tine te căuta.

— Şi ce dacă? o repezi el. Ţi se pare că sunt slab?

Ea îşi muşcă limba. Acesta era ultimul cuvânt pe care l-ar fi ales. Sunetul scos de gâtul rupt al celui care o

atacase avea să o bântuie.

— Erai distras, spuse ea foarte încet.

— Da. Gura lui tresări. Este o problemă, nu-i aşa?

Nu aşteptă ca ea să afle răspunsul înainte de a o prinde de încheietură. Degetele lui erau foarte calde. Îi întinse batista pe braţ.

Mâna lui tremura.

— Palmer? El îşi plecă creştetul blond, împiedicând-o să-i vadă faţa. Eşti…

— Ar fi trebuit să te conduc eu însumi la gară. Vorbea pe un ton foarte scăzut. Să te leg de trenul acela. Nu trebuia să fii aici.

Nu înţelegea nimic. Sau… poate că da.

— Îl aşteptai? Ştiai că vine?

Ridică privirea, cu gura arcuită.

— Bineînţeles că nu.

Era uimită. O mie de întrebări şi nedumeriri, dar niciuna nu părea să încapă clar în cuvinte. Avea ceva groaznic pe chip când îl privi ţintă – ceva ce nu voise să vadă niciodată. *Frică.* Pentru ea? Încercă să îşi tragă mâna. Nu o lăsă. Încruntându-se, se concentră asupra strânsorii lui. Îl prefera mai rece. Furios. Ce îl făcea să se teamă atât de tare? Voia să îndrepte un cuţit spre lucrul acela, unul mai mare. O macetă.

— Pleci cu primul tren.

Se întinse şi luă flaconul. Turnă conţinutul pe batistă şi apoi i-o puse iar pe braţ.

Ea trase aer în piept.

— Înţeapă.

— Da. Se uită la ce făcuse, apăsând încet pe tăietură. Sângerarea s-a oprit.

— Nu pot pleca. Domnişoara Everleigh nu mă va lăsa.

— Pleacă şi ea cu tine. Fratele ei a chemat-o înapoi în oraş.

— Dar… Clătină din cap. Moşia?

— Peter se va ocupa chiar el de asta.

— Ce convenabil, şopti ea.

— Nu. O privi adânc în ochi. Eu am pus totul la cale.

M-am întâlnit cu el în oraş, după ce am plecat din Sussex. Strânse din buze. Mă întrebam de ce nu a pomenit de întoarcerea ta.

O traversă un fior rece. Înţelegea, în sfârşit. Nu se terminase.

— Te aştepţi la alte necazuri.

— Nu mă aştept la nimic.

Ea ezită.

— Nu a fost un spărgător, atunci?

El clătină din cap.

— Dar a… Pentru un asasin, bărbatul fusese stângaci.

— Nici măcar nu te-a atacat. Aici, când te-a găsit.

— A intrat în camera care nu trebuie. Căuta pe altcineva.

— Pe cine? Nu pe ea. De ce ar urmări-o cineva pe ea? Catherine?

— Pe oricine, spuse el. Oricine îmi este aproape.

Simţi că o ia frigul din nou, un val violent de frisoane. Cu mâna liberă, încercă să-şi strângă halatul, dar era subţire, nefiind făcut pentru a te încălzi.

Privirea lui deveni scrutătoare.

— Ce este? Altceva? Capul…?

— Nu, sunt bine. Trase aer în piept, calmându-se. Nu era vreo doamnă sensibilă, care se lăsa copleşită de fleacuri. Dar… am uitat cum stau treburile… astea.

El şopti ceva mult prea încet ca să-l înţeleagă. Apoi se aplecă în faţă, apăsându-şi gura pe fruntea ei, răsuflând adânc. Nu era un sărut. Era mai primitiv. Piele pe piele.

— Aşa să rămână mereu, spuse el. Mereu.

Ea închise ochii. Acum îi era cald. Cu buzele lipite de ea, cu mâna lui puternică pe după umărul ei, nu avea să mai tremure.

Îl simţi oftând. Se desprinse şi luă rola de pansament. O răsuci de trei ori în jurul încheieturii ei, apoi strânse bine.

— Prea strâns?

Ea clătină din cap.

— Deloc.

Îi reaşeză mâna în poală, cu o mişcare ciudat de

formală.

— Nu e aşa. Îi ridică bărbia, iar ochii li se întâlniră. Nu vei pomeni numele meu în Londra. Înţelegi?

Încheieturile degetelor lui erau aspre. Obrazul lui o zgâria. Aceste mici observaţii păreau foarte importante: şuviţa de păr blond care i se cârlionţa după ureche. Genele lungi, felul în care se arcuiau. Voia să îl atingă; să alunge expresia mohorâtă de pe chipul lui. Era pe cale să îi explice lucruri. Simţea adevărul strângându-se între ei ca întunericul. Peste încă o clipă, se va forţa să i-l ceară. Dar nu încă.

— De ce ai lipsit atâta? întrebă ea.

Urmă o scurtă pauză încordată. Îşi dădu seama că întrebarea nu era sigură.

— Am fost la Susseby, spuse el în cele din urmă. Se lăsă pe spate, lăsând să-i scape o respiraţie şuierătoare. E... Casa s-a dus.

— S-a dus? Ea clătină o dată din cap. Ce vrei să spui?

— A ars din temelie. Nu mai e nimic... Privirea lui rătăci prin încăpere înainte de a se întoarce la ea. Şi el părea a se chinui să se concentreze. Nu a mai rămas decât cenuşă.

Dumnezeule mare! Câte ghinioane! Ea se întinse spre mâna lui care stătea pe cuvertură. Pielea lui era rece acum. Îl apucă de degete, frecându-le pentru a le încălzi.

— Familia ta e bine?

— Da, sunt în siguranţă. Le-am trimis... în altă parte.

— Dar ce s-a întâmplat?

O privi drept în ochi, fără să clipească, şi ea ştiu răspunsul înainte de a vorbi.

— Toate se leagă, spuse el. Seara asta şi Susseby.

Ea rămase neclintită. Atunci incendiul fusese premeditat?

— Omul pe care l-ai ucis?

— O slugă. Privi spre mâinile lor împreunate. Îşi întoarse palma într-a ei, înlănţuindu-i degetele. A fost trimis de un bărbat numit Bolkhov. Cel care mi-a făcut asta. Cu mâna liberă, îşi atinse cicatricea care se apropia atât de

tare de ochi. Un general în armata rusă. Dat afară, decăzut din grad. Trupele lui au jefuit zona rurală în Afganistan. După război, am fost însărcinat să îl prind. Mă consideră responsabil pentru cei pe care i-am ucis în această operaţiune. Printre ei, pretindea el, se numărau soţiile şi copiii săi. Aşa că a jurat să se răzbune. Susseby, spuse el. Şi astă-seară. Şi… tot restul.

Împuşcătura. Atacatorii cu armele lor. „Camera greşită”, spuse el.

— Vrea să o rănească pe domnişoara Everleigh?

— O cunoaşte. Îşi eliberă mâna, o aşeză pe cuvertură şi îşi întinse degetele. Avea încheieturile umflate de la încăierare. Sub un alt nume, a contribuit cu câteva piese la licitaţia de care se ocupă ea. Îi place să te ia peste picior, spuse el încet. Ştia că voi recunoaşte una din piese. Până n-am văzut-o, habar n-aveam cum să îl găsesc.

Deodată, înţelese.

— O foloseşti pentru a-l prinde.

— Asta era ideea. Avea un zâmbet întunecat. În schimb, i-am dat o pradă nouă.

— Habar nu are de pericol, şopti Lilah.

— Acum are. Am vorbit mai devreme. Dar alte pericole o privesc mai mult. Ridică din umeri. Fratele ei încearcă să preia controlul asupra casei de licitaţii. Plănuia să o căsătorească cu un văr îndepărtat, până m-am arătat eu interesat. Atât timp cât îi fac curte, este la adăpost de ticluirile lui. Un târg cinstit, deşi cred că se înşală.

Dar mintea ei se întoarse spre gânduri mai egoiste.

— Atunci nu o curtezi cu adevărat?

Dumnezeu să o ierte pentru uşurare.

Dar el o văzu, iar faţa i se întunecă.

— Lilah. Nu este un joc. Dacă ar fi nevoie să mă căsătoresc pentru a-l prinde, aş face-o. Bolkhov vrea să îi ucidă pe toţi cei care îmi sunt aproape. A reuşit deja o dată.

Dumnezeule mare!

— Doar nu… fratele tău?

El se uită în altă parte.

— A sosit o telegramă săptămâna trecută. Mormântul

lui Geoff a fost vandalizat. Asta m-a făcut să mă duc la Susseby. Când am ajuns... Lovi în speteaza patului, apoi privi ţintă spre mâna lui, cu pumnul strâns. E de mirare că nimeni nu a fost ucis. Focul s-a întins repede. Bătea vântul tare în noaptea aceea. Cenuşa a fost purtată până în sat.

Nu ştia ce să spună. Era o nebunie de neconceput să persecuţi pe cineva ţintind asupra familiei acestuia. Nici măcar unchiul ei nu ar fi făcut un astfel de rău.

— Nu era decât o casă, desigur, spuse el sec. Dar este ultima pierdere pe care o voi mai suporta. Privi din nou spre ea, cu faţa distantă. Vei pleca de la Buckley Hall. Iar în Londra nu mă vei mai cunoaşte. Vom fi străini de acum înainte. Pentru binele tău.

— Străini...

Ideea părea imposibilă. Groaznică şi ofensatoare.

Dar de săptămâni întregi, nu se mai simţea în largul ei cu el. Abia acum îşi dădu seama că s-ar putea să plătească un preţ mai mare decât pierderea slujbei, a demnităţii şi a inimii.

Încruntându-se, îl studie. *Străini.* Tatăl şi unchiul ei nu fuseseră niciodată de acord în nicio privinţă, în afară de un singur principiu: cu orice preţ, supravieţuirea era pe primul loc. Să devină străini ar fi înţelept, cumpătat şi sigur. Chipul lui era impenetrabil pentru ea acum, frumos şi sever, ca şi când ar fi fost, într-adevăr, un străin, iar sentimentele ei, inexistente.

Dar ochii lui spuneau altceva. O privea la fel de atent ca ea. Văzu reflexia propriilor ei sentimente în ochii lui.

Încerca să o protejeze. Cum îndrăznea să îşi imagineze că ea nu ar face acelaşi lucru pentru el?

— Cândva, în biroul tău, am văzut o hartă. Vorbi încet, alegându-şi cuvintele cu grijă. Unchiul meu, despre care ţi-am spus, cunoaşte zonele acelea pe care le-ai încercuit. Le cunoaşte foarte bine. Crezi că acest Bolkhov s-ar putea ascunde într-una din ele? Dacă da, unchiul te-ar putea ajuta.

— Lilah. Dumnezeule! Se ridică în picioare. Ai auzit vreun cuvânt din ce am spus? Vreau să stai *departe* de

asta.

Ea sări în picioare.

— Dar sunt implicată! Nu am cum să stau departe. Lucrez pentru domnişoara Everleigh, nu înţelegi? Iar unchiul meu nu este un oarecare…

— Las-o baltă cu unchiul tău, o repezi el. Las-o pe Catherine! Îşi dă seama când are de-a face cu un târg: intenţionează să mă folosească aşa cum o folosesc eu pe ea. Este *utilă.* Dar tu, Lilah… eşti o slăbiciune blestemată. Şi dacă îţi pasă atât de puţin de propria viaţă încât să o rişti pentru mine, eşti nesăbuită.

Ea îşi ţinu respiraţia. Acele cuvinte aprige îi alungară şi ultima urmă de amorţeală. Îi păsa de ea. Nu putea să o ascundă. Nu îl va lăsa.

— Atunci sunt nesăbuită. Dar nu laşă. Te pot ajuta. *Pot.*

Nick putea. Va găsi o cale pentru a-l determina să o facă.

El îşi trecu mâinile prin păr, apoi se întoarse şi o apucă spre uşă.

— Nu discutăm despre asta. Deschizând uşa, spuse: Ieşi.

— Nu vrei să-mi afli numele înainte să plec?

Asta îl surprinse. Se întoarse spre ea, cu ochii arzând.

— Nu. Nu vreau să ştiu nimic despre tine, Lilah. Eşti surdă? Ascultă-mă din nou: i-am pus pe toţi cei pe care îi iubesc în pericol. Pe *toţi.* Păşi spre ea, cu o mişcare bruscă, oprindu-se deodată. Pe tata. Pe fratele meu. Mi-am îngropat fratele. Moartea lui e din vina mea. Susseby – din vina mea. Le-am lăsat pe mama şi pe sora mea fără casă. Le-am exilat. Iar în seara asta am omorât un om, iar apoi ţi-am şters sângele. Nu îţi pasă de tine. Dar *mie* îmi pasă. Îmi pasă şi nu îţi voi pune viaţa în pericol. Mai bine mor înainte să îţi primesc ajutorul. E clar?

Totul era clar. Discursul acesta dur, groaza lui – pentru *ea* – era cea mai îngrozitoare şi cea mai frumoasă odă pe care o auzise vreodată.

Dar avea să se gândească la implicaţii mai târziu.

Acum trebuia să îl convingă. Nici ea nu putea îndura să *îl* piardă.

— Mă numesc Lily Monroe. Sunt nepoata lui Nicholas O'Shea. *Acesta* este bărbatul pe care trebuie să îl cunoşti.

El răspunse zeflemitor.

— Bine. Apucă clanţa din nou, trăgând atât de tare că lemnul scârţâi când se deschise uşa. Ai spus-o. Acum pleacă.

Nu o auzea.

— Îl cunoşti pe unchiul meu. I se spune Sfântul Nick. Regele diamantelor, Lordul din East End. Asculta? Controlează jumătate din oraş. Jumătatea *întunecată*. Îi privea profilul, maxilarul încordat ca piatra, linia rigidă a umerilor. Respingerea lui tăcută, fizică. Toate zonele acelea pe care le-ai încercuit pe hartă sunt ale lui. Oamenii de acolo *sunt ai lui.* Cu documentele pot propune un nou târg…

Se întoarse, cu o expresie neagră.

— Şi tu eşti a lui? De el te temi, nu-i aşa? Ticălosul care te-a şantajat. Gura i se arcui într-un zâmbet urât. Celălalt ticălos, adică.

Ce prostii irelevante erau astea?

— Nu contează. Ţinând cont de acest pericol, nu conta. Ar putea ajuta. L-aş putea *face* să ajute.

— Contează. O privi ţintă. Nu îi voi da motiv să te şantajeze din nou.

— Dar nu va fi nevoie! Am…

— Ai dreptate. Nu este nevoie. Un muşchi îi tresări pe maxilar. Licitaţia rusească se va ţine în 12 zile. Am făcut aranjamente să îl ademenesc pe Bolkhov. Balul acesta mascat se termină atunci… dacă nu înainte.

— Dar dacă nu va fi aşa? De ce să nu foloseşti toate armele pe care le ai la dispoziţie…

— Speram că ai o părere mai bună despre mine, spuse el încet. Este o prostie, ştiu. Ce motiv ţi-am dat pentru a mă preţui? Dar dacă crezi că te voi trimite înapoi la ticălosul care te-a băgat în nebunia asta, ca să-l implori să îţi facă un favor, Dumnezeule, atunci mă crezi de o speţă

mai josnică decât un laş.

Buzele ei încercară să rostească vorbele de câteva ori până a le spune. În pauza aceea scurtă, se înfurie.

— Pe *tine* te cred ticălos, spuse ea. Un măgar arogant! Căci trebuie să fii ticălos ca să refuzi un prieten! Dacă eu sunt dispusă să o fac, atunci de ce nu poţi…

— Nu suntem prieteni.

Vorbi atât de rece că o lăsă fără suflare.

— Eşti un mincinos, şopti ea.

— Iar acum mă plictiseşti. Se aplecă să-şi scoată cuţitul din cizmă. Îl trânti pe masă înainte de a se întoarce spre ea. Eşti încă aici? Arcuirea dispreţuitoare a buzelor o lovi ca un pumn. Te-am folosit Lilah. Ai fost utilă, o vreme. Dar acum nu mai eşti. Acum înţeleg de ce te stăpâneai aşa bine sub presiune – nepoata Sfântului Nick; doar faci parte din aristocraţia sărmanilor. Dar nu mă amestec cu plebea de obicei. Însă îţi mulţumesc pentru ofertă.

Durerea o răscoli, făcând-o nesăbuită. Ştia că nu credea niciun cuvânt din ce spusese. Încerca să o alunge. Şi, negreşit, ştia cum trebuia să o facă. Cuvintele îi străpunseră pieptul, înfigându-i-se în inimă.

— Accepţi plebea în patul tău, dar prietenia e prea mult, nu-i aşa? Prietenia este pentru femei precum domnişoara Everleigh. Accepţi ajutorul *ei,* dar nu pe al meu.

El ridică din umeri şi se sprijini de perete, cu postura nonşalantă a unui crai, plictisit de divertisment de doi bani.

— Ea îşi vinde ajutorul pentru un preţ. Tu nu mai ai nimic din ce aş dori să cumpăr.

Ignoră înţepătura.

— I-ai spus să te numească Christian. *Era* necesar? Asculta rusul tău nebun atunci?

Pe chipul lui apăru o expresie ciudată.

— Dumnezeule! Doar de atâta este nevoie? Atunci dă-i drumul! Spune-mi Christian. Ce contează?

Conta. Încercă să pretindă că nu, dar ea ştia adevărul.

— Christian. Se apropie de el. Lasă-mă să te ajut! Te rog! Eu…

Îi prinse mâna înainte de a îl atinge. O forţă să o lase

jos.

— Am încheiat discuţia asta, spuse el foarte încet, ca şi când ar fi fost un copil neghiob care făcea scandal.

— Dar eu, nu. Îl privi încruntată, în timp ce degetele lui se strânseră. Nici dacă mă răneşti nu se termină.

Îi dădu drumul mâinii ca şi când l-ar fi ars. Ducându-şi pumnul la gură, o privi cu o expresie mohorâtă.

Liniştea păru fragilă şi apăsătoare, ca şi când un cuvânt greşit ar fi putut-o sfărâma în cioburi ascuţite. Nu ştia ce să mai spună. Greutatea înfrângerii o apăsa.

— Christian, şopti ea. Te rog, nu fi nesăbuit!

Pielea din jurul ochilor i se strânse de încordare. După ce se relaxă, privirea lui se îndulci. Lăsă pumnul jos şi spuse şuierător:

— Îţi pasă de mine, Lily?

Simţea că se sufocă. O mie de cuvinte nu puteau cuprinde răspunsul potrivit. Nu reuşi decât să încuviinţeze din cap.

— Atunci vei avea încredere în mine, spuse el. Vei avea încredere în planul meu. Dacă licitaţia nu dă roade... atunci, poate, vom vorbi despre unchiul tău.

Era un compromis. Nesatisfăcător, oribil de insuficient. Se cuprinse în braţe, nefericită.

— Lily, spuse el încet. Ce nume încântător ai! Lily, ar trebui să pleci!

Asta era tot ce va primi de la el? Un compliment pentru numele ei. Un târg neclar de a vorbi din nou, peste zece sau douăsprezece zile. Până atunci s-ar putea să fie deja mort, când l-ar fi putut salva. Merita mai mult de-atât.

Îşi lăsă braţele în jos şi îşi îndreptă umerii.

— Voi pleca dimineaţă, spuse ea încet. Dar nu în seara asta. Mai vreau ceva înainte de a pleca.

*

Lily. Numele i se potrivea perfect. Nu ar fi trebuit să i-l spună. În întunericul acesta care devenise viaţa lui, ea rămânea singura rază de lumină. Dar fiecare secret pe care

i-l împărtăşea o aducea mai aproape de el, de această ruşine care devenise în vieţile celor pe care îi iubea.

Ticălosul ei unchi nu avea cum să îl ajute. Nu când nici măcar întregul serviciu secret britanic nu reuşise să îl localizeze pe Bolkhov. Dar ea şi-ar fi încercat norocul. S-ar fi pus în pericol de dragul lui.

Războiul căruia îi supravieţuise îl făcuse să recunoască adevăratul curaj. Un aliat căruia îi putea încredinţa viaţa. Ea era asta şi mult mai mult. Nu avea să o pună în pericol. Asta era altceva. Acum, supravieţuirea lui nu merita preţul, dacă însemna să o piardă.

Îi atinse faţa. Cum stătea în faţa lui, avea o vulnerabilitate sublimă în bărbia ridicată sfidător. Ea era pedeapsa lui. Ce dorea cel mai mult – ce nu putea avea.

— Nu te vei amesteca, spuse el încet, mângâindu-i obrazul catifelat. Îmi vei da cuvântul înainte de a pleca.

Altfel avea să decidă el în locul ei. Mai era loc pentru o femeie în căsuţa aceea îndepărtată unde aşteptau acum mama şi sora sa.

Dar nu avea să o ducă acolo decât dacă era necesar, căci dacă ar pune-o laolaltă cu familia lui, ar fi într-un pericol şi mai mare. Bolkhov nu avea de unde să ştie, încă, ce devenise pentru el. Dacă o punea laolaltă cu mama şi sora lui, nu va mai exista nicio îndoială. Va fi la fel de vulnerabilă ca ele.

Încă nu îi răspunsese. O cuprinse de umeri, nepăsându-i dacă o speria acum.

— Dă-mi cuvântul tău, la naiba!

— Îl ai, murmură ea. Dar mai întâi…

Lui îi scăpă un râset straniu. Îşi închipuise că va trebui să îl forţeze?

— Lily. O floare al cărei bulb se adăpostea adânc în pământ, unde nimeni nu se gândea să îl caute. Îl luase prin surprindere. Nu se aşteptase niciodată la asta.

Îşi strecură mâna în părul ei, îi ridică faţa şi îi privi frumuseţea palidă, neînfricată, înainte de a o săruta.

Dimineaţa va fi dispărut din viaţa lui. Dar între timp, Dumnezeu să îl ajute, se va preface că era a lui. Că o

văzuse aşteptând la o fereastră într-un turn, omorâse un balaur pentru a o câştiga, dobândind-o pe merit şi transformând turnul acela într-un cămin.

O ridică şi o duse în pat. Lumina focului scânteia pe pielea ei. Curba dulce a umărului. Ochii albaştri mari şi umezi. Buzele ei cărnoase, care se strânseră pentru a-şi ascunde tremurul.

Nu era nevoie să i-o ascundă. Se aplecă uşor să i le sărute, să i le desfacă.

— Tremură, murmură el. Oricât.

Oftă uşor, părând uşurată. Îl cuprinse iute pe după umeri şi îl trase deasupra ei. El simţi imboldul de a râde. Îşi imaginase ea că se va retrage acum? O sărută adânc, cu sete, pentru a-i arăta ce intenţiona.

Mâinile ei alunecară pe talia lui, strângându-l mai tare.

Prin halatul subţire i se simţeau toate formele şi rotunjimile. Talia subţire, vârful delicat al cotului. Nemernicul acela care o prinsese de acolo…

Scrâşni din dinţi şi se retrase, alungând gândul acela, în timp ce îşi scotea hainele. O prinse de mâini când încercă să îl tragă spre ea, ţinându-le bine.

— Şşt, spuse.

Apoi o apucă de talie. Greutatea ei – faptul că era atât de uşoară – îl deconcertă pentru scurt timp. Vocea ei joasă şi amplă, spiritul ei aprig – ar fi trebuit să o facă puternică şi grea ca o ancoră.

O aşeză jos din nou, pe un pat de perne, sprijinindu-se într-un cot deasupra ei. Imaginea ei, pasivă şi răvăşită sub el, cu un vag zâmbet sfios pe buze, uşor uimit, era superbă şi merita adulaţia mulţimilor.

Dar era a lui. Doar pentru ochii lui. Doar ai lui.

Pentru moment.

— Atinge-mă, şopti ea.

Ce nevinovată! Îi luase pauza drept nesiguranţă, nu o urmare a bătăliei interioare cu posesivitatea aceea sălbatică.

— O voi face, spuse el foarte încet.

Dar avea să savureze plăcerea aceea cu înghiţituri mici. Altfel o va devora fără să ştie de el.

Începu cu părul ei, trecându-şi degetele uşor peste cosiţa care îi trecea peste umăr, clătinându-se deasupra patului. Nu era prinsă decât cu o singură fundă. Trase de un capăt şi privi cum i se desfăcea părul uşor.

Îşi trecu degetele prin el, acoperindu-i sânii cu buclele bogate. Ea închise ochii. Îi plăcea.

Îşi strecură degetele prin părul de pe scalpul ei, masând, trăgând, apoi întinzându-i-l în toate direcţiile. Gemu sub mângâierile lui. Se arcui, ca o pisică mângâiată. Avea sânii plini şi îmbujoraţi; ochii i se fixară asupra punctului în care halatul i se prinsese de punctele gemene ale sfârcurilor întărite.

Îşi strecură o mână pe sub spatele ei arcuit, croindu-şi drum spre cordon şi dezlegându-l. Ea scoase un sunet de încântare şi se rostogoli spre el, aşa că halatul îi căzu, dându-i la iveală sânii. El clipi, căci frumuseţea ei îl săgetă ca o rază puternică de soare, arzându-l. Avea sânii mici, de o formă perfectă, cu sfârcuri roz, cu areole clar conturate. Luă unul în mână. Îi testă greutatea.

Ea se înfioră.

— Iscusite mâini, şopti ea. Ai fi fost bun de hoţ.

Nu ştia că fura, chiar acum? Luând ceea ce nu-i aparţinea. Voia… nu doar trupul ei, ci şi viitorul pe care avea să şi-l croiască, cu aceeaşi inteligenţă şi iniţiativă neabătută de care dăduse dovadă de atâtea ori. Voia să-i fie alături. Să-i păzească spatele. Să iubeşti o femeie şi să te bazezi pe curajul ei erau două lucruri diferite. Dar ea i le-ar oferi pe amândouă bărbatului cu care se va căsători.

La dracu’ cu măcelarul acela blestemat!

Era un gând negru, urât ca setea de sânge. Nu voi să zăbovească asupra lui, când se putea ocupa de ea, doar de ea. Se aplecă şi îi prinse sfârcul în gură. Ea icni, cuprinzându-i capul în mâini, lipindu-l de ea. Se cutremură tot mai tare în timp ce o sugea, potolindu-se când se retrase, suflând uşor pe deasupra pielii ei.

Îi ţintui braţele deasupra capului, sărutând-o adânc.

Se pusese în pericol pentru el. Nu era necesar. Nu va trebui să poarte niciodată cuţit alături de el. Nu va mai fi niciodată vătămată din pricina lui. Orice făcea de aici înainte, se va asigura de asta.

Îi sărută încheieturile, apoi întinse mâna să desfacă şi ultima închizătoare a halatului, în dreptul şoldurilor. Se putea păzi de lume, dar nu era nevoie să o facă vreodată cu el. Îi desfăcu picioarele, iar ea rămase întinsă şi dezgolită în faţa lui.

Scoase un sunet ciudat – un protest înăbuşit. El îi privi chipul şi văzu că roşea, întâlnindu-i ochii.

— Eşti frumoasă, spuse el.

Se aplecă să-i sărute interiorul coapsei rotunde.

Ea gemu.

— E… franţuzesc.

— Nu încă.

O adulmecă pe îndelete – mosc, ambrozie şi toate aromele secrete pe care niciun afrodiziac nu reuşise încă să le surprindă. Bună de mâncat. Irezistibilă. Cu limba, coborî până la genunchi. Avea o gropiţă acolo, ceea ce tulbură ceva înăuntrul lui. Mai avea atâtea de descoperit, dar nu mai era timp. Ambiţia şi panica se luptau în el. Nu avea timp de pierdut. Va reveni la genunchii ei mai târziu.

Îi sărută din nou coapsele şi apoi, pe nepusă masă, o desfăcu cu degetele.

Şoldurile ei tresăriră. Sfioasă, încercă să-şi apropie picioarele. El îşi mişcă genunchiul, ţinându-i coapsele desfăcute. Nu se va ascunde de el.

Ochii ei îl găsiră, mari şi uimiţi. El îi aruncă un zâmbet arzător, apoi plecă fruntea şi o linse.

Strigătul ei înăbuşit fu ca o mână care îi strângea mădularul. *Da.* O gusta, pătrunzând-o cu limba. O pregătea pentru degete, pe care şi le strecură înăuntru cu mare grijă, sărutând-o în sus, pe acel mic boboc ce zvâcnea, cu care se juca şi pe care îl supse, simţind că sexul ei se umflă, devenind alunecos şi umed.

Visase la asta. Visase la sunetele pe care avea să le scoată când va face dragoste cu gura cu ea. Dar realitatea

– tresăltările ei, zbaterea şi murmurele de plăcere, parfumul, coapsele catifelate şi neliniştite care îi strângeau capul între ele – era dincolo… de orice altceva.

Poftă carnală, furie, dorinţă, toate pornirile primitive erau asemănătoare. „Cucereşte!” O prinse de şolduri şi o ţintui când încercă să se opună propriei plăceri.

— Prea mult, murmură ea.

Adică exact ce trebuia. „Primeşte”.

Simţi că o cuprind spasmele. Se contracta în jurul degetelor lui, un ritm aprig, nemilos, care îl făcu să se simtă triumfător. Şoldurile ei tresăriră sub strânsoarea lui. Întinse mâna să se oprească. Se opri deasupra ei, luptându-se să se înfrâneze.

Mâna ei îi cuprinse mădularul.

— Acum, şopti ea.

Dorinţa ei era arzătoare, întunecată şi necruţătoare. Îşi aşeză mădularul lângă deschizătura ei, umedă, fierbinte, catifelată, ah, Doamne, atât de strâmtă; îi prinse icnetul înăbuşit în gură, penetrând-o.

Se cutremură până în străfunduri. Îşi făcu loc în ea, privind-o în ochi.

„A mea”.

Nu. Închise ochii, mintea, alungând cuvântul şi începu să se legene în ea încet. Dumnezeule mare, nu se va grăbi, o va face să ajungă pe culmi din nou, va…

Ea îşi mişcă şoldurile sub ale lui, ezitant, apoi, cu un geamăt, prinse ritmul, cuprinzându-l, înfigându-şi unghiile în fesele lui, trăgându-l spre ea, iar el icni.

— Da, îi spuse ea la ureche. Da, da, da.

— Lily.

Mai mult nu reuşi să spună. Iar apoi, cu un geamăt, cu un val de plăcere atât de intens că văzu scântei pe sub pleoapele închise, pierdu controlul. Se desprinse de ea, iar sămânţa i se revărsă în loc sigur. Era pierdut.

Îl cuprinse cu braţele, trăgându-l înapoi.

Nu era pierdut încă. Nu până nu-i va da ea drumul.

*

A doua zi dimineaţa grăjdarii încărcară ultimele bagaje în trăsura închiriată. Înăuntru, aşezându-se vizavi de domnişoara Everleigh, Lilah îşi îngădui să mai arunce o ultimă privire spre casă. Cândva o considerase monstruoasă. Acum părea mitică, scena unei poveşti.

Învăţase o mulţime de lucruri în casa aceea. Şi pierduse ceva acolo care nu mai putea fi recuperat niciodată. Era bucuroasă pentru asta, peste măsură. Nu avea niciun regret.

Doar… dacă nu îl putea ajuta? Dacă Nick îi refuza oferta? Dacă îl ucidea nebunul acela? Dacă…

Nu mai îndura să privească spre casă niciun moment. Va începe să caute să-l zărească pe la ferestre.

— Ar trebui să mergem, îi spuse ea domnişoarei Everleigh.

Deasupra lor, norii se strângeau într-un nod vânăt. Trecu un măcăleandru în zbor, fugind de furtună, iar pieptul lui roşu păru o prevestire.

— Da, ai dreptate.

Efectele persistente ale vinului o făceau pe domnişoara Everleigh să pară palidă şi bolnavă. Dar şi ea părea fascinată de casă, privind cu ochi umbriţi până când trăsura intră printre copaci, iar casa dispăru.

Când ajunseră la drumul principal, legănarea trăsurii o făcu pe domnişoara Everleigh să geamă şi să-şi cuprindă capul în mâini. Lilah îi întinse o butelcuţă pe care doamna Barnes o umpluse cu ceai.

— Ajută.

Domnişoara Everleigh flutură din mână, refuzând-o.

— Nu ajută la nimic, spuse ea cu amărăciune, doar dacă e otravă pentru fratele meu. Este ultima dată când se va mai amesteca în treburile mele. Ţi-o promit.

Lilah se sprijini de perne. Era o uşurare să vadă o furie atât de limpede. Ea însăşi era răscolită de emoţii tulburi; mânia era mult mai uşor de gestionat.

— Nu te poţi înţelege cu bărbaţii, rosti ea. Cei mai mulţi ne cred marionete, care dansează pentru

amuzamentul lor. Şi chiar când le pasă de noi cu adevărat, ne consideră păpuşi fragile, pe care e mai bine să le ţii pe un raft înalt, ca nu cumva să se strice. Domnişoara Everleigh o privi atât de straniu, încât pentru un moment Lilah crezu că greşise cu ceva şi se pregăti pentru o mustrare. Dar se pare că tovărăşia lor de pahar adusese o schimbare. Nu intenţionez să îl fac să înţeleagă. Domnişoara Everleigh îşi deschise săculeţul, scoţând la iveală un flacon cu o pudră. Dă-mi butelca! Vreau să scap de durerea de cap.

— Ce este?

— Pudră de scoarţă de salcie. Nu te doare capul? Turnă praful în butelcă, îl scutură bine, apoi se ciupi de nas, luând o duşcă bună. Nu voi mai bea niciodată aşa ceva.

Lilah îşi îngădui să zâmbească.

— Nu până nu vi se va oferi o sticlă bună de Château Lafeet.

— Lafitte-Gilet. Domnişoara Everleigh scoase un ţâţâit mustrător. Trebuie să îţi găsim un profesor de franceză bun. Nu vei progresa fără să înţelegi limba – sau măcar să cunoşti pronunţia, îi zâmbi ironic.

Lilah nu ştia dacă să o ia în serios sau nu.

— Aş adora să o învăţ.

— Atunci vom spune că este un schimb de servicii. Tu mă vei învăţa să dactilografiez. Eu îţi voi găsi un profesor.

— Chiar?

Cealaltă ridică dintr-o sprânceană.

— Nu ţi se pare un târg cinstit? Să îl revizuiesc?

— Mi se pare splendid!

Singura veste bună pe care o va primi azi. Se surprinse privind pe fereastră. Nu era nimic de văzut printre stejari.

— Bineînţeles, la vârsta asta înaintată, nu va fi uşor, spuse domnişoara Everleigh. Cel mai bine estetă înveţi limbi străine în copilărie. Nu îţi poţi permite să fii distrasă.

— Nu intenţionez să mă las distrasă, spuse Lilah uimită. Era acuzată, în avans, că pierdea vremea? Dacă vă temeţi că lecţiile mă vor stânjeni în ceea ce priveşte

îndatoririle mele la casa de licitaţii…

— Nu. Ai înţeles greşit. Domnişoara Everleigh oftă. Vezi tu, nu intenţionez să ajung la o înţelegere cu fratele meu. Nu are rost; înţeleg asta acum. În schimb, vreau să îi dau exact ce doreşte.

Surprinsă de schimbarea de subiect, Lilah continuă cu precauţie:

— Cum adică, domnişoară?

— Mai întâi spune-mi: îl iubeşti?

Pentru o clipă, Lilah crezu că se referea la tânărul Pete. Iar apoi groaza ei se intensifică, pricepând. „Nu”.

— Nu îl iubeşti pe viconte. Vreau să fie foarte clară această chestiune.

Stânjenită, Lilah luă o poziţie defensivă.

— Nu îmi închipui de ce aţi întreba!

Spre uluirea ei, domnişoara Everleigh roşi.

— Nu obişnuiesc să speculez. Dar uneori, când te-am surprins privindu-l şi uneori felul în care vorbeai de el – aveai un aer de… îşi drese glasul. Ei bine, este o întrebare simplă, nu trebuie să complici lucrurile. Îl iubeşti sau nu. Care din ele?

Lilah simţi că se îmbujorează, o combinaţie stranie de panică şi de nefericire strecurându-i-se în vene. Iubire? *Nu.* Nici măcar nu îşi îngăduia să se gândească la cuvântul acela.

— Aş fi cea mai mare nesăbuită în viaţă, spuse ea, să mă întind atât de mult peste condiţia mea.

— Nenumărate femei au făcut această prostie. Domnişoara Everleigh fu îndeajuns de delicată încât să se întoarcă într-o parte pentru a studia priveliştea. Nu pretind că înţeleg. Dar înţeleg că este o slăbiciune obişnuită, nefiind demnă de… condamnare.

Era o generozitate şi mai mare decât oferta de a-i găsi profesor de franceză. Atinse starea tulbure a lui Lilah ca o rază de soare răzbătătoare. Deveniseră cu adevărat prietene? Nu găsea alt motiv pentru această amabilitate. Domnişoara Everleigh oferea alinare mândriei ei şi îi făcea promisiunea tacită de a nu o judeca.

— Voi studia franceza din greu, spuse ea încet. Vă promit, domnişoară.

Indiferent ce altceva s-ar întâmpla, se va agăţa de perspectiva unei adevărate profesiuni. Era salvarea ei în furtuna ce avea să vină.

— Bine, spuse domnişoara Everleigh. Mă bucur să o aud, spre binele tău. Îşi scoase mănuşile, apoi întinse butelca. Direct din sticlă, spuse ea.

Lilah trase aer adânc în piept.

— Noroc, spuse ea, şi luă o duşcă.

Capitolul 15

— Să îl ajut pe ticălosul ăla? Nick o privi nevenindu-i să creadă. Ţi-ai pierdut minţile la ţară?

Lilah oftă. Stăteau pe balconul de la Casa Diamantelor, clubul de jocuri de noroc al lui Nick. Nu îi plăcuse niciodată să vină în vizită aici. Dedesubt, la numeroasele mese aşezate pe covorul roşu gros, bărbaţii aruncau bani cu o indiferenţă care îi făcea rău.

Dar îi scrisese lui Nick de cinci zile fără să primească niciun răspuns şi nu reuşise să îl prindă nici la Neddie. Când, în cele din urmă, îi scrisese să-i propună o întâlnire aici, fusese prea uşurată pentru a mai despica firul în patru legat de detalii.

— Ascultă-mă până la capăt, spuse ea. O să fac în aşa fel încât să merite.

— Nu văd cum, spuse el. Dacă nu cumva ai bijuteriile Coroanei în buzunar.

Nu se aşteptase să fie uşor. Nick era cel mai încăpăţânat om pe care îl întâlnise vreodată. Nu se punea niciodată la mijloc pentru a salva o situaţie, dacă făcea altcineva planul pentru el.

— Ştiu că nu-l placi. Şi ştiu că nu ai motive să îmi faci favoruri. Dar am venit oricum. Te rog să mă asculţi.

El se încruntă, apoi îi aruncă o privire măsurând-o cu

ochi pătrunzători.

— Pari epuizată, Lily. Eşti bine?

Ea ridică din umeri.

— Lumina e de vină.

Candelabrele electrice orbitoare făceau pe toată lumea să pară palidă.

— Modernitatea nu e drăguţă, spuse el. Însă adaugă puţină strălucire.

Ea încuviinţă din cap. Adevărul e că era epuizată; nu prea dormise de când se întorsese la Londra. Dar ştia că nu e cazul să recunoască în faţa lui Nick că nu pusese geană pe geană din pricina grijii pentru un bogătan.

— Putem să stăm de vorbă între patru ochi? E foarte mult zgomot aici.

Mulţimea de dedesubt purta haine de seară, dar era la fel de gălăgioasă ca scandalagiii dintr-o cârciumă.

— Dulcea muzică a zarurilor, spuse Nick.

Dar se desprinse de balustradă, conducând-o cu paşi alerţi pe balcon, spre o uşă nemarcată.

Îşi redecorase biroul de la ultima ei vizită. Pereţii erau acoperiţi de tapet închis la culoare, cu dungi. Covorul de Smirna frumos i-ar fi câştigat aprobarea domnişoarei Everleigh.

Lilah se aşeză în fotoliul care dădea spre birou. Textura pielii alunecă precum untul sub degetele ei.

— O duci foarte bine.

Lui Nick îi displăcea să primească instrucţiuni, dar nu era imun la linguşeli.

El se aşeză pe scaunul de vizavi, zâmbind larg şi dând deoparte un registru.

— Nu mă pot plânge. Îl vezi pe arhiepiscop acolo, la masa de poker? Pufni. La intrare a spus că îl cheamă Thomas Duckle, de parcă nu am fi văzut un amărât de ziar niciodată.

Uşa aceea – faimoasa uşă roşie, pe care intrau pierde-vară bogaţi la orice oră – stătea deschisă datorită mitelor generoase ale lui Nick. Jocurile de noroc fuseseră declarate ilegale, dar avea poliţia la degetul mic şi de asemenea

câţiva politicieni. Singurul grup pe care nu se deranja să îl contracareze erau moraliştii, ale căror editoriale furibunde oferiseră Casei Diamantelor multă publicitate gratuită în ultimii câţiva ani.

— Felicitări, murmură ea. Poate că domnul Duckle îşi va vinde un loc în rai.

— Oh, pot folosi banii mai bine de-atât, spuse el făcându-i cu ochiul. Îşi împreună mâinile pe birou, flexându-şi încheieturile, astfel încât să poată bate cu inelele în lemn. Ai adus documentele acelea? Sau încă te şantajează Palmer cu ele?

— Mi le-a dat pe degeaba.

E se încruntă.

— Zău.

Tonul cinic o făcu să stea mai dreaptă.

— E adevărat, spuse ea apăsat. Nu mi-a cerut nimic în schimb. Mi le-a dat din amabilitate.

„Ca să mă elibereze de tine”, dar nu adăugă asta.

Nick se lăsă pe spate, schiţând un zâmbet. Cazinoul avea o ţinută obligatorie strictă, pe care el o urma întotdeauna când se afla acolo, în costumul lui negru formal şi cu lavaliera bine apretată, aproape că semăna cu un lord.

— Atunci pare în regulă. E prost cel care renunţă la ceva pentru care ar putea cere un preţ.

Nu se va lăsa atrasă într-o ceartă fără sens.

— Caută pe cineva. Un rus. Un personaj foarte periculos. Probabil că omul se ascunde chiar printre oamenii lui. Sunt câteva comunităţi de ruşi pe teritoriul tău, nu-i aşa?

— Nu fac necazuri, spuse Nick pe un ton egal. Aşa că nu mă priveşte.

— Mă priveşte pe *mine.*

— Nu, Lily. Nu te priveşte.

— Rusul acesta urmăreşte familia lui Palmer…

— Familia Stratton, da?

Tonul lui gânditor o nedumeri. Apoi îi dădu o undă de speranţă.

— Da. Mama şi sora lui…

— Al şaptelea viconte din spiţa lui, continuă Nick nonşalant. Îşi desfăcu mâinile, îşi luă un inel şi îl răsuci alene în jurul degetului. Un caboşon rubiniu, de mărimea unei perle. Văr de-al doilea cu vreo doi duci. La naiba, e înrudit chiar şi cu regina. Strămoşii lui au venit odată cu bătrânul Willy Cuceritorul, ce ştii tu.

— Ai citit despre el.

— Mi s-a părut înţelept. Înclină din cap şi o şuviţă neagră îi veni în ochi. Frumos costum, da. Dar părul lăţos era al unui tâlhar. Cât sânge irlandez crezi că vei găsi într-o familie ca asta?

— Mama lui, spuse ea triumfătoare. Provine din Tipperary.

Izbucni în râs.

— Aşa ţi-a spus? Da, fără îndoială s-au încumetat dincolo de Pale, o dată sau de două ori. Au luat nişte pământ de la catolicii cu frică de lege. Însă asta nu-i face irlandezi.

Îşi muşcă limba. Trebuia să-şi păstreze concentrarea asupra ţelului ei.

— Nu sunt interesată să îi apăr strămoşii. De el mă…

— Ce? Nick se aplecă înainte. Ce te face, mai exact, să-mi calci pragul ca să implori pentru el?

— Nu o fac pentru el. Nici măcar nu ştie că sunt aici.

— Bineînţeles că nu, spuse el încet.

— E adevărat. Următoarele cuvinte ieşiră stângaci, căci o expuneau de-a dreptul în faţa lui Nick. Îmi pasă de el.

O surprinse oftând.

— Oh, Lily! Se lăsă pe spate, îşi trecu o mână prin părul negru, apoi clătină din cap. Ei bine, e o poveste veche. Dar credeam că te-am învăţat mai bine. Fiona, ei bine, avea o inimă blândă. Semăna cu tatăl ei. Dar tu? Credeam că eşti mai deşteaptă.

Era nesăbuită, cu siguranţă. Nu avea rost să-l contrazică.

— Nu îl cunoşti, spuse ea încet. Nu pot spera să te conving că este mult mai bun, mai blând, mai valoros decât crezi. Nu ca restul. Bineînţeles că nu vei crede asta. Dar

dacă ai încredere în mine, atunci *eu* te voi implora. Te implor să ai încredere în judecata mea o dată.

Lăsă privirea în jos, iar genele lui lungi îi acoperiră ochii. Îndreptă registrul, aşezându-l în colţul biroului.

— Bine, atunci să auzim. Ce speranţe ai pentru el?

— Speranţele mele? Se încruntă. Ce vrei să spui? Speranţa mea e să găsesc rusul…

— Speranţele tale pentru *tine.* Ridică privirea pătrunzătoare. Nu îmi pasă deloc de Palmer. Haide să vorbim despre ce contează! Vrei să îl ajut pe bogătanul ăsta. Să îl găsesc pe rusul care vrea să-i facă rău. Tu cu ce te alegi? Crezi că te va lua de nevastă pentru asta?

Ea tresări.

— Bineînţeles că nu.

O studie un moment îndelungat, în care ochii lui sfredelitori o făcură să se simtă tot mai expusă, stânjenită, îmbujorată şi nefericită.

— Oh, dar speri, nu-i aşa? vorbi foarte încet, ceea ce înrăutăţi oarecum lucrurile. Şi de ce nu? Umbli prin casa aceea de licitaţii îmbrăcată ca o doamnă, vorbeşti ca o doamnă. Iar bogătanii se înclină, aşa cum ar face în faţa unei doamne, dar nu vei fi niciodată una de-a lor, Lily. Nu că nu o meriţi – Dumnezeu ştie că ai făcut o treabă nemaipomenită reinventându-te. Dacă aş fi ştiut că ai talent la asta, nu te-aş fi irosit pe tâlhării. Ai fi putut deveni cea mai mare escroacă pe care a văzut-o Londra vreodată.

Nu îi putea susţine privirea.

— Dar?

— Dar escrocheria se încheie, draga mea, când te întreabă cine a fost tatăl tău. Şi bunicul, şi tatăl lui. Bătrânul William Cuceritorul nu face parte din familia noastră. Fiul lui i-a ucis pe ai noştri de dragul distracţiei, pe vremuri.

— Ştiu, spuse ea cu greu. Nu e nevoie să-mi spui asta.

— Nu credeam că trebuie. Dar ai venit aici să mă implori pentru unul din ei. Şi dacă nu îmi dai un motiv temeinic, te voi considera – cu drag, Lily, întotdeauna cu drag – cea mai mare nesăbuită din întregul oraş.

— Iată motivul! Ridică privirea şi îl privi crunt. Nu vei

primi documentele acelea decât dacă mă ajuţi să-l găsesc pe rus.

— Ah! Îşi apăsă palmele pe gură, gândindu-se. Ameninţări, da? întrebă el încet. E înţelept, Lily?

— Nu, spuse ea sec. Îşi drese glasul şi îşi regăsi vocea. Dar dacă viaţa ta ar fi în joc, aş face ameninţări pentru a o salva. Şi o voi face şi pentru el. Pedepseşte-mă cum vrei.

— Cum *vreau.* Lovi cu mâna în birou din nou, iar pocnetul o făcu să tresară. Ce vreau eu nu are nimic de-a face cu asta. Nu vei deveni niciodată o doamnă –, dar ai fi putut fi o femeie frumoasă, puternică. Să stai aici, să conduci imperiul cu mine. Dar nu. Se ridică brusc, iar ea sări în picioare, pregătindu-se să fugă spre uşă.

Dar nu se repezi la ea. O privi ţintă, iar după un moment, luă mâna de pe uşă. Se îndreptă.

— Documentele, spuse ea. Pentru locul în care se află rusul. Asta e oferta.

— Nu, spuse el sec.

După ce îşi pierduse speranţele, părea că se evapora şi frica. Se simţea, dincolo de orice, epuizată.

— Prea bine, spuse ea deschizând uşa.

— Am un alt târg. Care nu e negociabil.

Ea se întoarse.

— Faci parte din familie, spuse el neutru. Dar asta e ultima oară când voi face ceva pentru a-l servi pe Palmer. Ai înţeles?

— Da. Da. Mulţumesc…

— Nu încă, i-o reteză el. Pentru Dumnezeu, Lily, ai uitat totul? Ascultă preţul mai întâi. Aşează-te la loc!

*

Ceva nu era în regulă la Everleigh. Lilah o ştiu din momentul în care coborî din birjă. Lacheii nu erau la postul lor, pe scările din faţă.

Grija umbri neliniştea care persista după conversaţia cu unchiul ei. Plăti vizitiul şi dădu fuga la intrarea din spate.

Holul era pustiu. Biroul de contabilitate era închis. Chiar şi domnul Chisholm, care stătea permanent în biroul pentru contracte, îşi părăsise biroul. Zguduită, Lilah împinse uşile verzi de dimie spre coridorul public. Lavender Ames şi Maisy Lowell urcau grăbite scara cea mare.

— Vinnie! strigă ea. Ce se întâmplă?

Lavender se uită înapoi, dar nu încetini.

— Repede, spuse ea. S-a convocat o şedinţă în sala de licitaţii.

Ridicându-şi fustele, Lilah sări câte două trepte. Când ajunse alături de Vinnie, se trezi la marginea unei mulţimi. Întregul personal de la Everleigh se înghesuia pe uşile duble în sala cu lambriuri de stejar, unde se desfăşura şedinţa. Tânărul Pete stătea pe estradă, cu sora sa alături. Exact sub ei, se adunaseră angajaţii mai importanţi: avocaţii companiei, secretarul tânărului Pete şi domnul Hastings, care ocupa oficial poziţia de licitator secund, dar, de fapt, conducea toate licitaţiile în locul lui Peter. Se strânseseră, cu o atitudine servilă, într-un cerc strâmt, în jurul unui bărbat înalt, îmbrăcat în gri-deschis, care stătea cu spatele la mulţime.

Recunoscu umerii laţi, felul în care i se cârlionţa părul blond pe guler. Postura dreaptă, de militar.

Ca şi când i-ar fi sesizat atenţia, se întoarse. Ochii li se întâlniră peste mulţime. Nu zâmbi.

O înghionti un cot, făcând-o să tresară.

— Ia te uită, spuse Vinnie. Nu este Lord Palmer?

Inima îi bătu bizar. Ca o mie de înţepături de ac, valul acesta de presimţire rea. Încuviinţă din cap.

— De ce crezi că e aici?

— Habar n-am. Îşi drese glasul. Poate… pentru a anunţa data licitaţiei de la Buckley Hall?

Dar chiar când o rostea, ştiu că ideea era absurdă. Vinnie o confirmă:

— Nu pot să cred că ne-ar convoca pentru un astfel de anunţ. Poate pentru o moşie regală, dar ai spus că Buckley Hall nu e atât de bogată.

— Era bogată. Mai bogată decât orice moşie pe care

şi-o putea imagina. Dar nu îndeajuns de măreaţă pentru asta.

Vinnie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Eşti bine?

— Linişte acum, strigă tânărul Pete. Bătu cu ciocănelul în tribună, făcându-l pe licitatorul de dedesubt să tresară.

Maisy Lowell pufni.

— Uite cum se joacă Hastings cu chestia aia! Căci licitatorul se întinsese să mângâie baza tribunei, ca şi când ar fi domolit un cal aţâţat.

— E îndrăgostit, glumi Vinnie.

Lilah simţi că i se arcuiesc buzele automat. Dar de-abia auzi gluma. Palmer îşi desprinsese privirea de la ea aproape instantaneu şi de la distanţa aceasta – care părea deodată cu mult mai mare decât lăţimea încăperii, cum era înconjurat de lachei slugarnici – părea din toate fibrele fiinţei străinul în care o rugase să îl transforme. Nu bărbatul alături de care stătuse întinsă până în zori, cu şase nopţi în urmă. Nu cel care se temea pentru ea şi o numise apoi slăbiciunea lui. Nu, omul din cealaltă parte a încăperii părea incapabil de slăbiciune. Avea o expresie de amuzament plictisit, pe care şi-o amintea din primele zile la Buckley Hall. Expresia, crezuse pe atunci, a unui ticălos arogant şi agresiv.

— Gata, linişte acum! strigă tânărul Pete, mult mai tare decât era nevoie; camera fusese concepută să aibă o acustică precum cea de la operă şi oricum tăcuse toată lumea. În liniştea încordată şi vibrantă, continuă: Acum doi ani, am plâns moartea tatălui meu. Ştiu că l-am plâns împreună, căci tata v-a considerat întotdeauna pe toţi la fel de dragi ca o familie, iar durerea voastră a fost dovada că simţeaţi la fel. În fiece moment de atunci m-am străduit să îi tratez moştenirea cu cinste.

— Ai zice că sora lui nu a făcut nimic, mormăi Vinnie în urechea stângă a lui Lilah, în timp ce Maisy îi şoptea în dreapta:

— Pare acră ca oţetul, nu-i aşa?

— În onoarea acestei moşteniri, continuă tânărul Pete, v-am chemat astăzi aici. Căci, în calitate de membri ai familiei, meritaţi să ne împărtăşiţi bucuriile, ca şi suferinţele. Ridică mâna, îndemnându-şi sora să vină mai aproape de el.

Apoi făcu semn spre Palmer.

Vinnie şopti:

— Crezi…

— Nu, spuse Lilah.

„Nu”. Îşi încrucişă braţele şi le strânse cu putere. Trebuia să se înşele. Nu erau în Londra de nicio săptămână. Se întâlnise cu domnişoara Everleigh în fiecare după-amiază, pentru lecţii de dactilografie, prilej cu care îşi organizau şi notiţele de la Buckley Hall. Domnişoara Everleigh nu dăduse niciun semn şi nu avusese nicio dispoziţie ciudată prin care să sugereze că avea veşti neobişnuite de natură personală.

Însă tânărul Pete continua să vorbească:

— Am marele privilegiu de a vă anunţa logodna surorii mele cu vicontele Palmer. Lord Palmer, după cum poate ştii…

Urechile ei refuzară să audă cuvintele. Bâzâiau fără sens în jurul ei: discursul lui Pete, vorbele de mulţumire ale lui Palmer, pălăvrăgeala entuziastă a lui Vinnie. Zgomotul din urechile ei făcea ca totul să fie neinteligibil. Nu îşi putea desprinde ochii de la Palmer. *Christian.* Nu se putea uita în altă parte, deşi părea să îi ardă privirea când îi luă mâna lui Catherine Everleigh şi i-o sărută.

Domnişoara Everleigh zâmbi.

Aplauzele uluite o readuseră pe pământ. Avea să i se facă rău, sigur. I se făcu frig şi o cuprinseră frisoanele, ca şi când ar fi băut prea multă cafea, iar apoi s-ar fi învârtit.

— Nu ne-ai dat nimic de înţeles, îi spunea Vinnie. Cum s-a întâmplat? Cum a cucerit-o?

Şi Maisy cerea detalii:

— Când s-au îndrăgostit? Ai ghicit imediat?

— Eu… Nu putea face asta. Oricât ar fi furat, nu era pregătită să joace rolul acesta, să spună asemenea

minciuni. Pe limbă şi în minte avea doar adevărul: „Nu, nu s-au îndrăgostit la Buckley Hall. *Noi* ne-am îndrăgostit. Eu m-am îndrăgostit de el. Şi, vă jur, până în momentul acesta, era sigură, şi el de mine…”

Dar nu era corect. Nu vorbise niciodată de dragoste. Iar ea o negase explicit. Era îndrăgostită? Îşi promisese că nu era.

Oh, Doamne! Minţise.

— Scuzaţi-mă, spuse ea în schimb şi îşi făcu loc printre femei.

Slavă Cerului că uşile duble fuseseră lăsate întredeschise; altfel, grele cum erau, s-ar fi putut să fie nevoită să se arunce în ele, iar şi iar, izbindu-se până se deschideau sau până se prăbuşea…

Alergă pe holul pustiu, pe scara alunecoasă care reverbera, pe lângă saloanele goale unde răsese, flirtase şi schimbase replici zeflemitoare cu gentilomi ale căror nume nu şi le mai amintea.

Măcelarul! Ieşi în goană pe uşă, în ploaia uşoară, oprindu-se în capătul scărilor, abia conştientă de privirile mirate ale trecătorilor. „Gândeşte-te la măcelar. Sau la cariera ta”.

Dar durerea creştea, o presiune insuportabilă în piept. Dacă pocnea, era terminată.

Nu vorbise niciodată de dragoste. O avertizase doar. „Să devii o străină. E mai sigur”. Aproape că îi spusese că o va duce la pierzanie. Dar îşi imaginase pericolul în afară. Cât de uşor ar fi fost, dacă ar fi fost aşa! Căci nici el, nici nimeni din lume nu o putea salva de ea însăşi. Stupid, stupid! Începu să meargă, trecând oarbă pe lângă ceilalţi trecători. O vânzătoare de stridii fierbinţi îşi strigă chemarea; se feri din calea ei, cu grăsimea sărindu-i pe încheietură. Nu purta mănuşi. Le lăsase înăuntru.

„Fiona, nu am făcut niciun plan pentru asta”.

Când se opri în cele din urmă, se trezi la marginea pieţei însufleţite. O sută de cotigi, legume şi fructe, animale mugind, femei strigându-şi mărfurile. În virtutea unei îndelungate obişnuinţe, îşi acoperi buzunarul cu mâna

pentru a-şi proteja săculeţul cu bani. Simţi plăselele cuţitului. Senzaţia o făcu să tresară, readucând-o subit cu picioarele pe pământ.

Lumea părea neschimbată. Îşi şterse lacrimile – când se întâmplase *asta*? – şi deveni deodată deloc ieşită din comun. Următorii trecători nici măcar nu se uitară la ea. Chiar şi în rochia ei frumoasă, se pierdea imediat în mulţimea obişnuită.

Trase aer adânc în piept, apoi se dădu din calea unei căruţe trase de boi care se mişca agale. Lângă o cotigă care vindea plăcinte fierbinţi, un bărbos se pregătea să taie baierile pungii unei gospodine, căci se uitase în altă parte pentru o clipă, pentru a se ocupa de copiii ei neastâmpăraţi.

Lilah avea încă în mână cuţitul. Îl ridică şi îl aruncă.

Hoţul scânci surprins, cu mâneca ţintuită de cotigă. Gospodina ţipă şi îşi luă punga; vânzătoarea strigă după poliţie.

Lilah veni şi îşi luă cuţitul. Hoţul, gospodina şi brutarul o priviră cu gura căscată.

Încă mai era bună la ceva. Bună la multe lucruri, de fapt. Făcu o scurtă reverenţă, apoi se întoarse, grăbind pasul când văzu că se apropiau poliţiştii. Doamnele nu aruncau cu cuţitul.

Nick avea dreptate, la urma urmelor. Nu va fi niciodată o doamnă cu adevărat, dar era o femeie puternică.

La colţ, se forţă să se întoarcă spre Everleigh. Logodna nu schimba nimic. Nu o schimba pe *ea.* Rămânea aceeaşi: o femeie care lupta pentru oamenii pe care îi iubea. Nu fusese niciodată laşă.

Şi nici demnă de milă. Înainte de finalul zilei, avea să le scrie două bilete de felicitare proaspeţilor logodnici.

*

Focul din cămin făcuse ferestrele să se aburească. Ploile reci nu se mai opreau de o săptămână, necruţând

niciunul din ţinuturile din preajma Londrei. Îmbibaseră ruinele care mai rămăseseră din Susseby, ridicând o duhoare stranie din cenuşa care îi intrase peste tot în piele lui Christian. Se mai plimbase pe proprietate şi cu trei zile în urmă. Dar simţea mirosul şi acum, luptându-se cu aerul stătut, îmbibat de colonie, din biroul lui Peter Everleigh.

Catherine Everleigh semnă ultima pagină a contractului, apoi i-l dădu avocatului familiei, un bărbat corpolent, cu chelie, care o trata de parcă nu ar fi avut mai mult de zece ani. Răsfoi paginile, verificând-o pe fiecare cu o grijă solemnă.

— Am fost meticuloasă, îi spuse ea.

El îi aruncă un zâmbet blând.

— Bineînţeles că ai fost, dragă. Îi înmână contractul peste birou avocatului lui Christian. Lord Palmer trebuie să consemneze că ia cunoştinţă de fiecare clauză. Presupun că doriţi să le parcurgeţi mai întâi.

— Cu atenţie. Dyson strecură documentele în servietă. Ne întâlnim peste o săptămână?

— Atât de mult? Catherine se lăsă în faţă, ignorând mâna fratelui ei care o reţinea. Speram să o lămurim înainte de petrecerea de logodnă. Dacă trebuie neapărat să facem una.

Făcu o grimasă.

— Trebuie, spuse fratele ei crispat. Nu vreau să se spună că această căsătorie a fost făcută în grabă. Lasă-i să creadă că o plănuim de ceva vreme.

Catherine voia să fie independentă cât mai repede posibil. Contractul, odată semnat, i-o va garanta. Expunea termenii unei căsătorii care avea să funcţioneze, din câte îşi putea da seama Christian, la fel de precis ca orice parteneriat de afaceri.

— O săptămână e absolut suficientă, spuse avocatul ei.

— Exact, spuse Pete iute, când Catherine părea gata să protesteze din nou. Ne vei face pe toţi să ne întrebăm de ce te grăbeşti.

Ea strânse din buze privind spre Christian. Întâlnirea

nu decursese perfect; Peter păruse surprins de o serie de condiţii puse de sora sa, mai presus de toate, de clauza care îi cerea viitorului soţ să îi acorde 40 de ore pe săptămână pe care să le dedice obligaţiilor ei profesionale.

— Nu poţi intenţiona să rămâi aici, spuse Peter precipitat. Palmer, doar nu vrei să permiţi aşa ceva? Soţia ta să *lucreze?*

Curiozitatea lui Christian părea netulburată de la ultima plimbare printre ruinele de la Susseby. Dar tulburarea lui Peter Everleigh îl amuza oarecum.

— Îl putem revizui mâine, îi spuse el lui Dyson. E bine pentru tine, Catherine?

Ea se desprinse din strânsoarea fratelui său, ridicându-se.

— Foarte bine, mulţumesc. Mă conduci în biroul meu?

— Mai târziu, spuse Peter. Am nevoie să stau de vorbă între patru ochi cu Excelenţa Sa.

— Da, îi răspunse Christian. Bucuros.

Merseră în tăcere pe holul public animat. Dar după ce urcară scările, Catherine îi făcu semn să intre în biroul ei şi închise uşa.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru că ai fost atât de rece cu fratele meu. Îi făcu semn să se aşeze. Sper că te vei dovedi a fi mereu la fel de rece cu el.

El schiţă un zâmbet. Începea să o înţeleagă mai bine acum. Un asemenea frate l-ar fi făcut şi pe el să devină mizantrop.

— Înţelegi că sunt lucruri mai intime pe care trebuie să le discutăm. Care nu pot fi puse în scris.

— Da. Speram să le putem discuta acum.

Trase draperiile deoparte. Lumina mohorâtă se revărsă asupra ei, făcându-i pielea să pară opalescentă.

Frumuseţea ei era cu adevărat remarcabilă. O admira aşa cum ar fi admirat o sculptură într-un muzeu: demnă de laudă, dar nu avea nimic de-a face cu el.

— L-ai întrebat pe Peter despre datorii?

— Pretinde în continuare că Everleigh este solvabilă. Se aşează, împreunându-şi mâinile pe biroul ordonat. Un moment se încruntă, luptându-se vizibil cu o emoţie interioară. Poate că bancherii s-au înşelat. Ar putea fi vreo greşeală de contabilitate?

— Mă tem că nu.

Pusese pe cineva să investigheze. Omul descoperise o mulţime de riscuri financiare, împrumuturi nefavorabile şi o scurgere misterioasă, inexplicabilă de fonduri de care nu ar fi trebuit să se atingă deloc.

— Îmi pare rău, Catherine. Până când nu aflăm cui îi este dator, nu pot face mare lucru pentru tine. Va dura până să descoperim; probabil că este o infracţiune la mijloc.

Ea răsuflă exasperată.

— Înţeleg. Cât mai avem pentru a achita datoriile?

— Două luni, dacă nu se fac plăţi regulat. Altfel confiscarea este inevitabilă. Fireşte, mă voi ocupa de el.

Un zâmbet amar tresări pe buzele lui Catherine.

— Dar dacă nu ai fi făcut-o? Întreaga moştenire a familiei mele s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Minte cu atâta uşurinţă! Îşi desfăcu mâinile, prinzând marginea biroului. Ştii că am încercat să-l mituiesc pe secretarul lui să-mi spună adevărul? Bună tactică! Nu ai spune că deţin jumătate din companie!

— Îi voi da de cap.

Acesta era târgul lor. El avea să descopere unde se duceau banii furaţi şi va folosi adevărul pentru a-l da în vileag pe fratele ei.

— După aceea, nu va dura mult până se va rezolva cealaltă chestiune.

Ea se lăsă pe spetează, studiindu-l solemnă.

— Eşti sigur? Demidov – sau Bolkhov; cum l-o fi chemând, de fapt – a refuzat invitaţia la petrecere.

Deschise un sertar, dându-i biletul.

Christian recunoscu scrisul. Mâzgălitura aceea de analfabet. Îl mai văzuse o singură dată până atunci, pe biletul care îl făcuse să dea fuga la York, prea târziu pentru

a-şi mai salva fratele.

— Nu-i înţeleg pe oamenii aceştia, spuse ea. Răzbunarea e o mare risipă de energie. Nu are cu ce să se ocupe?

Christian o cântări cu privirea. Cunoştea pericolul acum. Îi explicase foarte clar, în seara în care fuseseră de acord să se căsătorească. Dar stăpânirea ei de sine părea sinceră. Nu se temea. Nici urmă de furia pe care ar fi fost îndreptăţită să o simtă, descoperindu-se în mijlocul unei intrigi menite să ademenească un lunatic.

Dar poate că se simţea şi ea prinsă în intriga aceasta. Avea nevoie de ajutor dacă intenţiona să păstreze casa de licitaţii.

Îşi dorea să fie un alt fel de bărbat. Capabil să o liniştească. Capabil să îşi ceară scuze, să simtă regret pentru ipostaza în care o pusese, în schimb, spuse:

— Pomeneşte de un dar în bilet.

— Da. Îi zâmbi. Ruşii au obiceiul să îi felicite pe proaspeţii logodnici cu un dar. Vârî mâna din nou în sertar, dându-i un mic obiect strălucitor. Un inel.

El strânse din fălci. Aurul era la fel de scânteietor ca în ziua în care fusese meşteşugit. Ticălosul îl lustruise.

— Îl recunoşti.

„Fii binecuvântat! Să nu uiţi niciodată că sunt mândru de tine!”

— Da, răspunse el.

Bolkhov i-l smulsese de pe mână cu patru ani în urmă, în peştera aceea din Hindu Kush.

Mormântul de la Susseby dădea acum spre o serie de hornuri care se ridicau din moloz. După ce va reconstrui casă, va îngropa inelul acesta alături de tatăl lui, căruia îi aparţinea.

— Mi l-a oferit ca inel de nuntă, ai văzut? Dacă nu mi-ai fi povestit deja totul, mi s-ar fi părut foarte ciudat. Îşi drese glasul. Însă e mai bine decât cu bomboanele de ciocolată, presupun.

Aici era regretul pe care îl căutase.

— Îmi pare rău, spuse el încet. Te-am băgat într-un

mare bucluc.

— Dar mă vei scăpa de altul. Îndreptă o peniţă care stătea lângă călimară. Aş mai mânca vreo zece bomboane din acelea, dacă de asta ar fi nevoie pentru a salva casa de licitaţii de la pierzanie.

Nu se îndoia. Uneori, îi amintea puţin de Lilah. Ambele aveau sufletul oţelit şi puterea de a îndura multe vicisitudini, atâta timp cât li se garanta că scopul lor se va împlini.

„Pare foarte plăcut să nu trebuiască niciodată să înduri”. Lilah îi spusese asta cândva. Şi nu îşi dorise nimic mai mult, în momentul acela, decât să garanteze că ea nu va mai suferi nicio nedreptate în viaţa ei.

Nu avea dreptul să împărtăşească secretele lui Lilah. Catherine, neştiind nimic, decisese să o păstreze ca asistentă, ceea ce era… un inconvenient. Îl scotea din sărite. Astfel, Lilah era prea aproape de pericol.

Dar Christian îşi muşcase limba, stăpânindu-şi cu greu pornirea de a-i sugera lui Catherine să se mai gândească, să-i lase doar rolul de animatoare. Dacă nu îi putea oferi lui Lilah un viitor, atunci nu avea să îi saboteze şansa de a avea ceva mai bun decât măcelarul.

Mirosul de la Susseby reveni în aer. Îl alungă din plămâni înainte de a se ridica.

Catherine făcu la fel.

— Ştii, păcat că Demidov – Bolkhov – s-a dovedit a fi rău. Mărfurile lui ne vor aduce un profit frumos. Numai sfeşnicul acela se va vinde cu o mie de lire sterline.

— Cu atât mai bine pentru tine, spuse el sec. Nu va mai fi în viaţă să-şi primească partea. Puse inelul în buzunar. Ai o mână prea fină pentru o verighetă atât de grea. Ce preferi? Diamante? Smaralde?

— Oricare.

Îi aruncă un zâmbet întunecat. Nu mai existase vreodată vreun cuplu de logodnici care să se potrivească atât de bine când venea vorba de lipsa de entuziasm.

— Poate că ar trebui să îţi alegi singură inelul. Presupun că te pricepi la bijuterii mai bine decât mine.

Se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Intră, spuse Catherine. Nu, îi răspunse lui. Fratele meu se ocupă de toate pietrele preţioase. Dar nu am nevoie de sfaturile lui în această privinţă. Domnişoara Marshall, păreai a avea un ochi bun pentru bijuterii. Ai vreo sugestie?

El se forţă să rămână nemişcat.

— Diamantele, se auzi replica ei, cu o voce joasă, răguşită, ar fi alegerea obişnuită. Dar safirele s-ar potrivi foarte bine cu ochii dumitale, domnişoară Everleigh. Lord Palmer, îngăduie-mi să te felicit personal.

El se ridică şi se întoarse, înclinându-se uşor. Avea cearcăne mai mari decât văzuse vreodată, deşi se întorsese în oraş acum, unde era lumină chiar şi la orele mici ale dimineţii.

Ea nu îi putu susţine privirea.

— Vă deranjez, spuse ea. Revin mai târziu.

— Aveai nevoie de ajutorul meu? întrebă Catherine.

El ştia că ar trebui să plece. Dar nu-şi putea lua ochii de la ea. Lilah îi simţi atenţia. Îşi dădu seama pentru că se îmbujorase.

— Domnul Batten a terminat restaurarea tapiseriilor. Vrei să le vezi?

— Cobor în curând. Înştiinţează-l pe Lord Palmer în timp ce îl conduci. Nu am apucat să îi spun despre reparaţii.

— Da, domnişoară. Foarte ţeapănă, îl conduse pe Christian la uşă.

*

— Nu te interesează tapiseriile deloc, îi spuse Lilah pe hol.

— Nu chiar.

— Atunci te las.

Stupid că acele cuvinte îi făceau pieptul să se strângă în felul acela. Că dovada faptului că dormea prost îl tulbura atât de profund. Era un preţ mult mai mic decât cel de care urmărea să o cruţe. Ar trebui să plece. Imediat.

— Nu, se auzi el spunând. Vreau să văd harta lumii acum.

În tăcere, coborâră două rânduri de scări, ajungând într-un laborator gol, în care mesele erau ticsite cu antichităţi deteriorate. Pe perete erau întinse două tapiserii. Se îndreptă spre cea cu harta lumii, privind-o un moment îndelungat. Când te gândeşti că în trecut, cândva, aşa îşi imaginau oamenii lumea: mici întinderi de pământ fertil, înconjurate de mări imense, pline de monştri – şi necunoscutul mai întunecat, *terra incognito.* Cum de nu îi scosese din minţi incertitudinea? Dar poate, într-o lume luminată de lumânări, cunoşteau mai bine bezna aceea şi se simţeau în largul lor.

Se uită spre Lilah, care privea fix în depărtare, spre o mică fereastră, pe care nu se vedea nimic, în afară de un zid de cărămidă.

— Îmi imaginez că nu îţi place harta aceasta, spuse el.

— Nu, spuse ea imediat. O prefer pe cealaltă.

Nu mai văzuse tapiseria din stânga.

— Şi asta era la moşie?

— Da, de acum un secol, franţuzească. Dar domnişoara Everleigh crede că este valoroasă şi ea. Nu deseori vezi poveşti ilustrate pe astfel de piese. Lilah se încruntă. Spune că este un basm. Nu am auzit de el niciodată.

Îl cercetă. În prim-plan, se înclinau doi tineri cavaleri – sau se ploconeau – la picioarele unui rege. În partea stângă sus, Christian le văzu săbiile, abandonate pe un lanţ muntos îndepărtat, pe care şedea un pitic înfricoşător. În partea dreaptă sus, se vedea un castel impunător, într-o vale verde, străjuit de un al treilea cavaler, şi o regină încoronată.

— Este povestea despre apa vieţii. Se uită din nou spre rege. Vezi pocalul? Regele se îmbolnăveşte, iar cei trei fii ai săi pleacă în lume, pe rând, pentru a găsi leacul.

— Lasă-mă să ghicesc: întâiul născut este rău, al doilea e prost şi doar mezinul are curajul să înfrângă monstrul.

— Nu există vitejie în povestea asta. Doar diplomaţie. Primii doi fii sunt prea vanitoşi şi orgolioşi pentru a răspunde salutului piticului care păzeşte trecătoarea. Dar al treilea este curtenitor, iar piticul se împrieteneşte cu el. Îi dă sfaturi tânărului prinţ şi câteva unelte care îl salvează când se află la ananghie. Regele este vindecat, iar prinţul dobândeşte prinţesa străină şi propriul regat.

— Nu este un basm despre diplomaţie, spuse ea. Morala este să nu fii niciodată prea mândru pentru a te împrieteni. Îi aruncă o privire scurtă, cu subînţeles. Nu se ştie niciodată când ţi-ar putea fi de folos prietenul acela. Aşa că nu refuza niciodată oferta de a fi ajutat.

El ascultă mustrarea în tăcere, căci hotărârea fusese luată.

— Întotdeauna am crezut că morala acestor poveşti este să îţi cunoşti locul.

Ea râse neplăcut de strident.

— Da, şi asta sună bine.

Îşi închipuia că o minţise? Că trecutul, educaţia ei contau cât negru sub unghie?

— Al treilea fiu este umil din pricină că este mezinul, spuse el sec. Nu se gândeşte la sine. În vreme ce întâiul născut dă greş pentru că acţionează mânat de lăcomie, dorindu-şi doar moştenirea, fără să înţeleagă îndatoririle care ar trebui să-l călăuzească. Al doilea fiu, care ar trebui să fie nobil, luptând pentru idealurile sale, râvneşte doar gloria, nu sângele.

— Deci vrea să fie erou.

— Da.

— Ţi se potriveşte ţie, fiind mijlociul.

El ridică din umeri.

— Ştii ce cred despre asta.

Şi ar trebui să ştie, de asemenea, că ar fi ultimul om de pe pământ care ar acorda importanţă părerilor celorlalţi despre ea, dacă i-ar fi aflat povestea. Percepţia publică nu însemna nimic.

— De ce? întrebă ea fără expresie. Eşti *erou* din toate punctele de vedere care contează. Asta ţi-a adus mâna

unei prinţese, nu-i aşa?

El oftă. Lilah îi trimise un bilet felicitându-l pentru logodnă. Se întrebase – se întreba acum – dacă ştia cât de tare îl rănise curtoazia ei. Cât de bine stăpânea manierele, care erau, la urma urmelor, doar o altă armă, pentru cei care le cunoşteau temeinic.

— În basme, spuse el, prinţesa este aproape întotdeauna deghizată.

Lilah zâmbi la fel de neplăcut pe cât râsese.

— Aşa a fost domnişoara Everleigh, până acum. Toată lumea vorbeşte despre asta. Cât de calmă pare. Ei bine, ba chiar le zâmbeşte animatoarelor.

— Ţi-a zâmbit cu mult timp înainte de a se întoarce la Londra. Ai topit-o de tot, deşi nu ştiai. Îi zâmbi nedisimulat, sincer amuzat de gând. În basme, şi tu ai fi eroul care a ucis balaurul.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Puţin probabil să fie aşa. Nu sunt deloc altruistă.

— Ai fi fiica mijlocie. În rarele basme în care aceasta câştigă. Luptând pentru idealurile tale.

— Idealuri! Se întoarse şi privi spre comorile de pe mese. Bani, poate. Pentru asta aş lupta.

— „Lucruri mai bune”, cită el încet. „Frumuseţe, cinste şi onoare”.

Lilah îşi recunoscu propriile cuvinte. Chipul i se întunecă şi se întoarse.

Nu îi plăcu reacţia ei. Amintirea nopţii în care rostise cuvintele acelea în biroul ei şi apoi îi spusese să îi ceară ceva… trăia în el ca o rază de soare. Faptul că îi aducea atâta nefericire pe chip fu unul dintre cele mai neliniştitoare lucruri pe care le văzuse şi, Dumnezeu ştia, avea de unde alege.

Trase aer în piept, gândindu-se din nou la Susseby – marele mormânt unde se aflase casa. Dar aerul părea pur aici. Curat, limpede. Parfumat de mirosul acela care nu era săpun Pearson, ci doar pielea ei şi nimic altceva.

Ea îl privea ţintă, cu gura tremurând.

— Dacă mă vezi astfel, atunci cum…

— E din pricină că te văd în felul acela. Îi arătase cum să fie erou. Doar pentru ea putea fi astfel. Ar trebui să plec, spuse el ezitând.

Ea privi din nou spre tapiserii, încruntându-se mai curând pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— Da. Ştii cum să ajungi la ieşire, Lord Palmer.

Capitolul 16

Noaptea era neobişnuit de rece. Când deschise uşa înspre pasaj, Lilah se înfioră. Rochia ei de seară avea un decolteu adânc, lăsându-i braţele complet goale. Când îşi comandase rochia aceasta stacojie şi-i plătise cusătoresei o mulţime de bani pentru a coase pe brocartul fustei mărgele fosforescente, îşi imaginase seara însufleţită în care avea să o poarte – atenţia pe care o va atrage, gentilomii care o vor admira.

Nu îşi închipuise că se va furişa aşteptându-l pe Nick.

— Grăbeşte-te, spuse ea când el apăru pe străduţă. Stau paznici pe aici.

Nick intră, închizând uşa cu pantoful lustruit. În tăcere, îl ajută să se dezbrace, atârnându-i haina şi eşarfa într-un cui din apropiere, ascunzându-i pălăria după un morman de umbrele.

Mormanul se înclină. Le prinse înainte de a cădea cu zgomot pe podea.

— Încetişor, murmură ea.

— Da. Trase aer adânc în piept. Muzica se auzea vag prin tavan, căci petrecerea era în plină desfăşurare. Luă o perie şi i-o dădu lui Nick. Repede.

Oamenii care intrau pe uşa din faţă puneau lacheii să le scuture praful de pe haine. Restul lumii se descurca pe cont propriu. Nick îşi curăţă mânecile, apoi manşetele pantalonilor.

— Da?

Se uită la el în lumina slabă. Haina închisă a

costumului era croită cu pricepere; folosea un croitor de mâna întâi. Îşi scosese inelele, singurele lucruri scânteietoare fiind butonii de aur şi ceasul de buzunar, al cărui lanţ strălucea pe deasupra jiletcii negre.

— Da, spuse ea.

Nimeni din cei de sus nu se va uita insistent la el. Sau – nu, sigur se vor uita. Arăta chipeş chiar şi când nu era aranjat, iar ţinuta de seară îi venea bine. Ba chiar se tunsese.

Nu putu rezista să nu facă o ultimă încercare de a-l determina să se răzgândească.

— Eşti sigur că nu mai vrei altceva de la mine? Ceva…

— Absolut sigur. O prinse de braţ cu fermitate. Conduma, Lily!

Ea se sperie.

— Domnişoară Marshall. Nu poţi da greş aici, Nick.

El îşi miji ochii scânteietori.

— Ai grijă cu cine vorbeşti. Domnişoară Marshall.

Ea trase iar aer adânc în piept.

— Da. Unchiul ei nu făcea greşeli. Putea conta pe asta.

Îl conduse pe scara servitorilor, având grijă să îşi îndepărteze trena lungă din calea lui. Ce spera să câştige amestecându-se cu mulţimea habar n-avea. Dar el avea un plan. Nu ezitase înainte de a-i propune târgul: o va ajuta să îl repereze pe Bolkhov, iar în schimb îi va prezenta anumiţi clienţi de la casa de licitaţie. Habar nu avusese cum să aranjeze asta – până să se anunţe petrecerea aceasta.

În timp ce urcau scara, muzica se auzea tot mai clar. Tânărul Pete angajase o întreagă orchestră pentru a bucura mulţimea – trei sute din cei mai importanţi oameni ai Londrei se adunaseră să sărbătorească logodna anului. Deschise o uşă ascunsă după o tapiserie, iar Nick se strecură pe lângă ea.

Mai aşteptă un minut înainte de a ieşi şi ea. El dispăruse deja, ca vulpea în poiată. Era uimitor că în urma lui nu rămânea o dâră de pene şi sânge.

— Lilah! Lavender Ames apăru, apucând-o de braţ. Ai

venit. Te-am căutat peste tot. Ce te-a reţinut?

Vinnie era prea isteaţă ca Lilah să se simtă în largul ei. Simţise că în ultimele zile ceva nu era în regulă. Nu o mâna decât grija prietenească.

— Prea multă şampanie până să mă îmbrac, răspunse Lilah. Sunt un pic ameţită.

— Ei bine, ştii leacul pentru asta – încă un pahar!

Râzând, Vinnie o trase pe hol, în camera unde era bufetul. Avea să înceapă un mare banchet la ora 1.00; până atunci, oaspeţii ciuguleau de pe platouri cu portocale şi prăjituri, mici bomboane franţuzeşti şi creveţi cu gheaţă. Personalul făcuse ore suplimentare, planificând în câteva zile ceea ce ar fi durat de obicei săptămâni întregi.

Lilah acceptă un pahar de vin şi apoi se îndepărtă de Vinnie, mergând spre arcada care dădea în sala de bal. Scena părea familiară de la cele o sută de petreceri care mai avuseseră loc la Everleigh: bărbaţii purtau costume negre; blondele, tul şi dantelă pastelate, brunetele, în nuanţe mai bogate şi mai vii. Dacă şi-ar fi putut aminti cum arăta *ea* de obicei la asemenea evenimente – cum se comporta, cum zâmbea. Căci se simţea ca o marionetă de lemn în seara aceea.

Avu nevoie de un minut pentru a o repera pe Catherine Everleigh. Stătea în capătul încăperii, lângă proaspătul ei logodnic, superbă în rochia de culoarea smaraldului, primind complimente de la o duzină de oaspeţi care îi înconjurau.

Fireşte, Palmer ridică privirea exact când Lilah îşi îngădui să se uite spre el.

Inima i se strânse când se priviră ţintă. Îşi putea da seama, după faţa ei, de tumultul din adâncurile ei? Prin forţa ei fizică, nefericirea nu se deosebea prea mult de dorinţă. Dar era mult mai apăsătoare, o presiune ca de plumb în piept. În ultima vreme, să respire era o mare realizare, ca să nu mai vorbească despre coborâtul din pat, căci ştia că trebuia să se prezinte în faţa domnişoarei Everleigh, care părea neobişnuit de liniştită şi de calmă.

Toată lumea remarcase schimbarea – chiar şi Susie

Snow, pe care domnişoara Everleigh o salutase în trecere ieri.

— Dragostea este o adevărată forţă, spusese Susie cu o seară în urmă, dându-şi ochii peste cap când se aruncase în pat.

Aşa era. „Făcea ca toată lumea din sala de bal să fie oarbă”, se ruga Lilah, şi să nu observe privirea pe care o schimba acum cu Palmer. Expresia lui nu trăda nimic. Dar forţa şi privirea lui directă, măsurând-o fără grabă, o făcură să se încingă deodată şi să devină mult prea nefericită pentru a rămâne acolo.

Se întoarse şi se izbi tocmai de unchiul ei, care o echilibră, punându-i mâna pe mijloc.

— Exact ce aşteaptă el, spuse Nick cu blândeţe. Ai crede că îţi va mulţumi pentru că l-ai ajutat? Suntem servitori pentru unii ca el, fie că primim salariu sau nu.

Făcu un pas în lături pentru a se elibera de atingerea lui.

— Nu contează. Am făcut un târg. Eu mi-am respectat cuvântul.

— Sigur că da. *Noi* nu ne lăsăm datoriile neplătite, spuse el. Nu se poate spune acelaşi lucru despre *ei.*

Mai auzise discursul acesta. Naivitatea ei era o mare dezamăgire pentru el. Nu o crescuse să fie genul de fată care îşi pierde capul.

— Ţi-ai găsit oamenii?

— Aimsley nu este aici.

— I-am strecurat numele pe invitaţii. Intenţiona să vină. Se forţă să se uite din nou prin sala de bal, forţându-se să nu privească în direcţia lui Palmer. Dar, desigur, Aimsley făcu ca asta să fie imposibil. Acolo, în capătul încăperii, lângă… cuplu.

Catherine Everleigh era radioasă.

— Unde?

— Lângă paravanul orchestrei. Domnul Aimsley, membru al Comitetului Municipal al Lucrărilor Publice, avea părul des şi grizonant şi era binecunoscut printre tinerele fete. Are la braţ o debutantă.

Nick zâmbi alene, foarte satisfăcut.

— Amy îl are la degetul mic, nu-i aşa?

— Amy? Lilah o studie pe tânără, o roşcată drăguţă. O cunoşti?

— Foarte bine, spuse el.

Amy purta muselină albă şi avea un zâmbet sfios, cu capul plecat, al fetelor din Mayfair.

— E bună.

Nick îi aruncă o privire ciudată.

— Nu-mi pierd timpul cu nimic altceva. Îi atinse cotul uşor. Îţi aminteşti asta, Lily.

Ei bine, încerca să o încurajeze. Ea reuşi să schiţeze un zâmbet. Mai bine decât să se lase copleşită de nefericire.

— Şi ce vrei de la el?

Preţul lui i se păruse surprinzător de blând, deşi îşi putea pierde slujba pentru că îl strecurase aici. Voise să îi întâlnească pe bărbaţii ale căror cecuri le furase şi pe alţi câţiva. Aceştia nu l-ar fi primit niciodată acasă la ei.

— Oh, una, alta. Îşi îndreptă atenţia spre Aimsley, iar zâmbetul vag pe care îl arbora mima o plictiseală politicoasă. E incredibil, Lily, ce legi pun la cale prostovanii ăştia. Zădărnicesc planurile oamenilor cinstiţi, îţi spun.

Ea pufni.

— Atunci îmi închipui că nu te deranjează deloc.

El îi zâmbi ironic.

— Da, ei bine. Dădu şampania pe gât, de parcă ar fi fost doar o bere. S-ar putea să te surprind.

— Aici erai! Susie Snow intră abrupt în conversaţie, făcând îmbujorată o scurtă reverenţă în faţa lui Nick, lăsându-se în jos suficient de mult pentru a-şi arăta decolteul în toată splendoarea. Când se ridică, îi aruncă un zâmbet ispititor. Fă prezentările, domnişoară Marshall!

Susie nu reuşise niciodată să reziste unui chip atrăgător.

— Domnul Nicholas Shay, din Manchester. Domnul Shay se ocupă de textile. Domnule Shay, poţi să ţi-o prezint pe una dintre animatoarele noastre…

— Domnişoara Sue-Ellen Snow[2], spuse Susie, zâmbind prosteşte. Dar îţi promit, nu sunt deloc rece.

— Ce păcat, răspunse Nick, trecând fără efort la accentul tărăgănat al nobililor. Nu avusese nevoie de lecţii pentru a-l deprinde; avea un talent înnăscut pentru accente, pe care Lilah îl invidiase mereu. Mă dau în vânt după răcelă.

Susie făcu ochii mari de încântare. Lilah îi şopti lui Nick la ureche:

— Nu îl aborda pe Aimsley până nu se îndepărtează de Palmer.

Apoi plecă, lăsându-l să se amuze cu Susie. Sânge şi pene, într-adevăr.

Mulţimea se adună în jurul ringului de dans, pălăvrăgind.

— Extraordinară pereche pentru ea, auzi o femeie spunând. Palmer, dintre toţi bărbaţii!

Un domn răspunse, vădit invidios:

— Oh, aş spune că târgul este cinstit. Nu am mai văzut-o pe Regina de Gheaţă zâmbind. Îi stă tare bine.

— Da, ai remarcat deja asta. Dar de ce atâta grabă? Nu crezi că…

— Nu mă interesează. Vreau doar să ştiu, cum dracu' a reuşit? Nici măcar Prinţul de Wales nu a putut…

— Se cheamă *şarm,* Stanley. Păcat că nu ai nici măcar o fărâmă.

Domnişoara Everleigh o avertizase cândva să nu tragă cu urechea. Lilah s-ar fi retras bucuroasă într-o cameră liniştită, aşteptând să se încheie petrecerea, dar cu Nick acolo, părea prea riscant. Frica pulsa în tăcere în ea, ca o febră scăzută şi neliniştitoare. Încă o putea da în vileag, dacă voia. Nu era nevoie decât de câteva cuvinte spuse lui Susie, poate.

— Frumos cuplu, spuse altcineva trecând.

— Nu-i aşa că e încântătoare? Nu aş fi crezut niciodată…

---

2 *Snow* - zăpadă în limba engleză (n.red.)

Lilah stătea lângă unul din micile saloane. Uşa era închisă, căci obiectele ruseşti fuseseră mutate pentru a pregăti licitaţia, iar curatorii încă nu aranjaseră expoziţia care urma.

— Uită-te la ei, îmi imaginez că toată lumea va toasta…

Deschise uşa şi intră. Închise uşa şi lăsă aerul să-i scape din plămâni.

— Degeaba, mormăi ea.

Camera goală îi amplifica sunetul vocii. Îşi îngădui să zâmbească uşor. Păcat, într-adevăr – Stanley era lipsit de farmec, iar ea nu avea deloc minte.

„Controlează-te!” Nick avea dreptate; fusese crescută să se descurce mai bine de-atât. Să aibă mai multă *mândrie* de atât. Îşi încrucişă braţele, învârtindu-se în cercuri mici în încăperea care reverbera. De ce să sufere doar ea? Se va duce afară să găsească un bărbat cu care să flirteze. Îi va arăta că logodnica lui nu era singura femeie din încăpere care…

Uşa se deschise. Se întoarse. Palmer intră.

— Ce dracu’ caută aici?

Îl privi ţintă. Nepăsarea lui se fisurase în ultimele minute. Părea furios. Era frumos. Costumul acela de seară îi venea ca turnat.

— Ce vrei să spui?

— Nu face pe idioata! *Cumpărătorul* tău.

— Vorbeşte mai încet, spuse ea repede. Uşa aceea nu se încuie.

Aruncă o privire furioasă prin cameră, apoi o luă de braţ şi o târî în alcovul acoperit cu o draperie în care îi ţinuse prelegeri, cu multă vreme în urmă, unei hoaţe incompetente.

— De ce este aici? Terminaseşi cu treaba aceea!

Îşi aşeză mâna pe a lui, cu intenţia de a-l îndepărta. Dar şocul de a-i simţi pielea, căldura mâinii o fascină.

— Te priveşte cumva?

Îşi plecă ochii spre locul unde îl atingea. Nările lui se umflară.

— Ai talentul de a intra în bucluc, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-ţi fac bagajele. Să te las să fierbi alături de mama.

Inima îi stătu în loc o clipă. Chiar se gândise la posibilitatea aceea?

— Dar de ce? Sunt o străină pentru tine. Îi atinse încheieturile cu degetul mare şi fu răsplătită de felul în care o privi în ochi, strângând din buze.

— Scoate-l de aici, spuse el încet.

— Nu îmi mai porunceşti.

O prinse de bărbie.

— Vrei să pui prinsoare?

Simţi că o traversează un val de încântare. Da, de *asta* avusese nevoie – de atenţia lui, îndreptată exclusiv asupra ei.

Ridică din umeri, lăsându-l să vadă cât de imună era la intimidare.

— Atunci cheamă paza. Dă-l afară chiar tu!

— Da. Îi dădu drumul şi îndepărtă draperia. Cred că o voi face.

— Dar... Aşteptă ca el să se întoarcă înapoi. E unchiul meu.

— Unchiul... O privi ţintă, ca şi cum ar fi cântărit dacă să o creadă sau nu. Nimeni nu se aştepta ca Sfântul Nick să fie atât de tânăr.

— Da, exact, răspunse ea. Unchiul meu. Şi dacă vei chema paza, s-ar putea să fie obligat să spună cum a intrat. Ar fi foarte neplăcut, dat fiind că eu l-am lăsat înăuntru.

El miji ochii. O privire atât de primejdioasă.

— Ce pui la cale, Lily?

— Lilah, îl corectă ea. Şi mai bine, *domnişoară Marshall.* Suntem străini, nu-i aşa? Într-adevăr, de ce îţi pasă dacă mi-e bine sau nu. Du-te, cheamă paza!

El lăsă draperia să cadă.

— Ţi-am spus, mormăi el. Ţi-am spus că nu vreau să se amestece. Ţi-am spus să stai deoparte!

— Şi aşa fac. Ridică din umeri. Nu îţi voi spune că Nick a găsit deja trei piste solide în Bethnal Green. Rusul tău e

cărunt? Cu un corp ca al lui Napoleon?

Înjură, apoi îşi duse amândouă mâinile la gură. În manşetele lui perfect apretate luceau diamante mici ca vârful acului.

— Îţi place moartea, spuse el. Asta e?

— Îmi placi tu.

Păşi spre ea, înghesuind-o lângă perete. Ea ridică bărbia, sorbindu-l din ochi – perii scânteietori din barba care începea să-i crească. Umbra din arcuirea buzei superioare, în şanţul adânc de sub nas. Punctele aurii din ochii lui.

— Mă aşteptam la mai multe de la tine, spuse el foarte încet. Eşti mai înţeleaptă de atât.

Dezamăgea bărbaţii în dreapta şi în stânga, se pare.

— Da, sunt cam neghioabă. Aş vrea să te ajut să rămâi în viaţă. Îi zâmbi timid. Foarte indecent din partea mea, într-adevăr, să fiu atât de interesată de logodnicul altei femei.

— Crezi că este un joc?

— Nu. Îl privi. Dacă ar fi un joc, nu ai fi atât de agitat. Sau îţi este indiferent?

Se repezi la ea deodată. Apăsarea şi greutatea lui o striviră de perete; fu forţată să se întoarcă într-o parte.

— Simţi? îi şopti la ureche.

Simţea. Printre straturile de bumbac şi mătase, crinolină şi caşmir, se întărea.

— Nu este indiferenţă, spuse el.

Succesul ticluirii ei o încântă în adâncuri. Trupul ei voia să cedeze, să se desfacă, să se ofere – acolo, în spatele draperiei, într-o cameră neîncuiată, lângă mulţime.

— E poftă carnală, spuse ea. Cu nimic mai rară ca indiferenţa. Logodnicii care calcă strâmb sunt sufletul acestui loc. Ce alt motiv au bărbaţii pentru a cumpăra bijuterii, dacă nu pentru a-şi cere scuze?

Gura lui îi atinse urechea.

— Asta vrei? Să facem sex chiar aici?

Gândul o inundă de parcă ar fi fost cel mai fin sortiment produs vreodată de Château Lafitte-Gilet.

— Ai vrea?

— Da. Îi ridică chipul spre el. Iar apoi, Lily, aş putea să îţi pun un pistol pe jumătate gol la tâmplă şi să rotesc butucul înainte de a trage. Ar fi exact acelaşi lucru.

— Ştiu jocul acela, spuse ea. Amuzant, cred că e rusesc.

Înjură şi se desprinse de ea.

— Meriţi mai mult de-atât. Orice o fi fost nevoie să îl convingi pe unchiul tău... Se opri, aruncându-i o privire arzătoare. Ce a fost? Care a fost preţul pe care ţi l-a cerut?

— Nu atât de mare.

Îi luă faţa între palme, strângând tare.

— Oricât ar fi fost, valorezi mai mult. Mai mult decât pielea lui nenorocită şi cu siguranţă mai mult decât...

— Tine? Îşi puse mâinile peste ale lui, ţinându-le acolo. Poate că da. Poate că tu eşti nesăbuitul aici. De unde vin, lumea ştie că nu trebuie să dispreţuieşti ajutorul prietenilor.

— Nu eşti prietena mea, la naiba!

— Atunci ce sunt? întrebă ea încet.

Sărutul lui fu sălbatic. Adânc, furios, luând-o în stăpânire; îl primi cu buzele, cu limba şi dinţii. O lipi de perete, iar ea îl cuprinse cu braţele pe după umeri pentru a-l ţine acolo. Ţesătura de mătase pocni; el înjură şi se desprinse de ea.

— S-a terminat, o repezi el. Gata, mă auzi? Dacă nu înţelegi vocea raţiunii, o să înţeleagă ticălosul acela. Se întoarse pe călcâie şi o luă din loc.

Dumnezeule mare! Voia să îl înfrunte pe Nick? Scoase o răsuflare tremurătoare, apoi îşi aşeză fustele şi se grăbi după el.

Picioarele lungi ale lui Christian i-o luaseră înainte. Capetele se întoarseră după ea când trecu, încercând să îl prindă din urmă. Cu coada ochiului, o văzu pe domnişoara Everleigh observând, dar nu îşi putea permite să încetinească. Trebuia să îl prindă înainte de a-l găsi pe unchiul ei.

În hol, uită de toţi cei care o puteau vedea şi se repezi

să îl prindă de braţ.

— Te rog, tu…

El se scutură. Îl văzuse pe Nick în faţă, îndepărtându-se de unul din bărbaţii de pe listă. Omul respectiv, domnul Morris, părea palid şi tulburat şi se grăbi să iasă în hol, pe scara principală.

Astfel, Nick rămase singur pe hol. Îi văzu venind. Îl privi pe Christian direct şi zâmbi.

— Ce să vezi, iată-l pe Lord Palmer! Mă gândeam că te voi întâlni aici. Privi spre Lilah, care clătina frenetic din cap, făcându-i semn să îl urmeze pe Morris pe scări.

O ignoră. Sigur că da. Nu dăduse niciodată înapoi în faţa nimănui.

— Nu ai ce căuta aici, izbucni Christian.

— Nu în public! Lilah îşi scoase o agrafă din păr şi descuie cea mai apropiată uşă – o cămăruţă plină de tot felul de lucruri, scaune, lăzi şi lumânări. Dacă trebuie…

Nick gesticulă spre uşă cu o înfloritură batjocoritoare.

— Dacă bunul Lord Palmer o doreşte. Intră pe uşă. Christian îl urmă.

Ea le călcă pe urme, închizând uşa.

— Nu este necesar, spuse ea. Christian, crede-mă, nu vrea decât să ajute!

— Pleacă, Lilah! Christian rămase cu ochii ţintă la unchiul ei, care îşi vârâse degetele mari în buzunare şi luase o postură nonşalantă, schiţând un zâmbet batjocoritor. Nu e nevoie să fii aici.

— Câtă grijă pentru ea! Nick ţâţâi. Aproape că ţi-ai închipui că îţi pasă.

— Al naibii să fiu dacă o mai manipulezi vreodată.

Nick se răsuci pe călcâie.

— Râde ciob de oală spartă, aş zice. Înclină capul spre Lilah. Aminteşte-mi, Lily, cum ai redobândit cecurile?

— Ţi-am spus…

— Cecurile pe care ai şantajat-o să le fure? Christian rosti cuvintele glacial. Mare grijă mai ai de ai tăi, O’Shea.

Nick râse.

— Da, şi voi ăştia ca tine vă pricepeţi la vorbe, fără

îndoială. Pretindeţi că aveţi idealuri înalte. Între timp, vă daţi în petic. E uşor să judeci, de acolo, de sus.

Christian scoase un sunet dezgustat. Trase de uşă.

— Pleacă sau pun să te arunce afară.

Ea îşi făcu curaj, căci cunoştea expresia aceea nesăbuită de pe chipul lui Nick. Se săturase să mai fie luat peste picior.

— Nu, nu vei face aşa ceva, spuse el încet, cu o voce stăpânită. Asta dacă… nu vrei să o iau pe Lily cu mine.

— Plec, spuse Lilah iute. Dacă de asta e nevoie…

— Mai repede aş trimite-o în iad.

Nick ridică din sprâncene.

— Pe individul ăsta vrei să-l ajut, Lily? Pare tare recunoscător.

— Nick. Dacă ar fi fost câini, li s-ar fi ridicat blana pe spate. Te rog! Poţi fi mai calm de-atât. Se întoarse spre Christian, care sufla precipitat, continuând să îl ţintuiască pe Nick cu o privire ucigaşă.

— Ne aude cineva. Asta vrei? Să fim descoperiţi aici, împreună? Nick… înghiţi. Du-te! Te rog!

— Încă nu. Nick o ocoli, cu ochii pe Christian. Mai trebuie să mă văd cu câţiva oameni în sala aceea de bal. Poate peste o oră.

Christian şuieră.

— Nu ai prieteni aici. Niciunul.

— Oh, am vreo doi. Dar nu ştiu ce să fac cu nepoata mea în clipa asta. E limpede că are gusturi cam proaste, dacă şi-a ridicat fustele pentru unul ca *tine…*

Christian îl lovi cu dosul palmei. Lovitura îl aruncă pe Nick între lăzi. Lilah strigă şi dădu fuga să îl ajute să se ridice.

— Te rog, spuse ea, deşi ştia că era inutil; nu va mai asculta acum. „Gândeşte…”

El trecu pe lângă ea şi îl pocni pe Christian în faţă.

Se rostogoliră, încăierându-se. Ea se feri din calea lor, ducându-şi mâna la gură pentru a opri un sunet isteric.

Erau la fel de puternici. Prea la fel. Încleştaţi, se ridicară clătinându-se, fără să cedeze vreunul. Nu se vor

opri până nu va muri unul din ei. Nick îşi trase pumnul înapoi…

Uşa se deschise. Se lovi de Nick şi îl aruncă într-o parte.

Domnişoara Everleigh icni, apoi intră şi închise uşa.

— Ce se întâmplă aici?

Gâfâind, Nick îşi şterse gura cu dosul încheieturii. Păru să se amuze văzând sânge pe manşetă. Se ridică încet şi arogant, sprijinindu-se de perete, cu o mişcare provocatoare care o făcu pe domnişoara Everleigh să se îndepărteze speriată de el.

El scoase un sunet scăzut, amuzat, şi plescăi din limbă.

— Încet, drăguţo! Nu *te* muşc.

Ea aruncă o privire alarmată spre Lilah.

— Chem paza.

Se întoarse spre uşă, dar Nick izbi cu palma în ea.

— Asistentei tale nu i-ar plăcea asta, spuse el.

Christian mormăi. Lilah îl prinse de braţ.

— Încetaţi! şuieră ea. Amândoi.

— Ei bine, domnişoară Marshall? Nick zâmbea spre angajatoarea ei. Nu ne faci cunoştinţă? Vreau de multă vreme să o întâlnesc pe această frumuseţe.

Domnişoara Everleigh se îndreptă.

— Cine este omul acesta?

— Nimeni, spuse ea nefericită. Tocmai pleca.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu am terminat încă aici.

— Eşti murdar de sânge. Îşi atinse gura pentru a-i arăta unde. Nu te poţi întoarce în sala de bal.

— Ai cinci secunde, spuse Christian cu răceală.

Nick se întoarse spre el, părând amuzat.

— Cine spune?

— Nu, izbucni Lilah în liniştea tot mai apăsătoare. Da, Nick, trebuie să pleci – sau chem *eu* paza!

Privi spre ei.

— Atunci încâlci înţelegerea?

Ea trase aer în piept, nefericită.

— Da.

— Oho, spuse el. Foarte bine. Îmi dă şansa pe care o voiam. Se întoarse spre uşă, dar prinse în schimb mâna domnişoarei Everleigh. Cu o înfloriturăă, se aplecă deasupra ei, sărutându-i încheieturile degetelor, în vreme ce ea îl privea cu gura căscată.

— Nicholas O'Shea la dispoziţia dumitale, domnişoară. Admirator al frumuseţii dumitale alese şi unchiul asistentei dumitale năuce, Lily Monroe, care mă ajuta cândva pe *mine.* În ciuda confuziei pe care o trăieşte acum, este o fată foarte deşteaptă, cred că vei fi de acord. Cu siguranţă, nu mă pot gândi la o altă impostoare îndeajuns de isteaţă încât să se strecoare în serviciul dumitale. Îi ridică bărbia pentru a-i închide gura căscată, apoi îi făcu cu ochiul. Dumnezeu ştie că mulţi au încercat.

Lilah se lăsă moale pe o ladă. O mână îi cuprinse braţul, echilibrând-o. A lui Christian. Nu îl putea privi în ochi. Nu o putea privi nici pe domnişoara Everleigh.

— Dracu' să te ia, îi spuse ea unchiului ei.

El clătină din cap.

— Dracul preferă minciunile, Lily. Iar dacă ăstora le displace adevărul tău atât de mult, nu merită să-ţi baţi capul. Vino acasă unde ţi-e locul! Nu e om în Whitechapel care să nu te primească cu braţele deschise.

Deschise uşa şi plecă. Sunetul clanţei păru să reverbereze. Un mic declic. Ca o ghilotină care cade.

Ea îşi îndreptă umerii şi se forţă să o privească pe cea care o angajase. Domnişoara Everleigh se uita în altă parte, la mâna lui Christian de pe braţul ei.

Lilah se retrase.

Pe fruntea palidă a femeii se formă un rid.

— Să te prezinţi la mine în birou, domnişoară Marshall!

Se întoarse pe călcâie şi plecă.

Se aşternu liniştea, pură şi profundă – tăcerea de după un accident grav. Sau dinaintea lui.

Se întoarse spre Palmer.

— Iată, spuse ea. Ai făcut-o. Nu eşti mai breaz decât

Nick!

— Lily, spuse el blând, dar ea îl îndepărtă când se îndreptă spre ea.

— Nu eşti singurul care ştie cum să lupte, îl repezi ea. Îmi va fi învăţătură de minte după ce mă voi întoarce în Whitechapel.

— Nu se va întâmpla asta, spuse el sec.

Simţi un cocktail toxic de emoţii clocotind în ea – furie, panică şi neîncredere amestecate. Nick o făcuse acum. Christian o confirmase.

— Ai spus că nu suntem prieteni? Presupun că ai vorbit serios. Nu ţi-a păsat niciun moment cât *mă* va costa încăierarea ta.

— Nu mai are nicio putere asupra ta, spuse el aspru. Adevărul a ieşit la lumină. Nu mai eşti la mâna lui.

— Acesta era planul tău?

Râsetul ei răsună tăios, rănindu-i gâtul. Nick avusese dreptate în privinţa lui, într-un fel. Stătea în faţa ei, înalt şi frumos, într-un costum care costa cât salariul pe un an al unui muncitor, habar n-având că împreună cu unchiul ei îi distruseseră viaţa.

— Nu poţi rezolva nimic.

— Lily…

Se îndreptă spre uşă, dar el o apucă de braţ. Nu se opuse de data asta. Toată rezistenţa se scursese din ea.

— Atunci spune-mi Lilah. Vocea ei suna ciudat. Aspră. Să mă bucur de el pentru ultima oară.

— Să te bucuri? făcu o pauză îndelungată. Preferi numele acela?

Ce întrebare stranie! Privi ţintă spre uşă.

— Îl preferam. Mi se părea mai elegant.

— Iar eu prefer Lily. Simţi că mâna lui îi atinge faţa. Atingerea fu tandră. Alinătoare. Aşa cum ai atinge faţa unui copil cu febră.

Se uită în altă parte.

— Trebuie să merg să vorbesc cu ea.

— Iar apoi vom pleca, spuse el. Te duc la familia mea.

Camera începu să se înceţoşeze. Clipi iute, până când

redeveni clară. Nu avea să plângă. Ar fi, într-adevăr, o copilărie.

— Ce rost are? Voi fi în siguranţă, îndeajuns. Oftă. În plus, ce i-ai explica mamei tale despre mine? Eşti logodit cu altcineva.

— Nu contează, spuse el.

Se întoarse spre el, răsuflând din rărunchi.

— Dar nu vreau să merg. Căci te *căsătoreşti* cu Catherine Everleigh. Nu-i aşa?

Îi aruncă o privire indescifrabilă, lungă.

— Te-aş putea ajuta să nu mai trebuiască să alegi.

— Da. Ai putea fi exact ca Nick, dacă ai vrea. Ai început de minune deja, în seara asta.

Faţa lui se întunecă.

— Prea bine. Atunci te va păstra. Mă voi asigura de asta.

Dacă voia să o consoleze, atunci era şi mai nesăbuit decât ea.

— Nu te certa cu viitoarea soţie de dragul meu, spuse ea, şi avu satisfacţia de a-l vedea tresărind înainte de a pleca.

*

Lilah se pregătise să primească un torent de acuzaţii. Dar când intră în birou, fu uluită de primele cuvinte ale domnişoarei Everleigh.

— Te-am întrebat. Femeia se învârtea într-un cerc strâmt, făcând ca straturile de mătase să foşnească. Te-am întrebat dacă îl iubeşti. Ai spus *nu.* Nu-i aşa?

Lilah încuviinţă din cap.

— Aşa că nu voi fi învinovăţită pentru harababura asta. Nu o voi desface. Am nevoie de un soţ, iar el a promis să nu se amestece în afacerea mea. Iar fratele meu nu va îndrăzni să mă supere. Nu ca soţie a lui Palmer.

Prinsă cu garda jos, Lilah spuse încet:

— Îmi închipui că nu.

— Aşa că nu voi rupe logodna asta. Domnişoara

Everleigh se întoarse cu faţa spre ea. Mă voi căsători cu el.

— Da.

— Dar… Gura domnişoarei Everleigh tresări. Tu îl iubeşti. Nu-i aşa?

— Nu are importanţă.

— Nu, nu are. Nu acum. După o pauză: Oh, de ce nu mi-ai spus *atunci?*

Lilah zâmbi, deşi nu i se părea nimic amuzant.

— Ai spus-o chiar tu cândva. Măcelarul sau funcţionarul – acestea sunt variantele mele. Nu trebuie să ţintesc mai sus de condiţia mea.

— Nu ar fi nevoie să ţinteşti! Domnişoara Everleigh îşi apăsă mâna pe gură. Am auzit ce a spus! Am văzut cum… Clătină din cap, apoi se lăsă pe scaunul de la birou. Nu. Ai dreptate, desigur. Ar fi o mezalianţă îngrozitoare din partea lui.

— Fără îndoială.

— Însă ar conta? Îşi trase şalul de pe umeri, frământându-l cu furie. Palmer ar putea scăpa şi dacă ar fi acuzat de crimă, de-ar vrea. Publicul îl adoră! Vai, s-ar putea căsători cu o muncitoare din East End şi nu ar face decât să…

Lilah o văzu înţelegându-şi greşeala.

— O fată cu provenienţa mea, vrei să spui?

Nu o văzuse niciodată pe stăpâna sa rămânând fără cuvinte. Dar, deodată, domnişoara Everleigh nu o putu privi în ochi.

— E adevărat atunci? Ce a spus? Omul acela îngrozitor? Cred… că i-am recunoscut numele.

Lilah oftă.

— Da. Din ziare, fără îndoială. Nick O’Shea este unchiul meu.

— Unchiul tău! Îşi trase şalul la piept, cutremurându-se. Ei bine, era atât de… de lipsit de respect! Atât de obraznic! Nu am mai întâlnit niciodată un bărbat atât de prost-crescut!

— Probabil că nu, fu de acord Lilah. Dacă aduce vreo consolare, cred că a vrut să te complimenteze.

Domnişoara Everleigh roşi.

— Nişte complimente foarte ciudate, dacă este aşa. Ezită, privind-o pe Lilah absolut uluită. Nicholas O'Shea. Nu conduce un… cazinou ilegal?

— Printre alte lucruri.

— Şi tu… ai lucrat pentru el acolo?

— Nu. Lilah stătea vizavi de ea. Dar tot ce a spus e adevărat. Trebuia să recunoască meritele unchiului ei: îşi alesese cuvintele cu mare grijă. Poate că genul lui de onoare nu era cel pe care îl recunoştea domnişoara Everleigh, dar în felul lui straniu, respecta un cod. Însă l-am ajutat. Activităţile erau deseori ilegale.

— Ei bine… încruntându-se, domnişoara Everleigh întinse şalul pe birou. Un moment păru absorbită de modelul de pe el. Este foarte… Dar nu *mai* încâlci legea?

— Nu. Lilah îşi drese glasul. Nu de curând, domnişoară.

— Atâta timp cât erai foarte conservator în raport cu definiţia a ceea ce însemna „curând".

Domnişoara Everleigh vorbi spre şal.

— Ar trebui să te concediez, desigur. Acesta este lucrul… pe care ar trebui să îl fac.

— Nu mă aştept la altceva.

Domnişoara Everleigh răsuflă cu forţă.

— M-ai minţit în vreo altă privinţă? În afară de numele tău?

— Da, spuse Lilah. Ţi-am spus că nu îi dau socoteală vicontelui. Dar îi dădeam. Ştia de trecutul meu. Mă prinsese într-o situaţie compromiţătoare. Şi m-a folosit pentru a te spiona.

— Din pricina rusului.

Deci Palmer îi spusese totul.

— Da.

Domnişoara Everleigh încuviinţă din cap încet.

— Ce a folosit Palmer pentru a te convinge?

— Am luat ceva de la fratele tău. Datorii la jocurile de noroc de la tovarăşii săi de joc. Adăugă în grabă: A fost singura dată când am încălcat legea de când lucrez la

Everleigh. Dar unchiul m-a ameninţat că mă dă în vileag dacă nu obţineam hârtiile pentru el.

— Ai furat de la Peter? Domnişoara Everleigh se luptă să-şi stăpânească zâmbetul, dar nu reuşi. Chiar?

Lilah încuviinţă din cap.

— Dar… doar o dată?

— Da.

— Şi ai făcut-o pentru a-i… face pe plac unchiului tău.

— Ştiam că nu îmi pot păstra slujba aici dacă îţi spuneam adevărul despre trecutul meu.

Domnişoara Everleigh se juca cu ciucurii şalului.

— Este chiar atât de important pentru tine să lucrezi la Everleigh?

Lilah vorbi sincer:

— Întotdeauna am visat să trăiesc decent. Cât despre cum am făcut-o… Eram mai fericită ca asistenta ta decât ca animatoare. Urmăream cu adevărat să îmi fac o carieră. Însă oricare dintre cele două slujbe ar fi fost preferabilă decât să muncesc pentru unchiul meu din nou. Oftă. Şi ştiam că asta ar fi singura opţiune care îmi rămânea, dacă mă dădea în vileag.

— Ce groaznic, murmură domnişoara Everleigh. Ce soartă nefericită!

Compasiunea o surprinse pe Lilah. Dar nu îndrăznea să spere. Nu făcu decât să ridice din umeri.

Domnişoara Everleigh lăsă şalul deoparte.

— Aşadar, unchiul tău intenţionează să te ajute? Cu rusul idiot?

— Nu e idiot, cred. E mai rău. Este un mare pericol pentru tine, domnişoară.

— Aşa spune Palmer. Dar un bărbat ca unchiul tău… Domnişoara Everleigh îşi drese glasul. Trebuie să aibă multă experienţă cu brutele.

— Palmer refuză să-i accepte ajutorul.

Domnişoara Everleigh izbucni:

— Palmer e nebun! Ce ştie *el* despre astfel de chestiuni?

Lilah îşi muşcă limba. Dar această pretinsă ignoranţă

era insuportabilă.

— Lord Palmer nu e tocmai un mieluşel.

— Nu, nu, sigur că nu. Dar bărbaţii onorabili crescuţi decent nu pot înţelege mintea… Domnişoara Everleigh se îmbujoră. Mintea unui infractor. Nu genul tău de minte. Ci adevărata minte de infractor învederat.

Brusc, conversaţia i se păru a fi de un umor negru.

— Nu trebuie să-mi cruţi sentimentele. Este în regulă. Nu voi fi ofensată.

— Dar poate e timpul să te cruţe cineva. Domnişoara Everleigh privi încruntată. Agresată de unchiul tău, extorcată de Palmer… îmi pare foarte rău, Lilah.

Lilah se lăsă pe spate, uluită.

— Eu… mulţumesc.

Dar domnişoara Everleigh nu terminase.

— Ai o minte strălucită. Pare o pierdere să fii aruncată din nou în lumea infractorilor. Mă tem că ai excela şi acolo. Ai deveni înrăită ca unchiul tău. Îi zâmbi strâmb. Cine ştie? Poate ai ajunge chiar să-i preiei afacerea. Ce final trist ar fi! Cred că trebuie să te cruţăm de asta. Încuviinţând cu vioiciune din cap, se ridică. Nu văd niciun motiv ca dezvăluirile unchiului tău să ajungă mai departe decât au ajuns deja, cu condiţia să juri că nu mai ai nicio altă obligaţie faţă de el.

Lilah simţi că i se umflă pieptul. Iar gâtul i se uscase. De-abia putu articula.

— Nu mai am niciuna. Te asigur. Şi… nu-ţi pot spune, domnişoară Everleigh, cât de mult…

— Catherine. În particular nu trebuie să ne formalizăm, se poate? Îi luă mâinile lui Lilah, ridicând-o în picioare. Vrei să-mi faci un favor? Aş vrea să vorbesc cu unchiul tău între patru ochi.

Lilah tresări.

— Nu cred că este înţelept. E…

— Nu vreau decât să-i solicit ajutorul, spuse Catherine cu blândeţe, în chestiunea asta pentru a-l înfrânge pe rus. Palmer nu trebuie să ştie despre asta.

Era nebună?

— Ai văzut ce vorbe au schimbat. Nu va ridica un deget pentru a-l ajuta pe viconte.

— Atunci poate mă va ajuta pe mine. Catherine îşi netezi fustele. Dacă e să-l credem pe Lord Palmer, sunt într-un pericol la fel de mare ca toată lumea.

— Nu îl cunoşti pe unchiul meu. Nu este sentimental. Faptul că eşti femeie nu va conta deloc.

Catherine îi aruncă un mic zâmbet aspru.

— Bun. Nici eu nu sunt sentimentală. Dar sunt bogată. Cred că eu şi unchiul tău putem ajunge la o înţelegere. Mi-o pot permite.

Nick aprecia cu siguranţă o plată generoasă pentru o zi de muncă. Dar mai refuzase bani, când era vorba de lipsă de respect. Iar Christian îl insultase negreşit în seara aceea.

— Nu ştiu dacă va asculta, spuse ea. Dar… presupun că pot vorbi cu el.

— Nu. Mă voi ocupa eu de el în mod direct.

Lilah recunoscu expresia aceea încăpăţânată.

— Nu poate veni aici. Te-aş duce la el, dar…

— Nu. Spune-mi unde îl găsesc şi voi aranja un *tête-à-tête* cu el. Uite, încă o lecţie pentru tine: în franceză înseamnă o întâlnire privată între doi oameni. Îi aruncă lui Lilah o privire grăitoare. Şi doar doi.

— Nu cred…

— Prezenţa ta nu ar face decât să încurce lucrurile. Catherine îşi desfăcu şalul; un parfum delicat umplu aerul când îşi aşeză caşmirul în jurul umerilor. Sau te temi pentru siguranţa mea? Crezi că m-ar molesta?

— Nu, spuse Lilah încet. Apoi, amintindu-şi de scena din hol, îşi revizui opinia. Nu dacă nu cumva… ceri asta.

Era o seară de pomină. Catherine Everleigh roşi şi lăsă capul în jos, dar nu prea reuşi să-şi ascundă zâmbetul.

Capitolul 17

În diagonală faţă de Everleigh se afla un mic petic de

iarbă, care nu putea fi numit parc, mărginit de pavaj printr-un gard de fier. Proprietatea era, de câteva decenii, obiectul unui proces în derulare, fiind disputată de proprietarii terenurilor din stânga şi din dreapta. Cândva, cu un gest batjocoritor, unul dintre aceştia instalase o bancă pe iarbă şi o plăcuţă, invitând trecătorii să se aşeze şi să profite după bunul plac de roadele nedreptăţii.

De pe această bancă, Lilah privea trăsurile aşezându-se una după alta lângă bordură, în vreme ce din ele coborau bărbaţi şi femei bine îmbrăcaţi, care primiseră invitaţii la licitaţia „Colecţia antichităţilor şi comorilor ruseşti, printre care monede rare, obiecte smălţuite, tipărituri, obiecte din metal şi alte curiozităţi diverse”.

Nu fusese invitată. Toate fetele Everleigh primiseră vacanţă, spre marea lor uluire. Vinnie şi Maisy o rugaseră pe Lilah să le însoţească la grădina zoologică, apoi la masă, după-amiaza târziu, la Mott’s, cu şampanie şi stridii. Acum erau probabil deja pe jumătate ameţite, înconjurate de gentilomi dornici să le plătească sticlele până se îmbătau.

O mică parte din ea regreta că le refuzase compania. Ar putea sta cu ele acum, râzând şi înecându-şi grijile în vin.

Dar râsul ar fi fost fals. Şi nu ar fi ajuns tot vinul din lume pentru a adormi grijile care o frământau, în timp ce privea lacheii – străini, care înlocuiau personalul obişnuit de la Everleigh – închizând uşile duble grele, după ultimul oaspete.

Nu îşi putea imagina ce îi spusese Catherine fratelui ei, pentru a-i explica schimbarea rutinei. Prezenţa omului ţarului, poate, îl convinsese că se cuvenea să ia măsuri de securitate suplimentare. Nu erau decât speculaţii; nu ştia nimic. Catherine şi Christian făcuseră împreună un plan, din câte îşi dădea seama. Se ruga ca precauţiile să fie suficiente, transformând casa de licitaţii într-o fortăreaţă inexpugnabilă, în care Bolkhov nu putea pătrunde fără a fi descoperit. Când uşile se vor deschide din nou peste două ore, se va ridica în picioare uşurată, îndepărtându-se recunoscătoare.

Iar atunci, abia atunci, îşi va îngădui să ardă, în timp ce va zăbovi asupra imaginii lui Catherine şi a lui Christian consultându-se, făcând planuri la care ea nu va mai lua niciodată parte, vorbind pe tonul reţinut şi intim al unor viitori soţi.

Un trecător o salută ducându-şi mâna la pălărie, apoi păru speriat. Îşi dădu seama că se încrunta, rupând frunza rătăcită pe care o luase de pe bancă. Se uită urât la el, făcându-l să grăbească pasul pe trotuar. Nu era treaba ei astăzi să încânte gentilomii. Era în vacanţă.

Părea că întreaga Londră era în vacanţă. Soarele mângâia plăcut familiile care treceau pe acolo, întorcându-se cu coşurile pline de la piaţă. Tinere doamne de condiţie medie demne de invidiat – cu destui bani pentru cumpărături, dar fără vreun statut prea înalt care să impună prezenţa vreunei însoţitoare – se plimbau braţ la braţ. Râdeau fericite, iar sunetul o făcu să sară în picioare, neliniştită şi tristă.

Din unghiul acela, văzu în cele din urmă focul. Ieşea ca o fundă subţire, şerpuitoare, din clădirea învecinată cu Everleigh.

Era o vreme prea frumoasă pentru a face focul. Şi nu mai văzuse niciodată fum de coş atât de concentrat şi de întunecat, nici măcar în cele mai reci zile de iarnă.

Picioarele o conduseră peste drum. Frica lua de obicei forma unei mâini reci pe şira spinării, îndepărtând-o de pericol. Dar acum o îndemnă înainte. Prietenii nu se abandonau unii pe alţii. Trebuia să găsească o cale de a ajuta.

Nu avea nicio speranţă să reuşească mare lucru printre paznicii de la intrarea din faţă. Dar era o fereastră înaltă care dădea în străduţa din spate, pentru a lăsa să intre lumina în camera de primire. La doi metri de pământ, dar se găseau întotdeauna scăriţe pentru trăsuri în apropiere. Fereastra era ţinută încuiată, dar ce încuietoare o împiedicase pe ea vreodată?

*

Sala de licitaţie era plină ochi. Nu erau scaune, nici loc pentru coate neatente sau o tuse neglijentă. Oamenii se înghesuiau în faţa capodoperelor marilor maeştri atârnate pe pereţi, strigând preţul cu o nesăbuită uitare de sine. Odată cu preţurile, creştea şi larma, deşi începea să semene a ceartă lângă uşă, unde un servitor în livrea îşi croia drum prin mulţime.

Christian îi ieşi în întâmpinare la jumătatea drumului, înclinând capul pentru a-i auzi şoapta.

— Fum afară, îi spuse omul la ureche. Clădirea alăturată. Nu sunt alte semne de bucluc.

Catherine ajunse deodată lângă el.

— Ce este?

El trase aer în piept. Aerul era curat. Pe fereastră, cerul se vedea senin.

— Ashmore e pe poziţii?

— Da, domnule.

Catherine îl trase de braţ.

— Ce se întâmplă?

— Nimic încă. Christian privi pe fereastră. Acum apăru primul fuior de fum. Nu prea gros; un coş înfundat putea scoate un nor întunecat.

Dar orice ar fi luat foc, se aprinse brusc. Spre cer urcă un nor mare de fum. Iar apoi…

O explozie zgudui încăperea.

Ţipete. Cioburi de sticlă spartă scânteind. Fereastra cea mare se prăbuşise înăuntru. Licitatorii săriră de pe scaune, scuturându-se de cioburi. O trase pe Catherine lângă perete, întorcându-se pentru a o acoperi cu trupul lui, în timp ce licitatorii treceau pe lângă ei. Ea se luptă să scape.

— Lasă-i să treacă, ţipă el în urechea ei. Umerii şi pumnii îl pocneau, în timp ce oamenii alergau spre ieşire.

Ea se linişti, permiţându-i să se întoarcă şi să se uite spre uşă. Oamenii se călcau unii pe alţii, călcând pe semenii lor pentru a scăpa. Cineva deschise cealaltă uşă – văzu faţa lui Ashmore, înainte ca mulţimea să îl scoată din

raza lui vizuală. Gloata începea să se subţieze.

Catherine se desprinse din strânsoarea lui, fugind să stea sub draperiile cele mari. Lumina soarelui îi scăldă părul blond, lucind peste cioburile care acopereau covorul. Din clădirea alăturată ieşeau flăcări.

— Pentru Dumnezeu! striga Peter Everleigh de pe estradă. Trageţi perdelele! Blocaţi-l!

Tăciunii se revărsau în încăpere, bucăţi mari de hârtie aprinse, purtate de briză. Pluteau prin fereastra spartă, aterizând pe covor, unde începeau să mocnească.

Un tăciune se prinse în rochia lui Catherine. Christian îl îndepărtă cu palma. Lovitura o trezi din năuceală; lăsă draperiile şi îşi ridică tivul sus, păşind pe tăciunii risipiţi.

— Ajută-mă! Peter! Stinge-l!

Dar fratele ei fugise din cameră.

— Vino! Christian o apucă de braţ. Nu poţi sta aici.

— Nu până nu le sting!

Bucăţi de covor fumegau. Stinse una cu călcâiul, iar ea dădea fuga dintr-un loc în altul, strivindu-le pe celelalte. Dar strigătul ei îl făcu să se întoarcă. Draperiile luaseră foc. Flăcările se întindeau din damascul greu.

Se îndreptă iar spre ele. Degeaba. Christian o prinse de talie şi o duse cu forţa în hol. De jos se auzeau strigăte puternice şi bufnete; mulţimea se înghesuia să iasă.

— Ascultă! spuse el, în timp ce ea se lupta să se elibereze. Auzi clopote?

Ea îngheţă.

— Pompierii.

— Da. Vin. Nu mai poţi ajuta acum.

O trase, mergând repede pe holul gol. Pe podea erau împrăştiate batiste, peniţe, fâşii de hârtie, bilete de prezentare a mărfurilor. Bolkhov trebuia să fie încă vizavi. Explozia aceea fusese dinamită, ceea ce însemna că un bărbat aprinsese fitilul.

— Trebuie să o salveze, murmură ea. Nu o voi lăsa să ardă!

— O vor salva. Continuă să mergi.

— Dă-mi drumul! Îşi ridică fustele deasupra gleznelor.

Clădirea e din piatră. Avem nisip şi securi la fiecare etaj. O legătură directă cu ţeava principală de apă. Oamenii tăi ştiu…

— Da, spuse el. Ştiu. Au planurile.

Acest răspuns păru să o mulţumească. Se grăbiră în tăcere pe scări. Pe palier, văzu, pe fereastră, o mişcare în clădirea de alături. Se opri să numere etajele. Când se întoarse din nou spre Catherine, dispăruse.

*

Lilah blestemă. Intrase pe jumătate pe fereastră şi rămăsese înţepenită, cu torsul odihnindu-se pe o ladă sprijinită de perete. Trebui să se caţăre pe ea. „O poţi face”. Mirosul de fum se înteţea. „Trebuie”. Gemând şi opintindu-se, se întinse şi prinse capătul îndepărtat al lăzii. „Da”. Încet, se ridică. Nenorocita de rochie i se prinse în rama ferestrei, iar apoi…

Era liberă. Se ridică în mâini şi în genunchi, oprindu-se să-şi găsească echilibrul. Pământul era la doi metri şi jumătate dedesubt deja.

Uşa se deschise. Catherine trecu în fugă pe lângă ea, cu obrazul murdar de cenuşă şi cu o privire disperată. Se duse direct la poartă, vârând o cheie în lacătul care o ţinea închisă.

— Catherine! Ajută-mă să cobor!

Catherine se uită înnebunită peste umăr la situaţia critică.

— A luat foc, spuse ea. Vin pompierii. Trebuie să le deschid poarta!

Lacătul cedă. Aruncă cheile, apoi îşi propti umărul în drug, ridicând. Când deschise larg uşa masivă, fu scăldată de soarele puternic, care lăsa pătrate pe ea, din pricina grilajului de fier care trebuia ridicat.

Catherine apucă grilajul, străduindu-se să tragă. Clopotele se auzeau foarte încet acum. Intrau pe alee, spuse Lilah.

— Stai să te ajut!

Mormăind furioasă, Catherine îi dădu drumul!

— E prea grea. Se întoarse, mijindu-şi privirea prin încăpere.

— Lada mai mică. Lilah îi arătă. Împinge-o aici!

Putea sări în mai multe etape.

Catherine se izbi în ea, împingând-o cu câţiva centimetri spre Lilah.

— Nu – poate – să ardă, gâfâi ea.

— Opreşte-te acolo! Era la treizeci de centimetri distanţă. Putea sări. Îşi adună fustele, mişcându-se de pe un picior pe altul. Dă-te înapoi! Trase aer în piept. „Dă-i drumul!”

Ateriză greoaie pe ladă, aşchiile intrându-i în palme. Era la aproape doi metri acum.

— Grăbeşte-te! spuse Catherine.

Se lăsă pe burtă şi îşi desprinse picioarele de ladă. Apoi, trăgând iar aer în piept, îşi dădu drumul la pământ.

Catherine o echilibră, apoi o trase spre grilaj.

— Împreună, spuse ea, când Lilah prinse de un drug.

— Un doi…

„Trei.”

Grilajul se clinti. Era loc de-un cot. Încă pe atât.

— Opreşte-te, spuse Catherine şi se lăsă în mâini şi în genunchi, ieşind în alee. Lilah se strecură după ea.

— Hei! Catherine alergă pe străduţa desfundată spre vehiculul de pompieri. Prea târziu – ultimul din pluton dispăru în cealaltă clădire. Stai! Vino înapoi!

Din spatele vehiculului coborî un bărbat. Un alt pluton – Lilah distingea al doilea vehicul. Duse degetele la gură şi fluieră.

— Hei! Avem nevoie de ajutorul tău!

Îşi dădu casca pe spate şi o luă la fugă spre ele. Catherine încetini pasul.

— A luat foc, strigă ea. Foc în…

Bărbatul băgă mâna în haina groasă şi scoase un baston.

Nu. *Un pistol.*

Catherine sări înapoi – prea târziu. Bărbatul o prinse

de gât, răsucind-o astfel încât pistolul îi ajunse la tâmplă.

— Tu, îi spuse lui Lilah. Vino aici! Sau moare.

*

— Eşti trează? Lilah!

Vocea lui Catherine o scoase din întuneric. Deschise ochii, dezorientată. Îi zvâcnea falca. Era ameţită. Un singur fascicul de lumină se revărsa printr-o ferestruică undeva în spatele ei. Perete de lemn, la zece centimetri de faţa ei. Saci în dreapta, aşezaţi de-a lungul peretelui – fân, după mâncărimea din nas. Duşumea neşlefuită şi aşchii care îi intrau prin fuste.

Trase aer în piept, apoi fu cât pe-aci să vomite din cauza duhorii. Animal umed.

— Te rog, şopti Catherine. Spune ceva dacă eşti trează.

Nu se putea mişca. Erau legate una de alta, de mijloc, iar spatele lui Catherine era lipit de al ei.

— Sunt trează.

— O, slavă Cerului!

— E prematur, murmură Lilah.

Prematur să fie recunoscătoare.

— Unde suntem?

— St. Giles, cred. Am văzut biserica, când am trecut.

Văzuse mai mult decât Lilah. Bolkhov le legase de încheieturi, apoi una de alta. Le pusese pe podeaua unui fel de vehicul, le acoperise cu o pătură şi le adusese… aici.

— Ce e locul ăsta?

Pereţii erau foarte apropiaţi. Nu îi plăceau spaţiile înguste, dar cel puţin era lumină.

— Nu ştiu. Un şopron?

— Da.

Şoproane puteau fi oriunde. Ar fi vrut să fi zărit măcar ce se afla în jur. Dar când se oprise trăsura, Bolkhov venise înăuntru cu o cârpă mirosind a un fel de drog.

— Sunt atât de… *foarte* bucuroasă că eşti trează. Erai… a trecut cel puţin o oră.

O oră? Nu putea fi aşa. Părea că nu trecuseră decât câteva minute de când Bolkhov deschisese uşa trăsurii. Lilah sărise la el, sperând să cadă din vehicul. Să cadă pe drum, unde le-ar fi văzut vreun trecător.

Dar fiind legată de Catherine, nu reuşise să se mişte suficient de repede. O apucase de păr şi o izbise de banchetă. Iar apoi…

Un miros dulce şi lipicios. Întuneric.

„O oră”. Absenţa declanşă o frică adâncă, primitivă. Moartea va fi aşa. Doar… nimic.

Fiorul ei fu contagios. Simţi că i se transmite lui Catherine, prin spate. Aveau să moară amândouă acolo.

„Nu”. Trase de frânghii, iar Catherine icni în semn de protest.

— Scuze, mormăi ea. Dar trebuie să ne eliberăm. Ai vreun pic de loc?

— Nu, eu… încetează!

Se încruntă şi ignoră porunca.

— Ne va face şi mai rău.

Catherine se lovi cu capul de creştetul ei, tresărind.

— Ştiu, dar…

— Ai grijă la cap! Simţi gust de fiere. Te rog! Capul părea să îi zvâcnească tot mai tare. Drogul acela, spuse ea. Se simţea straniu. Atât de ameţită. Nu putea fi doar lovitura. Ce era?

— Eter. Sau cloroform? Nu ştiu. Mie nu mi-a dat. A… Catherine îşi drese glasul. A spus că mă va ţine trează pentru noaptea care urmează.

Cât de limpede rostise promisiunea aceea îngrozitoare. Fără urmă de teamă. Lilah nu avea să se lase mai prejos.

— Nu vom mai fi aici în seara asta. Într-un fel sau altul. A spus unde merge? Ar fi bine să ştie cât mai aveau până la întoarcerea lui.

— Să îl găsească pe Palmer. O auzi pe Catherine înghiţind în sec. Poate că ar fi mai bine să-l prindă. Toţi trei l-am putea învinge. Poate.

— Nu îl va aduce pe Christian aici. O ştia în adâncul ei.

Nu vrea să îl rănească. Nu fizic. Nu până nu omoară pe toată lumea.

Trase de legături, ignorând şuieratul lui Catherine. Nu se făcea să mori astfel. Legată ca un animal, întemniţată ca un şobolan…

Gândul îi declanşă un val straniu de déjà-vu. I se strânse inima. Nu era întuneric. Dar pereţii, strâmţi ca un sicriu… Mai fusese prinsă astfel.

Dacă ar fi reuşit să evadeze din trăsură! Dar fără să-şi poată folosi mâinile, nu va avea nicio speranţă…

„Mâinile”.

— Catherine. Vorbi gâtuit. Mi-a luat cuţitul?

O scurtă tăcere. Apoi:

— Porţi *cuţit?*

Ea zâmbi, la dracu’ cu cât de tare durea.

— Nu sunt atât de doamnă pe cât par. Poţi să bagi mâna în buzunarul meu? Să vezi dacă îl simţi?

Frânghiile se strânseră. Ardeau, apoi începură să taie. Strânse din dinţi, înţelegând ceva mai bine de ce obiectase Catherine.

— Da! O, Dumnezeule mare, Lilah, îl simt…

— *Ajungi* la el?

— Eu… Catherine se răsuci tare, iar frânghia se strânse ca o menghină în jurul coastelor lui Lilah. O lăsă fără aer. Se luptă cu imboldul de a protesta – trăgând aer nu ar face decât să o împiedice pe Catherine să ajungă.

— L-am luat. Catherine rosti cuvintele sec. Stai nemişcată. Îl… trag…

Vedea stele verzi. Nu îndrăzni să respire. Stelele deveniră roşii, apoi negre. Pete mari îi înnegurau privirea…

Trase aer în piept, iar Catherine icni. Lui Lilah îi dădură lacrimile. Aveau să-şi rateze şansa din pricina ei.

— Îmi pare foarte rău…

— Îl am în mână. Şi Catherine rămăsese fără aer. Nu pot… Poţi să-l iei tu? Nu îl pot scoate din teacă din unghiul acesta.

Lilah se rugă în tăcere. Cât trecuse de când stătuse la căpătâiul acestei tinere pe când era bolnavă, pierzându-şi

credinţa în Dumnezeu? O regreta acum; îl rugă să o ierte când îşi întinse degetele, prinzând oarbă, flexând şi răsucindu-le, în vreme ce Catherine icnea sub frânghiile tăioase…

„Aşa”. Simţi teaca gravată. Cunoştea cuţitul mai bine decât propria palmă. Mai bine decât faţa ei în oglindă.

— Nu te mişca! Stai neclintită!

— Grăbeşte-te, spuse Catherine încet. Frânghiile…

— Ştiu.

Îi alunecau mâinile. Împinse teaca folosindu-şi degetul mare. „Haide!” Cuţitul acela era un vechi prieten. „Arată-mi puţină dragoste!” Cadou de la tatăl ei, cu o săptămână înainte să moară. „Eşti destul de mare acum”, spusese el. „Respectă lama asta şi nu îţi va face niciodată rău”.

Teaca cedă.

— Bine, şopti ea. Bine. E scos din teacă. Dar nu îl pot prinde de plăsele. Poţi… e în regulă dacă ai tăia frânghia?

„Nu”.

Acum vocea lui Catherine tremura.

— Te voi tăia pe tine.

— Fă-o! Doar… îngheţă. Ai auzit?

Paşi. Un fluierat vesel. Se apropia.

— El e, spuse Catherine, cu voce guturală, îngrozită. S-a terminat cu noi.

— Fă-o, şopti Lilah. Catherine, taie…

Uşa se cutremura. Nu mai era timp. Bolkhov deschidea lacătul.

— Nu îl lăsa să vadă cuţitul, şuieră ea. Şi, orice ai face, *să nu-l scapi.*

Uşa se deschise. Era o uşiţă – de înălţimea unui copil. Bolkhov intră pe bucăţi, mai întâi capul, apoi umerii, strecurându-se. Priveliştea era agonizantă. Dacă Lilah ar fi fost în picioare, cu mâinile libere, nu ar fi avut nevoie de cuţit pentru a-l pune la pământ. Ar fi fost suficient o lovitură puternică în cap.

Bărbatul se ridică în picioare. Arăta ca un bunic afectuos. Scund şi solid, cu o coamă albă de păr şi o faţă trandafirie şi rotundă, îmbrăcat în dungi, cu un ceas de aur

cu lanţ, atârnând din jiletcă. O ignoră pe Lilah, trecând pe lângă ea pentru a vorbi cu Catherine.

— Unde este?

Un accent rusesc puternic. Lilah simţea cum Catherine tremură. „Cuţitul, Catherine. Nu-i da drumul!”

— Nu ştiu.

Un bufnet. Un pocnet ascuţit. Catherine ţipă, prăbuşindu-se într-o parte. Lilah fu trasă cu ea, lovind duşumeaua cu umărul. Cuţitul – Catherine îl scăpase. Aluneca. Lilah se întinse…

Cuprinse lama cu degetele. Se înecă simţind durerea pătrunzătoare şi se luptă cu instinctul animalic de a-i da drumul.

— Nu ştiu, nu ştiu, ţipa Catherine. Dacă nu este la Everleigh…

Nu aveau timp pentru asta. Avea să scape lama.

— Ştiu eu, spuse Lilah iute. Ticălosule, ştiu unde e.

Cizmele apărură în raza ei vizuală. Îi vârî o mână în păr, trăgând şi ridicând-o în capul oaselor – şi pe Catherine odată cu ea. Dar nu dădu drumul cuţitului, naiba să-l ia!

Ochii lui întunecaţi o priveau arzători, negri şi aprinşi precum cărbunii.

— Unde? spuse el.

— Casa Diamantelor. St. Giles.

O prinse de bărbie. O ridică, privind-o în ochi.

— Minţi.

— O minciună stupidă, reuşi ea să spună, cu vocea chinuită de unghiul nefiresc al gâtului. Avea să-şi mutileze mâna. Se va tăia de tot. Dacă ar fi să mor, aş găsi… o minciună mai bună. Are un birou secret. Etajul doi. Acolo merge.

O privi crunt.

— Eşti un nimic, spuse el. Un nimeni. Însă s-ar putea să trăieşti. Dar nu dacă minţi. Dacă minţi, îţi atârn maţele de acoperiş.

— E adevărat. Dumnezeu să o ajute, dacă unchiul ei nu era acolo… Lua aminte la fiecare om care pătrundea în cazinoul lui, dar dacă nu înţelegea ce însemna vizita unui

rus ciudat... Casa Diamantelor. Dar nu vei intra niciodată înăuntru. E păzită.

El rânji.

— Vom vedea.

Ridică mâna. Abia avu timp să se pregătească înainte de a o pocni. Lumină intensă. *Durere.* Dar ticălosul nu o doborî. Ţinea încă lama, iar palma o ardea precum cărbunele aprins, agonia săpându-i în oase.

Se întoarse spre uşă. Scuipă sânge în direcţia lui în timp ce el se strecură afară.

Catherine răsufla precipitat.

— Ai...

— Taci, şuieră ea. Aştepta – străduindu-se să asculte...

Se auzi sunetul lacătului.

— Avem cam 20 de minute. Dacă se aflau în St. Giles, Casa Diamantelor nu avea cum să fie departe. Vreau să stai nemişcată.

— Încă ai cuţitul? Vocea lui Catherine era abia auzită.

— Da.

Închise ochii, concentrându-se asupra manevrei delicate de a răsuci lama printre degete. Prinzând-o între încheieturi. Făcând-o să alunece cât putu de mult. Luând-o de la capăt. Durerea nu conta. Doar lama. Prinse mânerul în palmă. Dar dexteritatea era un vis îndepărtat din unghiul acela. Şi îi aluneca din pricina sângelui.

— S-ar putea să te tai.

— Fă-o, spuse Catherine apăsat.

Bâjbâi după spaţiul dintre torsurile lor, clinti lama o dată, de două ori şi lovi ceva tare, apoi auzi răsuflarea şuierătoare a lui Catherine.

— Îmi pare rău, şopti ea şi încercă din nou.

Dacă nu acela era unghiul, atunci *acesta.* Dacă nici acela, atunci...

— Am găsit. Nu putea face decât mişcări mărunte. Frecarea oţelului pe frânghie era cea mai dulce melodie pe care o auzise vreodată. Dar mergea greu. Avea încheietura amorţită. Sângele îi aluneca pe degete, stânjenindu-i

strânsoarea. Dar frânghia ceda. Simţi un fir cedând, apoi încă unul. Apoi…

Frânghia se rupse. Se întoarse în genunchi, ţinând cuţitul în faţă cu mâinile legate. Faţa lui Catherine arăta rău. Avea sânge peste tot în jurul gurii. Camera nu era mai mare decât o debara. Lemn neşlefuit, pe care era presărat fân.

— Eliberează-mă!

Catherine luă cuţitul şi tăie frânghiile din jurul încheieturilor lui Lilah – râzând exaltată când se rupseră şi căzură.

Lilah îi întoarse serviciul cu trei mişcări scurte şi precise. Apoi se întoarse imediat spre uşiţa prin care se târâse Bolkhov.

Nu avea balamale. Lacătul era pe partea cealaltă. Se aruncă în uşă. Apoi o lovi cu piciorul, strângându-şi mâna însângerată.

— Împreună, spuse Catherine, ridicându-şi fustele. Izbiră cu picioarele deodată.

Degeaba.

— Dumnezeule mare! Catherine se răsuci. Trebuie să ieşim cumva de aici! Fereastra aceea…

Lilah se sprijini de zid. Fereastra aceea era prea mică. Nici măcar un câine nu se putea strecura pe ea.

— S-a încheiat atunci, şopti Catherine. Vom muri aici.

*

„Ai avea nevoie de oameni care să-ţi păzească spatele, ca să intri în locul acela”. Aşa îl avertizase Lilah când îi vorbise de cârciuma din Whitechapel. Christian înţelese acum ce voia să spună. Cineva fugise să îl aducă pe O’Shea. În timp ce Christian aştepta, se lăsă o linişte încordată, care nu avea nevoie de nicio limbă pentru a fi tălmăcită. Toţi bărbaţii din jurul lui, sorbind din băuturi fără a-şi lua ochii de la el, arătau ca nişte bătăuşi.

Se deschise uşa, iar silueta înaltă a lui O’Shea apăru în cadrul ei. Când păşi înăuntru, în lumina slabă văzu că se

uită alene la cei adunaţi acolo, apoi zâmbi batjocoritor când îl văzu pe Christian în colţul întunecat.

— Vizitele în mahala, spuse el, cu o voce clară, fără grabă, au prins ca râia, văd.

„Nu fi niciodată prea mândru pentru a te împrieteni. Nu strâmba din nas niciodată”. Era cel mai greu sfat pe care îl primise vreodată. Dar Christian se ridică şi se înclină.

Publicul nu era obişnuit cu asemenea fineţuri. Interpretară greşit. Zece scaune scrâşniră pe podea. Se auzi zăngănit de metal. Cineva păşi în spatele lui.

— Uşurel, spuse O’Shea afabil. Se duse la bar, oprindu-se pentru a se consulta cu uriaşul care îl pipăise pe Christian pentru a vedea dacă are arme. Nu găsise niciuna; Christian nu era prost.

Încet, se întoarse spre bărbatul din spatele lui. „Prefer un hanger. Un mâner bun poate fi de folos”. Dar Lilah ar ridica cu greu pumnalul pe care îl ţinea omul acela. Şi nici nu l-ar fi luat drept un gest prietenesc.

— Dă-te deoparte, spuse el încet.

O faţă vânătă, umflată. Un zâmbet urât. Peste umărul lui Christian, omul trebuie să fi văzut vreun semnal, căci se calmă, reluându-şi locul.

O’Shea veni la el, cu o halbă înspumată în mână. Foarte lejer, plin de afabilitate. Fiecare pas de-al lui, lipsit de grabă, pe podeaua strâmbă, se izbea de furia înăbuşită a lui Christian precum cremenea.

— Frumoasă zi pentru o vizită, spuse O’Shea. Ai venit să mă implori să te ajut?

Christian trase cu greu aer în piept.

— Da.

Pe chipul lui Nick se citi pentru scurt timp surpriza. Apoi se întoarse spre întreaga încăpere.

— Oho! Întinse mâinile, întorcându-se în stânga şi în dreapta, ca şi când ar fi vrut să atragă atenţia celor prezenţi. Aţi auzit, băieţi? Marele viconte Palmer vrea o mână de ajutor!

Râsetele părură forţate. Nefireşti. Chiar şi în această parte a oraşului, chiar dacă O’Shea le asigura protecţia,

oamenii aceia înţelegeau pericolul care îi păştea dacă atacau un pair al regatului.

„Lasă-l să se dea mare! Lasă-l să facă ce doreşte!” Mândria, principiile nu contau.

— Lily spunea că ai trei suspecţi. Avea dreptate?

— Ah, ei bine… O’Shea se lăsă pe un scaun, legănându-se pe picioarele din spate. Credeam că am fost destul de clar. Timpul meu nu e pentru…

— Cred că a luat-o pe Lily.

Scaunul se lăsă jos cu un bufnet.

— Ce-ai zis?

Deodată Christian avea în faţă un alt om. Umorul se evaporase. Doar o concentrare rece, aspră.

— Era în faţa casei de licitaţii mai devreme. Acum Catherine Everleigh lipseşte. Şi nu e nici urmă de Lily.

— La naiba… O’Shea se ridică. Bună treabă ai făcut, dobitocule! L-ai lăsat să ţi le sufle din faţă!

— Toţi în Bethnal Green, cei trei suspecţi. Aşa a zis. În ce zonă?

O’Shea şuieră şi se îndepărtă.

— Adu băieţii, îi spuse el brutei de la bar. Înarmaţi până în dinţi. Apoi aruncă o privire în întreaga încăpere. Nu vă atingeţi de el! Îşi va lua tălpăşiţa nenorocită singur. Se îndreptă spre uşă.

Doamne! Christian îşi ţinu respiraţia.

— Ştii unde e?

Buza lui O’Shea se răsfrânse când se întoarse.

— Nu e nicăieri în Bethnal Green. Tai-o acasă, Palmer, şi lasă bărbaţii adevăraţi…

Timpul se scurse. Ca o carte cu animaţii, răsfoită rapid. Cumva reuşise să îl ţintuiască pe O’Shea de masă. Îi pusese cuţitul la jugulară. Huliganul de la uşă nu se gândise să îl caute în pliurile lavalierei. Huliganii nu purtau aşa ceva.

Simţi oţelul rece în ceafă. De-abia îl băgă în seamă, oricine l-ar fi ţinut în mână.

— Nu avem timp să ne ciondănim. Eşti de acord?

O’Shea îi cercetă faţa. Apoi îi zâmbi mohorât.

— Da, înţeleg.

Christian îndepărtă lama. Ochii palizi ai lui O'Shea scânteiară în spatele lui.

— Lasă-l, flăcăule!

Oţelul se retrase. O'Shea sări în picioare. Îl prinse pe Christian din urmă la jumătatea drumului spre uşă.

— Rusul tău tocmai a trecut pe la mine pe la club. L-am trimis învârtindu-se. O'Shea împinse uşa cu umărul, apoi duse două degete la gură, scoţând un fluierat pătrunzător, care se auzi pe toată strada, întorcând capetele. Asta ne va aduce cai.

— Nu este nevoie. 20 de oameni aşteaptă la drumul mare. Deja călare.

— Întăriri? O'Shea ţâţâi. Dezamăgitor. Data viitoare când vii în vizită, asigură-te că vii singur.

— Unde îşi are baza?

— St. Giles. Ia seama, nu aveam motiv să îmi pese până acum. Nu îmi făcuse niciun necaz *mie*. Îşi plătea şi chiria la timp.

În timp ce înaintau, O'Shea îşi pipăi haina, deschizând şi închizând buzunare ascunse pentru a cerceta armele pe care le purta, dintre care Christian nu le recunoştea pe unele decât de la armatele străine: stele de aruncat. Un mic pumnal. Un ştreang, Dumnezeule!

— Dar a întrecut măsura acum, spuse O'Shea cu răceală. Privi peste umăr, uitându-se la cei câţiva oameni care li se alăturară, venind în urma lor.

— Oamenii tăi nu trebuie să se amestece, spuse Christian.

— O, eu… O'Shea se opri când cotiră după colţ şi apăru drumul principal. Fluieră din nou, de data asta cu o admiraţie nedisimulată văzând grupul de bărbaţi care aşteptau, călare, pregătiţi, cu armele la vedere. O mulţime uluită de trecători se retrăsese de partea cealaltă a străzii, căscând gura. Da, spuse el încet. Nu vor interveni decât dacă e cazul. Nu are rost să-mi irosesc oamenii.

Christian ridică mâna, întinzând două degete.

Urmă o scurtă consultare. Ashmore gesticulă. Doi

călăreţi se desprinseră din pluton, galopând şi descălecând pentru a le preda frâiele.

O'Shea puse un picior în scăriţă, apoi se opri.

— Însă eu mă *voi* amesteca. Nu se pune nimeni cu ce e al meu.

— „Al meu". Replica îi scăpă lui Christian. Înţelegi? Nu îţi mai aparţine.

O'Shea ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Rămâne de văzut. Dar îmi place să văd dovezi de curaj.

Faptul că dobitocul putea glumi, chiar şi în acest moment, îl înfuria.

— Încotro o luăm? izbucni el.

O'Shea se aşeză în şa.

— Strada nu are nume. Îşi îndemnă calul să pornească. Urmează-mă îndeaproape acum.

*

Îşi ciopârţise palma. De-abia mai putea îndoi degetele. Probabil nu s-ar fi vindecat cum trebuie. Se terminase cu viaţa cu cinci degete. Mâna cu care arunca era distrusă. O, asta era.

Se auzi un sunet de material rupt. Catherine îşi rupsese o bucată din jupon.

— Lasă-mă să te leg.

Lilah întinse palma. Catherine o legă şi strânse prea tare ca să fie comod. Dar nu prea conta asta acum, nu-i aşa?

Catherine se sprijini şi ea de zid, privind tristă pe fereastră. Era trasă la faţă, de parcă Bolkhov ar fi alungat spiritul din ea. Obrazul i se învineţea.

Însă mai aveau o vagă speranţă.

— Casa Diamantelor îi aparţine unchiului meu, spuse Lilah. Poate va fi acolo. Dacă Bolkhov îi atrage atenţia, s-ar putea ca Nick să îl urmărească.

— Crezi? Catherine se întoarse, cu ochii mari pe faţa însângerată.

— E posibil.

Nu era convingătoare. Privirea lui Catherine se îndreptă spre fereastră din nou. Fără grabă, spuse:

— Crezi că a ars Everleigh?

Era tipic pentru ea să-şi facă griji pentru casa de licitaţii, când perspectiva propriei morţi ar fi trebuit să o îngrijoreze îndeajuns.

Dar Lilah o plăcea pentru asta. Concentrarea aceea încăpăţânată. Nu era demnă de o doamnă. Ea şi Catherine aveau mai multe în comun decât putuse să-şi imagineze cu trei luni în urmă.

— Nu a ars, spuse ca s-o liniştească. De unde să ştie? Pompierii erau acolo. Everleigh va fi bine.

— Desigur. Catherine se încruntă. Apoi se întoarse şi lovi din nou uşa. Locul acesta! Ce *este?* Fereastra aceea. Uşa aceasta ciudată. Ce arhitectură stupidă!

Straniu sentiment, să zâmbeşti în mijlocul dezastrului.

— Chiar şi acum, găseşti defecte.

Catherine clipi, apoi zâmbi vag.

— Arhitectura *este* o artă, să ştii.

— Arhitectura implică un plan, spuse Lilah. Pe aici, clădirile sunt ridicate pur şi simplu. Dar au servit mereu un scop. O cuprinseră fiorii. Se uită în micul şopron. Se concentră asupra sacilor trântiţi pe peretele îndepărtat. Fân. Mai văzuse asemenea saci de o mie de ori, duşi acasă pe spinarea măgarului vânzătorului ambulant.

Catherine pufni.

— Pentru ce? Un porc? Duhoarea aceasta insuportabilă…

— O capră. Privi pe ferestruică. Nu se vedea nimic în afară de un perete de cărămidă de pe care cădea mortarul. Structura aceasta fusese lipită direct de clădirea închiriată. E o casă din spate, îşi dădu ea seama. Trebuia să fie. Duhoarea aceea de capră… Ţineau un măgar aici.

Măgarii se simţeau singuri fără companie. Caprele erau alegerea obişnuită.

— Un măgar nu ar putea încăpea pe uşa aceea, spuse Catherine.

Avea dreptate. O capră se putea strecura prin ea. Dar nu un măgar. Ceea ce însemna…

Lilah lovi cu palmele în perete. Înconjură încet perimetrul, căutând crăpături.

— Un pasaj pentru cai.

— Ce?

— Un tunel din imobilul închiriat prin care se aducea măgarul. Obişnuit în mahalalele aglomerate. Îşi desfăcu braţele larg. Caută o uşă, Catherine. Dar nu văzu niciuna. Trebuie să fie un pasaj pentru măgar. Nu poate…

— *Fânul,* spuseră ele la unison şi dădură fuga să ridice sacii de la perete.

Iat-o! O uşă. O uşă neîncuiată!! Catherine o deschise strigând.

În pasaj era întuneric beznă. Se simţea aer rece. Oftatul mucegăit al morţii. Nu mai intrase niciun măgar prin tunelul acela de o grămadă de timp. Era îngust ca un sicriu. Iar Catherine păşea în el.

— Haide, zise ea.

„O, Dumnezeule!”

— Ce este? Catherine se întoarse, încruntându-se. Eşti nebună? Ce aştepţi?

— Nu pot. Îşi auzi propriile cuvinte şi le înţelese absurditatea. Dar înţelegerea era undeva departe. Picioarele îi rămaseră neclintite. „Mişcaţi-vă”, le spuse ea. Dar mintea i se desprinsese de trup.

— Ce vrei să spui? Catherine o prinse de mâna sănătoasă şi trase. Lilah, se întoarce!

Desigur. Ar trebui să meargă. Făcu un pas, aerul rece o învălui şi uşa se închise.

Beznă.

Răsuflarea i se zbătea ca o fiinţă panicată în gât. Nu şi-o putea controla. Trebuia să meargă. Era tunelul acesta sau moartea.

Dar moartea le aştepta oricum. Mai bine să moară la lumină decât în întuneric. Mai scăpase o dată de moarte într-un loc ca acesta. Nu avea să fie atât de norocoasă din nou. Să moară ca un şobolan, „întotdeauna destinul tău.

Unde ţi-e locul”.

— Nu pot.

— Lilah. *Trebuie.*

O durere înfiorătoare – Catherine o apucase de mâna rănită şi o strângea.

Cu un geamăt gutural, se eliberă. Tunelul se strânse în jurul ei. Doar şobolanii mureau aşa.

— Mergi! Un pumn în spate. Catherine o împingea mai adânc în braţele morţii. Pereţii se strângeau, zgâriindu-i umerii lui Lilah. Pumnul o împungea mai tare în coloană. Nu te opri, mormăi Catherine.

Oarbă.

— Nu… văd.

— Nu trebuie să vezi. Nici *eu* nu văd. Mergi.

Se opri din nou. Întinse mâna înapoi, bâjbâind, şi o apucă pe Catherine de încheietură. Caldă şi vie.

Mâna lui Catherine se strecură în a ei.

— Sunt aici. O strânse ferm. Puternică pentru o doamnă. Ieşim. Suntem salvate. Mergi înainte.

Dacă mureau aici, nimeni nu avea să le găsească vreodată. Îi tremurau genunchii ca piftia. Nu aveau să o mai ţină prea mult. Fiecare pas devenea mai greu. Nu putea respira.

— Unde vom merge? Calmul lui Catherine părea imposibil. Straniu. Atât de normală, vocea ei. După ce ieşim, trebuie să ne ascundem.

— Da. Îşi simţi buzele amorţite. Aerul era otrăvit. Atât de rece şi de nemişcat. Un mormânt.

— La Everleigh nu suntem în siguranţă. Şi nu ştiu unde este Palmer. Ştii un loc sigur?

Trebui să încerce de două ori să-şi găsească vocea.

— Da.

— Este aproape?

Foarte aproape. Pâlpâirea caldă a lămpilor, mirosul de stridii prăjite. Toţi clienţii loiali lui Nick şi dispuşi să lupte – pentru nepoata lui Nick, da, ar face-o. O văzuseră crescând. O vor apăra pe Lily Monroe.

— Cel mai sigur loc din lume, şopti ea.

— Atunci continuă să mergi, rosti Catherine. Hai să ajungem acolo!

*

Ashmore înaintă pe stradă, fără să se grăbească. Îl salută pe Christian ducându-şi degetele la pălărie când trecu.

Acela era un semnal. Christian trase aer adânc în piept, cu ochii pe cotitura drumului. Curăţaseră strada. O'Shea avea genul acela de putere aici. La toate ferestrele erau trase perdelele. Nu îi privea nimeni.

Lângă el, O'Shea se încordă.

— Iată-l!

Un diavol cu părul alb, în dungi, apăru de după colţ. Cu mâinile în buzunare, încruntându-se uşor, ca şi când s-ar fi gândit ce uitase să cumpere de la piaţă.

Văzându-l pe Bolkhov, Christian simţi că îl traversează un şoc. Năucitor. Electric. Patru ani de când îl văzuse în carne şi oase, dar era ca şi când ar fi fost un minut. În sfârşit, acest câine turbat avea să fie doborât. Se ruga la Dumnezeu să nu fie prea târziu…

Refuză să se gândească la asta. La orice, în afară de Bolkhov, care urca treptele clădirii cu apartamente închiriate de peste drum, apoi scoase o cheie din buzunar pentru a deschide uşa de la intrare, calm ca un bancher care se întorcea din City.

— Acum, spuse Christian.

O'Shea o luă din loc, grăbindu-se să traverseze. Planul era să-l flancheze pe Bolkhov de fiecare parte a scărilor. Dar Bolkhov bâjbâi după inelul cu chei, scăpându-l jos. Înjurătura lui când îl ridică ajunse vag la urechile lui Christian în care urla încordarea. Mai târziu, poate, se va minuna de momentul acesta bizar – banalitatea luptei unui dement de a vârî cheia în uşă.

Dar îi oferi o diversiune pe care nu o anticipase. Din instinct, abandonă planul.

Făcu cinci paşi mari. Timpul încetini; gravitaţia

dispăru. Zbura. Bolkhov se întorcea, dar Christian ajunse mai repede. Gâtul lui Bolkhov, atât de obişnuit. Atât de uşor de prins şi de sugrumat. Atât de uşor de strivit.

— Nu încă! Era Ashmore. Se apropie, cu arma scoasă şi O'Shea în spatele lui. Bolkhov se smuci – începutul luptei, apoi înţepeni brusc. Apărură alţi bărbaţi din ascunzătoare, cu armele la vedere.

— Unde sunt? rosti Christian printre dinţi.

Râsul lui Bolkhov suna ruginit.

— O surpriză din partea ta, în sfârşit.

Christian îl strânse mai tare şi avu satisfacţia de a-l auzi pe ticălos gâfâind.

— Te sugrum exact aici. „Da". Sau poţi răspunde.

Bărbaţii trecură cu grijă pe lângă Christian.

— Căutaţi apartament cu apartament, le spuse Ashmore.

— Nu e nevoie, spuse O'Shea. Mi-a spus un chiriaş. Îşi făcea de lucru în casa din dos.

Bolkhov înţepeni. Christian nu avu nevoie de altă confirmare.

— Luaţi-l, mormăi el spre Ashmore şi îl aruncă pe rus în ţeava revolverului lui Ashmore, înainte de a-l urma pe O'Shea înăuntru.

Nu schimbară nicio vorbă în timp ce înaintau pe hol. O'Shea îl conduse pe uşă, printr-un pasaj neluminat, rece şi umed. Pământul jilav se scufunda sub cizmele lor.

Se simţea o rugăciune tăcută. Să se facă lumină pentru ea. Nu îi plăcea întunericul. Să se facă lumină înainte.

O dâră de lumină. O uşă crăpată. O'Shea o împinse.

Camera din dos duhnea a blană udă şi a fân putred. Goală. La naiba, unde era?

Bucăţi de frânghie zăceau pe podea. Christian se aplecă. O bucată de cânepă ţesută, subţiată şi ruptă. Nu se poate. Nu avea să o îngroape.

— Doamne, şopti O'Shea. Îşi ridică mâna de la podea. Avea buricele degetelor pline de sânge. Sângele păru să se transforme într-un val, înceţoşându-i privirea lui Christian.

Când din spatele lui se auzi un sunet, se clinti din loc.

— Încet, spuse Ashmore. Îl împingea pe Bolkhov cu ţeava armei spre locul strâmt.

— Dă-te deoparte! Nu îl vedea decât pe Bolkhov acum. Nu auzea decât învolburarea. Avea să-l facă pe rus să plângă înainte de a muri.

Ashmore închise uşa cu piciorul şi îl împinse pe Bolkhov în mijlocul încăperii. Rusul se răsuci, cu privirea trecând de la o armă la alta.

— Ultima şansă. Aceste cuvinte veneau de la el. Îndepărtate, cu ecou, ca printr-un vis. Unde sunt femeile?

Un zâmbet curios arcui colţul gurii lui Bolkhov.

— Au dispărut. Foarte deştepte. Păcat pentru tine!

Christian îşi încărcă pistolul. Rusul ridică bărbia. Avea un dinte ciobit, dezgolit acum într-un zâmbet dement.

Cineva vorbi:

— Frânghia a fost tăiată, spuse O'Shea. Palmer, Lily poartă cuţit. Mă urmăreşti?

Bolkhov zâmbi larg.

— I-am scos maţele uneia, spuse el. Apoi i-am ronţăit oasele.

— Dement blestemat, mormăi O'Shea. Te las să te ocupi de el. Mă duc să mă uit…

— Stai, spuse Christian încet. Era întruchiparea crimei acum, la un fir de păr de a vărsa sânge. Nu durează decât un moment.

— Nu e nevoie. Ashmore apăru în raza lui vizuală. Kit, ascultă-mă! Mă voi asigura că putrezeşte în cea mai adâncă groapă din regat.

Bolkhov râse înfundat.

— E ucigaş. Ca mine. Ştie cum stă treaba.

— Nu ştii ce îţi face asta, spuse Ashmore cu glas foarte scăzut. Să ucizi cu sânge rece.

Sânge rece? Ardea. Avea să-l ia pe Bolkhov cu el. Rânjetul acela ar pârjoli tot. Dar mai întâi, rusul va mărturisi ce le făcuse lui Geoff şi lui Lily.

„Lily".

„Poartă cuţit".

Ceaţa însângerată se mai subţie. Începu să vadă detaliile: praful plutind în lumină. Pleoapele ridate şi căzute ale lui Bolkhov. Guşa de sub bărbie. Chiar şi nebunii îmbătrâneau.

Îşi imaginase momentul acesta de atâta timp. O obsesie şi o mantră: cuvintele pe care avea să le rostească înainte de a-l ucide. Blestemul pe care îl va lăsa să sune în urechile lui Bolkhov înainte de a-l trimite în infern. Frica pe care i-o va vedea pe faţă, agonia morţii care se apropia…

Dar Bolkhov continua să rânjească. Şi nu însemna nimic. Dacă se temea, dacă se căia, nu conta. Un singur lucru conta.

Fără o vorbă, Christian apăsă pe trăgaci.

Dacă împuşcătura făcuse zgomot, nu îl auzi. Nu auzi nimic, dar văzu fiecare detaliu: sângele care înflorea între ochii lui Bolkhov. Picăturile împroşcând pereţii. Faţa rusului care pică brusc. Căzu în genunchi, apoi se prăbuşi pe podea.

Christian se întoarse. O'Shea aştepta.

— Haide să o găsim, spuse Christian.

Capitolul 18

— Îmi place mult cârciuma asta, spuse Catherine.

Lilah îşi desprinse ochii de la uşă. Se străduia să nu stea de pază. Dar se frământa ştiind unde era Christian. Neddie spusese că plecase cu Nick la scurt timp înainte să apară ea şi Catherine. Îl găsiseră pe Bolkhov? Avea nervii întinşi, gata să plesnească.

Catherine părea mult mai relaxată. Cu bărbia sprijinită în pumn, stătea pe banca din faţa lui Lilah, cu o farfurie de stridii şi două halbe de bere pe jumătate băute în faţa ei.

Priveliştea era suficientă încât să o amuze pentru o clipă.

— Cred că şi cârciuma te place, spuse Lilah. Dacă i-ar

fi spus cineva că va veni la Neddie cu domnişoara Everleigh, i-ar fi râs în faţă şi l-ar fi trimis la azil.

Dar după ce se curăţase în baia lui Neddie, Catherine nu mai voise să plece. Lilah rugase un om să meargă călare până la casa de licitaţii şi acesta se întorsese iute: clădirea era întunecată, dar nu era afectată de foc. Asta o linişti pe Catherine. Hotărî să îi ţină companie lui Lilah.

— Eşti în siguranţă aici, spuse ea. Şi nu suport să dau ochii cu fratele meu încă. Va avea o mulţime de întrebări… Voi aştepta până când se întorc Palmer şi domnul O'Shea.

La scurt timp, un grup îndrăzneţ trimisese două halbe de bere. Catherine se strâmbase îngrozitor după prima gură, ceea ce făcu pe toată lumea să izbucnească în hohote. Apoi întreaga cârciumă începuse să trimită halbe proaspete regulat, doar pentru a vedea dacă se va mai strâmba.

Catherine se juca încet cu o stridie prăjită, ca şi când ar fi vrut să-i găsească defecte.

— Localul ăsta pare a avea mare succes.

Bineînţeles că da.

— Este al lui Nick.

Ridică stridia şi o amuşină precaută.

— Este necăsătorit unchiul tău?

— Nick? Gândul era ridicol. Ce mai soţ ar fi!

— Chiar? Are vârsta potrivită şi pare că o duce bine. Câte proprietăţi deţine în Londra? Catherine băgă stridia în gură, apoi scoase un sunet entuziasmat şi făcu ochii mari.

— Ştiu, spuse Lilah încuviinţând. Nimeni nu le prăjeşte ca bătrânul Neddie. Cât despre Nick, această cârciumă este prima pe care a cumpărat-o. Avea nevoie de un loc în care să-şi investească banii obţinuţi pe căi lăturalnice. Băncile îl refuzau pe vremuri. Îşi petrecea tot timpul liber aici, înainte să deschidă Casa Diamantelor.

— E aproape… Catherine îşi acoperi gura cu mâna, vădit speriată de propria lipsă de maniere; încă nu terminase de mestecat, înghiţi stridia înainte de a continua. Este aproape un om de afaceri decent, atunci.

Lilah privi din nou spre uşă. Neddie spusese că Nick

ştia unde să îl caute pe Bolkhov. Era la doi paşi. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Decent? Nu. Om de afaceri… presupun că da. Printre alte lucruri.

— Lucruri ilegale, spuse Catherine solemn.

— Ei bine… Lilah ezită. Depăşise de multă vreme punctul în care se ocupa de infracţiuni mărunte; profiturile erau prea mici pentru el. Nu se lasă oprit de lege, asta e sigur.

— Îmi închipui că nu lasă pe nimeni să îl oprească, spuse Catherine. Sfântul Nicholas. Regele diamantelor. Un bărbat foarte periculos.

Lilah se încruntă.

— Nu a pedepsit niciodată pe nimeni, fără să o merite. Şi este mai degrabă proprietar în perioada asta. Deţine toate clădirile la zece străzi distanţă de aici.

— Chiar?

Uimirea lui Catherine o făcu să-şi dea seama de un gând stânjenitor. „Dumnezeule! Îl apăr pe unchiul”.

Ei bine, dar era adevărat, nu-i aşa? Nick făcea profit frumos acum, în mod cinstit, deşi, cu siguranţă, mai făcea şi matrapazlâcuri. Şi nu avea o oarecare satisfacţie, văzând expresia aceea de pe chipul lui Catherine? Poate că ruda lui Lilah nu era uşă de biserică, dar nimeni nu va spune vreodată că Nick era prost. Avea mai multă putere, în felul lui, decât primarul.

„Aristocraţia plebei”. Aşa se exprimase Christian cândva, când încercase să o alunge.

— Unde sunt? mormăi ea. Nu ar trebui să dureze atâta.

— Ai încredere în unchiul tău, spuse Catherine cu seninătate.

Lilah pufni.

— Dacă am un sfat, este să nu ai încredere în el deloc.

— O, fireşte. Dar… Catherine privi în halbă, suflând delicat în spumă. Ai spus că e onorabil în felul lui.

— În felul lui. Dă-i un plan lui Nick şi avea să-l întoarcă

pe dos, să îl răsucească pe toate părţile, până te ameţea atât de tare încât te convingea că planul fusese ideea lui din capul locului.

Catherine se încruntă.

— Deci este un negociator priceput.

Lilah îşi aminti deodată de conversaţia aceea din biroul lui Catherine, care părea să fi avut loc cu o grămadă de timp în urmă. Ceruse o întâlnire cu Nick – care avea de-a face cu Bolkhov, pretinsese ea.

Dar interogatoriul acesta nu avea de-a face cu rusul.

— De ce eşti atât de interesată de unchiul meu? întrebă ea încet.

Catherine lăsă genele să-i acopere ochii.

— Ei bine… Nu mă voi mărita cu Lord Palmer, Lilah.

Simţi că i se usucă gâtul.

— Da?

— Vezi tu, cred că este îndrăgostit de altcineva.

Strânse din buze, muşcându-le cu putere.

— Dacă e viu, şopti ea.

Catherine deschise gura, dar Neddie o opri, apărând lângă ele şi punând încă un rând pe masă.

— De la familia Hooley, mormăi el înainte de a o lua din loc.

Oftând, Lilah ridică halba. Catherine, care băuse deja trei halbe, se grăbi să ridice şi ea berea.

— Pentru familia Hooley! strigă Lilah, iar băieţii din colţul îndepărtat zâmbiră şi se înclinară.

Catherine îşi drese glasul.

— Am nevoie de cineva care să îl stăpânească pe fratele meu, înţelegi. Altfel va pune compania pe butuci. Şi nu pot avea încredere în tribunale. Întotdeauna îi favorizează pe bărbaţi când vine vorba de chestiuni de afaceri.

— Zău?

Lilah nu prea avea chef să vorbească despre afaceri. Dacă n-ar fi ştiut că Nick se va întoarce aici mai întâi, ar fi fost singură în clipa aceea, făcându-şi curaj şi rugându-se. Îşi îngropă nasul în spumă, luând o duşcă.

Uşa se deschise.

— Aşa că m-am gândit la o altă soluţie, crezu ea că o aude pe Catherine spunând, dar sărise în picioare, privind ţintă, fără suflare, golită de orice altceva în afară de dor, speranţă disperată… Intră unul din oamenii lui Nick, apoi apăru şi Nick! Trânti halba pe masă şi se holbă la el.

Apoi intră un om care semăna cu un lup, înalt şi măsliniu, pe care nu îl recunoştea. Dar unde era Christian? Frica se cristaliză ca o floare de gheaţă în pieptul ei. Unchiul ei o văzu, desfăcu braţele şi îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— L-a împuşcat pe ticălos, e mort, spuse el. S-ar putea să-mi placă de el până la urmă.

Ea trecu pe lângă el şi rămase fără aer. Acolo, în uşă – umplând-o cu totul, înalt şi cu umerii laţi, întreg, nevătămat. Teafăr, chipeş şi cu ochi sălbatici – până când o găsi cu privirea.

Îşi duse mâna la gură. Era în siguranţă. „E mort”. Se terminase.

— … dracu’ aţi plecat, spuse Nick.

— Ne-am salvat, se auzi răspunsul limpede al lui Catherine. Părea că nu o va face nimeni altcineva.

El râse.

— Bere pentru toată lumea atunci! Pentru femeile care se salvează singure!

Christian porni spre ea. Ea îl ocoli pe bărbatul cu chip de lup care spuse:

— Vreau ceva mai tare ca berea, dacă ai.

În următoarea clipă, Christian fu înaintea ei. Prinzând-o în braţe.

— Eşti bine? Îi întoarse încheietura. Eşti rănită.

— Nu, nu. Cu mâna sănătoasă, o prinse pe a lui, încântată de puterea cu care o strânse. Sunt bine acum.

Cuvintele plutiră uşor ca o briză de primăvară. Era bine, într-adevăr. Chipul lui îi spunea asta. Părea mai uşor, despovărat, *liber.*

O îmbrăţişă. O strânse tare, cu forţă. Închise ochii şi îl cuprinse cu braţele.

Se auziră fluierături din colţul îndepărtat. Fraţii Hooley, enervanţi ca de obicei.

El îi şopti la ureche:

— Te duc acasă.

Ea îi inspiră mirosul. Praf de puşcă şi sudoare. Sub el, întotdeauna, esenţa lui. Magică pentru ea…

— Unde e asta?

Se desprinse pentru a o privi.

— Acasă la mine, spuse el, apoi zâmbi vag, în timp ce fraţii Hooley fluierară iar. Casa noastră. Ai de gând să protestezi?

Era un moment sublim. Trecuse atât de brusc de la frică la bucurie, încât simţea că pluteşte, ameţită, beată.

— Poate, zise ea, căci, în Whitechapel, fetele îşi cunoşteau valoarea. Făceau bărbaţii să se străduiască să le câştige favorurile.

El râse, un sunet bogat şi răsunător, iar apoi se aplecă şi o cuprinse de talie. O ridică pe umăr.

Fraţii Hooley o luară razna. Îşi lungi gâtul pe după corpul lui Palmer să se uite. În toată încăperea, halbele se ridicau în aer, aprobator. Chiar şi Nick zâmbea, în vreme ce Catherine, alături de el, îşi cuprinsese obrajii în palme, pentru a-şi acoperi îmbujorarea.

— Ashmore, spuse Christian. Bărbatul cu chip de lup se întoarse. Du-o pe domnişoara Everleigh acasă, te rog.

— Desigur.

— Nu încă, spuse Catherine veselă. Noapte bună, Lilah! Lord Palmer!

Lilah ridică mâna în semn de rămas-bun. Christian i-o prinse şi îi sărută încheietura. Când ieşi cu ea în întuneric, ea începu să râdă.

Capitolul 19

Lilah se trezi dintr-un coşmar întunecat într-o lume cu lumini arzătoare. Năucă, crezu pentru o clipă că încăperea

era în flăcări. Apoi începu să vadă. Mobilă masivă de nuc, lustruită de vreme. Tapet crem, cu fire aurii. Lămpi peste tot. Lumini montate pe pereţi. Sfeşnice pâlpâind. Lumânări peste tot.

Cineva se ridică de pe un scaun din apropiere. Christian.

Se aşeză pe marginea patului, căutându-i mâna cu mare grijă. Mai devreme, poruncise să se pregătească o baie pentru ea. Lăsase un halat care o învelea din cap până în picioare. Apoi îi rebandajase mâna, în timp ce îi spuse ce se întâmplase cu Bolkhov.

Îi relată povestea calm, având mare grijă de rana ei. Fusese sigură că i se va alătura în pat după aceea. Dar emoţiile zilei îşi spuseră cuvântul, sau drogul. Când căscase, el insistase să se odihnească o vreme – singură. Apoi se întorsese să o privească în timp ce dormea.

Simţi că nu-şi găseşte cuvintele în timp ce el îi mângâia încheietura. Ce ciudat pentru ea! Privind spre ceasul vechi, văzu că era 2.30.

— Crezi că a ajuns acasă Catherine?

Era o cale sigură de a deschide conversaţia, se gândi ea.

Îi aşeză mâna la loc pe cuvertură, netezind materialul din jurul ei pentru a crea un perimetru sigur.

— Ashmore e un prieten de-al meu. L-ai văzut astă-seară. A dus-o acasă cu multă vreme în urmă.

Ashmore. Adică, contele de Ashmore, ghici ea. Îi citise numele în ziare.

— Sper, spuse ea. Îmi punea întrebări foarte ciudate despre unchiul. Aproape ca şi când... Se încruntă. Nu vei crede, dar m-a întrebat dacă Nick ar vrea să se căsătorească. Cel puţin, nu cred că mi-am imaginat aşa ceva.

Se încruntă şi el.

— Straniu! Apoi încruntătura se transformă într-o jumătate de zâmbet. Dar cine ştie? Tu eşti un bun îndemn să cauţi dragostea în Whitechapel.

Ea simţi că nu-şi găseşte cuvintele.

Avu nevoie de un moment pentru a le rosti.

— Aşa crezi?

— Sunt sigur. Se întinse pe lângă ea să aşeze pernele. Întinde-te la loc, Lily!

Era ultimul lucru pe care dorea să îl facă. Inima începu deodată să-i bată nebuneşte.

— Nu sunt obosită.

— Ştiu. Dar să te văd aici... îi cuprinse faţa, mângâindu-i obrazul cu degetul mare. Este o bucurie pe care nici măcar nu ţi-o poţi imagina, să te văd aici, în patul meu. În casa mea. În siguranţă, cu mine. Unde ţi-e locul.

Cum putea o fată să reziste la asemenea complimente? Se lăsă la loc pe perne, sub căldura cuverturii grele.

— Atunci aici o să stau, spuse ea încet.

El zâmbi. Îi netezi părul, apoi se aplecă să-i sărute tâmpla. Foarte încet, îi atinse colţul ochiului. Pomeţii. Curba maxilarului. Mângâieri uşoare ca o suflare. O gâdila. Strâmbă din nas.

— Ce faci?

— Îţi număr pistruii, spuse el. De obicei îi ascunzi sub pudră, nu?

Dacă ar continua să o atingă astfel, ar sta aici pentru totdeauna.

— Doamnele nu au pistrui.

El râse uşor.

— O, mă tem că te voi contrazice. Eşti o doamnă din cap până în picioare, Lily.

Ea zâmbi cu gura până la urechi. Era atâta lumină în camera aceea! Se rostogoli să vadă totul. Zece sfeşnice. Încă o duzină de lumânări pe lângă acestea.

— Tu ai adus toate lumânările?

— Nu îţi place întunericul.

Privi iar spre el.

— Nu trebuie să mă iei în serios. E o copilărie.

Patul se lăsă. Se întinse lângă ea, cuprinzându-i talia cu braţul. Strângând-o la piept.

— Fii copilăroasă! vorbi în părul ei, încălzindu-i ceafa

cu răsuflarea. Nu mai trebuie să te temi, Lily! Voi aprinde toate lumânările din lume, dacă e nevoie.

Ea închise ochii. Aşadar, asta era dragostea? Să fii acceptat cu atâta uşurinţă. Adorat chiar şi pentru slăbiciuni.

— Nu era vorba de întuneric, ştii. Ci faptul că eram singură acolo.

— Nu te voi mai lăsa niciodată singură în întuneric, spuse el.

I se puse un nod în gât. Ce mai promisiune! O femeie are nevoie de curaj pentru a accepta o asemenea ofertă, căci ar ajunge să depindă de ea şi dacă nu ar mai fi ţinută mai târziu… Ce i-ar rămâne? Doar fărâme.

— Vreau promisiunea asta, şopti ea. Dar dacă o faci, ar fi bine să o onorezi. Chiar şi în faţa legii.

O clipă, el nu răspunse. Ea aşteptă, muşcându-şi buza cu putere. Nu avea să-şi retragă cuvintele. Nu era o doamnă, dar nu va accepta să fie tratată altfel decât o doamnă. Nu va trăi cu el în păcat.

Gura lui îi atinse ceafa. Cel mai blând sărut.

— Îţi aminteşti visul despre care ţi-am spus? Visul cu copacul pe care nu l-am putut proteja.

— Da, îngăimă ea. Desigur.

— Asta era tot ce voiam, răspunse el. Să nu fiu niciodată erou. Fără titlu, fără aplauze. Dar cu ceva al meu. Ceva pe care să îl protejez şi să îl apăr. Şi poate… Lilah simţi pe piele aerul pe care el îl trase adânc în piept. Mai mult de-atât. Când am terminat-o cu el astăzi… ar fi putut continua. Furia aceea… mă ardea pe dinăuntru. Întunecând lumea. Un glonţ nu era îndeajuns pentru a-i pune capăt. Nimic din ce i-aş fi putut face nu ar fi epuizat-o. Dar în încăperea aceea, astăzi, când am ţintit cu arma… erai acolo cu mine. Şi deodată furia a dispărut. Nu mai era întuneric. Doar gândul la tine. Aşa că nu eşti doar femeia pe care vreau să o protejez, spuse el încet. Tu mă protejezi pe mine. Am plecat de acolo liber. Datorită ţie.

Deschise ochii pentru a privi mănunchiul de lumânări. Flăcările pâlpâiau.

— Te voi proteja întotdeauna, spuse ea, foarte încet.

Asta fac, pentru mine şi ai mei.

— Da, spuse el. Ce noroc să fiu al tău!

— Chiar dacă sunt… cine sunt? Nu voia să vorbească urât despre ea însăşi. Nu era nicio ruşine în a fi din Whitechapel. Poate că nici în a fi nepoata lui Nick. Expresia aceea admirativă de pe chipul lui Catherine din seara aceea – ce păcat că trebuise să o vadă la altcineva înainte de a o sesiza la ea însăşi. Nepoata Regelui diamantelor. Căci nu vreau să îl îndepărtez, Christian. Nu îi voi mai face jocul, dar va face întotdeauna parte din familia mea. Nu voi renunţa la el.

— Nu ţi-aş cere să o faci, spuse el după o pauză. Să fiu al naibii dacă te mai foloseşte vreodată. Dar te-a luat la el de copilă. Nu eram acolo să te protejez pe atunci. Dar el era. Şi a jucat un rol în a te face femeia care ai devenit. Femeia care vreau să-mi apere spatele câte zile voi avea. Nu îţi voi cere niciodată să te lepezi de el.

Ea închise ochii. Era prea multă frumuseţe pe lume. Nu îşi dăduse niciodată seama de asta. Te putea copleşi după ce o aflai.

— Pot să-ţi vorbesc despre viitorul nostru împreună? întrebă el încet. Sau preferi să aştept?

— Eşti nebun?

Se întoarse atât de repede, că el râse şi o prinse de umeri.

— Ai grijă la mână, spuse el

Şi-o aşeză între sâni ca s-o ferească. Ce tare îi bătea inima!

— Vorbeşte, spuse ea. Dă-i drumul!

Zâmbind, îi îndepărtă părul din ochi.

— Susseby va fi reconstruit. Din temelie. Acum, mărturisesc, habar nu am ce implică şi cât va dura. Dar am o idee pentru o anumită cameră – acoperită cu oglinzi. La ţară e foarte întuneric, vezi tu. Dar în încăperea aceasta, lumina unei singure lumânări va ilumina totul. O cameră de muzică, cred – mereu plină de lumină, indiferent de oră.

Se înfioră, fascinată. Se ridică în capul oaselor, iar el se aşeză într-un cot, zâmbindu-i. În valurile de lumină pe

care le crease pentru ea, părea înmuiat în aur: părul, ochii, pielea bronzată.

Într-adevăr, părea foarte sigur pe el acum.

— Spune-mi, zise ea, neputându-se abţine să nu-l tachineze, cine ar vrea cameră atât de împopoţonată?

În obraz îi apăru gropiţa.

— Femeia care va concepe restul. Te avertizez, are gusturi ciudate la case. Dacă poate admira o hardughie ca Buckley Hall, atunci Dumnezeu ştie ce va face din Susseby. Dar oricum va ieşi, va fi a ei. Îi atinse părul cu mare blândeţe. Şi, sperăm, al copiilor ei şi al copiilor copiilor ei, pentru şapte sau opt sute de generaţii de acum încolo.

Încercă să zâmbească, dar buzele îi tremurau prea tare pentru a reuşi.

— Mi-ai spus cândva că eşti un depravat. Îţi aminteşti?

El clipi, apoi râse uşor.

— În prima seară în care ne-am întâlnit. Pe holul acela de la Everleigh.

— Da.

Ea râse.

— Se pare că te-am distrus.

El o sărută pe frunte apăsat.

— Aşa e. Zilele mele de crai s-au încheiat. Desigur, asta depinde de răspunsul tău.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— La ce?

El îşi trecu degetele prin părul ei.

— Te iubesc, Lily Monroe. Vrei să fii soţia mea? Sau rişti mânia Angliei, refuzând un erou de război?

— Nu! Apoi, ca să fie clar, o spuse altfel: Da! Adică mă căsătoresc cu tine, Dumnezeu să te aibă în pază, biet bogătan!

El zâmbi radios. Se aplecă să o sărute. Dar le scăpase ceva, ceea ce o făcu să îl oprească, punându-i un deget pe gură.

— Nu vrei să ştii dacă şi *eu* te iubesc? Poate că nu vreau decât să te păcălesc să mă iei de nevastă, apoi să te

las fără o leţcaie.

El îi prinse degetul între dinţi. Îşi înfăşură limba în jurul lui, apoi îl supse mai adânc, stârnindu-i un zvâcnet în pântec. Ce privire aprinsă avea!

— Pare un târg cinstit, spuse el răguşit, la cât de ocupată am de gând să te ţin.

Ea îşi umezi buzele.

— Atunci e bine că te iubesc cu adevărat.

El închise ochii. Văzu că i se umflă nările.

— După ce ţi se vindecă mâna…

Ea îşi ascunse zâmbetul.

— Diversiunea este cel mai bun leac pentru durere. Francezii se pricep de minune la asta, am auzit.

Apoi, lăsându-şi zâmbetul să-i înflorească pe chip, se lăsă din nou pe aşternuturi.

Veni deasupra ei, zâmbind ca un tigru când îi luă mâna şi i-o aşeză cu grijă deasupra ei.

— Ca patriot şi erou, nu pot îngădui o asemenea insultă.

Ea râse spre el.

— Atunci arată-mi cum o fac anglo-irlandezii. El se repezi, devorându-i gura. După un moment, ea începu să râdă. Bucuria aceasta trebuia să fie eliberată. Atacul lui Kit, zise ea. Tocmai l-am văzut cu ochii mei.

El zâmbi deasupra buzelor ei.

— Să înceapă bătălia!

Ea îi cuprinse chipul, pentru a-l ţine exact acolo unde dorea.

— Războiul s-a încheiat, iubire. Am învins.

Sfârşit